

(ပစ္စုပ္ပန်ကမ္ဘာဦးစီးဌာန)

၁၃၆၄ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း ၉ ရက်
၂၀၀၃ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ ရက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ္တန်	
၂။	ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ္တန်ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်	
၃။	အမြင့်ဆုံး လူ့ဂုဏ်ရည်သိက္ခာလမ်းညွှန် ကံသဘော တရား(ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာ)	
၄။	ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်	
၅။	အနတ္တလက္ခဏသုတ္တန်	
၆။	အနတ္တလက္ခဏသုတ္တန်ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်	
၇။	မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်	

တိုက်တွန်းချက်

ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ္တ(ဓမ္မစကြာတရားတော်)သည် ဗုဒ္ဓသျှင်တော်မြတ်
၏ တရားဦးတရားထူး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဘုရားရှင်၏-

ဗုဒ္ဓေါ ဗောဓေယျံ၊

မုတ္တော မောစေယျံ၊

တိဇ္ဈော တာရေယျံ...

ဟူသည့် ဘုရားဖြစ်ရန် တောထွက်စဉ် ဗုဒ္ဓရည်ရွယ်ချက်ကိုဖြည့်ရန် အခြေခံ
အုတ်မြစ်ဖြစ်သောတရား ဖြစ်သည်။ ဘုရားသျှင်၏ ပဓာနအလုပ်တရားလည်း
ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓအသျှင်၏ လေးဆယ့်ငါးဝါကာလပတ်လုံး ဟောကြားအပ်သော
တရားအားလုံးသည် ဤအခြေခံအုတ်မြစ်တရားကို ထောင်မျိုးစုံမှ နည်းမျိုးစုံဖြင့်
ချဉ်းကပ်ခြင်းမျှသာဖြစ်၍၊ ဤအခြေခံဖြစ်သော ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ္တဖြင့်
ကြွေးကြော်အပ်သော အရိယသစ္စာလေးပါးသို့ချည်း ဦးတိုက်တော်မူခဲ့၏။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို သိနားလည်လိုလျှင်၊ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်
၏ လေးဆယ့်ငါးဝါပတ်လုံး ဒေသနာနည်းပရိယာယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့်
ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအလိုက် လူအပေါင်းကို သိနားလည်စေအပ်သော ဝိမုတ္တိရသ
ဟူသော တစ်ခုတည်းသောရသကို ပေးအပ်သော ဘုရားရှင်၏လုပ်ငန်းကို
သိမြင်နားလည်လိုလျှင် ဤ ‘ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ္တ’ကို အရကောက်မှန်စွာဖြင့်
ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိမြင်နားလည်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဉာဏ်မျက်စေ့ပေါ်လာအောင်၊ ထိုးထွင်းသိမြင်အောင်၊ ဉာဏ်အထူးဖြင့်
မြင်အောင်၊ ငြိမ်းအေးမှုကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရန်ကား ဤဓမ္မစကြာတရားသည်
ပဓာနအဦးမူ နှံ့စပ်သိမြင်၊ လိုက်နာကျင့်ပွားရမည့် တရားပေတည်း။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မင်းသားမင်းသမီး

မင်းသားမင်းသမီး

မင်းသားမင်းသမီး

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

	မာတိကာ	
	ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ္တန်	
အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
တိုက်တွန်းချက်		၄
မာတိကာ		၆

- အခန်း(၁)**
ဓမ္မစကြာတရားတော်အကြောင်း
- ၁။ တရားနိဒါန်း
 - ၂။ ဓမ္မစကြာ
 - ၃။ တရားရဲ့နိဒါန်းဖြစ်တဲ့ဘုရား

- အခန်း(၂)**
အစွန်းရောက်မှုနှစ်ပါး
- ၄။ မမှီဝဲရမယ့် အစွန်းတရားနှစ်ပါး
 - ၅။ အစွန်းတရားများ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့သိရပြီ
 - ၆။ လူအများလည်း ဒီနှစ်လမ်းပဲသွားကြ
 - ၇။ ကာမသုခလ္လိကအဖွင့်
 - ၈။ အတ္တကိလမထအဖွင့်

- အခန်း(၃)**
ရူပါရူပဓမ္မအဖွင့်
- ၉။ ရူပဓမ္မအဖွင့်
 - ၁၀။ ရူပဓမ္မ၏အပြစ်များ
 - ၁၁။ အရူပဓမ္မအဖွင့်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မစကြာမာတိကာ

၇

အမှတ်စဉ် အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

၁၂။ အရူပဓမ္မရဲ့အသာဒ

၁၃။ လူသုံးမျိုး

၁၄။ အရူပဓမ္မရဲ့အာဒီနဝ

၁၅။ ရူပါရူပသည် ကာမရဲ့တဘက်စွန်းဖြစ်

၁၆။ ရူပါရူပသည် အတ္တကိလမထဖြစ်ပုံ

အခန်း(၄)

မဇ္ဈိမပဋိပဒါဟောချက်

၁၇။ အလယ်အလတ်တရား

၁၈။ တရားရဲ့အဓိပ္ပါယ်

အခန်း(၅)

သမ္မာမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အရကောက်

၁၉။ သမ္မာဒိဋ္ဌိအရကောက်

၂၀။ ဆင်းရဲနှစ်မျိုး

၂၁။ ဘဝ အရစဉ်းစားကြ

၂၂။ သစ္စာသုံးပါးဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိအဖွင့်

၂၃။ သမ္မာသင်္ကပ္ပအဖွင့်

၂၄။ တရားရဲ့ အစုသုံးစု

၂၅။ သမ္မာဝါစာအနက်

၂၆။ သမ္မာကမ္မန္တအနက်

၂၇။ သမ္မာအာဇီဝအနက်

၂၈။ သီလအစု

၂၉။ သီလအနက်ဖော်ချက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၈

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၃၀။	သမ္မာဝါယာမအနက်	
၃၁။	သမ္မာသတိအနက်	
၃၂။	သမ္မာသမာဓိအနက်	
၃၃။	မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအချင်းချင်း ကျေးဇူးပြု	
၃၄။	တရားဟာ မခက်ပေမယ့် ဖော်သူမရှိလျင်မပေါ်	
၃၅။	တရားကို လူ-စိတ်မဝင်စား	
၃၆။	နားထောင်လျင်နားလည်နိုင်	
အခန်း(၆)		
တရားဘယ်လိုကျင့်မယ်		
၃၇။	မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပွားများနည်း	
၃၈။	လှူပြဿနာ လှူပေါ်မှာသာရှိ	
၃၉။	လမ်းသုံးကြောင်း	
၄၀။	လူလေးမျိုး	
၄၁။	အစုကြည့်သူနှစ်မျိုး	
၄၂။	အစိတ်ကြည့်သူ	
၄၃။	အမှုကြည့်သူ	
၄၄။	အစုနှင့်အမှု ကြည့်ပုံကွဲပြားပုံ	၁၄၁
၄၅။	အစုသိဖို့ အရေးကြီး	၁၄၉
၄၆။	အစုဖျောက်ကုန်	
၄၇။	မရှိတာထက် မသိတာခက်	

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မစကြာမာတိကာ

၉

အမှတ်စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အခန်း(၇)

ဒုက္ခအရိယသစ္စာအရကောက်

- ၄၈။ အရိယသစ္စာစနစ်
- ၄၉။ ဒုက္ခအရိယသစ္စာဆိုတာ
- ၅၀။ ဆင်းရဲနှစ်မျိုး
- ၅၁။ ဒုက္ခအရကောက်ကြည့်လည်း နှစ်မျိုးမကွဲ
- ၅၂။ ဒုက္ခအချုပ်ပြချက်က ဘဝဒုက္ခရ
- ၅၃။ ဒုက္ခ အရ ဘဝဒုက္ခယူရပုံ
- ၅၄။ သဘာဝအရ စစ်ကြည့်လျှင် ဘဝဒုက္ခကပြဋ္ဌာန်းတယ်
- ၅၅။ ဒုက္ခ အရကို ဘုရားတရားတော်တွေက ဘဝလို့ပြ
- ၅၆။ ဒုက္ခသရုပ်ထဲမှာ ဝေဒနာ ကျွဲကူးရေပါဖြစ်
- ၅၇။ ဒုက္ခအရကောက် လှောင်ပြောင်ချက်များ
- ၅၈။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ အရ မသိကြ
- ၅၉။ ဘုရားမပွင့်မီ ရှေးကတည်းက ခန္ဓာငါးငါးသိကြပြီးဖြစ်
- ၆၀။ ခန္ဓာဆိုတာ အစုရဲ့နာမည်
- ၆၁။ ဘုရားက အစွဲခန္ဓာကို စဖော်ထုတ်တာ
- ၆၂။ ဘဝဆိုတာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ

အခန်း(၈)

ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာ အရကောက်

- ၆၃။ တဏှာသုံးပါး
- ၆၄။ ရူပတဏှာဟာ ဘဝတဏှာ၊ အရူပတဏှာဟာ ဝိဘဝတဏှာ
- ၆၅။ လိုချင်တာတိုင်း တဏှာမဟုတ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၁၀

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၆၆။	ဘဝ အနက်	၂၀၅
၆၇။	တဏှာဆိုတာ ဘဝကိုဆာလောင်တာ	၂၀၆
၆၈။	စားဝတ်နေမှုလိုချင်တာ သစ္စာထိုက်သောတဏှာမဟုတ်	၂၀၈

အခန်း(၉)

ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ အရကောက်

- ၆၉။ ဆိုက်ရောက်ရမည်က ဝိမုတ္တိ
- ၇၀။ နိဗ္ဗာန်အရသာ သိနိုင်ရန်
- ၇၁။ နိဗ္ဗာန်အဖွင့်
- ၇၂။ တဏှာချုပ်ပုံသုံးမျိုး
- ၇၃။ ဘဝတမျိုးမှာ တဏှာဖြစ်ပုံသုံးမျိုး
- ၇၄။ အစွဲအငြိရာဂဆိုတာ ဘာလဲ
- ၇၅။ ကျေးကျွန်ဆိုတာ
- ၇၆။ လွတ်လပ်မှုဟူသည်
- ၇၇။ အရူးအဖြစ်ဟာ လွတ်လပ်မှုမဟုတ်
- ၇၈။ အစွဲအငြိမရှိမှ လုံးဝလွတ်လပ်တယ်
- ၇၉။ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းမှု(နိဗ္ဗာန်)

အခန်း(၁၀)

အရိယသစ္စာဉာဏ်တဆယ့်နှစ်ပါး

- ၈၀။ သစ္စဉာဏ်
- ၈၁။ ကိစ္စဉာဏ်
- ၈၂။ ကတဉာဏ်
- ၈၃။ သစ္စဉာဏ်တဆယ့်နှစ်ပါးရမှ ဘုရားအဖြစ်ဝန်ခံ

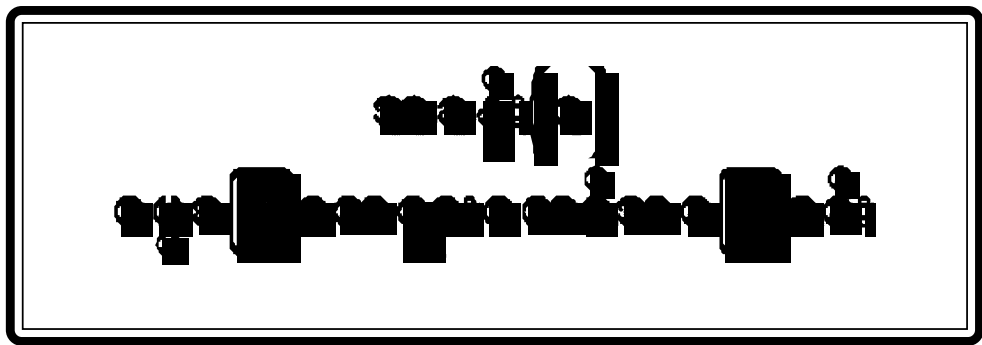
(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မစကြာမာတိကာ

၁၁

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၈၄။	အလယ်အလတ်ဓမ္မရဲ့ဂုဏ်	
၈၅။	ယနေ့ကမ္ဘာရှိ လူ့လောကအခြေအနေ	
၈၆။	စတေး(သတိ)ဆိုတာ	
	အခန်း(၁၁)	
	ဓမ္မစကြာလေ့လာမှုနိဂုံး	
၈၇။	ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ တရားသိကြပြီ	
၈၈။	တရားကို အထပ်ထပ်လေ့လာသင့်	
	ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ် ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်	၂၇၃

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မဟာသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂါထာ

အခန်း(၁) ဓမ္မစကြာတရားတော်အကြောင်း

၁။ တရားနိဒါန်း

ဘုရားဟာ တရားအကွက်ပေါင်း ထောင်ချီပြီး ဟောခဲ့တယ်။
ဟောနည်းအားဖြင့်(သုတ္တ၊ဂေယျ၊ဂါထာ၊ဝေယျာကရဏ...စသည်)
ကိုးမျိုးရှိတယ်။ တရားအကွက်များကို ကိုးမျိုးထဲက တမျိုးမျိုးနဲ့
ဟောခဲ့တာဖြစ်တယ်။ တရားတွေဟာ အကွက်ပေါင်း ထောင်ချီပြီး
ရှိပေမယ့် တရားသိဖို့အတွက် အားလုံးကိုလေ့လာရမှာ မဟုတ်ဘူး။
တရားတကွက်တိုင်းဟာ တရားသိဖို့အတွက် လုံလောက်တဲ့ ဟောကွက်
တွေချည်း ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုဖြစ်လျက်နဲ့ တရားအကွက်တွေ များနေရတာကတော့
တရားနာမယ့်သူတွေရဲ့ အလိုအမျိုးမျိုးနဲ့၊ တရားဟောသူရဲ့ တရားဆင်ပုံ
အမျိုးမျိုးတွေကြောင့် ဖြစ်တယ်။

တရားတွေဟာ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်တည်းကို တနေရာတည်းမှာ
ဆက်တိုက်ဟောပြောထားတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ တနေရာရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်
အသီးသီးတွေအတွက် ဟောပြောခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတရားတွေဟာ
ဘုရားသက်တမ်းတလျှောက်ဖြစ်တဲ့ လေးဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းမှာ ဟော

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပြောခဲ့ချက်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီတရားတွေကို အခုလို တစုတဝေးတည်း တွေ့ရတာဟာ ဘုရားလွန်ပြီးနောက်မှ ဘုရားရဲ့ တပည့်သံဃာတွေက စုဆောင်းထားကြလို့ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် တရားတွေအကုန်လုံး လေ့လာမှ ဘုရားဟောတဲ့ တရားကို သိမှာမဟုတ်ဘူး။ တရားတကွက်ချင်းဟာ ဘုရားတရားဆို လိုချက်ကို သိစေမှာချည်း ဖြစ်တယ်။ ဘုရားတရားသိဖို့အတွက် တရား တကွက်ကိုပဲ လေ့လာရုံနဲ့ လုံလောက်တယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။

ဒါပေမယ့် အခု တရားလေ့လာတဲ့အခါမှာ ဘုရားရဲ့ တရား အကွက် ထောင်ပေါင်းများစွာထဲက အကုန်မလေ့လာပေမယ့် တကွက် တည်း လေ့လာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လေးကွက်လောက်ကို ဆက်တိုက် လေ့လာကြမယ်။

တရားတကွက်တိုင်းဟာ တရားသဘောကိုသိဖို့ ဆောင်နိုင် အောင် ဟောထားတယ်ဆိုပေမယ့် ဟောထားတဲ့တရားတွေရဲ့ ဟောတဲ့ခေတ်နဲ့၊ အခု လေ့လာကြမယ့်သူတွေရဲ့ ခုခေတ်ဟာ ဝေးလွန်း နေတယ်။ ရာစုအစိတ်ကျော်လောက်ကွာခြားတဲ့ ဟောပြောချက်ရဲ့ လေ့လာချက်ဟာ နားမလည်စရာအဖြစ် လက်ခံလောက်တဲ့အကြောင်း ဖြစ်တယ်။ နားမလည်ဖို့အကြောင်းတွေဟာ လုံလောက်တဲ့အပြင်၊ အပိုတွေလည်း ဆင့်နေသေးတယ်။

ဟောပြောသူရဲ့ ဒေသနဲ့၊ နာကြားသူရဲ့ဒေသ ခြားတာအပြင်၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မစကြာ

၁၅

ဟောပြောသူရဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ နာကြားသူရဲ့ ဘာသာစကား ခြားနား
တာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ တရားတကွက်နားလည်ဖို့အတွက် တရားသုံးလေး
ကွက် ဆက်ကြည့်ဖို့တော့ အနည်းဆုံးလိုအပ်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါမှ
ပြောသူနဲ့ နာကြားသူတို့ရဲ့ ခြားနားလွန်းတာကို အတန်အသင့် ဆောင်မိ
နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတရားလေ့လာချက်မှာ ဘုရားဟောတဲ့
တရားအကွက် လေးကွက်ကို လေ့လာကြမယ်။ လေးကွက်ကတော့...

(၁) ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထန(ဓမ္မစကြာ)တရား၊

(၂) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒတရား၊

(၃) အနတ္တလက္ခဏတရား၊

(၄) သတိပဋ္ဌာနတရားတို့ပဲ။

၂။ ဓမ္မစကြာ

ဒီလေးခုထဲက **ဓမ္မစကြာတရား**ကို ပဌမဆုံး လေ့လာကြ
မယ်။ ဓမ္မစကြာတရားဟာ ဘုရားအနေနဲ့ အဦးဆုံးဟောတဲ့တရား
လည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတရားဟာ ဘုရားရဲ့ ဝါဒသဘောထားကြေညာ
ချက်လို့ ပြောလို့ရတဲ့အနေမှာ ရှိတယ်။ ဒီတရားကို အစေ့အစပ်
နားလည်တဲ့အထိ ခပ်စိပ်စိပ်လေ့လာမှ သင့်မြတ်မှာ ဖြစ်တယ်။
ဒီတရားမှာ အစာမကျေလျှင် ဘုရားဆိုလိုချက်တွေကို သဘောပေါက်ဖို့
အခက်အခဲတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၃။ တရားရဲ့နိဒါန်းဖြစ်တဲ့ ဘုရား

ဒီတရားမလေ့လာခင် ဒီတရားရဲ့နိဒါန်း သွယ်ကြရအောင်။
နိဒါန်းအဖြစ် ဘုရားအကြောင်း ပြန်အောက်မေ့ရလိမ့်မယ်။
ဘုရားဟာ (မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃၃နှစ်)ကဆုန်လပြည့်နေ့
မှာ ဗောဓိပင်အောက်မှာနေရင်း တရားရပြီး၊ ဘုရားအဖြစ် ရောက်ခဲ့
တယ်။ ဘုရားဖြစ်ပြီး ရက်အတိုင်းအတာတခုထိ ဗောဓိပင်နဲ့ ဗောဓိပင်
ဝန်းကျင် အနီးအပါးနေရာမှာ နေပြီး၊ ရရှိခဲ့တဲ့တရားတွေကို လောက
ကြီးအတွင်း ကျုံ့ကြည့်ခြင်း၊ ဆန့်ကြည့်ခြင်းများ လုပ်နေခဲ့တယ်။
နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်တခု လုပ်လိုက်တယ်။

ဒီတရားဟာ လူတွေလက်ခံဖို့ ခဲယဉ်းတာကြောင့် လူတွေနဲ့
မတန်ဘူး-ဆိုပြီး မဟောဘဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သိနိုင်တဲ့သူတွေကို ဟော
ပြောပြီး ဒီတရားကို အဆင့်ဆင့်ပြန့်ပွားရစေမှာပဲလို့ ဖြစ်တယ်။

ဟောရမယ့်သူကို စိစစ်တဲ့အခါ နောက်ဆုံးမှာ မိဂဒါဝုန်တော
ဘက် ထွက်ခွါနေကြတဲ့ သီတင်းသုံးဖော်ငါးဦးစု(ပဉ္စဝဂ္ဂီ)တို့ကို ရွေး
ချယ်လိုက်တယ်။ ဘုရားဟာ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ရှိရာ မိဂဒါဝုန်ဘက်ကို
ဗောဓိပင်က ထွက်ခွါခဲ့တယ်။

ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှာ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ရှိရာကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့
သံသယနှောတဲ့မျက်နှာများနဲ့ ဘုရားကို လက်ခံကြတယ်။ အဲဒီနေ့
ညနေ နေဝင်ရီတရောမှာပဲ ဘုရားကပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ကို ဒီ ဓမ္မစကြာတရား
ဟောပြောတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တရားရဲ့နိဒါန်းဖြစ်တဲ့ ဘုရား

၁၇

ဒီဓမ္မစကြာတရား ဟောပြောချက်ကို လေ့လာတဲ့အခါ
ပီပြင်အောင် အပိုင်းသုံးပိုင်း ခွဲခြားလေ့လာကြမယ်။

- (၁) ပဌမတပိုင်းက ဓမ္မစကြာတရား ဟောပြောချက်ရဲ့
နိဒါန်းပိုင်း၊
- (၂) ဒုတိယ၊ ဓမ္မစကြာတရား ဟောပြောချက်ရဲ့ ကိုယ်ထည်
ပိုင်းနဲ့၊
- (၃) တတိယက၊ ဓမ္မစကြာတရား ဟောပြောချက်ရဲ့ နိဂုံး
ပိုင်း ဖြစ်တယ်။

ဓမ္မစကြာတရားဟောပြောချက်ရဲ့ အပေါင်းအဓိပ္ပါယ်က ...

- အစွန်းနှစ်ပါးကလွတ်တဲ့ တရားကို သူတွေ့ပြီ။
- အဲဒီတရားကိုကျင့်ပွားလျင် ဒုက္ခကိုသိပြီး၊
- ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းကိုပယ်ခါ၊
- ဒုက္ခငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာရတယ်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ ဓမ္မစကြာတရားဟောပြောချက်ရဲ့...

- * နိဒါန်းဟာ အစွန်းနှစ်ပါး ဖြစ်ပြီး၊
- * ကိုယ်ထည်ဟာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊
- * နိဂုံးက အရိယသစ္စာလေးပါး ဖြစ်တယ်။

ဓမ္မစကြာတရားမှာ ကိုယ်ထည်ဟာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပဲ။

အစွန်းနှစ်ပါးက ဒီပြကွက်ထင်ရှားလာဖို့ နောက်ခံလုပ်ပေးတဲ့

အရာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၁၈

သစ္စာလေးပါးက မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးရဲ့ အသုံးကျပုံကို အရောင်တင်ပေးတဲ့ အရာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သစ္စာလေးပါးဟာ ဒီဟောချက်ရဲ့ နိဂုံး ပေါ့။

ဓမ္မစကြာရဲ့ပြဆိုချက်ဟာ ဘုရားရဲ့တရားဆိုတာ ဘာဖြစ် တယ်လို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါကိုပေါ်လာဖို့ ဒါရဲ့နိဒါန်းဟာ အရေးကြီးတာ ပေါ့။

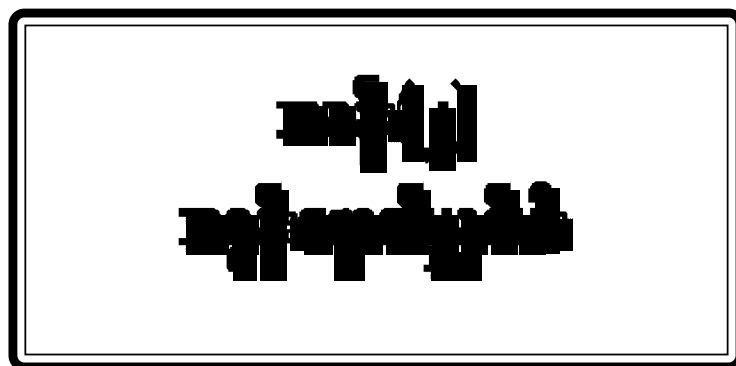
လမ်းကိုပြချင်လျင် လမ်းရဲ့ဝဲယာကို စည်းသားပေးရတယ် မဟုတ်လား။ လဟာပြင်ကို ဝဲစည်းတကန့်၊ ယာစည်းတကန့် သား လိုက်လျင် အလယ်ဗဟို ပေါ်လာမယ်။

အဲဒါဟာ အလယ်လမ်းပဲ။

ဒီတော့ လမ်းပေါ်ဖို့စည်းသားသလို အစွန်းတွေကို တရားပေါ် ဖို့ ထင်ထင်သားရမယ်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၂)
အစွန်းတရားနှစ်ပါး

၄။ မမှီဝဲရမယ့် အစွန်းတရားနှစ်ပါး

ဘုရားက ဓမ္မစကြာဟောတဲ့အခါမှာ ပဉ္စဂဂ္ဂီတို့ကို အစဆုံး ပြောလိုက်တဲ့စကားက ဒွေ လို့ ဖြစ်တယ်။ နှစ်ခုလို့ပေါ့။

‘ဒွေ မေ ဘိက္ခဝေ အန္တော ပဗ္ဗဇိတေန နသေဝိတဗ္ဗာ’
ဘုရား ဒီလိုဟောတယ်။ အဓိပ္ပါယ်က ...
‘နှစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဒီအစွန်းတွေကို တရားကျင့်သူတွေ မမှီဝဲရဘူး
ရဟန်းတို့’ -လို့ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားရဲ့ ဒီပြောဟန်ဟာ ပဉ္စဂဂ္ဂီတို့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ ပဉ္စဂဂ္ဂီတို့အနေနဲ့ ဒီစကားကြားရတာဟာ စိတ်ဝင်စားမှု အပြည့် ဖြစ်ကြရဖို့ ရှိတယ်။ အကြောင်းကတော့ ပဉ္စဂဂ္ဂီတို့သိနေတဲ့ တရားကျင့်သူ မမှီဝဲရတဲ့အစွန်းက တပါးထဲပဲ ရှိတယ်။ ဘုရားလည်း သူတို့နဲ့မခွဲခင်က ဒီတပါးထဲပဲ သိနေတာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီတပါးကတော့ အခုပြတဲ့နှစ်ပါးထဲက တခုဖြစ်တဲ့ ရှေ့ အပါးပဲ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ အမှားကျင့်တဲ့ သက်တမ်းတလျှောက်မှာ တရားရဲ့ ရန်သူကို ကာမသုခနောက်လိုက်တာ တခုတည်းပဲလို့ သတ်မှတ်ပြီး၊ ကာမသုခနောက်လိုက်တာကိုပဲ ဆန့်ကျင် ကျင့်ကြံခဲ့ကြတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မမှီဝဲရမယ့် အစွန်းတရားနှစ်ပါး

၂၁

ဘုရားမဖြစ်မီ သိဒ္ဓတ္ထလည်း သူတို့နဲ့အတူ ဒီလိုပဲ မှတ်ယူ ကျင့်ကြံ ခဲ့တာပဲ။

အခုတော့...

‘ဘုရားက အစွန်းကို နှစ်ခုလို့ ပြောလာတယ်။ တို့ရှောင်ရမယ့် အရာဟာ တခုမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ နှစ်ခုရှိပါလား။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ ငါတို့နဲ့ကွဲပြီး အသိတိုးနေပြီလား၊ သူ့ကို အသိမရှာဖွေတော့ဘူးဆိုပြီး တို့က ပစ်ထားခဲ့ ကြတာ။ အခု သူဟာ တို့ထင်ခဲ့သလို မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်။ အစွန်းကို နှစ်ခုလို့ ပြောနေပြီ။ အဲဒီအစွန်းတွေက ဘာပါလိမ့်?’

ပဉ္စဝဂ္ဂီများ သိဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေကြတယ်။

ဒီလို ဖြစ်နေချိန်မှာ ဘုရားက တရားဆက်ဟောတယ်။

နှစ်ပါးဆိုတာ ဘာတွေလဲ? လို့ ဘုရားက မေးခွန်းထုတ်ပြီး၊

နှစ်ပါးသရုပ်ကို အဖြေထုတ်တယ်။

-တခုက ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ ဖြစ်တယ်။

-နောက်တခုက အတ္တကိလမထာနုယောဂ ဖြစ်တယ်လို့ပဲ။

အဓိပ္ပါယ်က ...

ကာမချမ်းသာအစွဲနောက်လိုက်တဲ့ အကျင့်နဲ့၊

ကိုယ်အပင်ပန်းခံတာနောက်လိုက်တဲ့ အကျင့်လို့ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားက ဒီအကျင့်တွေရဲ့ တန်ဖိုးတွေကို တင်ပြခဲ့တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကာမချမ်းသာစွဲနောက်လိုက်တဲ့အကျင့်ဟာ...

- *^၁ (၁) အညံ့စား ဖြစ်တယ်။
- (၂) အကြမ်းစား ဖြစ်တယ်။
- (၃) လူတိုင်းအလေ့ ဖြစ်တယ်။
- (၄) မရိုးသားဘူး။
- (၅) အကျိုးလည်း မများဘူးလို့ပဲ။

ကိုယ်အပင်ပန်းခံတာနောက်လိုက်တဲ့အကျင့်ကတော့...

- *^၂ (၁) ဆင်းရဲတယ်။
- (၂) မရိုးသားဘူး။
- (၃) အကျိုးမများဘူးလို့ပဲ။

နှစ်ခုလုံးရဲ့ တန်ဖိုးတွေဟာ မကောင်းကြဘူးလို့ ပြတယ်။

၅။ အစွန်းတရားများ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သိရပြီ

ဒီစကားတွေ ကြားတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ သိပ်တုန်လှုပ်ကြတာပေါ့။ သူတို့ အထင်ထားပြီးကျင့်နေတာက ကိုယ်အပင်ပန်းခံတာနောက်လိုက် တဲ့အကျင့် ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲ။

ဒီအကျင့်ဟာ ဆင်းရဲတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ မရိုးသားဘူး။

*^၁ အညံ့စား(ဟိန်)၊ အကြမ်းစား(ဂမ္မ)၊ လူတိုင်းအလေ့(ပေါထုဇ္ဇနိက)၊

မရိုးသားသူ (အနရိယ)၊ အကျိုးမများ(အနတ္တသံဟိတ)

*^၂ ဆင်းရဲတယ်(ဒုက္ခ)

အစွန်းတရားများ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့သိရပြီ

၂၃

အကျိုးနည်းမယ်လို့လည်း တန်ဖိုးဖြတ်ခံရတယ်။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ရသမျှတွေ
ဟာ သဲထဲရေသွန်သလိုဖြစ်တာကို သိကြရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလိုမကျင့်
လျင် ဘာများကျင့်စရာ ရှိဦးမလဲလို့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကြရတယ်။

ဘုရားရဲ့ အစွန်းနှစ်ပါး ပြောကြားညွှန်ပြချက်ဟာ
ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ ဘဝကို ကျေမွသွားအောင် ချေဖျက်တာ
ခံရသလို ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့မှာ အထိအခိုက် ခံကြရတယ်။

ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ဟာ တရားရဖို့အတွက် ကာမချမ်းသာနောက်မလိုက်
တဲ့ အမှုတွေ၊ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပင်ပန်း ဒါတွေကျင့်မယ်ဆိုပြီး
တရားကျင့်တဲ့ သက်တမ်းတလျှောက်လုံး ကျင့်လာခဲ့ကြရတာ ဖြစ်
တယ်။

ဒါ မှားတယ်ဆိုလျင် တရားရဖို့ဟာ ကျင့်စရာ ဘာရှိတော့
သလဲလို့ လမ်းမမြင် ဖြစ်ကြရတယ်။

အခု တရားလေ့လာသူတွေက ဒီလိုမခံစားကြရလောက်ဘူး။
ကိုယ့်ဘဝက အဲဒါလို မဟုတ်လို့ဘဲ။ ပြီးတော့ စကားရဲ့အနက်က
မပေါ်လို့ဘဲ။ ဒီတော့ အရေးကြီးတဲ့စကားကို အရေးကြီးမှန်းသိပြီး၊
ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်နေတာပဲလို့ ခံစားရအောင် သည်နှစ်လမ်းကို လေ့လာ
သူတွေသိတဲ့အထိ အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ကြရအောင်လား။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၆။ လူအများလည်း ဒီနှစ်လမ်းပဲသွားကြ

လောကမှာ လူတွေအများအပြားရှိတယ်။ အဲဒီသူတွေဟာ ဘယ်လောက် အရေအတွက်တွေများများ သူတို့သွားကြတဲ့လမ်းဟာ နှစ်ကြောင်းတည်းရှိတာ ဖြစ်တယ်။

(၁) အာရုံငါးပါး ဆွဲဆောင်မှုနောက်လိုက်တဲ့လမ်းနဲ့၊

(၂) အာရုံငါးပါး ဆွဲဆောင်မှုကို ငြင်းဆန်ရုန်းကန် အပင်ပန်း ခံတဲ့လမ်း။

ဒီနှစ်လမ်းပဲ။ ဒါကို နောက်တမျိုးပြောလျင်...

- ကာမလမ်းနဲ့

- ဓမ္မလမ်း*^၁လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။

ကာမလမ်းဆိုတာ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာနောက် လိုက်တဲ့လမ်းပေါ့။

ဓမ္မ(ဈာန်)လမ်းက အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားနောက် မလိုက်စေတဲ့ သဘောတရားတမျိုးမျိုးရှိတဲ့လမ်းပေါ့။

လူတွေဟာ ဒီနှစ်လမ်းပဲ လျှောက်နေကြတယ်။ တခုမှာ မချမ်းသာလျင် တခုပြောင်းလျှောက်တာပဲ။ လူတွေမက ဒီလောကကြီး တခုလုံးလည်း ဒီလိုဖြစ်နေတယ်လို့ ပညာရှင်တဦး တင်ပြဖူးတယ် သိရတယ်။

*^၁ ဣန္ဒြိယတွင် ဘီစီအီး၆ရာစုခေတ်က ကာမဆန့်ကျင်ဘက်လမ်းကို ဓမ္မလမ်းဟု ယူဆကြ၍ တောထွက်ခါ ဈာန်ရအောင်ကျင့်ကြသည်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူအများလည်း ဒီနှစ်လမ်းပဲသွားကြ

၂၅

ဒီနေ့ကမ္ဘာကြီးဟာ ကာမနောက်လိုက်နေကြတယ်။ ဒီခေတ် မတိုင်ခင် ကမ္ဘာကြီးဟာ ဘာသာတရားတွေ ကြီးစိုးတာ ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီခေတ်မတိုင်ခင်က ဂရိခေတ်မှာ ကာမတွေ ကြီးစိုးပြန်တယ်။ ဂရိ ခေတ်မတိုင်ခင် ပီရမစ်တွေ ဆောက်သွားကြတဲ့ အီဂျစ်တွေဟာ ဓမ္မ (ဈာန)ကြီးစိုးတဲ့ခေတ် ဖြစ်နေပြန်တာ ထင်ရှားတယ်။

ခရစ်ယာန်ခေတ်၊ အရင်းရှင်ခေတ်၊ ကွန်မြူနစ်ခေတ်၊ ဈေး ကွက်ခေတ်စသည့် ခေတ်တွေမှာလည်း ဓမ္မ(ဈာန)နဲ့ကာမဟာ တလှည့် စီ ကြီးစိုးနေတယ်။

ဒီတော့ လောကကြီးဟာ ကာမနဲ့ဓမ္မ(ဈာန) တလဲစီ တွင် ကျယ်ကြတယ်။ လူတွေကလည်း ဒီနှစ်လမ်းပဲ ပုခုံးပြောင်း နေထိုင် ကြတယ်။ ဒီစာလေ့လာသူလည်း ဒီလမ်းနှစ်သွယ်ထဲက ဘယ်လမ်း ထဲမှာနေသလဲ စိစစ်ကြည့်ဖို့ လိုတယ်။ စိစစ်နိုင်အောင် လမ်းတွေ ထင်ရှားတဲ့အထိ ဖွင့်ကြည့်ရပါမယ်။

- (၁) ကာမချမ်းသာနောက်လိုက်တဲ့လမ်းကို အတိုချုပ် ခေါ် လိုက်မယ်။ ကာမလမ်းပေါ့။
- (၂) ကိုယ်ပင်ပန်းခံတာနောက် လိုက်တဲ့လမ်းလည်း ဆီ လျော်အောင် ခေါ်လိုက်မယ်။ ဓမ္မ(ဈာန)လမ်းပေါ့။

ဒီလမ်းနှစ်ခုဟာ တခုနဲ့တခု ဆန့်ကျင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်လမ်းရဲ့နာမည်ကို...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၆

-ကာမလမ်းနဲ့

-ကာမကလွတ်အောင်နေတဲ့လမ်းလို့ ခေါ်မယ်။

ဓမ္မ(ဈာန)လမ်းဟာ ကာမကလွတ်အောင်နေတဲ့လုပ်ငန်း လုပ်တာပဲ ဖြစ်တယ်။ ကာမကလွတ်အောင် နေတာဟာ ကိုယ်အပင်ပန်းခံတာပါပဲ။

၇။ ကာမသုခလ္လိကအဖွင့်

လမ်းတွေကိုသတ်မှတ်တဲ့ ကာမဆိုတာကို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ရလိမ့်မယ်။ ကာမဆိုတာကို လူအများသိကြတာက ဖိုမဆက်ဆံမှုဆိုင်ရာတွေလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ကာမအဓိပ္ပါယ်ဟာ ဒီလို ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ်ကလေး မဟုတ်ပါဘူး။

ကာမဆိုတာ ပါဠိဘာသာစကားပဲ။

လိုချင်မှုရဲ့ အမည်ပဲ။

သဒ္ဒါနည်းနဲ့ ရွှေ့လိုက်တော့ လိုချင်မှုခံရတဲ့အရာတွေကိုလည်း ကာမလို့ ခေါ်လာနိုင်တယ်။ ဒီမှာသုံးလိုက်တဲ့ ကာမဆိုတဲ့ စကားလုံး အဓိပ္ပါယ်ဟာ လိုချင်ခံရတဲ့အရာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီအရာတွေဟာ လူတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အာရုံ အားလုံးပါပဲ။ စုစုပေါင်း ငါးမျိုးရှိတယ်။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့တို့ပဲ။ အဲဒါတွေဟာ ကာမတွေပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဗမာမှာ ဒါတွေကို ဒီလိုဖြစ်လို့ အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရား
လို့ ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ အာရုံငါးပါးဟာ လိုချင်ဖွယ် အရည်အချင်း
တွေ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အာရုံငါးပါးကို ကာမဂုဏ်လို့ ပြောတာပဲ။
ဂုဏ်ဆိုတာ အရည်အချင်းလို့ ပြောတာပါပဲ။

ဒီတော့ ကာမဆိုတာ အာရုံငါးပါးလို့ သိဖို့ပဲ။ အာရုံငါးပါး
ဆိုတာ နားလည်ရရှုပ်သေးလျင် ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတဲ့ စကားတလုံးထဲနဲ့
မှတ်ဖို့ပဲ။ ကာမဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးရဲ့ နာမည်ပဲပေါ့။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်စရာ၊ ကြားစရာတွေနဲ့ အနံ့၊အရသာတွေ၊
ထိစရာတွေပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်တွေဟာ ကာမတွေပဲ။

ကာမထဲနစ်တယ်ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲနစ်တာကို ခေါ်
တာပဲ။ ကာမကလွတ်တယ်ဆိုတာ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်က ကင်းအောင်
ဝေးအောင်နေတာကို ခေါ်တာပဲ။

လူတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်အာရုံတွေရဲ့ ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်မှု
အောက်မှာ နေကြတာများပါတယ်။ ဒီလိုအာရုံတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်ကူး
ခတ် နေရတာကိုပဲ ချမ်းသာသုခအပြည့် ရတာလို့ ထင်ကြသူ များပါ
တယ်။ ဒီလို အာရုံတွေ များသထက်များနဲ့ ကောင်းသထက်ကောင်းတွေ
ပိုင် ဆိုင်ရဖို့ စွမ်းအားရှိသလောက် အချိန်နဲ့အမျှ ကြိုးစားနေကြရတယ်။

ဒါဟာ ဒီနေ့ခေတ်မှာ အလွန်ထင်ရှားတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီအာရုံတွေထဲမှာ ရွှေ၊ငွေ၊ စိန်၊ကျောက်တွေ ပါသလို၊ စားဝတ်နေသုံးစရာတွေလည်း ပါတယ်။ အာရုံခံစားစရာအဖြစ် ဖိုမဆိုင်ရာအာရုံတွေလည်း မကင်းဘူးပဲ။ အဲဒီအာရုံတွေနောက် ကောက်ကောက်လိုက်ပြီး၊ အဲဒီအာရုံတွေထဲ နစ်မြုပ်နေတာနဲ့ အဲဒီအာရုံတွေရဲ့ ကျေးကျွန်အဖြစ် ခံနေရတာတွေဟာ ကာမအစွန်းလမ်းပေါ် လျှောက်နေတာတွေပါပဲ။

လူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က မျိုဝါးလွှမ်းခြုံထားမှ လုံခြုံတယ်လို့ ထင်သူဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အာရုံငါးပါးဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အာရုံတွေကို အများအပြား လိုက်စားရတယ်။ အဲဒါတွေမရှိလျှင် ကုန်းပေါ် ဆယ်တင်ခြင်းခံရတဲ့ ရေထဲကငါးလို ဆင်းရဲအတိ ခံကြရတယ်။ ဒါကြောင့် ကာမဂုဏ်တရားတွေနဲ့ ဖုံးဖို့ ကြိုးစားရကြတယ်။

အဲဒီလိုလုပ်နေတာဟာ ကာမချမ်းသာရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုနောက်လိုက်တဲ့ ပဌမအစွန်းဟာ ဒီလောက်တင်ပြချက်နဲ့ လုံလောက်ပါပြီ။

ကာမအရကို မမှားအောင်ကောက်တတ်လျှင် ကာမသုခလ္လိကာဟာ ကာမချမ်းသာမှာ စွဲလန်းမှုရှိပုံလည်း ပေါ်လွင်ပါတယ်။

အနုယောဂဆိုတာကတော့ အလျော်အတိုင်း ယောဂလုပ်တာကျင့်တာပါပဲ။ ယောဂဆိုတာကတော့ အကျင့်လို့ သိကြပြီးပြီ။

ယောဂဆိုတဲ့စကားလုံးကလည်း အားလုံးရင်းနှီးကြပြီးသားဖြစ်တယ်။ ယှဉ်တာ၊ အားထုတ်တာတွေပါ။ ကျင့်တာနဲ့ တူပါတယ်။ ကာမချမ်းသာကိုစွဲလန်းပြီး လှုပ်ရှားနေမှုရဲ့ နာမည်ပဲ။ ဒါတွေဟာ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အတ္တကိလမထအဖွင့်

၂၉

- (၁) အများစု လိုက်စားကြတယ်။
- (၂) ညံ့တယ်။
- (၃) ကြမ်းတယ်။
- (၄) မရိုးဘူး။
- (၅) အကျိုးလည်းမများဘူးဆိုတဲ့ တန်ဖိုးမဲ့မှုတွေပဲ။

ပဉ္စဝဂ္ဂီဆိုတာ ဒါတွေကိုရှောင်မှ တရားရမယ်-ဆိုတာ မှတ်ယူကြပြီးသားတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ တရားရဖို့ အကန့်အကွက်တွေ ဖြစ်တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဘုရားရဲ့ ဒီအစွန်းဟောချက် အခက်အခဲမရှိနားလည်ကြတယ်။

လေ့လာသူတွေ နားရှင်းကြဖို့ နည်းနည်း ချဲ့ချဲ့ဖွင့်ဖွင့် လုပ်ကြရတာ ဖြစ်တယ်။ အများသူငါဟာ ကာမချမ်းသာရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုနောက်ကို လိုက်လှုပ်ရှားနေကြသူတွေ မဟုတ်လား။ ကိုယ်က သူများကို မြင်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝေဖန်ရေးဟာ အခက်ဆုံးဝေဖန်ရေးပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ရောက်နေတဲ့ဘဝကို ကိုယ်သိနိုင်ဖို့ စကားလုံးအရတွေ ကောက်လိုက်တာပဲ။ ဒါဆို လုံလောက်ပါပြီ။

၈။ အတ္တကိလမထအဖွင့်

ဒုတိယအစွန်းကို ဖွင့်ကြည့်ကြမယ်။ ဒီအစွန်းဟာ လေ့လာသူတို့အတွက် အဓိပ္ပါယ်သိဖို့ နည်းနည်းကြိုးစားရမှာပဲ။ ကိုယ် မကြုံ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘူး မတွေ့ဘူးတဲ့အရာ ဖြစ်လို့ပဲ။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ကတော့ သူတို့ ကိုယ်တွေ့ ကိုယ်ကြုံမို့ နားလည်တတ်ကြပုံ ရှိတယ်။ ဒါတောင်မှ ရက်အနည်းငယ် ပေးပြီး ဆွေးနွေးယူရတဲ့အထိ ရှိတယ်။

ဒုတိယအစွန်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က အတ္တကိလမထာနုယောဂကို အတ္တ တပုဒ်၊ ကိလမထ တပုဒ်၊ အနုယောဂ တပုဒ်ခွဲပြီး၊ အတ္တက မိမိ။ ကိလမထက ပင်ပန်းမှု။ အနုယောဂက လိုက်ပြီးအားထုတ်တာ။ ပေါင်းလိုက်တော့...

ကိုယ်ပင်ပန်းမှုနောက်လိုက်ပြီး အားထုတ်တာပဲ။

ဒီစကားလုံး အဓိပ္ပါယ်အရဆိုတော့ အရကောက်ဟာ ဘယ် ဟာမှန်း သိဖို့မလွယ်ဘူး။ ကြားဖူးတဲ့ အရတွေဖြစ်တဲ့ ရေငုပ်၊ မီးလှုံ၊ တုံးခုန်၊ ဇယ်ခတ် အစရှိတဲ့ အကျင့်တွေပဲလို့ ကောက်မိတတ်ကြတယ်။

စကားလုံးတလုံးရဲ့ ဆိုလိုချက်သိဖို့မှာ စကားလုံးရဲ့ သဒ္ဒါ အနက် တခုတည်း သိရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ စကားလုံးကိုပြောသူရဲ့ ခေတ်ကာလနဲ့ အလုပ်အကိုင်ဆိုတဲ့ သူတို့ဘဝတွေကိုပါ သိမြင်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှပဲ အဲဒီစကားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ဖော်နိုင်မယ်။

အခု အတ္တကိလမထာနုယောဂဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ ဆိုလိုချက် သိဖို့မှာလည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့နဲ့ ဘုရားတို့၊ အတူတကွ နေလာကြတဲ့ကာလနဲ့ သူတို့ဘဝတွေ ကြည့်ကြရမှာဖြစ်တယ်။ အဲဒီကာလက ကိုယ် ပင်ပန်းအောင် ဘယ်လိုကျင့်ကြသလဲ သူတို့ကတော့ ဘာတွေကျင့်ကြ သလဲ၊ ဒါတွေ လေ့လာရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘုရားအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်ကြည့်လျှင်၊ ဘုရားဟာ ဘုရားအဖြစ်ရ ချင်လို့ တောထွက်လာခဲ့တာ တွေ့ရမယ်။ တောထဲရောက်တော့ သူ့အ ဖော်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး သူတော်စင်အဖြစ်နဲ့ တောထဲမှာ ရက်အတန် ကြာအထိ တယောက်တည်း နေခဲ့တယ်။

နောက်မှာ အဲဒီ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ တရားစခန်းဖြစ်တဲ့ (ကာ လာမရဲ့သား)အာဠာရဆီမှာ နည်းယူကျင့်သုံးခဲ့တယ်။(အာကိဉ္ဇညာ ယတနဈာန်အထိ ပေါက်ရောက်ခဲ့တယ်)။ နောက်တစခန်းဖြစ်တဲ့ (ရာမ ရဲ့သား) ဥဒကဆီမှာ နည်းယူခဲ့ပြန်တယ်။ (နေဝသညာနာသညာ ယတနဈာန်အထိ ပေါက်ရောက်ခဲ့တယ်)။ အဲဒီက ထွက်ခွါပြီး ပဉ္စဝဂ္ဂီ တို့ အလုပ်အကျွေးပြုတာခံပြီး အပြင်းအထန် ပွားများနေခဲ့တယ်။

ဒီ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေကိုကြည့်လျှင် ရေငုပ်၊ မီးလှုံတာတွေ မပါတာ တွေ့ရမယ်။ ပြီးတော့ အတ္ထုပ္ပတ်ထဲက အကျင့်တွေဟာ ကိုယ်အပင် ပန်းခံအကျင့်တွေ ဖြစ်တာလည်း တွေ့နိုင်တယ်။ အဲဒီအကျင့်တွေကိုပဲ အတ္တကိလမထာနုယောဂတွေလို့ ဟောပြောတာဖြစ်တယ်။

အဲဒီအကျင့်တွေဟာ ကိုယ်ပင်ပန်းမှုဖြစ်စေတဲ့အကျင့်တွေ မဟုတ်ဘူးထင်လျှင် အဲဒီအကျင့်တွေ ကျင့်နေသူရဲ့ အနေအထားကို ပြန်ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးရမှာပဲ။

ဘုရားဟာ အဲဒီအကျင့်တွေကျင့်ပြီး အရိုးပေါ်အရေတင် အသက်ငင်နေတဲ့အထိ ဖြစ်နေတယ်လို့ အတ္ထုပ္ပတ်မှာ အထင်အရှားပဲ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သိကြပြီး မဟုတ်လား။

ဒါက အစာဖြတ်ကျင့်လို့ဖြစ်တာပါလို့ အကြောင်းပြမလား။
အစာမစားတာဟာ သဘောတရား မဟုတ်ဘူး။ လက်တွေ့လုပ်ရပ်
ဘဝတစ်ခုပဲ။ ဘဝဟာ သဘောတရားမရှိဘဲ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။
အဲဒီဘဝရဲ့ သဘောတရားဟာ ဘာလဲ။ ဒါကို လေ့လာရလိမ့်မယ်။

ဘုရားဟာ နေဝသညာနာသညာဆိုတဲ့ အရူပဈာန်ကို အပြည့်
အဝ ခံစားနေတယ်။ ဒီလိုပြောရမယ်။ သူ သင်ကြားလေ့လာထားတာ
အဲဒီအထိ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီရောက်တာဟာ လောကမှာ အမြင့်ဆုံးကို
ရောက်တာပဲ။

လောကမှာ ဒီထက်လွန်တဲ့ ပွားများစရာ မရှိဘူး။ ဒီရောက်ပြီး
တဲ့သူက ဒီရဲ့အောက်ကို ဆင်းပြီး၊ လေ့လာပွားများစရာလည်း မရှိဘူး။
ဒါကို နောက်မှာ နည်းနည်းပေါ်လွင်အောင် လေ့လာရမယ်။

ဒီတော့ ဘုရားဟာ ဒီနေဝသညာနာသညာဆိုတဲ့ အရူပ
ဈာန်ကိုပဲ များများအားထုတ်နေတယ်ဆိုတာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ
မရှိဘူးပေါ့။ ဒါအတည်ပြုလျှင် ရှေ့ဆက် စဉ်းစားစရာ ရှိလာပြီ။

အရူပဈာန်ဟာ ...

-ဘာကို ဝိရာဂလုပ်သလဲ၊

-ဘေးရန်လို့ သတ်မှတ်သလဲလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အရူပဈာန်ဟာ အရူပ(ရုပ်မဲ့အာရုံ)ကို အတွေးအခေါ်လုပ်သူရဲ့ ဝိရာဂအလုပ်ခံရတဲ့ အာရုံဟာ ရူပအာရုံပါပဲ။ အရူပပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ရူပကို ဝိရာဂလုပ်တာပဲ။ ရူပ-ဆိုတာ အစားအစာတွေလည်း ပါတာပေါ့။ ဒီတော့ သူ အစားအစာ မစားတာဟာ အရူပဈာန်ကြောင့်ဖြစ်တာပဲ။ သူ ဒီလို မစားဘဲ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေတာဟာ ကိုယ်ပင်ပန်းမှု နောက်လိုက် ကျင့်နေတာပေါ့။ ဒီတော့...

အရူပဟာ ကိုယ်ပင်ပန်းမှုအကျင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိသာတာပဲ။

အတ္တကိလမထာနုယောဂအကျင့်ရဲ့ အရကို ရေငုပ်၊ တုံးခုန်၊ မီးလှုံ စတာတွေလောက် ကောက်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ကာမကိုလွန်တဲ့ အကျင့်တွေအားလုံးကို ကောက်ရမယ်။

လောကမှာ ...

-ကာမရယ်၊

-ကာမကိုလွန်တာထဲက ရူပါရူပရယ်လို့ပဲ ရှိတယ်။

ကာမအရကတော့ ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂအဖွင့် လုပ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း သိရမှာပဲ။ ရူပနဲ့ အရူပဖြစ်တဲ့ ရူပါရူပကတော့ နည်းနည်း သိအောင် လုပ်ရမယ်။

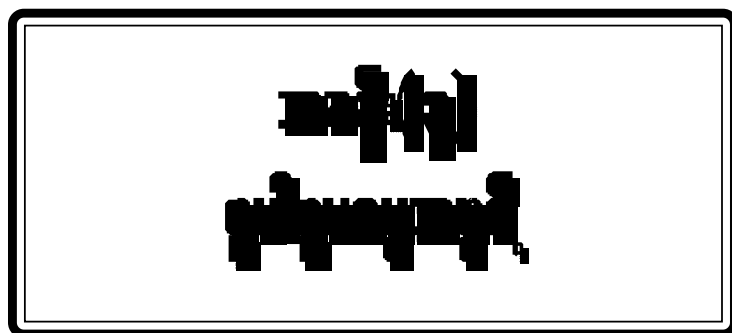
ကာမကလွတ်အောင်လုပ်တဲ့ လောကအလုပ်ဟာ ရူပနဲ့အရူပ အလုပ် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအလုပ်တွေဟာ အတ္တကိလမထာနုယောဂ အလုပ်တွေပဲ။ ဒါကြောင့် အတ္တကိလမထာနုယောဂကို လေ့လာတဲ့ အခါ ရူပနဲ့အရူပကို လေ့လာရတာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရူပနဲ့ အရူပဟာ လူတွေ အမြတ်တနိုးထားတဲ့အရာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘုရားကတော့ အဲဒါတွေကို ဒုက္ခတရားတွေဆိုပြီး အပြစ်ကြီးကြီးပဲ တင်ခဲ့တယ်။ ဘုရားအနေနဲ့ ရူပနဲ့ အရူပတွေဟာ ပွားများစရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ စက်ဆုတ်စရာတွေ ဖြစ်တယ်။ ကာမဟာ ဘဝဖြစ်သလို၊ ရူပနဲ့အရူပလည်း ဘဝပဲဖြစ်တယ်။ ဘဝသုံးပါးပေါ့။ ဒီဘဝတွေမှာ ဘယ်ဘဝကသာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးပဲ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။

တနေရာမှာဆိုလျင် ဘုရားဟာ ဘဝကို ကျင်ကြီးနဲ့ နှိုင်းခိုင်းပြခဲ့တယ်။ ကျင်ကြီးဟာ ရွံစရာဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကျင်ကြီးကတော့ ရွံစရာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောစရာမရှိဘူး၊ လူမွဲရဲ့ကျင်ကြီးလိုပဲ လူချမ်းသာရဲ့ကျင်ကြီး၊ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ကျင်ကြီးတွေလည်း ရွံစရာဖြစ်တယ်။ ကျင်ကြီးမှာ အယုတ်အမြတ် မရှိဘူး။ အားလုံးရွံစရာပဲဖြစ်တယ်လို့ ဘုရားပြောခဲ့တယ်။

ဒီတော့ ရူပနဲ့အရူပဟာ ကောင်းမွန်တဲ့အရာတွေ မဟုတ်ကြဘူး၊ ပစ်ပယ်ရမယ့်အရာတွေပဲ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အတ္တကိလမထာနုယောဂအကျင့်မှာ ဒါတွေ ရူပနဲ့အရူပကို အရကောက်ရမှာဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ဒါကြောင့် အတ္တကိလမထာနုယောဂအဖွင့်အဖြစ်နဲ့ ရူပနဲ့အရူပဓမ္မတွေကို အကျယ်တဝင့်သိအောင် လေ့လာကြရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၃) ရူပါရူပဓမ္မအဖွင့်

၉။ ရူပဓမ္မအဖွင့်

ပဌမဆုံး ရူပအကြောင်း လေ့လာကြရအောင်။

ရူပကို လူတွေတော်တော်များများ မသိကြဘူး။ မလုပ်ဘူးသူတွေ မသိတာသာ မကဘူး။ လုပ်နေသူတွေလည်း လုပ်နေတာ ရူပပဲလို့ မသိကြဘူး။ ရူပရဲ့ အဓိကရန်သူဟာ ကာမသညာပဲ။

ဘုရားက...

ရူပဟာ သညာကို ဝိရာဂလုပ်တယ်လို့ ဟောပြောခဲ့တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ရူပတရားကို ပွားများကြတဲ့သူတွေဟာ သညာကိုပဲ အဓိကခွါကြတယ်။

သညာဆိုလို့ မရှင်းမလင်း မဖြစ်ပါနဲ့။

စိတ်ကူးအတွေးတွေကို သညာလို့ ပြောလိုက်တာပါ။

စိတ်ကူးတယ်ဆိုတာ အမှတ်ဟောင်းသညာကို ဖော်တာပဲ။

စိတ်မကူးအောင်နေတာဟာ ရူပတရားရဲ့ အဓိကအကျင့် ဖြစ်တယ်။ ဒါကို ရူပတရားလို့ ဘာကြောင့်ခေါ်ကြတာလဲ ဆိုလျှင်တော့ စိတ်မကူးဘဲနေနိုင်ဖို့ ရုပ်ပစ္စည်းတစ်ခုခုအပေါ်မှာ စိတ်ကို ဝင်စားထားလိုက်တယ်။ သည်လို ရူပ=ရုပ်မှာ စိတ်ကိုချုပ်ထားလို့ ဒီလုပ်ငန်းကို ရူပတရားလို့ ခေါ်တာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီနေရာမှာ ရုပ်မှာ စိတ်ကိုချုပ်ထားတယ် ပြောတော့ ရုပ်-
ဆို တာကို နည်းနည်းရှင်းဖို့လိုမယ်။ မရှင်းယင် ရုပ်နဲ့ကာမ မကွဲပြားဘဲ
ဖြစ်မယ်။

ကာမ အရကို အာရုံငါးပါးကာမဂုဏ်တရားတွေ ကောက်ခဲ့
တော့၊ အဲဒီအာရုံငါးပါးလည်း ရုပ်မဟုတ်ဘူးလားလို့ မေးချင်လာမယ်။

အာရုံငါးပါးဟာ ရုပ်တွေ ဖြစ်တယ်။

ကာမကို အရကောက်ခဲ့တာက ...

အဲဒီရုပ်တွေကိုပဲ လိုလားသူက လိုလားတဲ့စိတ်ကူးနဲ့ အသက်
သွင်း စိတ်ကူးကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်ဟာ ရုပ်သက်သက် မနေတော့ဘဲ
အရည်အသွေးတွေ သက်ဝင်ရှင်သန်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အဲသည်
ရုပ်ကိုပဲ ကာမလို့ ပြောရတာ ဖြစ်တယ်။

ဒါလည်း နည်းနည်းရှင်းမှ လင်းလိမ့်မယ်။

ရူပဟာ သူ့သဘာဝအတိုင်း သူနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရုပ်အာရုံ
ကိုယူသူက အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးတယ်။ အဲဒီ ရုပ်သဘာဝကို လိုလားအပ်
တဲ့ရှုထောင့်၊ မလိုလားအပ်တဲ့ရှုထောင့်နဲ့ တခြားထောင့်မျိုးစုံကနေ လှည့်
ပြီး လေ့လာတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ရုပ်ဟာ သူ့သဘာဝအတိုင်း မနေတော့ဘူး။

ရှင်သန်လှုပ်ရှားလာတယ်။

ဒီလို ...

ရှင်သန်လှုပ်ရှားလာလို့ ရုပ်ကထွက်လာတဲ့ အရည်အသွေးဟာ
ကာမပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကာမဆိုတာ လိုချင်စရာရဲ့အမည် ဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ မလိုလား
တာလည်း ကာမလို့ သိပေးရမယ်။ မလိုလားဘူးဆိုတာ လိုလားမှု
နည်းတာရဲ့ နာမည် ဖြစ်လို့ပဲ။ သည်တော့...

ရုပ်တွေရဲ့ အရည်အသွေးတွေဟာ လူကိုလိုလားစရာ၊
မလိုလားစရာတွေ ဖြစ်စေတယ်။ အဲဒါတွေကိုပဲ ကာမ
လို့ ခေါ်တာပဲ။

လူ့ခလေ့ဟာ ရုပ်တွေကိုကြည့်ပေမယ့် ရုပ်တွေကို မမြင်ဘူး။
အဲဒီရုပ်တွေရဲ့ အရည်အသွေးကိုပဲ မြင်တယ်။ မွေးစကတော့ ရုပ်ပဲ
မြင်မှာပါပဲ။ ရုပ်ပဲမြင်တဲ့အတွက် အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူးဆိုပြီး ရုပ်ရဲ့ အရည်
အသွေးတွေကို သိတတ်အောင် သင်ရတယ်။ ဒါက မေမေ၊ ဒါက
ဖေဖေ၊ ဒါက မံမံ၊ ဒါက အီးအီး။ ရုပ်တွေကိုပဲ လူကြီးတွေက ခွဲ
ခြားပြီး သဘောသိနေသလို သိအောင် သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေး ခံရ
တယ်။

နောင်အခါမှာ လေ့ကျင့်သားအောင်ပြီး ရုပ်တခုခုကိုတွေ့လျှင်
ရုပ်အတိုင်းမထားတော့ပဲ ဘာအရည်အသွေး ရှိသလဲပဲ လေ့လာတော့
တယ်။ ဒီလေ့လာမှု ပေါက်သွားတော့ ရုပ်ကိုတွေ့တဲ့အခါ ရုပ်ကိုမသိ
တော့ပဲ ရုပ်အရည်အသွေး ကာမကိုပဲ သိတော့တဲ့ထိ ဖြစ်လာတာ
ဖြစ်တယ်။

ရေထဲကရွှေငါးကို ကြည့်သူဟာ ရေကိုတွေ့ပေမယ့် ရေကိုမသိ
တော့ဘဲ ရွှေငါးကိုပဲ သိနေတော့သလို ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်လောက ရုပ်သဘာဝကြီးကို ကိုယ့်
လိုအင်နဲ့ ကိုက်-မကိုက် ကြည့်လာကြတယ်။

ဒီလိုကြည့်တတ်အောင်လည်း ကျောင်းကြီးတွေ၊ တက္ကသိုလ်
ကြီးတွေဖွင့်ပြီး လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနေကြတယ်။ ဒါဟာ သူတို့ဘဝ
သက်ဝင်ရှင်သန်ရေးရဲ့ အရေးပါတဲ့လုပ်ငန်း ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့်...

ဒီသက်ဝင်ရှင်သန်လာတဲ့ ရုပ်တွေကပဲ လူတွေကို ချမ်းသာ
မကပဲ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေလည်း ပေးလာတယ်။

ကာမဟာ လူတွေအတွက် ချမ်းသာစေသလို ဆင်းရဲစေတာ
လည်း ဖြစ်စေတယ်။

ဒါကို လူတချို့သိလာကြတယ်။ သိသူတွေဟာ ကာမနယ်ကို
စွန့်ခွာထွက်သွားလိုတယ်။ ကာမကရတဲ့ ချမ်းသာနဲ့ဆင်းရဲဟာ မမျှဘူး။
ဆင်းရဲကများတယ်လို့ အပြစ်မြင်ကြတယ်။

ဒီသူတွေဟာ ကာမနယ်ကိုကျော်ခိုင်းဖို့ ကာမသညာတွေကို
ဖြတ်တောက်တာတွေ လုပ်ကြတာပဲ။ ဖြတ်တောက်တဲ့အခါ စိတ်ကူး
တာကို အပြစ်တင်တာပဲ။

စိတ်ကူးတာဟာ ရုပ်ကို အသက်ဝင်စေတာပဲ။ အသက်ဝင်တဲ့
ရုပ်တွေရဲ့ ပြုစားခံရလို့ ငါတို့ဆင်းရဲခံကြရတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုမဆင်းရဲ
ရအောင် ရုပ်တွေအသက်မဝင်အောင် လုပ်ရမယ်။ အသက်မဝင်ဘို့
စိတ်မကူးရဘူး။ စိတ်ကို အာရုံတခုမှာပဲ လုပ်ရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မြင်လျင် မြင်တာမှာပဲရပ်။ ကြားတာ၊နံတာ၊စားတာ၊တွေ့တာ
တွေလည်း အဲဒီမှာပဲ ရပ်ရမယ်။

ဒီလိုသုံးသပ်ပြီး ဒီလိုပဲ လုပ်ကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ရုပ်တွေ
ကာမဓာတ် ဝင်မလာအောင် လုပ်နည်းပဲ။

စိတ်မကူးလျင် အာရုံခံအင်္ဂါမှာထင်လာတဲ့ အာရုံတွေဟာ
ရုပ်တွေပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်...

စိတ်မကူးတဲ့လုပ်ငန်းဟာ ရုပ်ကိုရုပ်အတိုင်း သိရှိဖို့လုပ်တဲ့
လုပ်ငန်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါကို ရူပလုပ်ငန်းလို့ ခေါ်ရတာ
ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ ရူပလုပ်ငန်းရဲ့ အဓိကလုပ်ကွက်ဟာ ...
စိတ်ကို မကူးစေတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ရုပ်ကို အဖေဖြစ်ဖို့၊ အမေဖြစ်ဖို့၊ ရန်သူဖြစ်ဖို့၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့မှာ
စိတ်ကူးရတယ်။ စိတ်မကူးပဲ ဒါတွေ အလိုလို မဖြစ်ကြဘူး။ မသိဘူး။
ဒါတွေ ဘာမျှမသိလျင် စိတ်မရှုပ်ဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲစရာလည်း မဖြစ်ဘူး။
ငြိမ်းအေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုနေတာ မှန်တယ်။ ဒါပဲကောင်း
တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး၊ ဒါကို ကျင့်တာပဲ။

ဒီလုပ်ငန်းလုပ်သူဟာ ဉာဏ်တွေလည်း အဆင့်ဆင့် ထွက်
တယ်။ ပဌမမှာ ...

ရုပ်ကိုစိတ်သွင်းထားသူဟာ ရုပ်ကို ကာမနဲ့ သီးခြားဖြစ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကြောင်း သိမြင်လာတယ်။ ကာမမဖက် သက်သက် ရုပ်အဖြစ်ကို အာရုံယူလာနိုင်တဲ့အခါ အဲသည်ရုပ်ကို ကာမနဲ့ သီးခြားဖြစ်ကြောင်း လည်း သုံးသပ်နိုင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကာမမဖက်တဲ့ ရုပ်သက်သက် ဟာ နှစ်သက်စရာလည်း ဖြစ်တယ်။ ချမ်းမြေ့တာလည်း ဖြစ်တယ်။ အပြင်အပ ပယောဂ အပူးဝင်မခံရဘဲ စိတ်ဟာ တည်ကြည်ပြီးပဲ နေတယ်။ ဒီအင်္ဂါတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေသူဟာ ရူပပဌမဈာန် ဝင်စားနေတာ ဖြစ်တယ်။ ရူပဘာဝနာကို ပွားနေတာပေါ့။

ဒီထက်တဆင့်တက်လာတော့...

ရုပ်နဲ့ကာမကို ခွဲရတာ လုပ်မနေတော့ဘူး။ အလိုလို ကွဲနေ တယ်။ ဒါကိုပဲ သုံးသပ်နေတယ်။ သုံးသပ်ဖန်များတော့ ရုပ်ကို ကာမ မဖြစ်လာအောင်လုပ်တဲ့ သဘောတွေ သိလာတာပဲ။ ဒီလို သိလာရ တာကလည်း နှစ်သိမ့်မှုတွေ၊ ချမ်းမြေ့မှုတွေ၊ စိတ်တည်ငြိမ်မှုတွေ ဖြစ်ကြ ပါတယ်။

ဒီထက်တဆင့်တက်တော့ ရုပ်မှာ ကာမမရှိတော့ ကာမရှိတဲ့ အပြစ်တွေမြင်ပြီး အဲဒီအပြစ်တွေရဲ့ ဘေးရန်တွေ၊ အပြစ် အနာအဆာ တွေကို ပိုမိုသိမြင်ပြီး၊ ဒီရုပ်မှာပဲ ထာဝရနေပြီး၊ ကာမက လွတ်လိုတာ တွေ၊ ရုပ်က ကာမမဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်တာတွေ လုပ်လာတယ်။

ရုပ်မှာ စိတ်မကူးဘဲ အတော်နေနိုင်လာတဲ့အခါမှာ စိတ်ကူးရဲ့ ဒုက္ခပေးပုံကို အပြည့်အဝမြင်ပြီး ချမ်းမြေ့မှု၊ တည်ငြိမ်မှုနဲ့ပဲ ရုပ်မှာ စိတ်ကို ကပ်ထားလာတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

နောက်ဆုံးမှာတော့ စိတ်ကူးဟာ လုံးလုံးလျားလျား မရှိတော့ဘဲ ရုပ်ကို ရုပ်အတိုင်းနေမှုအတွက် အားမထုတ်ဘဲ သူ့အလျော်အလျောက်နဲ့ တည်ငြိမ်ပြည့်ဝသွားခဲ့တယ်။

ဒါဟာ ရူပဈာန်ဆင့်ပွားပုံနဲ့ ဉာဏ်ဆယ်တချက်ဝင်ပုံ ဖြစ်တယ်။

ရူပတရား များများအားထုတ်သူတွေ ဒါတွေကို ကျော်ဖြတ်ကြရတယ်။ အသေးစိတ်ကို သိလိုက်သူလည်း သိမယ်။ မသိသူလည်း ရှိချင် ရှိမယ်။ သိသူရော မသိသူပါ။ အားလုံး ဒီလိုပဲ အသိဉာဏ်တွေ ရွှေ့ပြောင်းဖြစ်ပွား သွားကြရတယ်။

၁၀။ ရူပဓမ္မ၏အပြစ်များ

အာရုံတွေကို အရည်အချင်းထွက်လာအောင် မြင်တာဟာ အပြစ်ရှိပါလို့ အကျိုးလည်း ရှိပါတယ်။ အကျိုးရှိလို့လည်း ကျောင်းတွေ ဖွင့်ပြီး သင်ကြားပေးကြရတာ ဖြစ်တယ်။ အပြစ်ရှိလို့လည်း ငြီးငွေ့ရုန်းကန် ကြရတာပေါ့။ ငြီးငွေ့သူတွေက အာရုံတွေရဲ့ အရည်အသွေးတွေကို သတ်ပစ်တော့ ဒီအရည်အသွေး(ကာမ)တွေကပေးမယ့် ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့တဲ့အတွက် ငြိမ်းအေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ချို့တဲ့သွားတဲ့ အပြစ်တွေလည်း ပေါ်လာတာပေါ့။ အပြစ်တွေကတော့...

ရူပစိတ်ဖြစ်တဲ့အခါ လူဟာ အရုပ်ကြီးလို ဖြစ်သွားတယ်။ မရှင်သန်တော့ဘူး။

သူ့မျက်စိက ကာမတွေဖြစ်တဲ့ သားမယား ... အစစတွေကို မမြင်တော့ဘဲ ရုပ်တွေပဲ မြင်နေတာကြောင့် သားအပေါ်၊ မယားအပေါ် ထားရမယ့် တုံ့ပြန်တဲ့မျက်နှာ မရှိတော့တာကြောင့်ပဲ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ အရေပြား အာရုံခံအင်္ဂါတွေကို အလုပ် ကောင်းကောင်း မလုပ်စေတော့ဘူး။ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့ ဒါတွေကိုလည်း အကောင်း အဆိုးသဘောမှာ မထားတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒါတွေနဲ့စပ်လို့လည်း တုံ့ပြန်မှုတွေ ကင်းနေတယ်။

ပြီးတော့ ဒီသူမှာ အကောင်းအဆိုး၊ အကျိုးအပြစ်တွေ ခွဲခြား သိတာတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။

ကောင်းမှုဆိုတာ ဘာလဲ၊ မကောင်းမှုဆိုတာ ဘာလဲလို့ ဖြစ် လာတယ်။ လူ့လောကမှာ အကောင်းနဲ့အဆိုးကို မခွဲတတ်တော့ဘူး။ စိတ်ကူးတာဟာ မကောင်းတာဘဲလို့ သူသိတော့တယ်။ ရုပ်တွေကို စိတ်မကူးဘဲ ရုပ်အတိုင်းသိတာပဲကောင်းတယ်လို့ သိတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ဒီသူဟာ လူရဲ့ ဆောင်ရန်နဲ့ ရှောင်ရန်ကိုလည်း အလေးမမူတော့ဘူး။ သူ နေချင်သလို နေတယ်။ အဲဒီသူမှာ စီးပွား၊ ကြီးပွားတွေ ပျက်လာတယ်။ နောက်ဆုံး လူတွေရဲ့ ကျောခိုင်းတာခံရသူ ဖြစ်လာတယ်။

ဒါဟာ ရူပဝါဒီတစ်ယောက်ရဲ့ ယေဘုယျလက္ခဏာ ဖြစ် တယ်။ ဒီလက္ခဏာ အနည်းအများပါတဲ့ ရူပဝါဒလက်ခံမှု အတိမ် အနက်တွေ အမျိုးမျိုး ရှိတော့ရှိနိုင်တယ်။ ဒီသူအားလုံးဟာ ကိုယ့်ကိုယ် ကို ပင်ပန်းစေသူတွေချည်း ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကမ္ဘာပေါ်မှာ တခြားရူပဝါဒီတွေကိုကြည့်လျှင် သည်လက္ခဏာတွေ တွေ့ကြရမှာဖြစ်တယ်။ အနည်းဆုံး (တကိုယ်တော် ချမ်းသာဖို့) ကိုယ်အကျိုးပစ်(စွန့်)အကျင့်၊ ကိုယ်အနစ်နာခံအကျင့်တွေ ရှိကြတာ လောက်ကို တွေ့သိနိုင်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။ ကျန်တဲ့ သဘောတရားတွေကို ကြည့်တတ်တဲ့မျက်စိရှိလျှင် အထင်းသားမြင်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒါတွေဟာ ရူပဝါဒီရဲ့ အပြစ်အနာအဆာတွေပါပဲ။

ဒီအပြစ်အနာအဆာကြောင့် ရုပ်ဝါဒကျင့်သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုပင်ပန်းမှုနောက် လိုက်ကျင့်နေတဲ့အကျင့်လို့ ပြောရတာပါပဲ။

ပစ္ဆိမဂ္ဂါးဦးနဲ့ ဘုရားဟာ အလျင်က ဒါတွေကို ကျင့်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါတွေဟာ တရားကျင့်သူတွေ ရှောင်ရမှာတွေလို့ ပြောနေတာပါပဲ။

ဒါကြောင့် အတ္တကိလမထာနုယောဂရဲ့ အရကို ရူပဈာန် လုပ်ငန်းတွေလည်း ပါတယ်လို့ သိပေးကြရမှာ ဖြစ်တယ်။

တရားဟာ လူ့လောကရဲ့ အကောင်းဆုံး ငြိမ်းအေးလွတ်မြောက်မှုကို ဖော်ဆောင်ကြရမှာဆိုတော့ ဒီလို ဝန်းကျင်ကို လူမထင်ဘဲ အဓိပ္ပါယ်မဲ့မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ မရှောင်မဖြစ်တဲ့လုပ်ငန်း ဖြစ်တာ မလွဲဘဲပေါ့။

၁၁။ အရူပဓမ္မအဖွင့်

အရူပဈာန်လည်း ရူပဈာန်လိုပဲဖြစ်တယ်။ ဒါလည်း လေ့လာ
ကြမယ်။ အရူပဈာန်တရားရဲ့ ကိုယ်ပင်ပန်းအောင်အားထုတ်မှု အတ္တ
ကိလမထာနုယောဂဖြစ်ပုံ ပြောကြရအောင်။

အရူပတရားဟာ ရုပ်ရဲ့အမြင်ကို မမှန်အဖြစ် ဆောင်မှုပဲ ဖြစ်
တယ်။ လောကမှာ အရှိတရားဟာ ရုပ်မဟုတ်ဘူး။

ဒီလို သူတို့မြင်တယ်။
အရူပတရားရဲ့ရန်သူက ရုပ်ပဲ။
အရူပဝါဒီဟာ ရုပ်ကို စက်ဆုတ်တယ်။
ဒါကြောင့် ရုပ်ကို ပယ်တယ်။ ရူပဝိရာဂ ပြုတယ်။
ရုပ်ဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခပဲ။

ဒါကြောင့် သူတို့က ...
ရုပ်ကိုမြင်နေရခြင်းဟာ အမြင်မှားခြင်းလို့ သတ်မှတ်တယ်။
ဒီလိုမြင်သူဟာ ဒုက္ခရောက်သူပဲ။
ဒါဟာ အရူပဝါဒီတွေရဲ့ ဒဿနပဲ။

အရူပဝါဒီတွေရဲ့အလုပ်ဟာ ...
ရုပ်တွေ အရှိအဖြစ်မြင်နေမှုက လွတ်ရေးအလုပ်မှန်သမျှတွေ
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအလုပ်ဟာ ပုံစံအမျိုးမျိုး ရှိမယ်။ ဒါတွေ အနည်း
အပါးလောက် ထုတ်ကြည့်ကြမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အထည်ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုကို စိတ်ဖြာပြီး၊ အစိတ်အပိုင်းတခု တိုင်းဟာ အထည်ဝတ္ထုအဖြစ် သက်ရောက်ခြင်းမရှိပုံ ကြည့်မယ်။ ဒီလိုကြည့်လျှင် အထည်ဝတ္ထုပစ္စည်းဟာ တာဝန်ယူမည့်အရာမရှိဘဲ ဖြစ် သွားမယ်။ ဒီတော့ အထည်ဝတ္ထုပစ္စည်းဟာ တကယ် အရှိအဟုတ် ကနေ ပြုတ်ပျောက်ကွယ်သွားတာ ခံရမယ်။

ဥပမာ တော-ဆိုပါစို့။

တော-ဆိုတာ သစ်ပင်ကြီး၊ သစ်ပင်ငယ်နဲ့ နွယ်ပင်၊ ချုံပင်တွေ ရဲ့ စုပေါင်းနေတဲ့အဖြစ်ရဲ့အမည် ဖြစ်တယ်။ သစ်ပင်တပင်တိုင်းဟာ တော-ဆိုတဲ့အဖြစ် တာဝန်မယူနိုင်ဘူး။ နွယ်ပင်၊ချုံပင်တွေထဲက အပင် တိုင်းဟာလည်း ဒီလိုပဲ၊ တောအဖြစ်ကို တာဝန်မယူနိုင်ကြဘူး။

ဒီတော့ တော-ဆိုတာ ကိုင်ပြ၊ စမ်းပြစရာ အထည်ဒြပ်၊ အဖတ်ရှိတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြစ်သွားတယ်။ သည်တော့ တော- ဆိုတာဟာ ပြောရုံသာပြောလို့ရတဲ့အရာအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရမလို ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်တော့ တော-ဆိုတာ တကယ်ရှိတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောရုံ သာပြောလို့ရတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်၊ စိတ်ကူးနဲ့လုပ်ထားတဲ့အရာသာ ဖြစ် တယ်လို့ မှတ်ချက်ချရတယ်။ တခြား ရှိရှိသမျှ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ တွေလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်တယ်။

အရာဝတ္ထုတိုင်းဟာ အစိတ်တွေရဲ့ အစုတွေချည်း ဖြစ်တယ်။ အစိတ်တွေကို စုထားတာမဟုတ်တဲ့အရာ ဝတ္ထုဆိုတာ ပြစရာမရှိဘူး။ ပရမတ်တရားတွေတောင် အစိတ်တွေရဲ့ အစုတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါလည်း နည်းနည်းကြည့်ရအောင်။ ရုပ်ဓာတ်တွေထဲက မဟာ ဘုတ်ဓာတ်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ပထဝီကိုကြည့်ပါ။ ပထဝီဟာ သူတပါး တည်းနေလို့ မရဘူး။ ကျန်ဘုတ်ဓာတ်တွေဖြစ်တဲ့ အာပေါ၊တေဇော၊ ဝါယောတွေနဲ့ တွဲနေရတာပဲ။ အဲဒီ အတွဲအဖော်တွေမရှိလျင် ပထဝီ မရှိတော့ဘူး။ ကျန်တဲ့ရုပ်တွေလည်း သည်လိုပဲ။ သူ့ဖာသာသူ ဖြစ်တည် နေနိုင်တဲ့ ရုပ်ဓာတ်ရယ်လို့ မရှိဘူး။

နာမ်ပရမတ်တွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ဘယ်နာမ်ဓာတ်သားကလေး တလုံးမျှ သူ့ဖာသာသူ ဖြစ်ထွန်းရပ်တည်ပြီး ပျက်ပြုန်းသွားတယ်လို့ မရှိဘူး။ တခြား မပြည့်စုံသေးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ စုဝေးတည်ရှိ နေတာတွေချည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် နာမ်ပရမတ်တွေလည်း အရှိ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်တော့ လောကကြီးဟာ အချည်းနှီးဖြစ်တယ်၊ အနတ္တဖြစ်တယ်ပေါ့။ အပျက်ကြီးလည်း ဖြစ်တယ်၊ အနိစ္စလည်း ဖြစ် တယ်၊ ဘာမှလုပ်ဖို့မကောင်းတဲ့ ဆင်းရဲကြီးလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခဖြစ် တယ်ပေါ့။

အရူပဓမ္မ ကျင့်ကြံသူတွေဟာ အရူပဘာဝနာလုပ်ငန်းအဖြစ် ဒီလိုတွေ လုပ်ကြတယ်။

ပဌမဆုံး သမုတိသစ္စာတရားဖြစ်တဲ့ အထည်ဝတ္ထုပစ္စည်း မှန် သမျှကို ပရမတ္ထသစ္စာ ဖြစ်အောင် သရုပ်ခွဲကြတယ်။ ဒီလိုလုပ်လို့ ရုပ်ဓာတ်၊ နာမ်ဓာတ်အထိ ကွဲကျလာပြီး အဲဒါတွေ နောက်ထပ်ခွဲလို့ မရတဲ့ သဘောလေးတွေလောက်ပဲ ရှိနေတဲ့အတိုင်း မြင်တဲ့အခါမှာမှ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အဲဒီ သဘောကလေးတွေမှာ သူတို့အားနဲ့သူတို့ ရပ်တည်နိုင်အား မရှိပုံ။ သူများကို ဖြစ်စေနိုင်အားလည်း မရှိပုံကို သိအောင် လေ့လာကြတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ရုပ်ဓာတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ နာမ်ဓာတ်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ် ပရမတ်ဓာတ်မှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရပ်တည်အား မရှိဘူး။ ကိုယ်တောင် မရပ်တည်နိုင်လျှင် သူများကို ချီမထားဖို့ဆိုတာ ပြောစရာမလိုအောင် ဘဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီပရမတ္ထဓာတ်တွေက တခြားပရမတ္ထဓာတ် တခုခုကိုလည်း ရပ်တည်နိုင်အောင် သတ္တိမရှိဘူး။ သူတို့မှာ အတ္တသတ္တိ၊ အတ္တနိယသတ္တိတွေ မရှိကြဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။

အရူပဓမ္မဘာဝနာ ပွားများသူတွေဟာ သည်ပရမတ္ထဓာတ် တွေရဲ့ အတ္တနဲ့ အတ္တနိယသတ္တိ မရှိကြပုံတွေကို လေ့လာပြောဆိုကြ တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ဟာ ဒီဓာတ်တွေကို အနတ္တတွေဖြစ်တယ်လို့ မြင်လာကြတယ်။

ဒီဓာတ်တွေဟာ ဒီလို အနှစ်မဲ့တွေဖြစ်မယ်ဆိုလျှင် အကောင်း တွေမဟုတ်ဘူး၊ အပျက်တွေဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလည်း သိလာကြတယ်။ ဒီလိုဆိုလျှင် ကောင်းတဲ့ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး။ မလိုလားစရာ ဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလည်း မြင်ကြတော့တာပေါ့။

အရူပဓမ္မဘာဝနာသမားတွေဟာ ဒီလိုမြင်တော့ ဒါတွေကို ချဲ့ပွားမြင်အောင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလေ့လာမှု(ဝိပဿနာ)ကို စူးစိုက်လုပ် တယ်။ ဒီတော့ တိုးတက်သိမြင်မှုတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့။ ပရမတ္ထ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓာတ်တွေရဲ့ လက္ခဏာတွေကို သုံးသပ်စမှာ သိသာရုံလောက် တွေ့ရပေမယ့် တိုးတက်လာတဲ့အခါမှာတော့ အနှစ်သာရမဲ့သိမှု အစရှိတဲ့ လက္ခဏာတွေဟာ ဖြစ်ကြောင်း အကုန်ပေါ်လွင်လာတယ်။ ဒီလို ထင်လာတဲ့နောက်မှာ ပွားများနေတဲ့ယောဂီဟာ အဖတ်ဆယ်စရာ မရှိအောင် ပျက်စီးနေတဲ့အသွင်နဲ့ အဲသည်ပရမတ္ထဓာတ်တွေကို ဉာဏ်မှာ ထင်လာတယ်။

ဒီနောက်မှာတော့ ယောဂီအားထုတ်သူဟာ ပရမတ္ထဓာတ်တွေကို ကြောက်ဖွယ်တွေလို့မြင်ပြီး၊ သည်ပရမတ္ထဓာတ်တွေဟာ ဘေးအန္တရာယ်တွေလို့ အသိဉာဏ် ဖြစ်လာတယ်။ ပရမတ္ထဓာတ်တွေရဲ့ လက္ခဏာတွေ သုံးသပ်ပြီးဆိုတော့ ဒီအသိဉာဏ်တွေလည်း မလွဲမသွေ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ကြတော့တာပေါ့။ အသိဆိုတာ ရပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲလား။ နောက်ဆုတ်လျင်ဆုတ်၊ မဆုတ်တော့လည်း ရှေ့တိုးတာပေါ့။

ဒီအတိုင်းပဲ အရူပဓမ္မဘာဝနာကိုပွားတဲ့ ယောဂီဟာ အရာဝတ္ထုတွေကို စိတ်ဖြာပြီး နောက်ဆုံး အခြေခံသဘာဝတွေ ရောက်တဲ့အခါ အဲသည်သဘာဝရဲ့လက္ခဏာတွေ စိစစ်ပြီး၊ အနိစ္စ... အစရှိတာတွေ သိမြင်သုံးသပ်လိုက်တာ အခု အဆင့်ငါးဆင့်လောက်အထိ ဉာဏ်ရည် မြင့်လာခဲ့တယ်။

- လက္ခဏာတွေသုံးသပ်ပြီး သိမြင်တယ်။
- အဖြစ်အပျက်တွေ မြင်တယ်။
- ပျက်စီးနေတယ်လို့ မြင်တယ်။

ဓမ္မ

၅၀

-ကြောက်စရာတွေလို့ မြင်တယ်။
-အန္တရာယ်ရှိတဲ့အရာဖြစ်တယ်လို့ မြင်တယ်။
ပရမတ္ထဓာတ်တွေအပေါ် မြင်လာတာပဲ။

အရူပဓမ္မဘာဝနာယောဂီဟာ ပရမတ္ထဓာတ်တွေအပေါ် ဒီလို
မြင်တော့ ဒီပရမတ္ထဓာတ်တွေကို ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်တယ်။

ဒီအသိဉာဏ်ဟာလည်း ဒီအတိုင်း ရပ်တည်မနေဘဲ ယောဂီကို
ရှေ့ဘက်တွန်းပေးတယ်။ ငြီးငွေ့ဓာတ်ကို ဆက်ပွားတော့ သည်ပရမတ္ထ
ဓာတ်တွေက လွတ်မြောက်လိုလာတယ်။

လွတ်ချင်တော့ လိုလျင်ကြံဆ နည်းလမ်းရဆိုတဲ့အတိုင်း လွတ်
ဖို့ အထပ်ထပ်လေ့လာရမယ်ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်ရတယ်။

ဒီလို လေ့လာတဲ့ကျေးဇူးအဖြစ်နဲ့ ပရမတ္ထဓာတ်တွေနဲ့စပ်ပြီး၊
ဘယ်ဓာတ်ဟာ ဘယ်လိုကြောင့်ဖြစ်တာလို့ ဓာတ်တခုတိုင်း ဘဝကို
အပြည့်အဝနားလည်တဲ့ အသိဉာဏ်မျိုး ရလာတယ်။

ယောဂီဟာ ပရမတ်ဓာတ်တွေရဲ့ ဘဝတွေကို အသိဉာဏ်လင်း
ပြီးနောက်မှာ အဲဒီပရမတ်တွေနဲ့ မိတ်အထင်၊ ရန်အထင်တွေ မထား
တော့ဘဲ အလိုက်အလျော် အသင့်အတိုင်း ကြောင့်ကြမဲ့နေဖို့ သိလာ
တယ်။

ဒီလိုနေလာတော့...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပရမတ်ဓာတ်တွေဟာ သူ့အာရုံခံအင်္ဂါရဲ့ လွတ်နေတဲ့
အာရုံ မဟုတ်တော့ဘဲ ထပ်သွားတဲ့အာရုံ ဖြစ်သွား
တယ်။

ဒါကလေးကို နည်းနည်း ပြန်ကြည့်ကြဦးစို့လား။

ယောဂီရဲ့ မနောဒွါရဟာ ပရမတ္ထဓာတ်တွေရဲ့ လက္ခဏာတွေ
ဆိုတဲ့ အာရုံတွေရဲ့ထင်ရာ အာရုံခံအင်္ဂါဖြစ်တယ်။ ပရမတ္ထဓာတ်အာရုံ
တွေဟာ အဲဒီအာရုံခံအင်္ဂါတွေ ဖြစ်တယ်။

ယောဂီဟာ သည်ပရမတ္ထဓာတ်ရဲ့ လက္ခဏာအာရုံတွေကို သူ့ရဲ့
အာရုံခံအင်္ဂါနဲ့ လိုက်တမ်းပြေးတမ်းလုပ်ပြီး ဝင်စားနေခဲ့တယ်။

ပဌမ အဲဒီအာရုံတွေကို မြင်အောင်လုပ်တယ်။ နောက်-
မြင်တော့ အဲဒီအာရုံတွေကို မုန်းတယ်။ မုန်းလို့ ဆက်လေ့လာလိုက်တော့
ဒီအာရုံ တွေရဲ့ဘဝကို အပြည့်အဝနားလည်သွားပြီး၊ ဒီအာရုံတွေမှာ
စိတ်ဝင်စားစရာမရှိ ဖြစ်လာပြီး၊ ဒီအာရုံတွေနောက် မလိုက်တော့ဘဲ
ဒီအာရုံနဲ့ အလျော်နေလာတယ်။

ဒီတော့ ဒီအာရုံတွေဟာ အာရုံခံအင်္ဂါနဲ့ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း
လုပ်နေတဲ့အဖြစ် ရပ်သွားပြီး၊ အာရုံတွေကို အာရုံခံအင်္ဂါဟာ ဆက်
မလိုက်တော့ဘူး။ အာရုံခံအင်္ဂါမှာ လာထင်တဲ့ အာရုံကလည်း အာရုံခံ
အင်္ဂါပေါ်မှာ သေကျေပျက်ပြုန်း ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ ဒီတော့ အာရုံ
ကိုပြန်ကြည့်လျှင် အသေကောင်အဖြစ်ပဲ တွေ့ရတော့တာပေါ့။ အသေ
ကောင်အဖြစ်ဆိုတာ အာရုံမရှိနေတဲ့အဖြစ်ကို ဆိုလိုတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလို အလျော်ထားတတ်တဲ့သူဟာ အာရုံကို အာရုံအဖြစ် မတွေ့တော့ဘူး။ လဟာပြင်အဖြစ်ပဲ တွေ့ရတော့မယ်။ ဒီတော့ အာရုံဟာ ဆုံးသွားတာပေါ့။ ပရမတ်ဓာတ်အာရုံတွေကို အနိစ္စ...အစ ရှိတာတွေနဲ့ လေ့လာသူဟာ ...

(၁) ပဌမမှာ အဲဒီအဖြစ်တွေ မြင်တယ်။

(၂) နောက် အဲဒီအဖြစ်တွေကို မုန်းတယ်။

(၃) နောက်မှာတော့ အဲဒီအာရုံတွေ ဆုံးတော့တာပေါ့။

အသိဉာဏ်အဆင့်ဆင့်ကို ချုပ်လိုက်လျင် သည်အသိဉာဏ် သုံးခုနဲ့ ချုပ်ရမယ်။ ဒီဉာဏ်သုံးခု ပေါက်သွားတဲ့ အရူပဓမ္မကို ဝိပဿနာ လုပ်တဲ့ယောဂီဟာ လုပ်ငန်းပန်းတိုင် ရောက်သွားတာပဲ။

သူ့အမြင်မှာ ...

အားလုံးပဲ ချုပ်ငြိမ်းနေတာကို တွေ့နေတယ်။

အဲဒီချုပ်ငြိမ်းနေချက်ကြီးသာပဲ အရှိဖြစ်တယ်။

ကျန်တာတွေဟာ အရှိတွေ မဟုတ်ဘူး။

အရှိယောင် ထင်နေရတဲ့ လှည့်စားမှုမာယာတွေထဲ နစ်မြုပ်နေရတာဟာ ဒုက္ခဖြစ်တယ်။

ချုပ်ငြိမ်းမှုနဲ့ နေရတာသာ သုခဖြစ်တယ်။

သူတို့ ဒီလိုတွေ ခံယူသွားတယ်။

ဖြစ်ပြီးတဲ့ ဓာတ်ပရမတ်တွေဟာ ဖြစ်ပြီးသွားကြပြီ ဖြစ်လို့ မရှိတော့ဘူး။ မဖြစ်သေးတဲ့ ဓာတ်ပရမတ်တွေလည်း မဖြစ်သေးလို့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မရှိသေးဘူး။ ဖြစ်ဆဲ ဓာတ်ပရမတ်တွေကလည်း ဖြစ်ဆဲမှာပဲ ကိုယ့်
ဟာကိုယ် ဖြစ်နိုင်အားလည်း မရှိ၊ သူများကို ဖြစ်စေနိုင်အားလည်း
မရှိလို့ အရှိအဖြစ် အမှန်ရောက်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီတော့ ဓာတ်ပရမတ်တွေရှုတဲ့ ယောဂီဟာ ဓာတ်ပရမတ်အ
ဖြစ် တရားတွေကို အရှိအဖြစ်က ဆိတ်သုဉ်းနေတယ်လို့ ဉာဏ်မှာ
စင်စင်ကြယ်ကြယ် ထင်မြင်တာပေါ့။

ဒီလိုမြင်လိုက်တော့ ဒါကို မပျောက်မပျက်အောင် အားစိုက်ရ
တာကလည်း ဘာမှမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအမြင်ဟာ ပြောင်းလဲပျက်
ပြုန်းသွားမှုလည်း မရှိဘူး။

ဒါကြောင့် ယောဂီဟာ ...

မပျက်စီးမကုန်ဆုံးတဲ့အရာကို တွေ့ပြီ။ ဘာအကြောင်းတွေနဲ့
တည်ဆောက်ထားတာမှ မဟုတ်တဲ့ တရားတွေကိုတွေ့ပြီး ဘာမှ အား
မထည့်ရတဲ့တရားကို တွေ့ပြီ။ အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိ နက်နဲတာကို
တွေ့ပြီ။ ဒါကိုမပျောက်ပျက်အောင် အားထုတ်စရာ နည်းနည်းမှမလိုလို့
ငြိမ်းချမ်းမှုအစစ်ကို တွေ့ပြီ။

ဒီအာရုံမှာ ယောက်ျား၊မိန်းမ ... အစရှိတဲ့ အာရုံနိမိတ်တွေလည်း
မရှိဘူး။ အဖြစ်မရှိတဲ့အတွက် အပျက်မရှိဖြစ်ပြီး၊ အချိန်ကာလဆိုတာ
လည်း ဆိတ်သုဉ်းနေတယ်။ လှုပ်ရှားကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်တဲ့
အတွက် အသွင်အမျိုးမျိုးလည်း မရှိဘဲ၊ တောင့်တစရာမရှိတဲ့အရာလည်း
ဖြစ်တယ်။ ယောဂီဟာ ဒီလိုနက်နဲမှုတွေ၊ အနတ္တဖြစ်မှုတွေကို မျက်
မှောက်ပြုပြီး အငြိမ်းဆိုက်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဟုတ်ပါတယ်။ အရူပဓမ္မဘာဝနာကို ဝိပဿနာလုပ်တဲ့
ယောဂီဟာ ပရမတ်ဓာတ်သဘာဝတွေရဲ့ သုဉ်းဆိတ်ရာ သုညကို သူတို့
မြင်ကြတယ်။

သုညအချိန်ကို မြင်တယ် ပြောရမှာပေါ့။ အမှန်အမှားတွေ
လောက်တောင် အရိပ်နိမိတ်မရှိတာကို ယောဂီက မြင်တယ်။

ဒီတော့ နေရာသုညကိုလည်း မြင်တယ် ပြောရမှာပေါ့။

အချိန်နဲ့နေရာတွေရဲ့ သုညကိုမြင်တော့ လှုပ်ရှားမှုသုညကိုလည်း
မြင်တယ်ပေါ့။

ဒီလို ကာလ၊ဌာန၊ပယောဂတွေ သုညဖြစ်နေတာမြင်တော့
သူတို့မြင်တဲ့အရာဟာ အနန္တလို့ဆိုတဲ့ *^၁အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိတဲ့အရာ
အဖြစ် ခံယူတော့တာပေါ့။

ဒါကြောင့် အရူပတရားကို ဘာဝနာပွားတဲ့ယောဂီတွေဟာ
ဒီ ခံယူချက်ကိုပဲ ပွားများနေကြတယ်။ ဒီလို နေဖန်များတော့ တဆင့်
တက်လာတယ်။ အဲဒါကတော့ အဲဒီဓာတ်ပရမတ်တွေရဲ့ငြိမ်းရာ အာရုံကို
သိနေတဲ့စိတ်ဟာလည်း အဲဒီလိုပဲ အဆုံးမဲ့အရာ (အနန္တ)တရားပဲလို့
သိမြင်ပြီး၊ အဲဒီ *^၂အသိတရားရဲ့ အဆုံးမဲ့အရာဖြစ်ပုံကို သိမြင်နေတယ်။

ဒါကိုပဲ တဆင့်တက်ပွားတော့ အဲသည် *^၃အာရုံတွေအားလုံး
မရှိတာကိုပဲ သိမြင်နေတယ်။

*^၁ အာကာသောအနန္တော=အာကာသာနဉ္စယတနဈာန်၏အာရုံ

*^၂ ဝိညာဏံ အနန္တံ=ဝိညာဏာနဉ္စယတနဈာန်၏အာရုံ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

နောက်ဆုံးမှာ ယောဂီဟာ...

*^၇ဘာမှမရှိတာကို သိနေတာကိုပဲ အချမ်းငြိမ်းဆုံး၊ အမြင့်၊
မြတ်ဆုံးဆိုတဲ့ အသိအမြင်၊ ဘာမျှမသိတော့သူအဖြစ် ရပ်တည်သွား
တာပဲ။

၁၂။ အရူပဓမ္မရဲ့ အဿာဒ

အရူပဓမ္မကို ဘာဝနာလုပ်ကြတဲ့ ယောဂီတွေရဲ့လုပ်ငန်း
ဘာဝနာဟာ ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့အမြင် ဒဿနရဲ့ အလုပ်
ဘာဝနာ တင်ပြချက်ဟာ ပိုမိုမိုအထိ ရှည်လျားပါပြီ။

အရူပဓမ္မဘာဝနာရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတရားကို အနည်းအပါး
ကြည့်ကြမယ်။

အရူပဓမ္မဘာဝနာကို ပေါက်ရောက်သူဟာ လောကမှာ
သာယာလွန် မြင့်မြတ်ဆုံးသူလို့ ပြောရလောက်အောင် ရှိတယ်။ လောက
ကြီးဟာ မဆုံးနိုင်အောင် နက်နဲတယ် ထင်ရပေမယ့် ဒဿနမျက်စေ့နဲ့
ကြည့်မယ်ဆိုလျှင် ဒီလိုမဟုတ်တာ တွေ့ရမယ်။

*^၆ နတ္ထိကိဉ္စိ=အာကိဉ္စညာယတနဈာန်၏အာရုံ

*^၇ သန္တမေတံ ပဏီတမေတံ=နေသညာနာသညာယတနဈာန်၏အာရုံ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၁၃။ လူသုံးမျိုး

- (၁) ကာမလို့ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကလုပ်ပြီး၊ ကိုယ့်ဝန်းကျင်ကမလုပ်
မယှက်တဲ့ အာရုံရပ်တွေကို လှုပ်လာအောင်လုပ်ပြီး၊ အဲ
ဒီ လှုပ်လာတယ်ထင်ရတဲ့ အာရုံတွေရဲ့ အရည်အသွေး
တွေနဲ့၊ ပျော်မွေ့မှု ရှာနေသူ ကာမလူရယ်။
- (၂) ရုပ်အာရုံတွေအပေါ် စိတ်ကူးနဲ့လှုပ်ရှားအောင် လုပ်တဲ့
အလုပ်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး၊ ရုပ်အာရုံတွေကို ရုပ်အာရုံတွေ
အတိုင်း တည်ငြိမ်မှုအပြည့်ရှိတာကြည့်ပြီး၊ အငြိမ်းတည်
ဆောက်နေတဲ့သူ ရူပလူရယ်။
- (၃) နောက်ဆုံး လောကကြီးမှာ ဘယ်အာရုံမှ အရှိမဟုတ်
ဘူး၊ အဲဒီအာရုံတွေ မရှိမှုရဲ့ ရှိနေတဲ့အဖြစ်သာ တကယ်
အရှိဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ မိမိငြိမ်းချမ်းမှုကို တည်
ဆောက်နေသူ အရူပလူရယ်။

ဒီသုံးဦးဟာ တဦးချင်းမှာ အသေးစိတ်တွေ အများအပြားတော့
ရှိနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရှုပ်ထွေးနက်နဲသလို ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်
တော့ ဒီလူသုံးစားဟာ မနက်နဲဘူး။ ဒါပေမယ့် တစားဟာတစားထက်
အဆင့်ဆင့် မြင့်ကြတယ်။ အောက်အောက်အစားဟာ အထက်အထက်
အစား ဖြစ်တဲ့လူကို နားမလည်နိုင်၊ မမြင်နိုင်တဲ့အထိပဲ နက်နဲတယ်။

ကာမလူထဲမှာပဲ လူလေလူလွင့် ကာမသားတယောက်ဟာ
အတတ်ပညာ၊ ဓနဥစ္စာနဲ့ ပါဝါအာဏာပိုင်ဆိုင်မှုတွေ များပြားတဲ့သူကို
ဘာမျှ နားမလည်နိုင်တဲ့အထိ ရှိတယ် မဟုတ်လား။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူသုံးမျိုး

၅၇

ကာမလူအချင်းချင်းမှာပဲ သည်လိုဖြစ်တယ်ဆိုလျှင် ကာမသား
လူနဲ့ ရူပသားလူ ဆိုလျှင်တော့ မနှိုင်းနိုင်အောင် ကွာခြားသွားပြီဆိုတာ
ထင်ရှားတယ်။ ရူပသားလူနဲ့ အရူပသားလူတွေရဲ့ ခြားနားချက်လည်း
သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ အရူပသားလူဟာ လူသုံးပါးမှာတော့ အမြင့်
ဆုံးလူပဲပေါ့။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရူပဓမ္မအထိ ဒဿနဘာဝနာ ဖြစ်သွားကြသူ
တွေ အများအပြားရှိကြတယ်။ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ကြီးတွေဟာ
ရှေ့တန်းကပြရမယ့် သူတွေပဲ။ တချို့ဒဿနနဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေလည်း
ဆက်ပြီးပြရမယ့်သူတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

သူတို့ဟာ ကမ္ဘာကို ရှေ့ဆောင်ချုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့အထိ ဦးဆောင်
နေရာကို ရကြသူတွေဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသား လူအစားစားတွေ
ဟာ သူတို့အောက်မှာပဲ ပြားပြားမှောက် ရှိရတယ်။

သူတို့ဟာ အတော်ကြီး အစွဲအလန်းကင်းသူတွေ ဖြစ်တယ်။
ကြောက်ခြင်းမက်မောခြင်းတွေကိုလည်း မရှိသူတွေလို့ ပြောရလောက်
အောင် ရှိတယ်။ တုန်လှုပ်မှု၊ စိုးရိမ်မှုလည်း မရှိသလို မြင်ရတဲ့အထိ
ဖြစ်တယ်။ ခံစားမှုနောက်ကိုလည်း မလိုက်ဘူး ပြောရမယ့်အနေ
အထား ရှိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အပြည့်အဝ ယုံကြည်ကြတယ်။
ဒါကြောင့် ဒီလူတွေဟာ လူသုံးစားထဲမှာ ထိပ်ဆုံးတန်းစား ဖြစ်တာပေါ့။
သူတို့ပြောတာတွေဟာ ဆန်းစစ်ချင်စရာတောင် မမှတ်ယူကြတော့ဘဲ
သူတို့ကိုယ့်တာနဲ့ပဲ ပုံလိုက်ကြတဲ့အထိ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၅၈

အရူပဓမ္မရဲ့ ဒဿနနဲ့ ဘာဝနာပြီးစီးသူဟာ၊ အဲဒီလောက် အကျိုးတရားတွေများပြားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအရူပဓမ္မဒဿနနဲ့ ဘာဝနာပြီးစီးမှုဟာ အပြစ်မရှိတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ အပြစ်လည်း ရှိတယ်။ ဒါလည်း ကြည့်ကြရအောင်။

၁၄။ အရူပဓမ္မရဲ့ အာဒိနဝ

အရူပဓမ္မ ဘာဝနာပြီးစီးသူမှာ အကျိုးတရားတွေ အများအပြား ရှိသလို အပြစ်အနာအဆာတွေလည်း အများအပြားပဲရှိတယ်။ ပဌမဆုံး ပြရမည့် ထင်ရှားတဲ့အပြစ်ကတော့...

လောကကြီးကို အရှိအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုခြင်းပဲ။

ဒါဟာ ဘယ်အထိဆိုးဝါးမယ်ဆိုတာ အလွန်ထင်ရှားတယ်။ ဒါပေမယ့် အရူပဓမ္မကတော့ ဘုရားကို အစစ်အမှန်လို့ အခိုင်အမာပဲ အတည်ပြုတယ်။

ဒါကြောင့် အရူပဘာဝနာပွားသူတွေဟာ လောကကြီးအလယ်မှာ ကြောင်နေတယ်။ လောကကြီးက အပြစ်လို့ သတ်မှတ်တာတွေကိုလည်း အပြစ်လို့ မသတ်မှတ်ချင်ဘူး။ အပြစ်မဟုတ်တာကျတော့လည်း အပြစ်လို့ အလေးအနက် သတ်မှတ်ချင် သတ်မှတ်တယ်။ သူတို့ဟာ လောကကြီးရဲ့စံနဲ့ လွဲလွဲချော်ချော်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။

သူတို့ဟာ ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူပုံအလယ်မှာ နေပေမယ့် လူကို အသိအမှတ်
မပြုသူတွေ ဖြစ်တယ်။ လူကို တကယ်တည်ရှိတဲ့
အစစ်အမှန်တရားလို့ မသတ်မှတ်ကြဘူး။

အဲဒါဟာ တော်တော်မကောင်းတာပဲ။ ဘာသာရေးတွေ
အားလုံးဟာ ဒီလိုပဲမှတ်ကြတယ်။ တချို့ဒဿနဆရာနဲ့ သိပ္ပံပညာ
သည်တွေလည်း ဒီလိုပဲ မှတ်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့တတွေရဲ့လက်အောက်မှာ လူရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ
ဟာ မှေးမှိန်နေတယ်။ လူထက်အရေးပါတဲ့ အရာတခုဟာ လူ့ရှေ့မှာ
ရှိနေတယ်။ လူဟာ အဲဒီရောက်မှဆိုပြီး လုပ်ကြတယ်။ ဒဿနလော
ကမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံရေးလောကမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာသာရေးလောကမှာ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီအမြင်တွေ လွှမ်းထားတာ တွေ့ရတယ်။

လူကို အသိအမှတ်မပြုတာဟာ လူအတွက် အတော်ကြီး
အပြစ်ကြီးတယ်။ လူနဲ့စပ်ပြီး အမှား-အမှန်၊ အကောင်း-အဆိုး၊ အကျိုး
-အပြစ်ဆိုတာတွေကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်တော့မလဲ။ လောကမှာနေပြီး
ဒါတွေ ဘာမျှ မသတ်မှတ်နိုင်ဘူးဆိုလျင် တိရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်သွားမှာပဲ။

လူဟာ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့အတူ ပေါက်ပွားဖြစ်ထွန်းလာသူပဲ ဖြစ်
တယ်။ ဒီလိုဖြစ်လျက်နဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်လောက် အမျိုး
မြင့်မြတ်တဲ့နေရာကို သည်နေ့ လူတွေရောက်နေကြပြီ။ ဒီကိုရောက်
တာရဲ့အကြောင်းဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူဟာ အကြောင်း-အကျိုး၊ အကောင်း-အဆိုး သတ်မှတ်နိုင်
ကြလို့ ဖြစ်တယ်။

လူ့အခန်းကဏ္ဍကို အခိုင်အမာ အသိအမှတ် မပြုနိုင်သူဟာ
သူ့ကိုယ်နှုတ်နှလုံး လှုပ်ရှားမှုတွေကိုလည်း အလေးအနက်ထားနိုင်ဖို့
အကြောင်းမရှိဘူး။ အဲဒီ လူ့လှုပ်ရှားမှုရဲ့ လှုပ်ရှားရကြောင်းနဲ့ လှုပ်ရှား
ကျိုးများကိုလည်း အလေးအနက်ထားနိုင်ရဖို့ အကြောင်းမဲ့တယ်။

ဒီတော့ ဒီသူဟာ လူအတွက် အကောင်း-အဆိုး ... စတာတွေ
ကို မသတ်မှတ်နိုင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်သူဟာ လောကထဲမှာ
အကောင်း-အဆိုး ... စတာတွေ မသတ်မှတ်လို့ မဖြစ်ဘူးလို့လည်း မြင်
နေမယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ မြင့်မားတဲ့ရပ်တည်ချက်ကို မျက်ဝါးထင်
ထင် တွေ့မြင်နေရလို့ပဲ။

ဒါကြောင့် လူဟာ လူ့စည်းကမ်းကို လူ့အပြင်က အရာတခုကို
အကြောင်းခံထားပြီး၊ စည်းကမ်းထားလာတာကို မလွဲမသွေ လုပ်
တယ်။ အဲဒီစည်းကမ်းဟာ သဘာဝမကျတဲ့အတွက် အသက်ဝင်
အောင် သွင်းလို့ မရဘူးပဲ။ ဒီတော့ ခြောက်ပြီးလည်း သွင်းတယ်။
မြှောက်ပြီးလည်း သွင်းတယ်။ ဒါကလည်း ကာလ၊ဒေသ အတိုင်း
အတာတခုထိ ရတယ်။ အဲဒီစည်းကမ်းတွေဟာ ရွေ့လျားပြောင်းလဲ
သွားမှာပါပဲ။

ဒါတွေကြောင့် အရူပဓမ္မဝါဒီတွေဟာ လူ့လောကကြီးရဲ့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အကောင်းနဲ့အဆိုးဟာ ဘာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီ အကောင်းနဲ့အဆိုးတို့ရဲ့ အကြောင်းနဲ့အကျိုးတွေဟာ ဘာတွေဖြစ်တယ်လို့ မသတ်မှတ်နိုင်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ လောကမှာ အမှောင်ကြီးကျတာပဲ။

အရူပဓမ္မဝါဒီတွေဟာ ဒီအမှောင်ကို မပျောက်မပျက်အောင် သူတို့ သဘောဓမ္မနဲ့ ထိန်းချုပ်မှုကို ထပ်လုပ်ကြပြန်တယ်။ ဒီအမှောင် ဟာ သူတို့အတွက် ခိုင်မြဲတဲ့အမှောင် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါကို ဘုရား ဟောစကားနဲ့ပြောတော့ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပေါ့။ လူလောကအပေါ်မှာ မြဲခိုင်တဲ့ မှားယွင်းတဲ့အမြင်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ရှိတာပေါ့။

ဒါတွေဟာ အရူပဝါဒီတွေမှာရတဲ့ အပြစ်တွေပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ ဟာ ဘယ်ဟာကို အမှန်ဖြစ်တဲ့လောကလို့ မပြောနိုင်ကြဘူး။ ကိုယ် ကျင့်တရားကို ဘာတွေလို့ မသိဘူး။ သင့်လျော်တယ်ထင်သလို နေ တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလူတွေဟာ စီးပွားတွေ၊ အိမ်ထောင်တွေ၊ အပေါင်း အသင်းတွေ မအောင်မြင်မှုတွေဘဲ ဖြစ်မယ်။

အရူပဓမ္မရဲ့ အပြစ်အနာအဆာတွေဟာ ဒီပြချက်လောက် ဆိုလျှင် အားလုံးကို ခြုံငုံမိနိုင်လောက်လိမ့်မယ်။ ဒါတွေကြောင့် အရူပဓမ္မဟာ အတ္တကိလမထာနုယောဂလို့ဆိုတဲ့ တရားကျင့်သူတွေ ရှောင်ရမယ့် အစွန်းနှစ်ခုထဲက တခုအဖြစ် ပါဝင်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှား တာပဲ။

ဘုရားဟာ ဘုရားမဖြစ်မီ အကျင့်မှားတွေကျင့်စဉ်က ဒီအရူပ

ဓမ္မ

၆၂

ဓမ္မတွေကို ကျင့်ခဲ့တာပဲ။ ဒီအရူပဓမ္မကို ဘယ်လောက် နိုင်နင်းချောမွတ်
နေအောင် ပွားပေမယ့်လည်း သူလိုချင်တဲ့ လောကကြီးရဲ့ ပျက်စီးနေတဲ့
အဖြစ်ကို ပြုပြင်နိုင်တဲ့အထိဉာဏ်မျိုး မရဘူး။ ဒီတော့ ဒါကို ကျောခိုင်း
ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

၁၅။ ရူပါရူပသည် ကာမရဲ့တဘက်စွန်းဖြစ်

ဒီတော့ အခု အစွန်းတခုအဖြစ်နဲ့ ပြောတာဟာ ဒီအရူပဓမ္မ
ဘာဝနာလည်းပါတယ် ဆိုတာ သိသာတယ်။ ရူပဓမ္မဘာဝနာတွေလည်း
ဒီအစွန်းမှာ ပါဝင်နိုင်ကြောင်း ပြောခဲ့ပြီ။ ရူပနဲ့အရူပဓမ္မတွေဟာ ကာမ
ဓမ္မရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပဲ။

ရူပဓမ္မဟာ ကာမတွေကို ငြိမ်းစေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဓမ္မကို
ဓမ္မလို့ ပြောရတယ်။ ကာမတွေကို ငြိမ်းစေတဲ့ဓမ္မ ဖြစ်လို့ပဲ။

ကာမဓမ္မတွေဟာ ရုပ်ကိုရှုကြည့်သူက အမျိုးမျိုးလှုပ်ရှား
ကြည့်မှ၊ ဒါမှမဟုတ် အမျိုးမျိုးတွေးတောကြည့်မှ မလှုပ်မယှက်ရှိတဲ့
ရုပ်ဟာ လှုပ်သလိုဖြစ်လာတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာမှ လိုချင်စရာ-
မလိုချင်စရာအဖြစ်တွေ ပေါ်လာတာပဲ။ ကာမဟာ ဒီအဖြစ်ရဲ့ နာမည်ပဲ။

ရူပဓမ္မကို ဘာဝနာလုပ်တဲ့သူက ဒီစိတ်ကူးတွေကို ငြိမ်းထား
လိုက်တာဆိုတော့ သမထပေါ့။ ဒီတော့ ရုပ်တွေက မလှုပ်မယှက်ဖြစ်ပြီး
ရုပ်သဘာဝအတိုင်း ငြိမ်သက်နေတော့ လိုချင်စရာ၊မလိုချင်စရာ ကာမ
မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် ရူပဓမ္မဟာ ကာမဓမ္မရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရူပါရူပသည် ကာမရဲ့တဘက်စွန်းဖြစ်

၆၃

ဖြစ်တယ်။ ရူပဟာ ကာမရဲ့တဘက်စွန်း ဖြစ်တယ်ပေါ့။

အရူပဓမ္မဟာလည်း ကာမတွေရဲ့ တဘက်စွန်းဖြစ်တဲ့ ဓမ္မပဲ ဖြစ်တယ်။ အရူပဟာ ကာမနဲ့ရူပကို လှုပ်လာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့စိတ် ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လေ့လာမှုတွေ အမျိုးမျိုးလုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလုပ်ငန်းကို ဝိပဿနာလို့ ခေါ်ရတာပေါ့။ အထူးထူးအပြားပြား ရှုကြည့်မှုလို့ ဆိုလိုတာပဲ။

ဝိပဿနာလုပ်တဲ့ အရူပဓမ္မဟာ ကာမအဖြစ် လုပ်ပေးမယ့် ဓာတ်နဲ့ အဖော်ခံရပ်တွေကို နေရာမရှိအောင် လုပ်ပစ်တာပဲ။ ရုပ်တွေကို သမုတိသစ္စာအဖြစ် မရောက်အောင် အစုအဖြစ် မကြည့်စေဘူး။ အစိတ် အဖြစ်နဲ့ပဲ ရုပ်ကို ရုပ်လို့သာမြင်အောင် ကြည့်စေတယ်။

ဒီအခါမှာ ရုပ်ရော၊ ရုပ်ကိုသိတဲ့ နာမ်စိတ်ကိုရော နှစ်ခုစလုံး ကို ထပ်မံစိတ်ဖြာပြီး ပေါ်လာတဲ့ အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊အနတ္တလက္ခဏာတွေ တင်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ ရုပ်နဲ့နာမ်လည်း အရှိအဖြစ်က ကျဆုံးပြီး အာကာသအဖြစ် အပေါက်အရောက် ခံရတာပေါ့။

ဒါဟာ အရူပဒဿန အစပြုတာပဲ။ ဒီတော့ အရူပဓမ္မဟာ ကာမကို အစပျောက်လို့ ပြောရလောက်အောင် ချေမှုန်းပစ်မှုတမျိုးဖြစ် တာ ထင်ရှားတယ်။ ဒါကြောင့် အရူပဓမ္မဟာ ကာမဓမ္မရဲ့ တဘက်စွန်း ဖြစ်တာ အသေအချာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၁၆။ ရူပါရူပသည် အတ္တကိလမထဖြစ်ပုံ

ပြီးတော့ ရူပနဲ့အရူပဓမ္မတွေဟာ ပွားများသူကို ဒုက္ခဆင်းရဲ
ရောက်စေတာလည်း အထင်အရှားပဲ။ ရေငုပ်၊မီးလှုံ၊တုံးခုန်၊ဇယ်ခတ်
အကျင့်တွေက ကိုယ်ကာယလောက်ပဲ ပင်ပန်းစေနိုင်လိမ့်မယ်။ ဘဝ
ပျက်မှုမျိုးအထိ ဖြစ်ကောင်းမှ ဖြစ်မယ်။

ရူပနဲ့အရူပ အကျင့်တွေဟာ လူကို လူနဲ့ကွဲအောင်
လုပ်ပစ်တာ ခံရပြီး၊ ဘဝပျက်တဲ့အထိ ဆင်းရဲဒုက္ခ
ရောက်စေတယ်။

လူ့စိတ်ဟာ သမထလို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ကို အထွေထွေအာရုံတွေဆီ
မသွားအောင် ထိန်းမှုနဲ့ပဲနေနေ။ စိတ်ရဲ့ အကူးခံအာရုံတွေကို လက္ခဏာ
တွေတင်ပြီး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာမှုဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာနဲ့ပဲ နေနေ။ ဒီသူဟာ
လောကအမြင်မဲ့အဖြစ် အရောက်ခံရသူဖြစ်တယ်။ လောကရဲ့
အကောင်းအဆိုးနဲ့ အကျိုးအပြစ်တွေလည်းမသိ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ ဒီသူဟာ လွတ်လပ်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ
အလျဉ်းမရ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီသူက ဒီလိုမရတော့လည်း လွတ်လပ်မှု၊
ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ လူတွေ မရကောင်းတာတွေ ဖြစ်တယ်။
လူတွေရဲ့လောကမှာ လွတ်လပ်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှုဆိုတာ မရှိဘူး။
လွတ်လပ်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ လူ့လောကရဲ့အပြင်ဘက်
ဖြစ်တဲ့ တခြားတနေရာမှာပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ လွတ်လပ်မှုအစရှိတာတွေ
ရနိုင်မှာဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရူပါရူပသည် အတ္တကိလမထဖြစ်ပုံ

၆၅

အဲဒီနေရာဟာ နာမည်အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်၊
ကောင်းကင်ဘုံ၊ ဂျန္ဓတ်၊ ပါရာဒိုက်၊ နိဗ္ဗာန် အစရှိတာတွေပဲ။

လူအဖြစ်မှာတော့ ဆင်းရဲနေမှာပဲ။ ပျက်စီးနေမှာပဲ။ အစိုးမရ
ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒီလိုတွေ အစစတွေဖြစ်နေတာဟာ လူ့သဘာဝပဲ။ လူမှာ
ဒါတွေဖြစ်တာဟာ ဓမ္မတာသဘာဝ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေမဖြစ်အောင်
လုပ်တာဟာ ဓမ္မသဘာဝကို ကိုယ်စောင်းတိုက်၊ ကပ်ဖဲ့လုပ်တာသာ
ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်လို့ အောင်မြင်မယ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပိုမိုဆင်းရဲ
တာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ ဒီလိုမဖြစ်အောင် လွတ်လပ်ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်း
ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေရှိတဲ့နေရာ ရောက်အောင် ဒီ လူ့အဖြစ်နဲ့ ကြိုး
စားရမှာပဲ ဖြစ်တယ်။

အရူပဖြစ်တဲ့ ဓမ္မတွေကို ပွားများနေခြင်းဟာ အဲဒီ လွတ်လပ်
ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းများရှိတဲ့နေရာကို မလွဲမသွေ ရောက်
စေဖို့ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆလုပ်ဆောင်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် ရူပနဲ့အရူပဓမ္မတွေလုပ်လို့ လူစဉ်မမီသလို၊ လူလွန်
ကြီးဖြစ်သလို၊ သည်လိုတွေဖြစ်ပြီး၊ ဆင်းရဲဒုက္ခဖြစ်ပေမယ့် မြစ်တဘက်
ဝက်လက်မီးကင်ဆိုတဲ့ စကားပုံထဲကလို အနာဂတ် လွတ်လပ်၊ ငြိမ်း
ချမ်း၊ ပျော်ရွှင်မှုကိုမျှော်ပြီး ဒီဒုက္ခကို ခံနေကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခကို ဒုက္ခတွေပဲလို့ မမှတ်ယူကြဘဲ တော်လှန်ရေးသမား
များ အောင်ပွဲကိုမြော်ပြီး တော်လှန်စဉ်မှာ ဆူးတွေထဲနေရလည်း
ဆူးကိုမွေ့ရာ မှတ်သလို ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစား တလုပ်တဆုပ်၊ အဝတ် အစုတ်အနပ်၊ အနေ တဲကုပ် တဲစုတ်။ သူများက အရေဆုတ်ဆုတ်၊ အသွေးထုတ်ထုတ်၊ မီးမှာ ဖုတ်ဖုတ်၊ ကားစင်တင်တင်။ သူက ပြုချင်တိုင်းပြုသူကို မတုံ့ပြန်ဘူး။ ဒါတွေကို သူတို့ ခံနိုင်ကြတယ်။ ဒါတွေကိုရှောင်လွှဲဖို့ ရူပနဲ့အရူပ အကျင့်တရားတွေ အပျက်ခံမလား၊ ရူပအရူပအပျက်မခံဘဲကျင့်ပြီး ဒါတွေကို အဖြစ်ခံမလားဆိုလျင်...

ဒီလို ဆင်းရဲအမျိုးမျိုး၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေဖြစ်တာတွေဟာ ကြောက် စရာမဟုတ်ဘူး။ လူ့ဘဝဓဏအတွင်းမှာပဲ ရူပအရူပတရား တွေကို ပွားများတဲ့ သမထဝိပဿနာတွေဟာ ဒီ အမျိုးမျိုးဆင်းရဲ ဒုက္ခတွေရဲ့ လွတ်မြောက်ရာ၊ ငြိမ်းချမ်းရာ၊ ပျော်ရွှင်ရာကိုပို့မယ့် အရာ တွေ ဖြစ်တယ်။ သည်သမထဝိပဿနာတွေ လုပ်လို့ရတဲ့ ဆင်းရဲတွေ ကြောက်ပြီး၊ သမထဝိပဿနာကို လက်လွှတ်လိုက်လျင် ဒီလို ဆင်းရဲ တွေနောက်အဆက်မပြတ်ခံရဖို့ ဖြစ်မှာပဲ။

ဝိပဿနာဟာ ဆင်းရဲအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေမယ့် ဆင်းရဲတွေ အဆုံးသတ်နိုင်အောင် လုပ်လို့ရတဲ့ဆင်းရဲ ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ သည်ဆင်းရဲ တွေ ဘယ်လောက်ပဲခံရခံရ သမထဝိပဿနာကို စွန့်လွှတ်လို့ မဖြစ် ဘူး။ သမထဝိပဿနာလုပ်လို့ရတဲ့ ကျဆုံးပျက်ပြုန်းမှု အစရှိတဲ့ ဆင်းရဲ အမျိုးမျိုးဟာ ဆင်းရဲကုန်ဖို့အတွက် ပေးဆပ်ရတဲ့ဆင်းရဲပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဒါကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူခံပြီး သမထဝိပဿနာ တွေကို လက်မလျော့ဘဲ ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးလုပ်သွားမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရူပါရူပသည် အတ္တကိလမထဖြစ်ပုံ
၆၇

သူတို့ ဒီလိုဖြေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ရူပအရူပဓမ္မကို ပွားနေကြသူတွေဟာ စိတ္တဇသမားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ မမြင်ရရာ တနေရာကို စိတ်ချလက်ချ မျှော်ဝံ့သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကျိုး ဘယ်လောက်နည်းတာကို လက်တွေ့သိနေ ရချင် နေရပါစေ။ ဒီလို ကိုယ်ကျိုးနည်းစေတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ ဆုပ်ကိုင် ဖက်တွယ်မှု မဖြုတ်သူတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဘုရားဟာ ဘုရားအဖြစ် ဉာဏ်မရခင်က ဒီအကျင့်ကို ကျင့်ခဲ့တယ်။ သေလုနီးနီးအထိ အတိဒုက္ခရောက်အောင် ကျင့်ခဲ့တယ်။ ပဉ္စဂ္ဂိုဠာဦးတို့ကလည်း ကျင့်ရင်းနဲ့ပဲ ဘုရားကို ပြုစုနေကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီတရားကို မှားတယ်လို့ အားလုံးပဲ မမြင်ခဲ့ကြဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘုရားက ဒါကို တွေးလာတယ်။

ဒီလိုတွေးမိတာကလည်း သူ့ပါရမီ(အခြေခံဖြည့်ကျင့်မှု)ကြောင့်လို့ ပြောရမှာပဲ။ သူဖြည့်ကျင့်ခဲ့တာက သူ့တကိုယ်တော်လွတ်မြောက်မှုကို ပန်းတိုင်ထားမှု မဟုတ်ဘူး။ လောကလူသားတွေရဲ့ ထွက်ပေါက် မရှိအောင် မွန်းကြပ်ပိတ်ဆီးနေမှုကြီးကို ဖွင့်ပေးဖို့လို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာဝနာတွေက သူ့ကို မျိုဝါးလို့မရ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ဘုရားဟာ သေခါနီးလောက်ဖြစ်လာတော့...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၆၈

ဒီ(ရူပါရူပ)တရားက ဒါပဲ ပေးမှာလား၊ ဒီထက် မပေးတော့
ဘူးလား၊ ဒါပဲဆိုလျှင် ဒါ-ငါ့လိုအင်နဲ့ မတိုက်ဆိုင်ဘူး။ ငါ့လိုအင်ဖြည့်
ဖို့ တခြားတလမ်းကို ငါရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်။

ဒီလို တွေးလာခဲ့တယ်။ တရားကျင့်တဲ့အခါမှာ အခြေခံခဲ့တဲ့
(ပါရမီ)အခြေခံကြောင့် ဒီလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့တာပဲ။

ဘုရားဟာ ဒီ(ရူပါရူပ)တရားတွေကို ဂရုမမူဘဲ ပေယျာလကံ
နေလာခဲ့တယ်။ အဲဒီခါမှာ ပဉ္စဂ္ဂီတို့ကလည်း ဘုရားအပေါ် စိတ်ကုန်
လာကြတယ်။ နောက်ဆုံး ဘုရားကို သူတို့ပစ်ထားခဲ့ကြတာပဲ။

ဘုရားဟာ ဘုရား(သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ) ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါမှာ အဲဒီ
ရူပအရူပ ဓမ္မတွေကို အမှားလို့ ပိုင်းခြားသိလာတယ်။ အခုလို ပဉ္စဂ္ဂီ
တို့ကို တွေ့တဲ့အခါမှာ ဒီအမှားကို ထုတ်ပြတာပဲ။

တရားအတွက် မှားယွင်းလမ်းဟာ နှစ်ခုဖြစ်တယ်။ တို့
ရှေ့ကသိခဲ့သလို တခုတည်းမဟုတ်ဘူးလို့...
ဘုရားက တရားဟောတဲ့အခါမှာ အဦးဆုံး ပြောပြလိုက်
တယ်။

အစွန်းဆိုတာ အမှား၊အပျက်အစရှိတဲ့ စကားအဓိပ္ပါယ်တွေနဲ့
ထပ်တူပဲ။ တရားအတွက် လမ်းမဟုတ်တဲ့လမ်းတွေ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလို
တာပဲ။ ငြိမ်းချမ်း၊လွတ်မြောက်၊ပျော်ရွှင်လိုသူဟာ ငြိမ်းချမ်း၊လွတ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရူပါရူပသည် အတ္တကိလမထဖြစ်ပုံ
၆၉

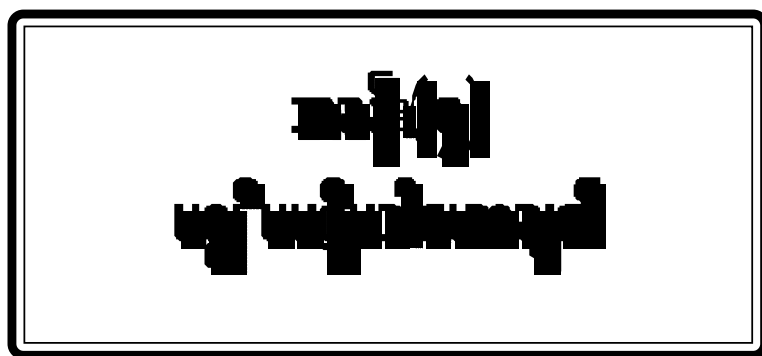
မြောက်၊ပျော်ရွှင်စေနိုင်တဲ့ လမ်းအမှန်ကို လျှောက်ရမယ်။ လမ်းအမှား
တွေကို မလျှောက်ရဘူး။

လမ်းမှားတွေဟာ နှစ်ပါးရှိတယ်။
အစွန်းတပါးက ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်သုခရဲ့ ဆွဲဆောင်မှု
နောက်လိုက်တဲ့ အစွန်းပဲ။
နောက်အစွန်းတခုက ဒီငါးပါးအာရုံ၊ လူတွေနဲ့ကင်းအောင်
ဝေးအောင် သမထဝိပဿနာမှု ဖြစ်တယ်။

နောက်အစွန်းကို ဒီမှာ သိနိုင်တဲ့အထိ ဖြေဖြန့် လေ့လာခဲ့ကြ
တယ်။ ပဉ္စဂ္ဂီတို့ကိုတော့ ဖြေဖြန့်ပြစရာမလိုလို့ ဘုရားက မပြခဲ့ဘူး။
သူတို့ အတူကျင့်ခဲ့ကြလို့ပဲ။ ဒီမှာ ဖြန့်ပြလို့ ဒီအစွန်းနှစ်ခုဟာ မလွဲ
အောင်သိခွင့်ရကြပြီ။

ဓမ္မစကြာဟောကွက်ရဲ့ နိဒါန်းပိုင်း လေ့လာမှုဟာ အစွန်း
နှစ်ပါးအဖွင့်နဲ့ ပြည့်စုံပါပြီ။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၄)
မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ဟောချက်

၁၇။ အလယ်အလတ်တရား

ဘုရားဟာ အစွန်းနှစ်ပါးကို ဟောပြီးတဲ့အခါမှာ ပဉ္စဝဂ္ဂါးပါးတို့ကို အလယ်အလတ်တရားကို ဆက်ဟောတယ်။ ဟောပုံက ...

အစွန်းနှစ်ပါးကလွတ်တဲ့ အလယ်အလတ်တရားကို
ငါဘုရားကိုယ်တိုင် ထိုးထွင်းသိတယ်။ အဲဒီတရား
ဟာ မျက်စိနဲ့ဉာဏ်ပညာတွေကို လုပ်ပေးတယ်။
ငြိမ်းချမ်းမှု၊ အသိထူးမှု၊ထိုးထွင်းသိမှုတွေနဲ့ နိဗ္ဗာန်
ကို ဖြစ်စေတယ်လို့ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလမ်းက အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတဲ့လမ်း ဖြစ်တယ်။

အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးက ...

သမ္မာဒိဋ္ဌိ = သမာတဲအမြင်။

သမ္မာသင်္ကပ္ပ = သမာတဲအတွေး

သမ္မာဝါစာ = သမာတဲအပြော။

သမ္မာကမ္မန္တ = သမာတဲအလုပ်။

သမ္မာအာဇီဝ = သမာတဲအနေ။

သမ္မာဝါယာမ = သမာတဲကြိုးစားမှု။

သမ္မာသတိ = သမာတဲနိုးကြားမှု။

သမ္မာသမာဓိ = သမာတဲစိတ်ထားမှုတို့ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၇၂

အခု လေ့လာခဲ့ရသမျှတွေဟာ ဓမ္မစကြာတရားရဲ့ ကိုယ်ထည်
ဖြစ်တဲ့ လေ့လာစရာကို လေ့လာခဲ့ရတာပဲ။

ဒါတွေရဲ့ အပေါင်းအမိပ္ပါယ်က ...
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ထိုးထွင်းသိတဲ့တရားဟာ အစွန်းနှစ်ပါး
မကပ်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပဲလို့ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီမှာ တန်ဖိုးတွေလည်း ထည့်ဟောသွားတယ်။ အဲဒီတရား
ဟာ ...

- *^၁ (၁) မျက်စိတွေကို ဖြစ်စေတယ်။
- (၂) ဉာဏ်တွေကို ဖြစ်စေတယ်။
- (၃) ငြိမ်းအေးမှုကို ဖြစ်စေတယ်။
- (၄) အထူးသိမှုကိုလည်း ဖြစ်စေတယ်။
- (၅) ထိုးထွင်းသိမှုကိုလည်း ဖြစ်စေတယ်။
- (၆) နိဗ္ဗာန်ရမှုကိုလည်း ဖြစ်စေတယ်လို့ ဖြစ်တယ်။

ဓမ္မစကြာတရားမှာ လိုရင်းက ဘုရားရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ အလယ်
အလတ်တရားပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတရားဟာ ဓမ္မစကြာဟော
ကွက်ရဲ့ကိုယ်ထည် ဖြစ်တယ်။

အစွန်းနှစ်ပါးဟာ ဒီကိုယ်ထည်ရဲ့ နိဒါန်းပဲ။

*^၁ မျက်စိဖြစ်=စက္ခုကရဏီ၊ ဉာဏ်တွေဖြစ်=ဉာဏကရဏီ၊ ငြိမ်းအေးမှု
ဖြစ်=ဥပသမာယ၊ အထူးသိမှုဖြစ်=အဘိညာယ၊ ထိုးထွင်းသိမှု=သမ္မောယ၊
နိဗ္ဗာန်ရမှု=နိဗ္ဗာနာယ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အလယ်အလတ်တရား

၇၃

နောက်မှာတွေ့ရမယ့် သစ္စာလေးပါးပြချက်က ဒီကိုယ်ထည်
တရားရဲ့ အသုံးကျပုံကိုပြောပြတဲ့စကား ဖြစ်လို့ နိဂုံးဖြစ်တယ်လို့ ပြော
ခဲ့တာ။

ဒီသုတ္တန်ရဲ့ လိုရင်းဟာ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပဲ။

ဒီသုတ္တန်ဟောကွက် နားလည်အောင် ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ချက်ကို
အသေအချာ နားလည်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဒါကိုနားလည်လျင် ဘုရား
တရား ဘယ်ဟာကိုမှ နားမလည်နိုင်တာ မရှိတော့ဘူး။

ဘုရားရဲ့တရားဟာ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားပါပဲ။

ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားဟာ ရှေးကရှိပြီးသားမဟုတ်ဘူး။ ဘုရား
ဖော်လိုက်မှ ပေါ်လာတဲ့တရား ဖြစ်တယ်။

ဘုရားရဲ့တရားဟာ အများအပြားမဟုတ်ဘူး။

ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပဲ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားဟောတဲ့ တခြားအရာတွေဟာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို
ပံ့ပိုးကူညီဖော်ဆောင်တဲ့ အချက်တွေကို ဟောပြောတာပဲ ဖြစ်တယ်။
ဒါကြောင့် ဘုရားရဲ့တရားကိုပြောလျင် ဒါပဲပြောရမယ်။

တရား အရမသိတဲ့သူတွေ လုံးပြီး ပြောတတ်ကြတယ်။

မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရား၊ ပရိယတ်တရား၊ စုစုပေါင်း
တရားဆယ်ပါးလို့ပဲ။

မဂ်တရားဆိုတာ သည်မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပြောတာပါပဲ။

ဒီတခုပဲ တရားဟုတ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကျန်တဲ့ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရား၊ ပရိယတ်တရား ဆိုတာတွေဟာ တရားမဟုတ်ဘူး။ မသိတော့ မှားမှားစိုးလို့ ရနိုင်သလောက်၊ ခြုံကောက်တာတွေပဲ။ တရားဟာ ရှုပ်ရှက်ခတ်များပြားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရှစ်ချက်ပဲ၊ အဲဒါ တရားပဲ။

ကျန်တဲ့ ဘုရားဟောပြောချက် အများအပြားဟာ ဒါကိုချဲ့တယ်၊ ချုံ့တယ်၊ ဖွင့်တယ်၊ ထောက်ကူတယ်၊ ဝန်းရံတယ်၊ အစစလုပ်ချက်တွေပဲ။ ဒီရှစ်ချက်မပါဘဲ အဲဒါတွေချည်းဆိုလျှင် ဘာအလုပ်မျှ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါတွေမပါလည်း ဒီရှစ်ချက်ရှိလျှင်တော့ အလုပ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ဘုရားရဲ့တရားဟာ ဒါပဲဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိသာတယ်။

ဒါကြောင့် ဘုရားရဲ့တရားကို လေ့လာလျှင် ဒီရှစ်ချက်ကို အရအမီ လေ့လာရမယ်။ ဒီရှစ်ချက်မှာ အသိမှန်ပြီးလျှင် ဘုရားရဲ့တရားမှာ လွဲစရာမရှိတော့ဘူး၊ အားလုံး အသိမှန်တော့မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီရှစ်ချက်ဟာ ဒီလောက်အရေးပါတယ်။

ဒါကိုသိပြီး ဒီရှစ်ချက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အလွဲအချော် မရှိအောင် လေ့လာဖို့လိုတယ်။ ဘုရားရဲ့တရားဖြစ်တဲ့ ဒီအစိတ်အပိုင်းရှစ်ချက်ဟာ သေသေချာချာကြည့်လျှင် ရိုးရိုးသားသားအချက်တွေ ဖြစ်နေတာ အထင်အရှား တွေ့ရမှာပဲ။ အချက်တွေဟာ လူတွေရဲ့ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ တုံ့ပြန်မှုအမူအရာရှစ်ချက် ဖြစ်တယ်။

-အမြင်၊ အတွေး၊

-အပြော၊ အလုပ်၊ အနေ၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အလယ်အလတ်တရား

၇၅

-လုံ့လ၊ သတိနဲ့၊ သမာဓိ(စူးစိုက်ထားမှု)၊
ဆိုတာတွေ ဖြစ်နေလို့ပဲ။

လူဟာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်မှာ အမြင်တွေ၊အတွေးတွေ၊
အပြောတွေ၊အလုပ်တွေ၊အနေတွေ၊ လုံ့လတွေ၊သတိတွေ၊ သမာဓိတွေ
လုပ်တာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒါတွေနဲ့ တုံ့ပြန်နေတာပဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ်နဲ့စပ်လာတဲ့အရာ(အာရုံ)ကို ကြည့်
တယ်။ ဘာလဲ? လို့ သိအောင်ပေါ့။

တွေးလည်းတွေးတယ်။ ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ? ဘာဖြစ်လာမှာ
လဲ? ပေါ့။ ဒီလိုတွေ တုံ့ပြန်သလို လိုလျင်လိုသလို၊ မလိုလျင် မလိုသလို
ပြောဆိုမှု၊ပြုလုပ်မှု၊နေထိုင်မှုတွေနဲ့လည်း တုံ့ပြန်တယ်။ ဒီတော့လည်း
ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်၊ တုံ့ပြန်မှုတွေအပေါ် လုံ့လထားမှု၊ သတိထားမှု၊
စူးစိုက်ထားမှုတွေလည်း လုပ်ပြီး အားဖြည့်တုံ့ပြန်တယ်။

ဒီ အချက်ရှစ်ချက်ဟာ လူတွေက ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် တုံ့ပြန်
တဲ့အချက်တွေပဲ။

လူရယ်လို့ဖြစ်ပြီး ဒီအချက်တွေ မရှိတဲ့သူရယ်လို့ မရှိဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီအချက်တွေဟာ မဆန်းကျယ်တဲ့ဟာတွေပဲ။
ဘယ်ဒေသ၊ ဘယ်ကာလ၊ ဘယ်အမျိုးက လူဖြစ်ဖြစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
သည်အချက်ရှစ်ချက်နဲ့ပဲ တုံ့ပြန်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီအချက်ရှစ်ချက်ကို
လူကတုံ့ပြန်တဲ့ အခြင်းအရာရှစ်ချက်လို့ ပြောရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၇၆

ဘုရားဟောလိုတာက ...
လူတွေမှာ ဒီအချက်ရှိတယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။
ဒီအချက်ရှစ်ချက်မှာ ဘယ်လိုရှိရတယ်-လို့
ဟောလိုတာဖြစ်တယ်။

လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ မှားကြတာတွေလည်း ရှိတယ်။
မှန်ကြတာတွေလည်း ရှိတယ်။ အားလုံးဟာ ...
ဒီအချက်ရှစ်ချက်မှာပဲ မှားကြပြီး၊
ဒီအချက်ရှစ်ချက်မှာပဲ မှန်ကြတာ ဖြစ်တယ်။
ဒီအချက်ရှစ်ချက် အပြင်ဘက်က အရာတခုခုနဲ့ မှားသူ၊မှန်သူ
မရှိဘူး။ မှားစရာ၊ မှန်စရာလည်း မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။

ဘုရားဟောလိုတာက ...
ဒီအချက်ရှစ်ချက် သမာဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။
သမာတဲ့ ဒီအချက်ရှစ်ချက်ဟာ တရားပဲ။
မသမာတဲ့ ဒီအချက်ရှစ်ချက်ဟာ မတရားပဲ။

သမာတဲ့ ဒီအချက်ရှစ်ချက်ရှိသူဟာ တရားသူဖြစ်တယ်။
မသမာတဲ့ ဒီအချက်ရှစ်ချက်ရှိသူဟာ မတရားသူ (တရား
မရှိသူ) ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တရားရဲ့အဓိပ္ပါယ်

၇၇

၁၈။ တရားရဲ့အဓိပ္ပါယ်

ဒီနေရာမှာ တရားဆိုတာကို နည်းနည်းရှင်းလင်းထားရမယ်။
တရား ဆိုတဲ့မြန်မာစကားဟာ -
ဓမ္မ ဆိုတဲ့စကားက ဆင်းသက်လာတဲ့စကား ဖြစ်တယ်။
တရားဆိုတာ ဓရဆိုတဲ့ ပါဠိစကားသံပြောင်းပဲ။ ဓရနဲ့ ဓရမ
ဟာ ဒီနေ့ပါဠိမှာရှိတဲ့ ဓမ္မနဲ့ အတူပဲ။ ရုပ်တွေ ကွဲပြားတာက ကာလအ
လျောက် ဖြစ်တာပဲ။

ဒါကြောင့် တရားဆိုတဲ့ မြန်မာစကားဟာ ပါဠိရုပ်ပြောင်း
စကား ဖြစ်တယ်။ အဓိပ္ပါယ်က ဆောင်ထားရမယ့်အရာ(အဆောင်)လို့
ရတယ်။

သမာတဲ့ အမြင်၊အတွေး ... စတဲ့ လူတို့ပြန်မှု အမှုအရာရှစ်ချက်
ဟာ လူဆောင်ထားရမယ့်အရာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ သမာတဲ့
အချက်ရှစ်ချက်ဟာ တရား ဖြစ်တယ်။

မသမာတဲ့ အမြင်၊အတွေး ... စတဲ့ တုံ့ပြန်ချက်ရှစ်ခုဟာ လူ
ဆောင်ထားရမယ့်အရာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒါတွေဟာ မတရား
တွေဖြစ်တယ် ဆိုလိုတာပဲ။ မတရားဟာ အဓမ္မပေါ့။

ဒါကြောင့် ဘုရားဟောတဲ့ တရားဓမ္မဟာ ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူတွေဆောင်ထားရမယ့် သမာတဲအမြင်၊ သမာ
တဲအတွေးအစရှိတဲ့ အချက်ရှစ်ချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။
တခြားမရှိဘူး။

ဒီတော့ ဒီ သမာတဲအမြင် ... အစရှိတဲ့ အချက်တွေဟာ ဘယ်လို
ဟာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ အမှန်သိဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ဒါကို
လေ့လာကြရမယ်။ ဒါမသိလျင် ဘုရားတရားတွေကို ဘယ်လောက်
လေ့လာသိရှိပေမယ့် တရားမသိဘဲ ရှိလိမ့်မယ်။

သမာ ဆိုတဲ့ စကားဟာ ...

ပါဠိဘာသာ သမ္မာ ဆိုတဲ့စကားကို မြန်မာမှုပြုထားတဲ့ စကား
ပဲ။ ပါဠိဘာသာ သမ္မာ ဆိုတဲ့စကားဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်က မိစ္ဆာ-
လို့ ဖြစ်တယ်။

-မိစ္ဆာ ဆိုတာ မှားယွင်းချွတ်ချော်မှုလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။

-ဒီတော့ သမာ ဆိုတာ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်မှုလို့ ရမှာပဲ။

ဒါကြောင့် ဗမာက သမ္မာကို သမာသမတ်လို့ ပြောကြတယ်။
ဒါပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်အပြည့်ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ စကားလုံးတွေရဲ့
အဓိပ္ပါယ်ဟာ စကား(သဒ္ဒါ)လောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ ဒါကြောင့်
ဒီထက် ချဲ့ဖွင့်ကြရလိမ့်မယ်။

သမာတဲအမြင်၊ သမာတဲအတွေး ... အစရှိတာတွေဟာ မသမာ
တဲ အမြင်၊အတွေး ... အစရှိတာတွေရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ ဒီတော့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တရားရဲ့အဓိပ္ပါယ်

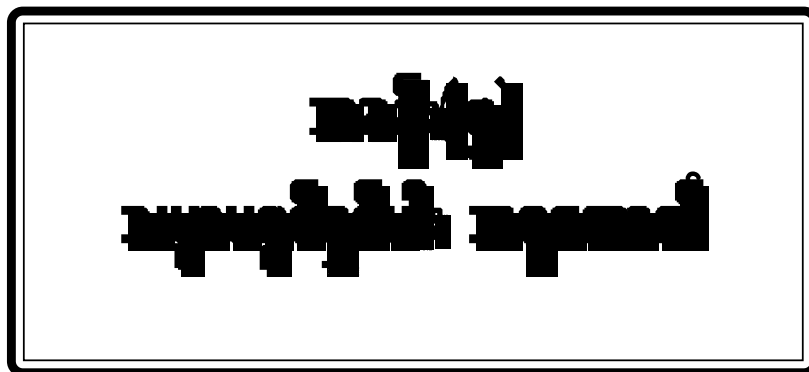
၇၉

မသမာတဲ့ အမြင်၊အတွေး... စတာတွေကို ဘုရားက ဘယ်လိုဟာတွေလို့ သတ်မှတ်သလဲ၊ ဒါကိုကြည့်ရမယ်။

ဘုရားဟာ ဒီ ဓမ္မစကြာဟောကွက်မှာပဲ အမှားအယွင်း အစွန်း အထင်းတွေကို ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။ အဲဒါတွေက အစွန်းနှစ်ခုလို့ပဲ။ ဒီအစွန်းတွေဟာ မိစ္ဆာတွေပဲ။ မသမာတွေပေါ့။ ဒီတော့ မသမာတဲ့ အမြင်၊အတွေး... အစရှိတာတွေဟာ အစွန်းနှစ်ခုက မလွတ်တဲ့ အမြင်၊ အတွေး... အစရှိတာတွေပဲပေါ့။

သမာတဲ့ အမြင်၊အတွေး... အစရှိတဲ့ အချက်ရှစ်ချက်ဆိုတာ အစွန်းနှစ်ခုကလွတ်တဲ့ အမြင်၊အတွေး... အစရှိတဲ့ အချက်ရှစ်ချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါဆိုလျှင် သမာတဲ့အမြင်... အစရှိတာတွေကို မမှားအောင် မလုပ်နိုင်စရာမရှိ ဖြစ်မယ်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၅)
သမ္မာမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အရကောက်

၁၉။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အရကောက်

ဒီတော့ သမာတဲအမြင်(သမ္မာဒိဋ္ဌိ) အရကောက်ကြပါစို့။

ဘယ်လိုမြင်တာဟာ သမာတဲအမြင် ဖြစ်သလဲ။

ကာမသဘာဝချမ်းသာ အစွဲနောက်လိုက်မြင်တဲ့ အမြင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေရဲ့ ကင်းဝေးမှုနောက် လိုက်မြင်တဲ့ အမြင်လည်း မဟုတ်ရဘူး။ ဒီအမြင်နှစ်မျိုးကလွတ်တဲ့ အမြင်ပဲလို့ ဖြေရလိမ့်မယ်။

ဒီအမြင်နှစ်မျိုးကလွတ်တဲ့ အမြင်ဟာ ဘယ်လိုမြင်တာ ဖြစ်သလဲ။

ကာမသုခနောက်လိုက်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ကာမသုခနောက် မလိုက်ဘဲ ငြင်းဆန်ပြီး ကိုယ်ပင်ပန်းခံတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲတယ်။

အဲဒီ ဆင်းရဲကို ဆင်းရဲလို့ မြင်တာဟာ...
ဒီအမြင်နှစ်မျိုးကလွတ်တဲ့အမြင် ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဆင်းရဲတာကို ဆင်းရဲတယ်လို့ မြင်တဲ့အမြင်ဟာ
သမာတဲအမြင် ဖြစ်တာပေါ့။

မသမာတဲအမြင်ကတော့...
ဆင်းရဲတာကို ချမ်းသာတယ်လို့ အမြင်ဖြစ်တာပဲ။

အစွန်းကပ်တဲ့ အမြင်နှစ်မျိုးဟာ ဆင်းရဲတာကို မဆင်းရဲဘဲ
ချမ်းသာတယ်လို့ မြင်သလားဆိုတာ စစ်ကြည့်ရမယ်။

ဒီသူနှစ်ဦးလုံးပဲ တကယ်မှာ ဆင်းရဲကြတယ်။

ဒါပေမယ့် နှစ်ဦးလုံးကလည်း သူတို့ ချမ်းသာကြတယ်လို့
မြင်ကြတယ်။ ကာမသုခငြိနေမှုနောက် လိုက်တာရဲ့ ချိုမြိန်မှုကို မခွဲနိုင်
မခွါနိုင် ဖြစ်တာတွေနဲ့ ကာမသုခ မဖြစ်အောင် နေထိုင်မှုရဲ့ အရသာကို
ပြောမဆုံး ဖြစ်နေတာတွေဟာ လောကမှာ အထင်အရှားရှိတယ်။
ဒါတွေဟာ သူတို့ဘဝကို သူတို့ ချမ်းသာတယ်လို့ အကောင်းထင်မှုတွေ
ပဲ ဖြစ်တယ်။

တကယ်ကတော့ ကာမသုခငြိနေမှုနောက် လိုက်သူရော၊
ကာမသုခငြိမှုက ကင်းအောင်နေမှုနောက် လိုက်သူရော နှစ်ဦးလုံးဟာ
ကောင်းနေကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အထင်နဲ့ကိုယ် ကောင်းတယ်
မြင်နေကြတာတွေသာ ဖြစ်တယ်။

ကာမသုခငြိမှုဟာ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေထဲမှာ တကယ်ရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ ရှိတယ်လို့ ဖြစ်လာအောင် ကိုယ်က ဖန်ဆင်းယူရတာ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ကောင်းအောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လှည့်စားယူရတယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်။ ဒီတော့ ကာမသုခငြိတာရဲ့ အကောင်းဟာ စိတ္တဇအကောင်းဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့။

ကာမသုခနဲ့မငြိအောင် ကိုယ်အပင်ပန်းခံနေတာဟာလည်း စိတ္တဇတွေပဲ။ ငါ၊သူအစရှိတဲ့ လောကရဲ့ တကယ့်အရှိတွေကို အရှိမဟုတ်ဘူး မြင်ရအောင် မနောအာရုံအင်္ဂါကို အလုပ်မလုပ်ပဲ ထားတယ်။ ပြီးတော့ အာရုံတွေကို အစုအာရုံအဖြစ်က ဆိတ်ဖွဲ့ကြည့်တယ်။ ဒီတော့ ကာမသုခငြိတဲ့ဘေးရန်က အေးပြီး၊ ကောင်းတယ် မြင်ကြတယ်။ တကယ်ကတော့ အစုအရှိကို အစုအရှိအတိုင်း မမြင်အောင် လုပ်နေတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် မှားယွင်းတဲ့ အားထုတ်မှုကြီးဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါဟာ တကယ်ကောင်းနေတာမဟုတ်ဘဲ စိတ္တဇကောင်းနေတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါတွေကြောင့် ဒီအမြင်နှစ်ခုလုံးဟာ မှားယွင်းတဲ့မိစ္ဆာအမြင်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ မသမာတဲ့အမြင်တွေပေါ့။ ဆင်းရဲကို ချမ်းသာလို့ မြင်တဲ့အမြင်တွေ ဖြစ်တာပေါ့။

သမာတဲ့အမြင်ကတော့...

အဲဒီဘဝတွေရဲ့ ဆင်းရဲကို၊ ဆင်းရဲလို့မြင်တဲ့အမြင်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ကာမ၊ရူပ၊အရူပဘဝ အလုပ်တွေကို ဆင်းရဲလို့ မြင်တဲ့ အမြင်ဟာ သမာတဲ့အမြင်ပဲပေါ့။

၂၀။ ဆင်းရဲနှစ်မျိုး

ဆင်းရဲကို ဆင်းရဲလို့ အမှန်အတိုင်း မြင်တာဟာ သမာတဲအမြင် ဖြစ်တယ် ပြောခဲ့တယ်။ ဆင်းရဲဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်း ဦးမှဖြစ်မယ်။

ဆင်းရဲဟာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။

* ပဌမဆင်းရဲက ခံစားမှုဆင်းရဲပဲ။

* နောက်တမျိုးက ဘဝဆင်းရဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီသမာတဲအမြင်ကမြင်တဲ့ ဆင်းရဲဟာ ဘယ်ဆင်းရဲလဲ?

ဘဝဆင်းရဲကို မြင်တာ ဖြစ်တယ်။

ဝေဒနာခံစားမှုဆင်းရဲကို မြင်တာဟာ သမာတဲအမြင် မဟုတ် ဘူး။ ကာမငြိတာနဲ့ ကာမမမက်တာ နှစ်မျိုးလုံးမှာပဲ ခံစားမှုအရဆိုလျှင် ချမ်းသာသုခတွေ ရှိကြတယ်။ ဘဝအနေအထားအရ ဆိုလျှင်သာ ဒီ နှစ်မျိုးလုံးမှာ ချမ်းသာဆိုတာမရှိဘဲ ဆင်းရဲအတိရှိတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ ခံစားမှုဝေဒနာဆင်းရဲ ဆိုတာကတော့ အသိနည်းနည်း မလွယ်ဘူး။ ဒီအထဲမှာ ဘဝဆိုတာတောင် အဓိပ္ပါယ်က အတော်ကောက်ယူရဖို့ ရှိတယ်။

၂၁။ ဘဝ အရစဉ်းစားကြ

ဘဝဆိုတာ မွေးဖွားက သေဆုံးအထိအတွင်း တည်ရှိနေမှုကို ထင်ကြတယ်။ ဒါက လူနဲ့လူဝန်းကျင်ရှိသမျှ အရာတွေကို အဆက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၁၀ အရစဉ်းစားကြ

၈၅

အစပ်လုပ်ပြီး အဲဒီဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပွားလာမှုဖြစ်လို့ မွေး၊သေအတွင်းဖြစ် တည်မှုကို ဘဝခေါ်တာ ဖြစ်တယ်။

လောကကြီးကို နောက်ခံထားပြီးခေါ်တဲ့ အခေါ်ပေါ့။ လောက ကြီးထဲမှာ ဖြစ်လာတာဖြစ်လို့ အဲဒီဖြစ်လာတဲ့အရာကို ဘဝခေါ်တာပဲ။ ဒါက ပျံ့ကျဲလွန်းပါတယ်။

လူကိုနောက်ခံထားလျင် အဲဒီလူပေါ်မှာ အမှု(=ကံ)အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပွားချက်တွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ဖြစ်ပွားချက်တွေဟာ ဘဝတွေပါပဲ။

၁၀ ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ စကား(သဒ္ဒါ)နက်က ဖြစ်ခြင်း ဆိုတာလောက်ပဲ။ ဒီတော့ ဘဝရဲ့အနက်ကို ကောက်တဲ့အခါ ဒဿန အလိုက် အရတွေ ကွဲသွားတာပဲ။

- (၁) တလောကလုံးခြုံကြည့်တဲ့ ဒဿနဆိုလျင် မွေး၊သေ အတွင်း တည်ရှိနေတဲ့ လူ့အဖြစ်ကို ဘဝကောက်မှာပဲ။
- (၂) လူ့အကျင့်စရိုက် ကောင်း-ဆိုးကြည့်တဲ့ ဒဿနဆိုလျင် လူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကိုပဲ ဘဝကောက်မှာပဲ။

လူကို တခြားအရာတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး လူ့ဘဝလို့ ခေါ်ရတာပဲ။

လူကို အကောင်း-အဆိုးနဲ့ ယှဉ်တော့ လူ့အဖြစ်ကို ဘဝခေါ်လို့ မရတော့ဘူး။ လူ့လှုပ်ရှားမှု အကောင်း-အဆိုးတွေကိုသာ ဘဝလို့ ခေါ်ရတော့မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ လူ့အဖြစ် တည်ရှိနေမှုကို ဘဝခေါ် တာဟာ သိပ်အသုံးမတည့်ဘူး။ အဓိပ္ပါယ်က ပြန့်လွန်းတယ်။ လူ့ပြုမှု

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လှုပ်ရှားမှုတွေကို ဘဝခေါ်တာကတော့ ထိမိတယ်။ အသုံး အတော်ကြီး ကျတယ်ပေါ့။

လူ့အဖြစ်ကို ဘဝယူတာဟာ လူကောင်းစားရေးအတွက် ဘဝ သင်္ခန်းစာ ယူလို့မရဘူး။ ယူလျင်လည်း မသိဘဲ ယူရတာဖြစ်လို့ တလွဲဖြစ်မှာပဲ။ လူ့လှုပ်ရှားမှုကို ဘဝယူလျင်တော့ လူကောင်းစားရေး အတွက် ပြုပြင်စရာ သင်္ခန်းစာယူလို့ ကောင်းကောင်းရမယ်။ ဒါကြောင့် ဘဝအရ(ကောက်)ယူတဲ့အခါမှာ လူ့အဖြစ်ယူတာဟာ မထိရောက်ဘူး။ လူ့လှုပ်ရှားမှုယူတာဟာ အမြော်အမြင်ရှိရှိယူတာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့်...

ဘဝအရဟာ လူ့အဖြစ်မဟုတ်ဘူး။

လူ့လှုပ်ရှားမှုပဲ။

ဒါဟာ ဘဝ အရ ယူမှုပဲ။

လူ့အဖြစ်ကို ဘဝယူတာဟာ အသိဉာဏ် အနည်းအပါးရှိတဲ့ သူတွေရဲ့ တော်သလိုယူတတ်တဲ့ အယူပဲ။ ဒီလို မှတ်သားရမယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ လူ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ တည်ဆောက်မှုဆိုင်ရာ ဘာ သာရုပ်က ပြောတဲ့နေရာဖြစ်တော့ ဘဝအနက်ဟာ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ ကောက်လို့ မရဘူး။ လူ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်း ကောင်း-မကောင်းဘဝ ဖြစ် တယ်လို့ ဒီနေရာမှာ မကောက်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၁၀ အရစဉ်းစားကြ

၈၇

တချို့ လူကလုပ်တဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ ဘာအပြစ်မှ မရှိသလို၊ မပြောပလောက်တဲ့အမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ အမှု မမြောက်တဲ့ အမှုတွေဖြစ်တယ်။ အမှုမမြောက်တဲ့ အမှုတွေလို့ ပြောရမှာ တွေပေါ့။ အဲဒီလိုအမှုမျိုး ဆိုလျင် ဒီနေရာမှာ ၁၀အရ မကောက်ဘူး။ ၁၀ဆိုတာ ပြောပလောက်တဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး လှုပ်ရှားမှုဖြစ်တယ်။

ကိုယ်နှုတ်နှလုံး လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံတဲ့ အခါမှာ အသုံးပြုတာတွေပဲ။ အဲသည်မှာ လွန်ကျူးမှု မပါဘူးဆိုလျင် အမှုဖြစ်ပေမယ့် အမှုမမြောက်ဘူး ပြောရမှာပဲ။

အကောင်းဖြစ်စေ၊ အဆိုးဖြစ်စေ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး
လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုခုမှာ လွန်ကျူးမှုပါမှ အမှုမြောက်တဲ့
အမှုလို့ ပြောရတာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့်...

ဒီနေရာမှာ ၁၀ ဆိုတာ လွန်ကျူးတဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးအမှုတွေ
ကို အရကောက်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါမှ ၁၀ဖြစ်တယ်ပေါ့။

ဒါ ၁၀ရဲ့ အရကောက်အဓိပ္ပါယ်ပဲ။

၁၀အဓိပ္ပါယ်ကို သိပြီဆိုတော့ ၁၀ဆင်းရဲကို သိဖို့လည်း
လမ်းပွင့်ပါတယ်။ ၁၀ဆိုတာ လွန်ကျူးတဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးလှုပ်ရှားမှု
ဆိုတော့ လွန်ကျူးမှုတွေဟာ ဘေးဒဏ်အသင့်ခံရတာတွေချည်းပဲ။

လွန်ကျူးတယ်ဆိုတာ အပိုနဲ့အလွှဲ တခုခုဖြစ်တာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အဲဒီတခုဟာ မတည်ငြိမ်မှုရဲ့ အမည်တွေပဲ။ အကောင်းဟာ ပိုတယ်ဆိုလျှင် အဆိုးဟာ လိုတာပဲပေါ့။ ဒီနှစ်ခုလုံးဟာ လူကို ဝန်တက် စေမယ့်အရာတွေချည်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဝန်တွေ ထမ်းရခြင်းဟာ မလွတ် လပ်၊မငြိမ်းချမ်းမှု ဖြစ်တာပဲ။ ဒါဟာ ဆင်းရဲပေါ့။

ကာမ၊ရူပ၊အရူပတွေဟာ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး လွန်ကျူးတည် ဆောက်မှုတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါတွေဟာ ဘဝတွေဖြစ်တယ်။ ဆင်းရဲတွေလည်း ဖြစ်တယ်။

ကာမ၊ရူပ၊အရူပသားတွေဟာ သူတို့ဘဝကို သူတို့ ဆင်းရဲ တယ်လို့ မမြင်ကြဘူး။ သူတို့ အောက်အောက်ဘဝတွေသာ ဆင်းရဲ တယ်။ သူတို့ဘဝကတော့ ချမ်းသာတယ်လို့ မြင်ကြတယ်။ တကယ် ကတော့ သူတို့ဘဝတွေအားလုံးဟာ ဆင်းရဲတာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဆင်းရဲတဲ့ဘဝတွေကို ဆင်းရဲအစစ်တွေဖြစ်တယ်
လို့ မြင်တာဟာ သမာတဲ့အမြင်ပဲ။

ဝေဒနာဆင်းရဲကို ဆင်းရဲလို့မြင်တာကို သမာတဲ့အမြင်လို့ပြော တာ မဟုတ်ဘူးပဲ။ ဒါဟာ ဘုရားဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့ တရားထဲက အစိတ်အပိုင်းတခုဖြစ်တဲ့ သမာတဲ့အမြင်ဆိုတဲ့ အစိတ်အပိုင်းရဲ့ တိကျတဲ့ အရကောက်ပဲ။

ဘုရားတရားကို ချဉ်းကပ်လေ့လာတဲ့အခါ တရားရဲ့အစိတ်အ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၁၀ အရစဉ်းစားကြ

၈၉

ပိုင်းတခုမှာ တခုတိုင်းရဲ့ အရကောက်တွေ လွဲချော်မခံရဖို့ အလွန်ပဲ အရေးကြီးတယ်။ တချက်ကလေး လွဲချော်လျင်ပဲ တရားနဲ့ အဝေးကြီး ဝေးရဖို့ အသေအချာ ဖြစ်တယ်။

အခု တရားရဲ့ ပဌမဆုံးအစိတ်အပိုင်းဖြစ်တဲ့ သမာတဲအမြင်ကို အရကောက်ခဲ့တယ်။ သမာတဲအမြင်ဟာ တရားအစိတ်အပိုင်း ရှစ်ခုထဲ မှာ ရှေ့ဦးဆုံး အပြောခံရတဲ့ အစိတ်အပိုင်းပဲ။ တရားအစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့ မှန်ဦးလို့ ပြောရမည့် အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီမှန်ဦး သေချာဖို့ လိုတယ်။ ဒါကို အမိအရ တည်ဆောက်မိလျှင် အတော်ကြီး အောင်မြင် လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလေ့လာခဲ့ချက်ကို နားဝင်တဲ့အထိ အထပ်ထပ် လေ့လာရလိမ့်မယ်။

ဘဝတွေရဲ့ ဒုက္ခဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်ကို မလွဲမချော် မြင်တာကို သမာတဲအမြင်လို့ အရကောက်လေ့လာခဲ့ကြတယ်။

ဒီအမြင်ဟာ အစွန်းနှစ်ပါးမကပ်တဲ့အမြင်ပေါ့။

အစွန်းနှစ်ပါးက ဘဝတွေ ဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ အစွန်း တွေက တစွန်းနဲ့တစွန်း ဆန့်ကျင်ကြပေမဲ့ ဘဝ-တွေချည်း ဖြစ်ကြ တယ်။ သမာတဲအမြင်ဟာ ဒီအစွန်းနှစ်ခုကို မကပ်ဘဲ သည်အစွန်းတွေ ရဲ့ တဘက်စွန်းဆီမှာ မရှိဘူး၊ အစွန်းနှစ်ခုရဲ့အလယ်မှာတည်တာ ဖြစ်တယ်။

သမာတဲအမြင်ဟာ အောက်အစွန်းဖြစ်တဲ့ ကာမသုခ ငြိတာနောက်လိုက်တဲ့ အမြင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အထက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစွန်းဖြစ်တဲ့ ကာမသုခ မရှိအောင် အတွေးလွှဲထားတာနဲ့ ကာမသုခ တည်ဆောက်စရာ အစုအရှိ(သမုတိသစ္စာ)ကို ဖျက်ဆီးတာတွေ ဆိုင်ရာ တို့နောက်လိုက်တဲ့ အမြင်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး။

အာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားရဲ့ ချမ်းသာသုခတွေနဲ့ ထိစပ် ပြီး၊ မငြိမိတဲအမြင် ဖြစ်တဲ့အတွက် သမာတဲအမြင်ဟာ အလယ် အလတ် ဖြစ်တယ်ပေါ့။

ဒါဆိုလျှင် သမာတဲအမြင် ပေါ်ပြီပေါ့။

၂၂။ သစ္စာသုံးပါးဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိအဖွင့်

သမာတဲအမြင်ကို ပိုမိုသိရှိနေဖို့ နောက်တမျိုးနဲ့ မှတ်သား သိရှိမယ်ဆိုလျှင် သည်လိုသိသင့်တယ်။ မသမာတဲအမြင်ကို နှစ်မျိုးထား ရမယ်။

(၁) ကာမသုခလွှဲကာနုယောဂအစွန်းဆိုင်ရာနဲ့၊

(၂) အတ္တကိလမထာနုယောဂအစွန်းဆိုင်ရာ အမြင်တွေ ဖြစ် တယ်။

ဒီအမြင်နှစ်မျိုးကလွတ်တဲ့ အမြင်ကတော့ သမာတဲအမြင်ပေါ့။

ဒီတော့ အမြင်တွေဟာ သုံးမျိုးဖြစ်နေတယ်။

(၁) ကာမသုခလွှဲကအမြင်၊

(၂) အတ္တကိလမထအမြင်၊

(၃) သမာတဲအမြင်၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သစ္စာသုံးပါးဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိအဖွင့်

၉၁

ဒီအမြင်သုံးခုဟာ အရှိသုံးခုဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

အရှိသုံးခုဟာ သစ္စာသုံးခုပဲပေါ့။ သစ္စာသုံးခုက ...

(၁) ပရမတ္ထသစ္စာ၊

(၂) သမုတိသစ္စာ၊

(၃) အရိယသစ္စာ-တို့ပဲ။

ပရမတ္ထသစ္စာဆိုတာ အခြေခံအရှိရဲ့အမည် ဖြစ်တယ်။ အစိတ်
အရှိပေါ့။ သမုတိသစ္စာဆိုတာက အခြေခံ အစိတ်အပိုင်းကလေးတွေ
ဖွဲ့စပ်စုဝေးနေတာရဲ့အမည်ပဲ။ ဒါကြောင့် သမုတိသစ္စာကို အစုအရှိလို့
သိရမယ်။

အရိယသစ္စာကတော့ အစိတ်အရှိလည်း မဟုတ်ဘူး။ အစုအရှိ
လည်း မဟုတ်ဘူး။ အစုတရားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအရှိ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်
အမှုအရှိလို့ အရိယသစ္စာကို ခေါ်ရမယ်။

ဒီ သစ္စာသုံးမျိုးဖြစ်တဲ့ အရှိသုံးစားဟာ အမြင်သုံးမျိုးရဲ့ အမြင်ခံ
တွေ အသီးသီး ဖြစ်ကြတယ်။

(၁) အစုရှိကို ကာမသုခလွှဲကအစွန်းအမြင်ရှိသူက မြင်တယ်။

(၂) အစိတ်ရှိကို အတ္တကိလမထအစွန်းအမြင်သမားက မြင်
တယ်။

(၃) အမှုရှိကိုမှ သမာအမြင်ရှိသူက မြင်တယ်။

ဒီတော့ သမာတဲ့အမြင်ဟာ အစိတ်ကိုလည်း မမြင်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစုကိုလည်း မမြင်ဘူး။ အမှုမြင်တဲ့အမြင် ဖြစ်တယ်။ အမှုဆိုတာ
အစိတ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အစုလည်း မဟုတ်ဘူး။
အစိတ်ကြည့်သူဟာ အတ္တကိလမထသမားပဲ။
အစုကြည့်သူက ကာမသုခလ္လိကသမားပေါ့။

ဒီ မြင်စရာသုံးမျိုးကြည့်ပြီး သူမြင်တဲ့အရာက သူ့ကို ဘယ်
လိုသူ ဆိုတာ ခွဲပြနေတယ်။ ကာမသုခလ္လိကသမားဟာ အစုမြင်သူဆို
တော့ သူမြင်ရတဲ့အရာတွေဟာ အကောင်တွေ၊ အထည်တွေ ဖြစ်နေရ
တယ်။ ဒီတော့ အကောင်အထည်ကို မြင်တတ်သူဆိုလျှင် ဒီသူကို
ကာမသုခလ္လိကအစွန်းဆီမှာ ရှိသူလို့ သိပေးရမယ်။

အတ္တကိလမထသမားကတော့ အကောင်အထည်ဆိုတာကို
လုံးလုံးမမြင်ဘူးပဲ။ သူက အကောင်တခုအထည်တခု တွေ့ပြီဆိုလျှင်
အဲဒါကို တစိတ်စီ၊ တစစီဖြစ်အောင် အသေးဆုံးရတဲ့အထိ ဖဲ့ချွေကြည့်
တာပဲ။ ပြီးတော့ အစိတ်တခုတိုင်းဟာ အစုအဖြစ် တာဝန်ခံနိုင်တာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အစုဟာ အရှိမဟုတ်ဘူး၊ အထင်ပဲဖြစ်တယ်။
အစိတ်တွေသာ အရှိဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အစိတ်ကိုသာမြင်သူ ဖြစ်တယ်။
ဒီလို အစိတ်ကိုသာ မြင်တတ်တာကို ကြည့်ပြီး သည်လိုမြင်တတ်သူကို
အတ္တကိလမထသမားဆိုတာ သိရမယ်။

ဒီလို အစိတ်မြင်၊ အစုမြင်တတ်သူတွေဟာ အစွန်းမြင်တွေ၊
မသမာအမြင်တွေလို့ သိရမှာပေါ့။ သမာတဲအမြင်ရှိသူက
အစိတ်ကိုလည်း မကြည့်ဘူး။ အစုကိုလည်း မကြည့်ဘူး။ အမှုကိုပဲ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကြည့်သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သမာတဲအမြင်ရှိသူက တရားသူ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုစစ်ကြည့်ကြမလဲ?

အစိတ်မြင်သူဟာ...

တရားတယ်၊ မတရားဘူးဆိုတာကို သိနိုင်တဲ့ အနေအထား မရှိဘူး။ အစိတ်က သူ့သဘောသူဆောင်ပြီး ဖြစ်ပျက်နေတာဟာ တရား တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို သဘာဝတရားကြီးကို သူ့ဟာသူဆောင်ပြီး ဖြစ်ပျက်နေတာကို တရားလို့ထင်သူ အတော်များတယ်။ အဲဒါ အတော် မှားတာပဲ။

ဒါ တရားတာဆိုလျှင် ဒါသိလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ ဘာဖြစ် လာမှာလဲပေါ့။ ဒါသိလို့ လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟတွေ ငြိမ်းတယ် ပြောချင်မလားပဲ။ ဒီလိုပြောလျှင် မှားမှာပဲ။ ဒါသိလို့ လောဘ၊ဒေါသ၊ မောဟ မဖြစ်တာ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်မယ်။ လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟ မဖြစ်ပေမယ့် အလောဘ၊အဒေါသ၊အမောဟတွေ ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ အလောဘ ... အစရှိတာတွေ မဖြစ်တာပဲ။

ဒီတော့ သဘာဝအဖြစ်အပျက်မြင်လို့ လောဘ ... အစရှိ တာ တွေ မဖြစ်တာဟာ ဘာသဘောတရားမျှ မရှိလို့ မဖြစ်ကာမျှပဲ ဖြစ် တယ်။ ပက်လက်သာအိပ်တတ်သေးတဲ့ ကလေးငယ် လောဘ ... အစရှိ တာတွေ မဖြစ်တာမျိုးပဲ။ အလောဘ ... အစရှိတာတွေဖြစ်လို့ လောဘ ... အစရှိတာတွေ မဖြစ်တာက အကောင်း ဖြစ်တယ်။ ဘာ သဘော တရားမျှမသိလို့ လောဘအစရှိတာတွေ မဖြစ်တာဟာ အလကားပဲ။ ဘာမျှ အကျိုးမရှိဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါကြောင့် အစိတ်တွေမြင်ပြီး သဘာဝတရားကြီး သူ့သဘော
သူဆောင်နေတာကို မြင်တာဟာ တရားမဟုတ်တာလို့ သိရမယ်။
ဒါကို တရား-လို့ ထင်နေကြတာက တရားနဲ့ဝေးကြလွန်းလို့ စကား
လောက်ပဲ သိတော့လို့ပဲ။

ဖြစ်ပုံက ...

သဘောတရားက တရား-ဆိုတဲ့စကားနဲ့ အကျင့်အကြံ
ဘာဝနာတရားဆိုတာက တရားဆိုတဲ့ စကားဟာ တရားဆိုတဲ့
အသံ(သဒ္ဒါ)ချင်း အတူဖြစ်လို့ တူတယ်ထင်ပြီး ပြောကြတာ ဖြစ်တယ်။

တရားဆိုတာ ဓရားက အသံပြောင်းလာတာ ဖြစ်တယ်။
ဓရားဟာ ဓရမ္မကို ခေါ်တာပဲ။ သည်လို ပြောခဲ့တယ်။ အဓိပ္ပါယ်က
အဆောင်လို့ ရတယ်လို့လည်း ပြောခဲ့တယ်။ ဒါက အကျင့်ဘာဝနာ
တရားရဲ့ ဓမ္မဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အနက်ပဲ။

သဘာဝတရားဆိုတဲ့ စကားက တရားရဲ့အနက် မဟုတ်ဘူး။
သည်နှစ်ခုမှာ တရားဓမ္မဆိုပြီး အသံတူပေမဲ့ ဆိုလိုချက်ခြင်း မတူကြဘူး။

ဘာဝနာတရားမှာပါတဲ့ တရားရဲ့အနက်က အဲသည် ဘာဝေ
တဗ္ဗဓမ္မကို ဆောင်ထားလို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို ပါဠိလို ဝိဂ္ဂဟ(ဝိဂ္ဂဟ်)
လုပ်လျင် ...

‘ဓာရေတီတိ ဓမ္မော’ လုပ်လျင် သဘာဝတရားမှာပါတဲ့ တရား
ရဲ့အနက် ထွက်မယ်။

‘ဓာရိယတေတိ ဓမ္မော’ ဝိဂ္ဂဟလုပ်လျင် ဘာဝနာတရားမှာပါ
တဲ့ တရားရဲ့အနက်ရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သစ္စာသုံးပါးဖြင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိအဖွင့်

၉၅

တရားဆိုတာ ဆောင်တတ်တဲ့အရာလို့လုပ်လျင် -
သဘာဝတရား ရမယ်။
တရားဆိုတာ ဆောင်အပ်တဲ့အရာလို့လုပ်လျင် -
ကျင့်ရမယ့်တရား ရတယ်ပဲ။

ဘာဝနာတရားကို တရားလို့ခေါ်ရတာက ဆောင်ထားအပ်လို့
ဒါမှမဟုတ် ဆောင်အထားခံရတဲ့အရာ ဖြစ်လို့ ဘာဝေတဗ္ဗဓမ္မကို
တရားလို့ ခေါ်ရတာ ဖြစ်တယ်။

သဘာဝကို တရားလို့ ခေါ်တာကတော့ သူ့အဖြစ်အပျက်
သဘောကို သူဆောင်နေလို့၊ ဒါမှမဟုတ် ဆောင်တတ်လို့ သဘာဝကို
တရားလို့ ခေါ်ရတာမျှပဲ ဖြစ်တယ်။ သဘာဝလောကကြီးဟာ
သဘာဝတရားလို့ ခေါ်ရပေမယ့် ကျင့်ရမယ့်တရား မဟုတ်ဘူး။
သူ့သဘော သူဆောင်နေလို့ တရားခေါ်ရတာမျှပဲ ဖြစ်တယ်။

အတ္တကိလမထသမားမြင်တဲ့ အစိတ်တွေဟာ အဖြစ်အပျက်
တွေ ပါပေမယ့် ဘာမှအကျိုး မရှိဘူး။ တရားလည်း မဟုတ်ဘူး။
ကျင့်ရမယ့်တရား မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ သဘာဝတရားလို့
ဆိုပေမယ့် တရားမဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီအမြင်ဟာ တရားတဲ့
အမြင် မဟုတ်ဘူး။ သမာတဲ့အမြင် မဟုတ်ဘူး။ မိစ္ဆာအမြင်ပဲ ဖြစ်
တယ်။ ဆောင်ယူထားထိုက်တဲ့အမြင် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်ပေါ့။
အစိတ်မြင်ချက်ဟာလည်း တရားတဲ့အမြင် မဟုတ်ဘူးပဲ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစုမှာ တရားတယ်၊မတရားဘူး ပြောစရာမရှိဘူး။ အစုဟာ ရေ၊မြေတွေ၊ တောတောင်တွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ လူတွေ အစရှိတာတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲသည်မှာပဲ ငါတွေ၊ သူတွေ၊ ငါ့ဘက်သား တွေ၊ သူ့ဘက်သားတွေ၊ ရန်သူတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ။ ဒါတွေဟာ အစုက သိရတဲ့ အရာတွေပဲ။ အစုအမြင်ဟာ ကောင်းနဲ့မကောင်းသတ်မှတ်ဖို့ အချက်အလက် မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သည်အမြင်ဟာလည်း တရားသိဖို့ မဟုတ်ဘူး။ တရားတဲ့အမြင် မဟုတ်ဘူး။

အစိတ်အမြင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အစုအမြင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါတွေဟာ တရားတဲ့အမြင် မဟုတ်ဘူး။ တရားနဲ့မပတ်သက်တဲ့ အမြင်ပဲ ဖြစ်တယ်။

အမှုအမြင်ကတော့...

အမှုမှာ အကောင်းနဲ့ အဆိုးလို့ နှစ်မျိုးရှိနိုင်တာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် အမှုမှာ-

ဆောင်သင့်၊မဆောင်သင့်တာလို့ ဖြစ်တာပေါ့။

ဆောင်သင့်တဲ့အမှုဟာ ဆောင်စရာဖြစ်လို့ တရား ဖြစ်တယ်။

မဆောင်သင့်တဲ့အမှုဟာ မဆောင်သင့်လို့ မတရားဖြစ်တယ် ပြောရမယ်။

အမှုကိုကြည့်သူဟာ အကောင်အထည်ကို မသုံးသပ်၊ မရှု ကြည့်ဘူး။ အစိတ်အပိုင်းတွေကိုလည်း သည်လိုပဲ မသုံးသပ်၊ မရှုကြည့် ဘူး။

အစိတ်တွေ၊အစုတွေ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ်...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သမ္မာသင်္ကပ္ပအဖွင့်

၉၇

အဲဒီတွေပေါ်မှာ ဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ အမှုတွေကိုပဲ သုံး
သပ်ရှုကြည့်တယ်။ အမှုမှာ မကောင်းပြနေလျင် အဲဒီ
မကောင်းတဲ့အမှုကို ပယ်မှာပဲ။

အမှုတွေဟာ ပယ်လို့လည်း ရတယ်။ ပြီးတော့ မကောင်းမှုကို
ပယ်လျင် ကောင်းလာတယ်။ ကောင်းတာက တရားမဟုတ်လား။
ဒီတော့ အမှုကို ကြည့်တဲ့သူဟာ တရားဆောင်နိုင်သူဖြစ်တယ်။
ဒါကြောင့် ဒီအမြင်ကို သမာတဲအမြင်လို့ ပြောရတာဖြစ်တယ်။

သမာတဲအမြင်ဟာ ဒီလောက်ဆိုလျင် မလွဲမမှားရှိလောက်
ပြီ ဖြစ်မယ်။ ကျန်တဲ့ တရားအစိတ်အပိုင်းတွေဟာ ဒီအစိတ်အပိုင်း
ပွင့်လျင် မလွဲတမ်း ဖြစ်စရာပဲ။

သမာတဲအမြင်ဟာ တရားရဲ့အစိတ်အပိုင်း ရှစ်ချက်မှာ အစ
ဦးဆုံးအချက်ပဲ။ တရားရဲ့ မှန်ဦးပေါ့။ မှန်ဦးတည့်အောင်ဝင်လျင် ကျန်
အချက်တွေမှာ အခက်မရှိ ဖြစ်မယ်။

၂၃။ သမ္မာသင်္ကပ္ပအဖွင့်

ဒုတိယအချက် အရကောက်ကြရအောင်။
သမ္မာတဲအတွေး (သမ္မာသင်္ကပ္ပ)ပဲ။
သမာတဲအတွေးဟာ ဘာလဲ?
သမာရဲ့အနက်ကတော့ သိပြီးသား ဖြစ်တယ်။ မချွတ်ယွင်းတဲ့
အတွေးပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အတွေး-ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ?

ကိုယ်သိမြင်ထားတဲ့ အသိ၊အမြင်ကို ကာလ၊ဌာန၊ပယောဂ ရှိရှိသမျှမှာ ဘယ်လောက် အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်သလဲ၊ မဖြစ်ဘူးလဲ၊ ဖြန့် ကျက်စိတ်ကူးတာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခတွေကို ဒုက္ခလို့ မြင်တာဟာ သမာအမြင် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအမြင်ဟာ ဘယ်အထိဟုတ်သလဲ။ ကာလရှိသမျှတွေမှာ ဒုက္ခ တွေက ဒုက္ခတွေအဖြစ် ရှိနေမလား၊မရှိနေဘူးလား။ ဒါကို ကာလ၊ ဌာန၊ပယောဂမရွေး ဒုက္ခတွေဟာ ဒုက္ခတွေပဲဖြစ်တယ်လို့ သိမြင်တာ ဟာ သမာတဲ့အတွေး ဖြစ်တယ်။

ဒီသမာတဲ့အတွေးဟာ သမာတဲ့အမြင်ရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ခံယူရတယ်။ ဒီ သမာတဲ့အမြင်အရ ကိုယ်တိုင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဆောင် ရွက်ရမယ်၊ ဒီလို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်မှ သမာမယ်-လို့ အတွေးအခေါ် လုပ်တာပဲ ဖြစ်တယ်။

မြင်တဲ့အတိုင်း လုပ်ကိုင်၊ပြောဆို၊နေထိုင်နိုင်အောင်
စိတ်ကူးချက်တွေဟာ သမာတဲ့အတွေးအခေါ်ပဲပေါ့။

၂၄။ တရားရဲ့ အစုသုံးစု

တရားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းရှစ်ချက်မှာ ဒီနှစ်ချက်ဟာ အစု တစုပဲ။ ပညာအစုလို့သိရမယ်။ အသိပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက်စုလို့ သိရမှာ ပေါ့။ ဒီအသိပညာအချက်တွေဟာ အပြောအဆို၊ အပြုအမူနဲ့ အနေ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သမ္မာဝါစာ အနက်

၉၉

အထိုင်တွေကို တည့်မတ်အောင် အထောက်အကူပြုမယ့် အချက်တွေ
ဖြစ်တယ်။

တရားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းရှစ်ချက်ထဲက ကျန်တဲ့အစိတ်အပိုင်း
ခြောက်ချက်အနက် ...

ရှေ့သုံးချက်ဟာ သီလအစုတွေ ဖြစ်တယ်။

နောက်သုံးချက်ကတော့ သမာဓိအစုတွေလို့ ခေါ်ရတယ်။

သီလအစု တရားအစိတ်အပိုင်းသုံးချက်က ...

(၁) သမာအပြော၊

(၂) သမာအလုပ်၊

(၃) သမာအနေ၊ ဒီသုံးချက်ပဲ။

မသမာအပြော၊ မသမာအလုပ်၊ မသမာအနေ၊ ဒါတွေရဲ့
ဆန့်ကျင်ဘက်ပေါ့။

၂၅။ သမ္မာဝါစာ အနက်

ဒီသုံးချက်မှာ သမာတဲ့အပြောကို အနက်ဖွင့်ရမယ်။

အပြောဆိုတာ စကားလို့ သိပြီးပဲ။

စကားဟာ လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံရာမှာ ပြောတဲ့စကားနဲ့
မဟုတ်ရာမှာ ပြောတဲ့စကားလို့ နှစ်မျိုးရှိနိုင်တယ်။ ဒီမှာတော့ လူချင်း
ဆက်ဆံရာမှာ ပြောတဲ့စကားပဲ ဖြစ်ရမယ်။ တခြားစကား မဖြစ်ရဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူချင်းဆက်ဆံစကားမှာလည်း...

-ကောင်းတဲ့စကားနဲ့

-မကောင်းတဲ့စကားလို့ နှစ်မျိုးရှိပြန်တယ်။ ဒီမှာ ကောင်းတဲ့ စကားပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မကောင်းတဲ့စကား မဖြစ်ရဘူး။

နောက်ထပ်လည်း ရှိသေးတယ်။ ကောင်းတဲ့စကားမှာ...

-လွန်ကျူးမှုရှိတဲ့စကား၊

-မလွန်ကျူးတဲ့စကားလို့ နှစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။

ဒီမှာ မလွန်ကျူးတဲ့ ကောင်းတဲ့စကားပဲ ဖြစ်ရမယ်။

အဲဒီစကားမှ သမာအပြော ဖြစ်မယ်။

လူချင်းပြောတဲ့အခါ မကောင်းတဲ့စကားတွေက ပြောဆိုပုံ လေးမျိုး ရှိတယ်...

*^၉ (၁) လိမ်လှည့် ပြောဆိုတာ၊

(၂) ဆဲဆို ပြောဆိုတာ၊

(၃) ကုန်းတိုက် ပြောဆိုတာနဲ့၊

(၄) အတင်းအဖျင်း ပြောဆိုတာတွေပဲ။

လိမ်လှည့်ပြောတယ်ဆိုတာ ကိုယ်၊နှုတ်တွေနဲ့စပ်ပြီး မဟုတ်မမှန်တာတွေ ပြောဆိုတာပဲ။ လူချင်း ဆက်ဆံတဲ့အခါ ပြောတဲ့

*^၉ လိမ်လှည့်=မုသာဝါဒ၊ ဆဲဆို=ဖရသဝါစာ၊ကုန်းတိုက်=ပိသုဏဝါစာ၊
အတင်းအဖျင်း=သမ္မပ္ပလာပ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကောင်းတဲ့စကားကတော့ မကောင်းတဲ့စကား အင်္ဂါရပ်တွေကလွတ်တဲ့ စကားတွေပဲ။ ဒီစကားတွေမှာလည်း ကျူးလွန်မှုပါတဲ့စကား-ဆိုတာ အမြင်မှား၊အတွေးမှားတွေနဲ့ ပြောဆိုတဲ့ ကောင်း၊ဆိုးနှစ်တန် စကား တွေပဲ။

ကာမသုခလွှဲကနောက် လိုက်နေသူဟာ စကားတွေပြောမှာပဲ။ ကောင်း၊ဆိုးနှစ်တန် ဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒီစကားတွေဟာ ကျူးလွန်တဲ့စကား တွေ ဖြစ်တယ်။ အတ္တကိလမထ နောက်လိုက်သမားတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ သူတို့အမှုအရ ကောင်း၊ဆိုးနှစ်တန် စကားတွေ ပြောမိမှာပဲ။ အဲဒါတွေ လည်း လွန်ကျူးတဲ့စကားတွေဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ သမာတဲ့စကားဖြစ်ဖို့ အချက်သုံးချက်နဲ့ ပြည့်စုံဖို့ လိုအပ်တယ် ...

- (၁) ပဌမတချက်က လူချင်း ဖြစ်ရမယ်။
- (၂) နှစ်အချက်က စကားကောင်း ဖြစ်ရမယ်။
- (၃) သုံးအချက်က မလွန်ကျူးတာ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။

ဒီမှာ အဆုံးသတိပြုစရာက ကောင်းတဲ့စကားဖြစ်ရုံနဲ့ သမာတဲ့ စကားမဖြစ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ ဒါ သတိထားမိမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုမဟုတ်လျှင် သမာတဲ့စကား အရကောက်တဲ့အခါ လွဲချော်လိမ့်မယ်။

ကျူးလွန်မှုရှိ၊မရှိကို ဘာနဲ့ခွဲရမလဲ? မေးစရာရှိတယ်။
လွယ်လွယ် အဖြေကတော့ အစွန်းတရားနဲ့ ငြိနေလို့လို့ ဖြေဖို့ပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလိုဖြေတာနဲ့ ဘာကြောင့် လွန်ကျူး ဖြစ်တာလဲ? အမေး ထွက်နိုင်တယ်။ အဲဒီအစွန်းတွေဟာ အသိနဲ့လုပ်နေတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ အစွဲနဲ့ လုပ်နေတာတွေ ဖြစ်မယ်။

ဒါကိုပဲ လေးနက်အောင်ပြောလျင်...

အစွန်းလုပ်ငန်းတွေဟာ ကိုယ်က လုပ်နေတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ အပ ပယောဂတွေက ပူးဝင်ပြီး လုပ်နေတာတွေဖြစ်တယ်လို့ ပြောရ မယ်။ ပေါ့ပေါ့ပြောလျင်တော့ ဒီအစွန်းအလုပ်တွေဟာ ယောင်ကန်း ကန်းအလုပ်တွေ ဖြစ်တယ် ပြောရမှာတွေပဲ။ ပြုမဲ့ပြု သဘောတရား နောက် ကောက်ကောက်ပါ ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဒါကြောင့် ဒီအလုပ်ထဲက အပြောတွေဟာ လွန်ကျူးတဲ့အ ပြောတွေပဲ။ အစွန်းငြိတဲ့အပြောတွေဟာ လွန်ကျူးမှုရှိကြောင်း ဒီလို သိရတယ်။ ပြီးတော့ သမာတဲအပြောဟာ လွန်ကျူးခြင်းမရှိတဲ့ လူ အချင်းချင်းပြောဆိုတဲ့ စကားကောင်းတွေ ဖြစ်တယ်-လို့ ပြောရမယ်။

၂၆။ သမ္မာကမ္မန္တ အနက်

သမာတဲအလုပ်(သမ္မာကမ္မန္တ)အကြောင်း ဆက်ရမယ်။

သမာတဲအလုပ်ဟာ...

(၁) လူတွေအပေါ် ဖြစ်ရမယ်။

(၂) အလုပ်ကောင်းတွေလည်း ဖြစ်ရမယ်။

(၃) မလွန်ကျူးတာ ဖြစ်ရမယ် ဆိုတာလည်း ပါရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီအချက်သုံးချက်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အလုပ်ဟာ သမာတဲအလုပ် ပါပဲ။

ကောင်းမွန်တဲ့အလုပ် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ အရကောက်ကို အချက်သုံးချက်နဲ့ သတ်မှတ်ရမယ်။ သုံးချက်က...

- (၁) မသတ်ဖြတ်၊ မညှဉ်းဆဲတာ ဖြစ်ရမယ်။
- (၂) မခိုး၊မလုမယက်တာ ဖြစ်ရမယ်။
- (၃) အာရုံမကျူးတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါတွေပဲ။

ဒီတော့ သမာအလုပ်ဆိုတာ ကောင်းမွန်တဲ့အလုပ်တွေကို လူအချင်းချင်းအပေါ်မှာ လွန်ကျူးမှုမပါဘဲ ပြုလုပ်မှုတွေကို ပြောရမယ်။ သည်မှာ လွန်ကျူးရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို ပြီးခဲ့တုန်းကအတိုင်း သိရမှာပဲ။

ကောင်းတာတွေကို လုပ်နေပေမယ့် အသိဉာဏ်နဲ့လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ၊ အစွဲနဲ့ အလေ့နဲ့ လုပ်နေတာတွေဟာ ဒုနဲ့ဒေးရှိတယ်။ မမှန်မကန်တဲ့အယူတွေနဲ့ အကောင်းလုပ်ပြနေတာတွေကို အလွယ်တွေ့နိုင်တယ်။ အမှားသုံးသပ်မှုတွေနဲ့ လုပ်နေကြတာဖြစ်လို့ သူတို့အလုပ်တွေဟာ ကောင်းပေမယ့် သမာတဲအလုပ် မဖြစ်ဘူး။

ဒါဟာ လက်ခံဖို့ နည်းနည်းခက်စရာလို ဖြစ်ဖို့ ရှိတယ်။ အထင်ရှားဆုံး မြင်သာအောင် ပုံဆောင်ကြည့်ရမှာက အရူးကလုပ်ပြတဲ့ အကောင်းတွေပဲ။ ဒီအကောင်းအလုပ်တွေကို ကောင်းပေမယ့် တကယ်အကောင်းလို့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ လက်ခံနိုင်ကြပါ့မလား။ ဒါကို စစ်ဆေးကြည့်လျှင် လက်ခံဖို့ခက်တာ ပြေလည်သွားမှာပါပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီတော့ သမာအလုပ်ဟာ အချက်သုံးချက်ရှိတယ်။ လူအချင်းချင်း အပေါ်မှာ၊ ကောင်းတာတွေကို လွန်ကျူးမှုမပါဘဲ လုပ်တဲ့အလုပ်တွေ ဖြစ်တယ်ပေါ့။

၂၇။ သမ္မာအာဇီဝ အနက်

သမ္မာတဲ့အနေကို ဆက်ပြီး အနက်ဖော်ရအောင်။

ဒီအစိတ်အပိုင်းအချက်ကို ပါဠိမှာ သမ္မာအာဇီဝလို့ လာတယ်။ အာဇီဝ ပါဠိကို အနေလို့ ဘာသာပြန်လိုက်တယ်။ ဒါကို တချို့က အသက်မွေးမှုလို့ ပြန်ကြတယ်။

အဲဒါရဲ့အရကို စားဝတ်နေရေးအတွက် စီးပွား၊ကြီးပွားလုပ်ငန်း လုပ်တာတွေကို ပြောကြတယ်။ ဒီအပြော မမှန်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ပြောတဲ့စကားထဲမှာပဲ ဖော်ပြနေတယ်။ သူတို့က ကုန်သွယ်လယ်လုပ်မှုတွေမှာ သမာတဲ့ အပြော၊အလုပ်တွေနဲ့ လုပ်လျင် သမာတဲ့အာဇီဝ အသက်မွေးမှုပဲလို့ ပြောကြတယ်။

ဒီတော့ ဒီ ဓမ္မအင်္ဂါရပ်ဟာ အင်္ဂါရပ်သီးခြားတရပ် မဟုတ်တော့ဘဲ၊ ရှေ့အင်္ဂါရပ်နှစ်ခုကို ပေါင်းပြီး၊ ပြန်ယူထားတာ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဒီအင်္ဂါရပ်က အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနဲ့စပ်တာဖြစ်တယ်လို့ မချေပသင့်ဘူး။

ရှေ့အင်္ဂါရပ်နှစ်ခုမှာ အသက်မွေးနဲ့စပ်တဲ့အပြော၊အလုပ်တွေ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သမ္မာအာဇီဝ အနက်

၁၀၅

မပါဘူး-လို့ မပြောခဲ့ဘူး။ အသက်မွေးမှုနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ အသက်မွေးမှု မဟုတ်တာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မသမာတဲ့အပြော၊အလုပ်တွေ မှန်သမျှဟာ သမာ အပြော၊အလုပ်တွေ မဟုတ်လို့ဘဲ။ ဒီတော့ ဒီအချက်မှာ ဒါတွေထပ်ယူ လျင် အင်္ဂါရပ်မဟုတ်ဘဲ ယူထားတာဖြစ်လို့ ဒီအင်္ဂါရပ်ဟာ အင်္ဂါရပ် တရပ်အဖြစ် မမြောက်ဘဲရှိစရာ ဖြစ်သွားမယ်။

ဒါကြောင့် ဒီအင်္ဂါရပ်ရဲ့ အရဟာ ဒီလိုကောက်ရမှာ မဟုတ်တာ ထင်ရှားတယ်။ ဒီတော့ သမ္မာအာဇီဝရဲ့ အရဟာ သမာတဲ့အနေလို့ ဆိုရတဲ့ သက်ဝင်ရှင်သန် နေထိုင်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်တယ်။ မျက်လုံး၊မျက်ခုံး၊ ပါးစပ်၊နှုတ်ခမ်း၊မျက်နှာနဲ့ လက်၊ခြေ၊ကိုယ်တွေရဲ့ ဟန်ပန်တွေ သမာ သမတ်ဖြစ်နေတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီအချက်ဟာ စိတ်နေစိတ်ထားနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်။ အထူးအားဖြင့် အတိအကျဆိုလျှင် ကံနဲ့ သက်ဆိုင် တယ်။ ကမ္မဇရုပ်တွေ သမာနေတာရဲ့ အလုပ်ပဲ။

သမာတဲ့အနေ(သမ္မာအာဇီဝ)ကို အနက်ဖွင့်ကြမယ်။

ဒီမှာလည်း အချက်သုံးချက် ရှိမှာပဲ။

(၁) လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံရာမှာရှိတဲ့၊

(၂) မျက်နှာ အနေအထား၊ ကိုယ်လက်ဟန်ပန် အနေအထား တွေ ဖြစ်ရမယ်။

(၃) လွန်ကျူးမှုလည်း ကင်းရမယ်။

ဒီသုံးချက်ပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူချင်းဆက်ဆံမှုဆိုင်ရာမှာ မဟုတ်တဲ့ မျက်နှာခြေ၊ လက်
အနေအထား ဆိုလျင်လည်း သမာတဲအနေနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး။ မကောင်း
မွန်ဘူးဆိုလျင်လည်း ဒီလိုပဲ။ လူချင်းဆက်ဆံရေးလည်းဖြစ်၊ ကောင်းမွန်
တဲ့ ဟန်ပန်အနေအထား ရှိတာလည်း ဖြစ်ဦးတော့တောင်မှ လွန်ကျူးတဲ့
အနေအထားဖြစ်နေလျင် သမာတဲအနေ မဖြစ်ဘူး။ မသမာ တဲအနေပဲ
ဖြစ်မယ်။

သမာတဲအနေ ဖြစ်အောင်ဆိုတော့ အချက်သုံးချက် ရှိရမှာပေါ့။
ဒီလို ကောင်းမွန်တဲ့ ကိုယ်၊ လက်၊ မျက်နှာအနေလည်း ရှိရမယ်။ ဒီ
အနေတွေဟာ လူမှုဆက်ဆံရေးအရာမှာလည်း ဖြစ်ရမယ်။ မကျူးလွန်
တာလည်း ဖြစ်ရမယ်။ မကျူးလွန်တာ ဖြစ်ပုံကိုတော့ ပြီးခဲ့တဲ့အချက်
တွေမှာ ပြောချက်တွေအတိုင်းပဲ နားလည်ပေးရမယ်။ အစွန်းမကပ်ဘဲ
ကောင်းမွန်တဲ့အနေတွေနဲ့ ဆက်ဆံတာ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။
ဒါဆိုလျင် သမာအနေပဲ။

၂၈။ သီလအစု

သမာတဲ အပြောအလုပ်အနေ၊ ဒီသုံးခုရဲ့အရတွေ ကောက်
ပြီးခဲ့ပြီ။ ဒါဟာ သီလဆိုရတဲ့ ဘာဝနာပဲ။ ဘုရားရဲ့အဆုံးအမမှာ
ဘာဝနာဆိုတဲ့ ပွားများရမည့်တရားဟာ သုံးပါးပဲ ရှိတယ်။

- (၁) သီလဘာဝနာ၊
- (၂) သမာဓိဘာဝနာ၊
- (၃) ပညာဘာဝနာ ပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သီလအနက်ဖော်ချက်

၁၀၇

သမာတဲအမြင်နဲ့ သမာတဲအတွေးဟာ ပညာဘာဝနာပဲ။
အသိတရားအဖြစ် ပွားရမည့်တရားလို့ ဆိုလိုတယ်။

သီလတရားအဖြစ် ပွားရမယ့် ဘာဝနာတရားဟာ ...
သမာအပြော၊ သမာအလုပ်၊ သမာအနေ၊ ဒီသုံးပါးပဲ။

၂၉။ သီလအနက်ဖော်ချက်

ဒီသုံးပါးကို သီလခေါ်ရတဲ့အကြောင်း နည်းနည်း လေ့လာ
ကြည့်ဦးစို့။ သီလဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်တိုင်ရဲ့
နာမည်(=သီလာ) ဖြစ်တယ်။ ဒီမှာတော့ သမာတဲ အပြော၊ အလုပ်၊
အနေတွေကို သီလလို့ ပြောတယ်။

ဒါတင်စားပြောလိုက်တာပဲ။ တင်စားပုံက ကျောက်တုံး
ကျောက်တိုင်ဟာ မရွေ့မယိုင် ခိုင်တယ်။ သည်သမာတဲအပြော၊ အလုပ်၊
အနေတွေဟာလည်း ဒီလိုပဲ မရွေ့မယိုင် ခိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခိုင်
အောင်ထားရမယ့်အရာ ဖြစ်တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် မရွေ့မယိုင်ခိုင်တဲ့
ကျောက်တုံးကျောက်တိုင်ရဲ့ သီလဆိုတဲ့နာမည်ကို မရွေ့မယိုင် ခိုင်တဲ့၊
ဒါမှမဟုတ် မရွေ့မယိုင် ခိုင်အောင်ထားရမယ့် သမာတဲ အပြော၊ အလုပ်၊
အနေတို့မှာ တင်စားပြီး၊ အဲဒီ သမာတဲ အပြော၊ အလုပ်၊ အနေတွေကို
သီလလို့ နာမည်ပေးရတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ ဒီတရားအစိတ်အပိုင်း အချက်သုံးချက်ဟာ ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

- (၁) မယိမ်းမယိုင် ခိုင်ခိုင်ထားရမှာဖြစ်လို့ သီလ၊
- (၂) ပွားရမှာဖြစ်လို့ ဘာဝနာ၊
- (၃) ဆောင်စရာဖြစ်လို့ တရားပေါ့။

ဒါက အထူးသိစေချင်တာရှိလို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ သိစေချင်တာက သီလနဲ့စပ်တဲ့ သဘောထားပဲ။ သီလတရားကို အမျိုးမျိုးရှိတယ်လို့ သိနေတတ်ကြတယ်။

တရားဖြစ်တဲ့ သီလဟာ သည်တမျိုးပဲရှိတယ်လို့ ဖြစ်တယ်။ ကျန်တဲ့ သီလဆိုတာတွေဟာ တရားဘာဝနာဖြစ်တဲ့ သီလတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ဝိနယသီလ၊ ဥပေါသထသီလ၊ ဒီလိုတွေပဲ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီလို သီလတွေကတော့ ကာလ၊ဌာန၊ပယောဂအလိုက် မြဲခိုင်ရတာတွေ ဖြစ်တယ်။

တရားဘာဝနာဖြစ်တဲ့ သီလကတော့ သီလဆိုတဲ့အတိုင်း ဆောက်တည်လိုက် ဖျက်လိုက် လုပ်လို့မရတဲ့သီလ ဖြစ်တယ်။ သီလကို စိတ်ပါတဲ့အခါ ကျင့်ပြီး၊ စိတ်မပါတဲ့အခါ ပြန်ချတာ လုပ်တတ်ကြတယ်။ ဒါ-မလုပ်ကောင်းတာ လုပ်တာ ဖြစ်တယ်။ သီလဆိုတဲ့ နာမည်ပျက်အောင် လုပ်တာပဲ။

သီလတွေဟာ မရွေ့မယိုင် ခိုင်အောင် ဆောင်ထားရမှာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ယူလိုက်-ချလိုက် လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အလေးအနက် အသိပေးခဲ့မယ်။ သီလအစု ဓမ္မအစိတ်အပိုင်းတွေရဲ့ အနက်ဖွင့်ခဲ့တာ လုံလောက်ပြီဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၃၀။ သမ္မာဝါယာမ အနက်

သမာဓိတရားအစုဖြစ်တဲ့ ဓမ္မတွေရဲ့ အနက်တွေကို ဆက်ဖွင့်ကြ
ရမယ်။ သမာဓိအစုဖြစ်တဲ့ အချက်သုံးချက် ရှိတယ်။

-သမာတဲ ကြိုးစားမှု၊

-သမာတဲ နိုးကြားမှုနဲ့

-သမာတဲ စိတ်ထားမှုပဲ။

ဒီသုံးချက်ထဲက သမာတဲကြိုးစားမှုဟာ ဘယ်လိုဟာလဲ။

သမာတဲကြိုးစားမှုကတော့ လွန်ကျူးမှုမရှိတဲ့ ကြိုးစားမှုပဲ။

ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ? မေးဖွယ်ရှိတယ်။

ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ ပြီးခဲ့တဲ့ သီလတွေနဲ့စပ်ပြီး...

(၁) ပျက်လျင် ပြင်တယ်။

(၂) မပျက်လျင် မပျက်အောင်စောင့်ရှောက်တယ်။

(၃) မရှိသေးလျင် ရှိအောင်လုပ်တယ်။

(၄) ရှိပြီးလျင် တည်မြဲအောင်လုပ်တယ်။

ဒါတမျိုးမျိုးကို ကြိုးစားဆောင်ရွက်နေတာကို ကြိုးစားတယ်
ပြောရတာပဲ။ ဒီလေးချက်ဟာ ကြိုးစားပုံအခြင်းအရာ လေးချက်ဖြစ်
တယ်။

ဒီလေးချက်အကုန်လုပ်မှ ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။
လုပ်သင့်ရာရာ လိုအပ်တာကို လိုအပ်သလိုလုပ်တာဟာ ကြိုးစား

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တာပဲ။ ပုံစံကြည့်လျှင် သီလတွေ ကျိုးပေါက်နေတာတွေလျှင် ပြင်ဆင်ဖာထေးတာတွေ လုပ်တယ်။ ဒါလည်း ကြိုးစားတာပဲ။ သီလတွေ မပျက်မစီးတွေလျှင်လည်း မပျက်စီးအောင် ကြိုးစားတယ်။ ဒီလို လုပ်တာဟာ ဖြစ်တဲ့အဖြစ်ရဲ့အလျောက် လုပ်သင့်တာကို မဆိုင်းမတွ လုပ်ခြင်းဟာ ကြိုးစားတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ကြိုးစားတယ်ဆိုလို့ လူချင်းချင်းဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ အကျင့် သီလတွေနဲ့ မပတ်သက်ဘဲ၊ အလုပ်ဟူသမျှတွေမှာ မနေမနား အလုပ်တွေ လုပ်နေတာကို၊ မနားတမ်း အဆက်မပြတ် လုပ်နေကာမျှတွေကို ဒီနေရာမှာ ကြိုးစားဆိုတဲ့ စကားလုံး သုံးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကြိုးစားမှုကို အချက်သုံးချက်လို့ ပြောရမှာပဲ။

- (၁) လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ဖြစ်ရမယ်။
 - (၂) ကြိုးစားလေးမျိုး တမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ရမယ်။
 - (၃) လွန်ကျူးမှုမပါဘဲ ကြိုးစားတာ ဖြစ်ရမယ်။
- ဒီသုံးချက်ပေါ့။

ဒီမှာ လွန်ကျူးမှုနဲ့ ကြိုးစားပုံကိုပေါ်အောင် ကြည့်ရမယ်။ အစွန်းနှစ်ပါးကပ်တဲ့ကြိုးစားမှုဆိုလျှင်တော့ လွန်ကျူးကြိုးစားမှုပေါ့။ ကာမသုခလွှဲကနောက်လိုက်မှုဆိုင်ရာ ကြိုးစားမှုတွေနဲ့ အတ္တကိလမထနောက်လိုက်မှုဆိုင်ရာ ကြိုးစားမှုတွေဟာ အစွန်းကပ်တဲ့ ကြိုးစားမှုတွေပဲ။ အစွန်းကပ်အလုပ်တွေမှာ အားထုတ်ကြိုးစားစရာတွေ ကလည်း အများအပြားပဲ။ အဲဒါတွေ လုပ်နေတာတွေကို သမာတဲ့ကြိုးစားမှုတွေ လုပ်နေတာလို့ အထင်မမှားဘို့ လိုတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကြိုးစားရမှာ မဟုတ်တာမှာ ကြိုးစားနေမိလျင်လည်း သဲကို ဆီကြိတ်တာလိုပဲ အကျိုးများမှာ မဟုတ်၊ လုပ်အားဆုံးရှုံးတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ ကြိုးစားချင်စိတ် ပေါက်ဦးတော့တောင်မှ ကြိုးစား လိုက်တဲ့ ကြိုးစားစရာ သမာတုံကြိုးစားမှုကိုသိမှ အကျိုးများအောင် ကြိုးစားနိုင်လိမ့်မယ်။

ဘုရားက သူတရားရဲ့အစိတ်အပိုင်းထဲမှာ ကြိုးစားမှုဟာ တချက်ဖြစ်တယ်လို့ ညွှန်ပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကြိုးစားမှုဟာ သမာတုံကြိုးစားမှုဖြစ်တယ်လို့ ညွှန်ခဲ့တယ်ပဲ။ ဒီတော့ ကြိုးစားမှုမှာ သမာအောင် အထူး ဂရုပြုကြရမယ်။

လူတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ...

ကိုယ်နဲ့ဖြစ်စေ၊

နှုတ်နဲ့ဖြစ်စေ၊

မျက်နှာနေမျက်နှာထား ဟန်ပန်အမူအရာနဲ့ဖြစ်စေ၊

ဆက်ဆံကြရတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဆက်ဆံတဲ့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးတွေ မှာ မသမာတွေ ပါနိုင်တယ်။ သမာအောင်လည်း ဆက်ဆံနိုင်တယ်။ သမာအောင်ဆက်ဆံမယ်လို့ ဆောက်တည်သတ်မှတ်ထားတဲ့ကြားထဲ ကပဲ မေ့လျော့လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါထလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ မာန်တင်းသွားလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် မသမာတဲ့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

ဒီလိုဖြစ်သွားပြီဆိုလျင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ မထူးဘူးဆိုပြီး

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မထူးဇာတ် ခင်းကြမလား။ ဗမာမှာ ဒီအလေ့အထ အတော် ရှိပုံ ပေါက်တယ်။ ဒါဟာ အတော်မိုက်တာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ ကျောခိုင်းတာတွေ အများအပြား ခံကြရတယ်။ လူဖြစ်လျက်နဲ့ လူ့အပြင်ဘက် အရောက်ခံရပြီး၊ ကောင်းမှု ပွားချင်လို့မရတဲ့ အခြေအနေ အရောက်ခံကြရတယ်။

ဒီလိုဖြစ်ပြီဆိုလျင် ဒီလူဟာ လူတွေနဲ့စပ်ပြီး သိရမယ့် မှန်ကန်တဲ့အသိတရားဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ရနိုင်တော့မှာလဲပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်လျင် လွတ်မြောက်မှုဟာလည်း ဒီလူအတွက် ဝေးသွားပြီပဲ ပြောရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကြိုးစားမှုဟာ လူ့ဆက်ဆံရေးနဲ့စပ်တဲ့ ကောင်းမွန်အောင် ဆောင်ရွက်မှုတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်။

၃၁။ သမ္မာသတိ အနက်

ဒုတိယ သမာဓိအစုတရားဖြစ်တဲ့ သမာတဲနိုးကြားမှု အချက်ကို အနက်ဖော်ကြရအောင်။ သမာတဲနိုးကြားမှုဆိုတာ သမ္မာသတိဆိုတဲ့ ပါဠိစကားရဲ့ ပြန်ဆိုချက်ပဲ။

ဒီထက်သင့်လျော်တဲ့စကားလုံး ရှိလျင်လည်း အဲဒါနဲ့ ပြန်ဖို့ပဲ။ သမာတဲသတိထားဖို့ဆိုလျင်လည်း မြန်မာတွေက သတိဆိုတဲ့စကားကို ကိုယ့်စကားလို ဖြစ်ကြပြီးသား ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီ သတိရဲ့အနက်နဲ့ ပါဠိသတိရဲ့အနက် တူ-မတူကတော့ တကယ့်ကွဲပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သမ္မာသတိအနက်

၁၁၃

သမ္မာသတိကို ဖလှယ်ထားတဲ့ သမာတဲနိုးကြားမှုကို အဓိပ္ပါယ်
ဖော်လိုက်လျင်တော့ ရှင်းသွားမှာပါ။

ဒီ သမာတဲနိုးကြားမှုမှာလည်း အချက်သုံးချက် ရှိရမယ် ...

(၁) ပဌမ လူချင်းဆက်ဆံမှုဆိုင်ရာအတွက် ဖြစ်ရမယ်။

(၂) ဒုတိယ လွန်ကျူးမှုကင်းတဲ့ သတိထားမှု ဖြစ်ရမယ်။

(၃) တတိယ အဘိဇ္ဈာ၊ဗျာပါဒလို့ခေါ်တဲ့ စိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာ
နှစ်ဖြာကို သတိထားတာ ဖြစ်ရမယ်။

ဒါတွေ နည်းနည်း ရှင်းကြည့်ရအောင်။

သတိထားတာကို အောက်မေ့တာလို့ နားလည်ကြတယ်။

အရာရာမှာ အောက်မေ့တာဟာ သမ္မာသတိ မဟုတ်ဘူး။

ဒီ သမ္မာသတိမှာ အောက်မေ့သတိရမှာက ...

ကိုယ့်ဆီမှာ စိတ်ဆိုး(ဗျာပါဒ)နဲ့ စိတ်ဆာ(အဘိဇ္ဈာ) ဝင်နေ
လျင်၊ အဲဒီ စိတ်ဆိုးနဲ့စိတ်ဆာ ဝင်နေတာကို ဝင်နေပြီပဲလို့ အောက်မေ့
သတိရရမှာသာ ဖြစ်တယ်။ တခြား ဘာတွေကို အောက်မေ့သတိရရမှာ
ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားအရာတွေကို တခုမျှ သတိရ အောက်
မေ့တာမျိုး မဖြစ်ချင်နေပါ။ ကိုယ့်မှာဖြစ်ပွားနေတဲ့ စိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာကို
တော့ ဖြစ်ပွားနေပါလားလို့ အမှန်အတိုင်း သတိရအောက်မေ့ရပါမယ်။
ဒါဆိုလျင် သတိရမှုဆိုင်ရာအတွက် သည်နေရာမှာတော့ လုံလောက်
ပြီပဲ။

ဒီ သတိမှာ သမာဖြစ်ဖို့ကတော့ အစွန်းနှစ်ပါးမကပ်တဲ့ သတိ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။ အစွန်းနှစ်ပါးနောက်လိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာတွေမှာ ဒီလို အောက်မေ့သတိရမှုမျိုးတွေ ဖြစ်နေလျင်လည်း သတိပဲ ဖြစ်တယ်။ သမ္မာသတိတော့ မဖြစ်ဘူး။ ဘုရားရဲ့ တရားအစိတ်အပိုင်း ရှစ်ချက် ထဲမှာပါတဲ့ သတိတော့ မဖြစ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။

နောက်တချက်က အဘိဇ္ဈာနဲ့ဗျာပါဒဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်ဆာ တွေဟာ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ မိုး-မြေ-နေ-လတွေ၊ ဒါတွေနဲ့စပ် ပြီး ဖြစ်တာတွေလည်း ရှိချင်လျင် ရှိနိုင်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ဒီစိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာတွေကို မဆိုလိုဘူး။

လူအချင်းချင်းဆက်ဆံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာ များကိုသာ စိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာလို့ ဆိုလိုတာ ဖြစ်တယ်။ လူမှုဆက်ဆံ ရေးဆိုင်ရာမဟုတ်တဲ့ စိတ်ဆိုးတွေ၊ စိတ်ဆာတွေကို ဒီနေရာမှာ သတိ ထားဖို့ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာဖြစ်တယ်။

လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာမှာလည်း စိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာဖြစ်မှု မ ဟုတ်ဘဲ၊ တခြား သတိမထားမိမှု အမျိုးမျိုးတွေ ရှိနိုင်တယ်။ ပြောစရာ တွေမေ့တာတွေ။ နားထောင်စရာတွေ၊ မေးမြန်းစရာတွေ၊ ပြုလုပ်စရာ တွေ၊ ပေးစရာတွေ၊ ယူစရာတွေ အစစတွေ သတိမထားဘဲ ရှိနိုင်တယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ဒါတွေ သတိမထားမိလို့ သမ္မာသတိချွတ်ယွင်းတယ် မဆိုရဘူး။ ဒီနေရာမှာ ဒါတွေဟာ သတိရစရာစာရင်းဝင်တွေ မဟုတ် ဘူးပေါ့။

ဒီတော့ သမ္မာသတိကို ချုပ်လိုက်လျင် ပြောခဲ့တဲ့ အချက် သုံးချက် ရှိရမယ်ပေါ့...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သမ္မာသမာဓိအနက်

၁၁၅

- (၁) လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ ဖြစ်ရမယ်။
- (၂) အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဗျာပါဒဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်ဆာတွေ မဝင်အောင် နှိုးကြားတာ ဖြစ်ရမယ်။
- (၃) အစွန်းတွေနောက်လိုက်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ရာမှာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပဲ။

ထပ်ပြီး ဒါကို ပိုမိုမိုပြောလျင် သတိထားရမယ့်အာရုံဟာ အဘိဇ္ဈာ၊ဗျာပါဒဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာတွေအပေါ် နှိုးကြားတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီ စိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာကလည်း လူ့ဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာမှာဖြစ်တဲ့ စိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာမှာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီစိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာ သတိထားပုံက အစွန်းတွေနောက်လိုက်ပြီး အစွဲနဲ့ထားတာ မဟုတ်ဘူး ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။ ဒါဆိုလျင် သမာတဲနှိုးကြားမှု ဖြစ်ပြီပေါ့။

၃၂။ သမ္မာသမာဓိ အနက်

ဆက်ပြီး နောက်ဆုံး တရားအစိတ်အပိုင်းဖြစ်တဲ့ သမာတဲစိတ်ထားကို လေ့လာမယ်။ ဒီအချက်ကို သမာတဲစိတ်ထား မြန်မာပြန်တာလည်း ဒီထက်သင့်တဲ့ စကားလုံး တွေ့ကြလျင် အဲဒါ သုံးနိုင်တယ်။ အခုတော့ ဒါပဲသုံးလိုက်တယ်။ အနက်ဖွင့်လျင် ပေါ်သွားမှာပါ။

လူချင်းဆက်ဆံရေးမှာ ဖြစ်ပွားတဲ့ လွန်ကျူးချက်ရဲ့ အနိစ္စ... အစရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်လက္ခဏာတွေ အပေါ်မှာ အစွန်းနှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ အစွဲတွေ မဝင်စေဘဲ စိတ်ကို လေ့လာဝင်စား ချထားတာဟာ သမာတဲစိတ်ထား(သမ္မာသမာဓိ) ပါပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီတော့ သမာတဲစိတ်ထားမှာလည်း အချက်သုံးချက်ပဲ ရှိမယ်။

(၁) ပဌမ လူချင်းဆက်ဆံရေးမှာဖြစ်တဲ့ လွန်ကျူးမှုတွေ ဖြစ်ရမယ်။

(၂) ဒုတိယ အဲဒီလွန်ကျူးမှုတွေရဲ့ ပျက်စီးမှု(အနိစ္စ)၊ ဆင်းရဲမှု(ဒုက္ခ)၊ အနှစ်သာရမဲ့မှု(အနတ္တ) လက္ခဏာတွေကို လေ့လာဝင်စား ချထားစိတ်ဖြစ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်။

(၃) တတိယ အစွန်းနောက်လိုက်တဲ့ အစွဲတွေနဲ့ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒါဆိုလျင် သမာတဲစိတ်ထားပဲ။

သမာတဲစိတ်ထားဟာ လူချင်းချင်းဆက်ဆံရာမှာ မှားယွင်းခဲ့တာတွေဟာ ဘယ်လောက်အကျိုးနည်းတယ်လို့ ပြန်လည်ဆန်းစစ်မှုပါ။ သင်ခန်းစာယူတဲ့ လုပ်ငန်းကိုလုပ်တဲ့ စိတ်ထား ဖြစ်တယ်။

စိတ်ကူးပုံ...

ဒါတွေဟာ အပျက်တွေ(အနိစ္စ)ပါလား၊ အဆိုးတွေ(ဒုက္ခ)တွေပါလား၊ အသုံးမကျ(အနတ္တ)တွေပါလား ...လို့ စိတ်ဝင်စားတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို လက္ခဏူပနိဇ္ဈာနဈာန်ဖြစ်တဲ့ လောကုတ္တရာဈာန် ပွားတယ်လည်း ပြောရတယ်။

လူမှုရေးမှာ မှားယွင်းလွန်ကျူးချက်တွေဟာ အဲသည်လို လက္ခဏာတွေပဲ တကယ်ပဲရှိကြတယ်။ ဒါကို ဒီလိုလေ့လာတဲ့အခါ အာရုံနဲ့လေ့လာတာ မဟုတ်လျင် သမာတဲစိတ်ထား ဖြစ်တာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါကိုပဲ ဒီလိုလေ့လာဦးတော့တောင်မှ ကာမသုခလ္လိကနဲ့ အတ္တကိလမထ၊ ဒါတွေနောက်လိုက်ပြီး လုပ်တဲ့အလုပ်အဖြစ် လေ့လာ လျင်တော့ တမျိုးဖြစ်သွားမယ်။ မသမာတဲ့ စိတ်ထားပေါ့။

၃၃။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အချင်းချင်းကျေးဇူးပြု

ဒီ လက္ခဏူပနိဇ္ဈာနဈာန်ဟာ ပွားဖန်များလာလျင် အဘိညာဉ် ပေါက်တယ်။ အဘိညာဉ်က သုံးမျိုးရှိတယ် ...

(၁) ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိ(ရှေ့ဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့မှု)၊

(၂) ဒိဗ္ဗစက္ခ(ထက်ထက်မြက်မြက်တွေ့မြင်မှု)၊

(၃) အာသဝက္ခယ(ယိုစီး-ကုန်မှု)။

ဒီတော့ ဒီ ဒုက္ခကိုဒုက္ခပဲလို့ ပိုင်းခြားသိတဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ(သမ္မာ အမြင်)ဘက် ပို့ပေးတာပဲ။

ဘုရားရဲ့တရား အချက်ရှစ်ချက်ဟာ တပြိုင်နက်ပဲ တခုကို တခု ကျေးဇူးပြုပြီး ဖြစ်ပွားကြတယ်။ အချက်ရှစ်ချက်ရဲ့ အနက် ကောက်ဟာ ဒါဆို လုံလောက်ပြီပေါ့။

ဘုရားဖော်ထုတ်တဲ့ အလယ်အလတ်တရားရဲ့ အစိတ်အပိုင်း ရှစ်ချက်ကို အနက်အဓိပ္ပါယ် ဖော်ပြီးခဲ့ပြီ။ သည်ရှစ်ချက်ဟာ ရှစ်ချက် ဖြစ်နေပေမယ့် တခုနဲ့တခု ဆက်စပ်လျက်ရှိနေတာကို တွေ့ခဲ့ကြလိမ့် မယ်။ အစဆုံးအချက်ဟာ အဆုံးကအချက်ကို ကျေးဇူးပြုသလို၊ အဆုံးအချက်ကလည်း အစဆုံးအချက်ကို ကျေးဇူးပြုနေတာပဲ။ ဒီတော့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီရှစ်ချက်ဟာ တခုကိုတခု ကျေးဇူးပြု မှီခိုနေကြတယ်။ တုတ်ချောင်း
ရှစ်ခု တခုကိုတခုမှီပြီး ထောင်နေပုံမျိုး တွေ့ရတယ်။

ဒီရှစ်ချက်မှာ အစအချက်ဟာ အစအဖော်ထုတ်ခံရလို့ အစ
အချက် ဖြစ်နေရတယ် ပြောရမလောက်ပဲ။ တခြားအချက်တွေက
စပြီးပြောလျင်၊ တခြားအချက်တွေပဲ အဆုံးအချက် ဖြစ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်။

ဒီလိုပဲ အလယ်အချက်၊ အဆုံးအချက်တွေလည်း အလယ်၊
အဆုံးတွေထားပြီး အပြောခံရလို့သာ အလယ်တွေ၊ အဆုံးတွေ ဖြစ်နေ
ကြတာတွေပဲ။ ဒီလို အပြောမခံရလျင် အဲဒီအချက်တွေလည်း
အလယ်တွေ၊ အဆုံးတွေမဟုတ်တဲ့ အချက်တွေ ဖြစ်ခွင့်ရှိကြတယ်။ ဆို
လိုတာက သည်ရှစ်ချက်ဟာ ဘယ်အချက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် စ၊ လယ်၊ ဆုံး
နေရာတွေမှာ ထားပြီး ပြောလို့ရတယ်လို့ပါပဲ။

ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့်...

ဘုရားတရားဟာ ဒီအချက်ရှစ်ချက်နဲ့တော့ ပြည့်စုံရမယ်။

တချက်ချက် ချို့တဲ့လို့ မရဘူး။

ဒီအချက်ရှစ်ချက်ကလည်း ထူးဆန်းတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး။

လူတွေရဲ့ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် တုံ့ပြန်မှုဆိုင်ရာ အခြင်းအရာတွေ
သာ ဖြစ်တယ်လို့ သိခဲ့ကြရပြီးအတိုင်းပဲ။

ဒါကို ဘုရားက ထူးထူးခြားခြား သိသွားတာက

သမာဓိကလေးပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တရားဟာ မခက်ပေမယ့် ဖော်သူမရှိလျင် မပေါ်

၁၁၉

ဒီအချက်တွေမှာ သမာတဲအချက်တွေ ဖြစ်ရမယ်လို့ပေါ့။ ဒါပဲ
ဆောင်းပေးပြီး သိမြင်တာပဲ။

သူဝန်ခံတာက သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓလို့ ဖြစ်တယ်။

သမ္မာရယ်၊ သံရယ်၊ ဗုဒ္ဓရယ်စကားသုံးလုံးပဲ။

သမ္မာ ဆိုတာက သမာ-ကို ပြောတာပဲ။ သံ ဆိုတာက
ကိုယ်တိုင်လို့ အဓိပ္ပါယ် ရှိတယ်။ ဗုဒ္ဓ ဆိုတာက သိတယ်လို့ ပြော
တာပဲ။ ဒီတော့ သူဝန်ခံစကားကို ပေါင်းလိုက်လျင် ...

သမာကို ကိုယ်တိုင်သိတယ် လို့ ဖြစ်တယ်။

ဘုရား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သမာကို သိတယ်ပေါ့။

ဒါ ဝန်ခံစကားပဲ။

၃၄။ တရားဟာ မခက်ပေမယ့် ဖော်သူမရှိလျင် မပေါ်

ဘုရားဟာ မထူးဆန်းတဲ့ ဒီအချက်တွေမှာ သမာပုံကို ဖော်
နိုင်သွားတာပဲ။ ဒီဖော်ချက်ဟာ သူဟောပြောတဲ့ တရားဓမ္မပေါ့။

ဒါကြောင့် သူတရားဓမ္မဖြစ်တဲ့ အလယ်အလတ်တရားဟာ ...

လူမျက်ခြည်ပြတ်ရာမှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။

လူမျက်မှောက်မှာပဲရှိတဲ့ တရား ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့်...

ဒီလူမျက်မှောက်မှာရှိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေမှာပဲ လူတွေ
ဟာ အစွန်းကပ်ပြီး အစွဲဝင်ငြိတွယ် မှားယွင်းကြတယ်။ လူမှန်သမျှကို
ဒီအစွန်းနှစ်ခုကပဲ တယောက်မျှ မလွတ်အောင် ဆွဲငင်ပြီး၊ ငြိနေစေ
တယ်။ ဘုရားတဦးပဲ ဖောက်ထွက်လွတ်မြောက်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါကြောင့် မဆန်းပြားတဲ့ အခြေခံအကြောင်းတွေကို အလယ် အလတ်တရားရဲ့တည်ရာတွေအဖြစ် တည်ဆောက်ထားပေမယ့် ဒီအ ကြောင်းအချက်တွေမှာ အစွန်းတွေရဲ့ ညှိငင်ချက်က လွတ်ထွက်ပြီး၊ မငြိနေဖို့တော့ အခက်အခဲရှိတယ်။ ဘုရားရဲ့ ဖောက်ပေးမှုမရလျင် ဘယ်သူမျှ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် မပေါက်နိုင်သလောက် ရှိကြတယ်။

ဘုရားက ဟောလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဒီတရားဟာ သိဖို့ မခက်မခဲပေဘူးပဲ။ ဘုရားက အစွန်းနှစ်ပါးကို အစွန်းအဖြစ်မြင်အောင် ပြတာကို သဘောပေါက်ပြီးလျှင် ဒီတရားတွေ သိဖို့အတွက် အခက် ဆိုတာ မရှိအောင် ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့။ မြင်တယ်၊ တွေးတယ်၊ ပြောတယ် အစရှိတဲ့အချက်တွေက ကိုယ့်မှာရှိတဲ့အရာတွေပဲ။ ဒါတွေကို အချိန်နဲ့အမျှ ဆောင်ရွက်နေတာတွေဟာ ဒါတွေပဲ။ သိနိုင်တာက သမာဓိ ကလေးပဲ။

ဘယ်လိုဆိုလျှင် သမာတယ်၊ ဘယ်လိုဆိုလျှင် မသမာ သေးဘူး.... လောကအားလုံးရှိလူတွေ မသိကြတာလည်း ဒါကလေးပဲ။ သမာကို ဘာနဲ့စည်းသားပြီး သတ်မှတ်ရမယ် မသိကြတာပဲ။

ဒါကို ဘုရားက အစွန်းနှစ်ချက်ကိုထုတ်ပြလိုက်တော့ သမာကို သတ်မှတ်ဖို့ သားရမယ့်စည်းကို သိပြီးဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် သမာဟာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိဖို့လည်း အခက်မရှိ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဘုရားရဲ့တရားဖြစ်တဲ့ ဒီ အလယ်အလတ်တရား ဟာ လူနားလည်ဖို့မလွယ်တဲ့တရား မဟုတ်ဘူး။ လူနဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့ တရား မဟုတ်ဘူးပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၃၅။ တရားကို လူစိတ်မဝင်စား

ဒါပေမယ့် လူနားထောင်စေချင်လောက်တဲ့တရားတော့ မဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ လူက မသိတာကို ပိုက်ဖက်နေကျအတိုင်း နေသူ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ သိတာဆိုလျှင် အထင်မကြီးဘူး။ အဟုတ် မထင်ဘူးပေါ့။

မသိတာကိုမှ အထင်ကြီးတယ်၊ အဟုတ်ထင်တယ်။ အဲဒီ မသိတာက ကိုယ်ချဲ့တွေးချင်သလောက်လည်း တွေးလို့ရတယ် မဟုတ် လား။ ကိုယ်က စိတ္တဇဝင်နေသူဆိုတော့ ဒီလိုလည်း ချဲ့ချင်သလောက် ချဲ့တွေးပြီး ကိုယ်လေးချင်၊ပေါ့ချင်သလောက် လေး၊ပေါ့ယူလို့ရတယ်။ ဒီလိုဖြစ်မှ လေးနက်မှုအပြည့်ရှိတဲ့အရာလို့ မှတ်ယူချင်တယ်။

ဘုရားရဲ့ အလယ်အလတ်တရားက သိပြီးသား အချက် အလက်တွေလောက် ဖြစ်နေတော့ မလေးနက်ဘူး။စိတ်မကျက်စား လောက်ဘူး။ ဒါလေးများ ...ဆိုပြီး ရွာနားကမြက်ကို ရွာနားရှောင်သလို ဘုရားတရားကို နားမထောင်ချင် ဖြစ်ကြတယ်။ နားထောင်လျှင် နား လည်ပေမယ့် နားမထောင်လျှင်တော့ နားလည်လို့ မရနိုင်ဘူးပဲ။

အမှန်တရားဟာ လူမှာရှိပေမယ့် လူတွေလက်ခံဖို့ လက်နှေး နေကြသေးတယ်။ ဒီလို လေးနက်တဲ့အရာဟာ လူမှာရှိနိုင်တာ မဟုတ် ဘူး။ ဖန်ဆင်းရှင်၊နတ်ဗြဟ္မာတို့ဆိုတဲ့ သူတွေဆီမှာသာ ရှိတာဖြစ်တယ် လို့ ခံယူတဲ့အရှိန် ကြီးမားနေသေးတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၃၆။ နားထောင်လျင် နားလည်နိုင်

တရားကို ဘုရားက ဖော်တဲ့အခါမှာတော့ နားထောင်သူတိုင်း
အလယ်အလတ်တရားဟာ ဘာလဲ? လို့ နားလည်သွားကြမှာပါ။
ဘယ်လိုနားလည်မလဲ။ ဒါကို ဖော်ကြည့်ရအောင်။

ဒီ အလယ်အလတ်တရားဟာ အမှန်အကန်တရားပဲ။

ဒီ အလယ်အလတ်တရားဟာ ပွားထိုက်တဲ့တရားဖြစ်တယ်။

ဒီလိုလည်း နားလည်တယ်။

ဒါပွားလျင် ဒုက္ခတွေကို ဒုက္ခတွေပဲလို့ အမှန်အကန်သိမယ်။

ဒီဒုက္ခတွေဟာ သင်္ခန်းစာယူရမည့် အရာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုလည်း နားလည်လာမယ်။

ဒီဒုက္ခကို သင်္ခန်းစာယူလျင်...

ဒုက္ခဖြစ်စေမယ့် အစွဲအငြိတွေကို ဒါတွေဟာ ဒုက္ခဖြစ်စေတဲ့
အစစ်အမှန်တွေပဲလို့ သိမယ်။

ဒီအစွဲအငြိတွေဟာ ပယ်ရမယ့်အရာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုလည်း နားလည်လာမယ်။

ဒီအစွဲအငြိဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတွေပယ်လျင် ဒုက္ခဖြစ်လို့
မရတော့တာ အမှန်ပဲ။ ဒီလို ဒုက္ခငြိမ်းတာဟာ ငါတို့ ဆိုက်ကပ်ရောက်
ရှိရာ ပန်းတိုင်ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလည်း နားလည်လာတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

နားထောင်လျင် နားလည်နိုင်

၁၂၃

ဒီတော့ ဘုရားတရားဖြစ်တဲ့ အလယ်အလတ်တရား နားထောင်သူဟာ အလယ်အလတ်တရားကို နားလည်သွားပြီ။ ကိုယ့်ထွက်ပေါက် ပန်းတိုင်ကို မြင်သွားသူဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ မလွတ်နိုင်အောင် ပိတ်ဆီးနေတဲ့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးက ဘယ်လိုလွတ်မြောက်ရမယ်လို့ လမ်းသိသွားသူ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီအခြေအနေအထိ ဒီသူဟာ တရားကိုနာတာကလွဲလို့ ဘာမျှမပွားများ၊ မကျင့်ကြံရသေးဘူးပဲ။ ဘာမျှမလုပ်ရသေးပေမယ့် ဒီသူဟာ တရားကိုနားလည်သွားပြီဖြစ်လို့ ဒဿနဘူမိလို့ခေါ်တဲ့ အတွေးအမြင်မြေပေါ်ကို ရောက်သွားပြီလို့ ပြောရမယ်။ လူအများထဲက လူတယောက်အဖြစ်ကိုကျော်လွန်ပြီး၊ ဒဿနရှိသူအဖြစ် ရောက်နေပြီလို့ ဆိုလိုတယ်။ လူအများထဲက လူတွေဟာ အတွေးအခေါ်မဲ့ပြီး၊ စိတ္တဇနဲ့စိတ် ကူးနေကြသူတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီအဖြစ်က ကျော်လွန်သူ ဖြစ်လာပြီပေါ့။

ဘုရားရဲ့ အလယ်အလတ်တရားဟာ စွမ်းရည်သတ္တိအနေနဲ့ ဒီလောက်ရှိတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလောက် လူနဲ့နီးစပ်တဲ့အရာလည်း ဖြစ်တယ်။ ဘာမျှ မကျင့်ကြံ၊ မလုပ်ဆောင်ရသေးဘဲ နားလည်သိမြင်တဲ့ အကျိုးတရားတွေ ဖြစ်ပြီး၊ လူကို တောင့်တင်းခိုင်မာလာစေတယ်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၆)
တရားဘယ်လိုကျင့်မယ်

၃၇။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပွားများနည်း

ဒီလိုနားလည်သွားတဲ့သူဟာ ဒီအလယ်အလတ်တရားကို ဘယ်လိုကျင့်မလဲ၊ ဘယ်အချက်ကစပြီး ကျင့်မလဲ။

တရားအစိတ်အပိုင်း အချက်ရှစ်ချက်ကို အစုသုံးခု သိခဲ့ရ တယ်။

- ပညာအစု နှစ်ချက်၊
- နောက်သုံးချက်က သီလအစု၊
- နောက်ဆုံးသုံးချက်က သမာဓိအစုပဲ။

ဒီသုံးစုမှာ ဘယ်အစုကို အစကျင့်မလဲ။
ပညာနဲ့သီလ ဒီနှစ်ခုမှာ ဘယ်သူက စမလဲ။
ပညာရှိမှ သီလကျင့်နိုင်မလား။ သီလကျင့်မှ ပညာရှိနိုင် မလား။ တွေးချင်စရာတွေပဲ။

ပညာနဲ့သီလဟာ ခြေနှစ်ဖက်လို ဖြစ်တယ်။ ခြေနှစ်ဖက်မှာ ရွံ့ရည်အညစ်အကြေး ပေကုံနေလျှင် ဆေးကျောတဲ့အခါမှာ တခုကိုတခု ပွတ်တော့မှ နှစ်ဖက်လုံး သန့်စင်သွားမှာပဲ။ သီလနဲ့ပညာလည်း အချင်း ချင်းပွတ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒဿနရှိသူအဖြစ်ရောက်တာဟာ ပညာပေါ်တာပါပဲ။ ဒီ ဒဿနပညာက သီလတွေဟာ ဘာတွေလဲလို့ ညွှန်ပြနေတော့ သီလ တွေ ကျင့်မှာပါပဲ။ ဒီသီလကိုပဲ သမာဓိတွေနဲ့ဆင့်ပြီး မြှင့်တဲ့အခါ ပညာ ပြန်ထွက်လာတာပါပဲ။

ဒီစကားအရဆိုလျှင်...

ပညာကစပြီး သီလဖြစ်တယ်၊ နောက် ပညာပြန်ပေါ်တယ် ပြောရာရောက်တယ်။ တကယ်တော့ ဒဿနပညာလောက် ဖြစ်ချိန် မှာပဲ ဒဿနပညာဖြစ်တဲ့ ဒီတရားတွေ ဟောပြောချက် နားထောင်ခွင့်ရ အောင်နဲ့ နားထောင်လို့ ရသမျှကို ဆင်ခြင်နိုင်အောင် သီလပေါ် ရောက် ရှိနေပြီး ရှိရမှာ ဖြစ်တယ်။

သီလမရှိသူဟာ သီလရှိသူကို မတွေ့ဆုံချင်တတ်ဘူး။ တွေ့ဆုံ ပြီးတော့လည်း စကားမပြောချင်တတ်ဘူး။ ပြောဦးတော့ ပြောစကား တွေ နားမဝင်တတ်ဘူး။ သီလရှိသူနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ တရားနာဖို့ တရားနား လည်ဖို့မှာ အကျင့်သီလကို မြတ်နိုးတတ်မှုကလေးတွေကို အခြေခံကြရ တယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုသီလကိုတော့ မှုန်ဝါးဝါးသီလ ပြောချင်ပြောနိုင် မှာပဲ။

အဲဒီသီလကြောင့် ပညာရ၊ ပညာကြောင့် သီလရှိ။ ဒီလို အ ချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုပြီး ဖြစ်ထွန်းရမှာဖြစ်တယ်။ ဒီလို ဒဿနပညာ ရလို့ သီလရှိ၊ သီလရှိလို့ နောက်ထပ်ပညာရ။ ဘယ်သူကစတယ်မရှိတဲ့၊ အပြန်အလှန် မှီခိုပြီး ရသွားကြရမှာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပွားများနည်း

၁၂၇

ဒီ တရားအချက်တွေမှာ ဘယ်အချက်က စ-တယ်ဆိုတာ ပြောစရာမရှိပေမယ့် ပြောစရာရှိတာက...

သီလဟာ ဒီဓမ္မအချက်တွေထဲက မြေလွှာဘူမိ ဆိုတာပဲ။

လူတယောက်နဲ့တယောက် ဆက်ဆံတဲ့အခါ အရင်းကျကျ ဆက်ဆံမှု ထင်ပေါ်တာက ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးသုံးပါး သမာမှုဖြစ်တဲ့ သီလအချက်သုံးချက်ပဲ။ ဒီတော့ ဒီတရားမှာ...

သီလတရားအချက်တွေဟာ ရပ်တည်ရာမြေဘူမိပဲ။

ပညာတွေနဲ့ သမာဓိတွေဟာ သည်သီလကို အလှူခြယ်မှုတွေလို့ ပြောရမယ်။

သီလဟာ သစ်သားတုံးဖြစ်တယ် ဆိုလျင် ဒါကို အရပ်ဖြစ် အောင် အရောင်ထွက်အောင် လုပ်တာဟာ သမာဓိ၊ပညာတွေ ဖြစ် တယ်ပေါ့။

သီလဟာ တဦးကတဦးကို ဆက်ဆံတဲ့အခါ အသုံးပြုတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ။

သမာဓိ ကလည်း အဲဒီသီလကိုပဲ ကောင်းထက်ကောင်းအောင် ဝန်းရံပေးတဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။

ပညာ ကလည်း အဲဒီသီလကိုပဲ တည်ဆောက်မှုဆိုင်ရာ အမြင် တွေ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ ဒီအလယ်လမ်းတရားမှာ အခြေခံအထည်ဟာ သီလ ပဲ။ သမာဓိနဲ့ပညာတွေက အမွှမ်းထည်တွေသာ ဖြစ်ကြတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သီလဆိုတာ တဦးနဲ့တဦးဆက်ဆံမှုရဲ့ ရပ်တည်ချက်ကို ခေါ်တဲ့ နာမည် ဖြစ်တယ်။

လူဟာ အခြားလူတွေကို ဆက်ဆံတဲ့အခါ ဘယ်လိုရပ်တည်မှု ရှိရမယ်။ အဲဒီရပ်တည်မှုနဲ့ ရပ်တည်ပြီး ဆက်ဆံလျင် မိမိလည်း မနစ် နာဘူး။ အဆက်ဆံခံရသူလည်း မနစ်နာဘူး။ သူမနာ ကိုယ်မနာဖြစ်ပြီး မျှတတဲ့ဆက်ဆံမှု ဖြစ်တယ်။

ဒီမျှတမှုဟာ လူကို ပဋိပက္ခတွေက ဝေးစေတယ်။ ပဋိပက္ခ မရှိသူဟာ ငြိမ်းချမ်း၊ လွတ်လပ်၊ ပျော်ရွှင်တယ်။ အဲဒီသူဟာ ကိုယ်ပိုင် အင်အားတွေ ရှိနေသူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသူဟာ လွတ်လပ်၊ ငြိမ်း ချမ်း၊ ပျော်ရွှင်သူ ဖြစ်တာပေါ့။
လူရဲ့ပန်းတိုင်ဟာ ဒါပဲရှိတယ်။

၃၈။ လူ့ပြဿနာ လူပေါ်မှာသာရှိ

လူ့ပြဿနာလည်း လူပေါ်မှာပဲရှိတယ်။ တခြားမရှိဘူး။ ဒီထက်ကျော်သွားလျင် ဘုရားက ပြဿနာကိုကျော်သွားသူဆိုပြီး အဲဒီပြဿနာအတွက် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေတယ်။

သေပြီး နောင်ဘဝအကြောင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို မဖြေဘဲ နေတာဟာ ဒါကြောင့်ပေါ့။ ပြဿနာက ဒီမှာဖြစ်တာ။ ပြဿနာမရှိ ရာမှာ သိချင်တာတခုတည်းနဲ့ မေးလာတော့ မဖြေဘဲ ထားတာပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူ့ပြဿနာ လူပေါ်မှာသာရှိ

၁၂၉

ပြဿနာမဟုတ်တဲ့စကား ပြောတော့ ဒီလို အဖြေခံရတာပဲ။

လုပ်စရာပြဿနာမရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်သူတစ်ယောက်ကို ရှေးအခါက ဗမာဆရာတော်တပါးက ဒီလို ပြောဖူးတယ်။ ဆရာတော် နာမည်က ဦးဗုဒ္ဓ။ အပြောခံရသူက လူနာမည်က ဦးပေါ်ဦး ဖြစ်တယ်။ ဦးပေါ်ဦးက ဦးဗုဒ္ဓကျောင်းကို သွားလည်တယ်။ ဆရာတော်က ဘာ လာလုပ်သလဲ? မေးတယ်။ ဦးပေါ်ဦးက မရောက်ဘူးလို့ လာတာပါလို့ ဖြေတယ်။ မရောက်ဘူးလို့လာတာဆိုလျှင် မြင့်မိုရ်တောင် ရောက်ဘူး လား၊ အဲဒီလည်းသွားပေါ့လို့ ဆရာတော်ကပြောတာ ခံရသွားတယ်။

ဘုရားဟာ လူ့မငြိမ်းချမ်းမှုကိုပဲ အာရုံစိုက်သူ ဖြစ်တယ်။

လူ့လောက အိုမင်းမစွမ်း၊ နာဖျားမကျန်း၊ အသက်မဝင် မရွှင် မလန်း ဖြစ်နေတာတွေဟာ လူ့လောကမငြိမ်းချမ်းမှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တွေပဲ။ ဒါတွေကိုပဲ ပြဿနာလို့မြင်သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဖြစ်ပွားတာ ရဲ့ အကြောင်းကို သူသိသွားတယ်။ မသမာတဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ တငြိကပ်ကပ် တစွဲလန်းလန်းဖြစ်ပြီး၊ မသမာဝဲဂယက်က မထွက်နိုင် ဖြစ်ကြတာပဲလို့။

အခု သူက သမာတဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေး ရပ်တည်ချက်တွေကို ဖော်နိုင်ပြီ။ လူ့မငြိမ်းချမ်းမှုတွေဟာ နိဂုံးချုပ်ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် သူတွေ့ရှိတဲ့ သမာတဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးအချက်တွေဟာ ငြိမ်းချမ်းဖို့အ ကြောင်းတွေ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါဆိုလျှင်...

-ပြဿနာနဲ့

-ပြဿနာဖြစ်ကြောင်း၊

-ပြဿနာငြိမ်းခြင်းနဲ့

-ပြဿနာငြိမ်းကြောင်းတွေဟာ လူ့အပြင်ဘက်က ကာလ

တခုခု မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူမှာပဲ ပြဿနာဖြစ်တယ်။ ဒီ လူမှာ ပြဿနာနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကြောင်း၊ ပြဿနာငြိမ်းရာနဲ့ ပြဿနာငြိမ်းကြောင်းတွေ ရှိတယ်။ ပြဿနာဟာ ဒီမှာပဲငြိမ်းရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဘုရား ဒီလိုမြင်တယ်။

လူမှာ အဖတ်ဆယ်စရာဆိုလို့ ဆင်းရဲမှုနဲ့ငြိမ်းချမ်းမှုပဲ ရှိတယ်။

ဒါရဲ့အချက်ကလည်း သမာတုံ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးနဲ့ မသမာတုံ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးပဲ ရှိတယ်။ သမာတုံ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ သမာတုံ ဒီအချက်ရှစ်ချက်ကို ဆောင်ရမယ်။ ဒါဟာ လူ့အတွက် တရားပဲလို့ ဘုရားရှင် မြင်ခဲ့တယ်။

၃၉။ လမ်းသုံးကြောင်း

ဘုရားရဲ့ ဒီအလယ်အလတ်တရား အစိတ်အပိုင်းရှစ်ချက်ဟာ မဂ္ဂင်(လမ်းသွယ်)ရှစ်ပါးလို့ ဘုရားက နာမည်ပေးခဲ့တယ်။

ဒီရှစ်ပါးဟာ ငြိမ်းချမ်းရာဆီကို သွားရောက်ရာဖြစ်လို့ လမ်း(=မဂ္ဂ)လို့ ခေါ်လိုက်တာပါပဲ။

ဒီလမ်းပဲ အရိယာဆိုတဲ့ ဖြူစင်ငြိမ်းချမ်းသူတွေ လျှောက် တဲ့လမ်းဖြစ်လို့ အရိယမဂ္ဂ(အရိယာလမ်းသွယ်)လို့ ခေါ်ဝေါ်ရတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လမ်းသုံးကြောင်း

၁၃၁

ဒီလမ်းကိုပဲ လမ်းသွယ်ရှစ်ပါးရှိလို့ အရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလို့ ပြောရတယ်။

ဒီအရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ အရကောက်စရာတွေ လေ့လာပြီးခဲ့ကြပေမယ့် ဒီအရိယမဂ္ဂင်ကို သူ့ရဲ့နိဒါန်းဖြစ်တဲ့ အစွန်းနှစ်ပါးနဲ့ တွဲဖက်ပြီး ယှဉ်စပ်လေ့လာတာတွေ လုပ်ကြည့်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။

အရိယမဂ္ဂင်တွေဟာ အရိယာတို့ရဲ့လမ်းပဲ။

ဒီတော့ လမ်းဟာ သုံးခုဖြစ်သွားတယ်။

အစွန်းလမ်းကနှစ်ခုနဲ့ အရိယာလမ်းတခု၊ ပေါင်း သုံးခုပေါ့။

အစွန်းလမ်းနှစ်ခုက ...

- ကာမသုခလ္လိကနောက် လိုက်တဲ့လမ်းနဲ့

- အတ္တကိလမထ နောက်လိုက်တဲ့လမ်း ဖြစ်တယ်။

ဒီလမ်းသုံးသွယ်ကို ယှဉ်တွဲလေ့လာလျှင် လမ်းတွေရဲ့ အတိုင်း အထွာပမာဏတွေ ပိုမိုထင်ရှား ပေါ်လွင်လာမယ်။

ဒီလမ်းသုံးလမ်းကို ယှဉ်ပြီးစဉ်လျှင် ...

(၁) ကာမသုခလ္လိကနောက်လိုက်တဲ့လမ်းက အောက်လမ်း၊

(၂) အရိယာလမ်းက အလယ်လမ်း၊

(၃) အတ္တကိလမထနောက်လိုက်တဲ့လမ်းက အထက်လမ်း၊

ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

နောက်တမျိုးပြောလျင်...

- (၁) ကာမသုခလ္လိကနောက်လိုက်တဲ့ လမ်းက အလျော့လမ်း၊
ဒါမှမဟုတ် အယုတ်လမ်း။
- (၂) အတ္တကိလမထနောက်လိုက်တဲ့ လမ်းက အလွန်လမ်း၊
အတင်းလမ်း ဖြစ်တယ်။
- (၃) အရိယာလမ်းက သမာသမတ်လမ်းပေါ့။

နောက်တမျိုးလည်း ခွဲကြည့်ရမယ်...

- (၁) အစုရှုကြည့်တဲ့လမ်းက ကာမသုခလ္လိကနောက်လိုက်တဲ့
လမ်း၊
- (၂) အစိတ်ရှုကြည့်တဲ့လမ်းက အတ္တကိလမထ နောက်လိုက်
တဲ့လမ်း၊
- (၃) အမှုကြည့်တဲ့လမ်းက အရိယာလမ်း ဖြစ်တယ်။

၄၀။ လူလေးမျိုး

လမ်းတွေရဲ့ပမာဏတွေ သိကြပြီဆိုလျင် လမ်းတွေပေါ်
လျှောက်နေတဲ့ လူတွေကိုလည်း ခွဲခြားသိကြရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်
လမ်းသွားနေသူ ဘယ်သူဟာ ဘာဖြစ်သလဲလို့ပေါ့။

လောကကြီးမှာ လူဟာ လေးမျိုးပဲ ရှိတယ်။

- (၁) ပဌမတမျိုးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချမ်းသာအောင်လုပ်ပြီး
သူများကို ဆင်းရဲစေသူ ဖြစ်တယ်။
- (၂) ဒုတိယတမျိုးက သူများကိုချမ်းသာစေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူလေးမျိုး

၁၃၃

တော့ အဆင်းရဲခံစေသူ ဖြစ်တယ်။

(၃) တတိယလူကတော့ ကိုယ်ရောသူများပါ နှစ်ဦးလုံးကို ဆင်းရဲစေသူ ဖြစ်တယ်။

(၄) စတုတ္ထအမျိုးအစားလူက ကိုယ်ရောသူများပါ နှစ်ဦး သားကို ချမ်းသာစေတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။

ဒီလို အမျိုးအစားရှိသူလေးဦးဟာ လူ့လောကမှာ တကယ် တည်ရှိနေတာ ဖြစ်တယ်။ ရှေ့သုံးဦးဟာ ပေါပေါများများပဲ တည်ရှိနေ တယ်။ ဒီသုံးဦးဟာ တကယ်တော့ မကောင်းကြဘူး။ ဒီလို မကောင်း တဲ့အထဲမှာ ကိုယ်အနာခံပြီး သူများကိုချမ်းသာအောင် ကယ်ပိုးသူကို ဆိုလျှင် ဩဘာလက်ခုပ်တွေ ပေးလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါလည်း တကယ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။

သူများအတွက် အနစ်နာခံသူဟာ ဘယ်လောက်အထိ အနစ် နာကိုခံမှာလဲ။ တကယ်တော့ ထောင်မြင်လို့ ရာစွန့်တယ်ဆိုတဲ့ စကား လိုပါပဲ။ ဒီလို အနစ်နာခံလို့ရတဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားမှုနဲ့ တခြား ရယူမှုတွေကို ဦးတိုက်တာပါပဲ။ အနစ်နာခံတာဟာ တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့အတွက် အဖိုးကြီးကြီးတန်တာကို ဒီလူတွေက သူ့ကို ပေးကြရတာပါပဲ။

သူရဲကောင်းဝါဒဟာ အဲဒီကလာတာပဲ။ ဒီဝါဒဟာ လူ့ လောကကို ညံ့ဖျင်းသိမ်ငယ်သွားစေတဲ့ ဝါဒပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ(ရှေ့)လူသုံးမျိုးဟာ တကယ် မကောင်းကြပါဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သူရော၊ကိုယ်ရော နှစ်ဦးသားကို ချမ်းသာစေတဲ့သူပဲ ကောင်းသူဖြစ်တယ်။ အဲဒီသူတွေဟာ အယူမှား ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်နေကြသူတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ သူတို့ လျှောက်လှမ်းတဲ့လမ်းအရ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာကြသူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။

အောက်လမ်းက အဲဒီ လူလေးမျိုးထဲက ပဌမနှစ်မျိုးကို ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်စေတယ်။ အထက်လမ်းက တတိယအမျိုးအစားလူကို ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်စေတယ်။ အရိယမဂ္ဂလမ်းက နောက်ဆုံးလူကို ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်စေတယ်။

၄၁။ အစုကြည့်သူ နှစ်မျိုး

အောက်လမ်းဟာ အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ရှိတယ်။ အကောင်းပိုင်းနဲ့ အဆိုးပိုင်းပေါ့။ အောက်လမ်းအဆိုးပိုင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချမ်းသာစေပြီး၊ သူများကိုဆင်းရဲစေတဲ့ ပဌမလူကို ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်စေတယ်။ အောက်လမ်းအကောင်းပိုင်းက ကိုယ်ဆင်းရဲခံပြီး သူများကိုချမ်းသာစေတဲ့ ဒုတိယအမျိုးအစားလူကို ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်စေတယ်။

ဒီသူနှစ်ဦးကို အတိုနာမည်ပေးရလျင် ...

- ကိုယ်ကျိုးပဲကြည့်သူနဲ့
- ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူလို့ ပေးရမယ်။

ကာမသုခလိင်္ဂနောက်လိုက်သမားတွေမှာ ကိုယ်ကျိုးကြည့်သမားနဲ့ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သမားလို့ လူနှစ်ပါးကို ပေါ်ပေါက်စေတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစုကြည့်သူနှစ်မျိုး

၁၃၅

ပေါ်ပေါက်စေပုံကို နည်းနည်းကြည့်မယ်။

ကာမသုခလ္လိက နောက်လိုက်လမ်းက အစုကြည့်တဲ့လမ်းပဲ။

အစုကြည့်သူဟာ အကြမ်းအားဖြင့် အစုနှစ်မျိုးကို တွေ့တယ်။

-တမျိုးက ငါ-ဆိုတဲ့အစု ဖြစ်ပြီး၊

-နောက်တမျိုးက ငါမဟုတ်တဲ့ သူများဆိုတဲ့အစု ဖြစ်တယ်။

အစုအမြင်ရှိသူတိုင်း အစုရဲ့ ဒီနှစ်မျိုးကို သိကြတယ်။ ဒီလို သိကြသူတွေတိုင်း တူပေမယ့် ဒီသူတွေဟာ နှစ်မျိုးထပ်ကွဲပြန်တယ်။

အစုကိုကြည့်တဲ့အခါ တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းမြင်မှုနဲ့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မြင်မှု-လို့ နှစ်မျိုးကွဲပြားလို့ပဲ။ တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းပဲ အစုတွေအပေါ်မြင် သူဟာ တကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေ မွေးလာတယ်။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီးနဲ့ အစုတွေပေါ် မြင်တတ်သူတွေကတော့ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး အများကောင်း အောင် ဆောင်ရွက်စိတ်တွေ မွေးလာတယ်။

ဒီအမြင်နှစ်မျိုးကြောင့် ကိုယ်ကျိုးကြည့်သူနဲ့ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူ ဆိုတာ ပေါ်လာတာပဲ။ ဒီလူနှစ်ဦးလုံးဟာ အစုကြည့်တဲ့လမ်းပေါ် လျှောက်ကြသူတွေချည်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတလမ်းပေါ်မှာပဲ ကိုယ်ကျိုးကြည့်သူနဲ့ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူလို့ နှစ်ဦးဖြစ်လာတယ်။

ကိုယ်ကျိုးကြည့်သူကို လူဆိုး၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူကို လူကောင်း လို့ပဲ သတ်မှတ်ကြတယ်။ အကုသိုလ်ကောင်လူနဲ့ ကာမကုသိုလ်ကောင် လူပေါ့။ လူမိုက်နဲ့ လူလိမ္မာလို့လည်း ပြောပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကိုယ်ကျိုးကြည့်သမား လူဆိုးလူမိုက်က သူများကို နိုင်ထက်
စီးနင်း ဖိနှိပ်ကျင့်ကြံတယ်။ ကိုယ်-နည်းနည်းကောင်းဖို့ကလေးအတွက်
သူများဘဝတွေ အခါတရာတထောင်မက ဖျက်ဖို့ဝန်မလေးသူ ဖြစ်
တယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ကိုယ်-ချမ်းသာစံပြီး၊ သူများကို ဆင်းရဲစေ
သူ ဖြစ်တယ်။

ကိုယ်ကျိုးစွန့်သမား လူကောင်း၊ လူလိမ္မာကတော့...

‘ငါဟာ သူများကို နိုင်ထက်စီးနင်း ဖိနှိပ်ကျင့်ကြံလျင် ငါ့မှာ
ဘေးရန်များပြီး၊ ငါပျက်ပြားရဖို့ ရှိတယ်။ ဖိနှိပ်ဒဏ်ကို ဘယ်သူမျှ
မခံနိုင်ဘူး၊ မခံနိုင်လို့ခံရတာပဲ။ နိုင်တဲ့တနေ့မှာ ဖိသူကို လှန်မှာပဲ။
နိုင်အောင် အမြဲလုပ်ရတာမလွယ်ဘူး။ သူတို့ကို အနိုင်မယူဘဲ၊ သူတို့
အကျိုးဆောင်ရွက်လျင် သူတို့ကလည်း ငါ့ကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး ငါ့အကျိုး
ဆောင်မှာပဲ။ သူများအကျိုးဆောင်တာဟာ ကိုယ့်အကျိုးအောင်ဖို့ရာမှာ
နည်းကောင်းဖြစ်တယ်။ ဒါကို ငါကျင့်မယ်’ ဆိုပြီး

သူများကို ကူညီတယ်၊ ပေးကမ်းတယ်၊ စောင့်ရှောက်တယ်၊
ပြုစုတယ်။ သည်လိုနည်းတွေနဲ့ ကိုယ်အနစ်နာခံတာတွေကို ဒီသူဟာ
လုပ်တာပဲ။

ဒီသူနှစ်ဦးဟာ ကာမသုခလွှဲက နောက်လိုက်လမ်းပေါ်က
လူနှစ်ဦးပါပဲ။

၄၂။ အစိတ်ကြည့်သူ

အတ္တကိလမထလမ်းပေါ်က လူကတော့ မိမိရော သူများပါ ဆင်းရဲစေတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ တတိယအမျိုးအစားလူပေါ့။

ဒီလူရဲ့ လောကအမြင်က အစိတ်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ စိတ်ကို အာရုံတခုနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်တယ်။ အထွေထွေအာရုံတွေ ဆီ မကူးစေဘူး။

‘အာရုံတွေဟာ သဘာဝအလျောက်မှာတော့ သူတို့ သဘာဝ အတိုင်း သူတို့ ရှိနေကြတာပဲ။ ဒါတွေ စိတ်ကူးတတ်တဲ့သူတွေက စိတ်ကူးပြီး၊ ပေါင်းစပ်စုဝေး ကြည့်ကြရတာပဲ။ ဒီလို မကြည့်လျင် လောကအားလုံး ရှိသမျှတွေဟာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ သူ့သဘာဝ အတိုင်း သူ တည်ရှိကြတာပဲ ဖြစ်မှာပဲ။’

ဒါကို အတ္တကိလမထနောက်လိုက်လမ်းပေါ် လျှောက်တဲ့သူ က မြင်တယ်။ မြင်တဲ့အတိုင်း အစိတ်ကိုပဲ သုံးသပ်တော့...

‘ငါဆိုတာ တကယ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါရှိတာ မဟုတ်သလို ငါကလွဲတဲ့ တခြား သူဆိုတဲ့ သူများဆိုတာကလည်း တကယ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကောင်း၊မကောင်းလုပ်တယ်ဆိုတာလည်း အမှန်မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေရဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ အကျိုးတွေဆိုတာလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ လောကဟာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ အနှစ်မဲ့ ဖြစ်တယ်။ သူ့ဖာသာ ဖြစ်၊ ပျက်နေတာပဲ။ ဒါဟာ မကောင်းမွန်တဲ့ အဖြစ်ပဲ။’

အတ္တကိလမထ နောက်လိုက်လမ်းပေါ်က လျှောက်သူဟာ
ဒီလိုအမြင်တွေကို မြင်တယ်ဆိုတော့ သူ့ဘာတွေလုပ်မလဲ။ သူ့အတွက်
ဆိုပြီးဘာတွေလုပ်မလဲ။ သူများအတွက်ဆိုပြီးရော သူ့ဘာတွေ လုပ်မလဲ။

သူ့အမြင်မှာ သူလည်း မရှိ၊ သူများလည်း မရှိ၊ လုပ်စရာတွေ
လည်းမရှိ ဖြစ်နေမယ်။ ဒီတော့ သူလုပ်စရာ တခုပဲ ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့
ဒီအမြင်ခိုင်မာအောင် လုပ်မယ်။ သူများကိုရော ဒီအမြင်အတိုင်း မြင်ကြ
အောင် လုပ်မယ်။ သူလုပ်စရာ သည်တခုပဲ ရှိတယ်။

ဒီလို သူလုပ်လျင် သူ့မှာ ဆင်းရဲမလား၊ ချမ်းသာမလား။
သူများတွေကိုရော သူဒီလိုပဲလုပ်လျင် အဲဒီ သူများတွေလည်း ဆင်းရဲကြ
မလား၊ ချမ်းသာကြမလား။

ဒါရဲ့အဖြေဟာ တွေဝေစဉ်းစားနေစရာ မလိုအောင် ရှိလိမ့်
မယ်။ ကိုယ်နဲ့တကွ တလောကလုံးကို အရှိမမြင်သူဟာ ကိုယ်နဲ့
တလောကလုံးအတွက် ဘာမျှဆောင်ရွက်မှုမရှိသူဘဲ ဖြစ်မှာပဲ။
ကောင်းနဲ့မကောင်းကို ဆောင်ရွက်မယ့်သူလည်း မရှိဘူး။ မကောင်း
တာလည်း မရှိဘူး။ ကောင်းတာလည်း မရှိဘူး။ ကောင်းတာ၊
မကောင်းတာတွေရဲ့ အကြောင်းနဲ့အကျိုးတွေလည်း ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါပဲ
ဆောင်ရွက်မှာပဲ။

ဒီတော့ လောကကို အချည်းနှီးအဖြစ်မြင်သူဟာ
အချည်းနှီးလူပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ သည်သူဟာ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဆင်းရဲစေသူ၊
သူများကိုလည်း ဆင်းရဲစေသူလို့ပဲ ပြောရမှာဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အမှုကြည့်သူ

၁၃၉

သူဟာ သူများတွေကို နှစ်နာအောင်ပြောဆိုမှု၊ နေထိုင်မှုတွေ မရှိပေမဲ့ သူဟာ လောကမှာရှိတဲ့သူတွေရဲ့ အပေါင်းအဖော်တောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ သူကလွဲတဲ့ တလောကလုံးမှာရှိတဲ့သူတွေကို လူလို့ တောင် အသိအမှတ် မပြုဘူး။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒီလိုပဲ လူလို့ အသိ အမှတ်မပြုဘူး။ ဒီတော့ ဒီသူ့အတွက် သူများတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချမ်းသာကြမှာလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ရော ဘယ်လိုချမ်းသာရမှာလဲ။ ဒီတော့ ဒီသူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ရော သူများကိုပါ နှစ်ဦးသားကို ဆင်းရဲစေတဲ့သူ ဖြစ်တာပေါ့။

၄၃။ အမှုကြည့်သူ

အရိယာတို့ရဲ့လမ်းစဉ်ဖြစ်တဲ့ အရိယာမဂ္ဂတရားဟာ အမှုကို ကြည့်တဲ့တရား ဖြစ်တယ်။ ဒီလမ်းကို လျှောက်လှမ်းသူဟာ အစိတ် ကြည့်မှု၊ အစုကြည့်မှုတွေနဲ့ သုံးသပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အမှုကိုပဲ သုံး သပ်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အမှုမှာ ကောင်းနဲ့မကောင်းဆိုပြီး နှစ်မျိုး ရှိတဲ့အတိုင်း ကောင်း၊မကောင်းကိုသိသူ ဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ ကောင်း၊ မကောင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတဲ့ ကောင်း၊မကောင်းတို့ရဲ့ အကြောင်းနဲ့အကျိုးတွေကိုပါသိသူ ဖြစ်တယ်။

ကောင်းနဲ့မကောင်းတို့ရဲ့ အကြောင်းဖြစ်တဲ့အရာတွေဟာ ဘာတွေဖြစ်တယ်။ ကောင်းနဲ့မကောင်းတို့ရဲ့ အကျိုးတွေဟာလည်း ဘယ်လိုတွေဖြစ်တယ်။ ကောင်း၊မကောင်းတွေရယ်၊ သူတို့ရဲ့ အကြောင်းတွေရယ်၊ သူတို့ရဲ့ အကျိုးတွေရယ်ဟာ တခုနဲ့တခု ကျေးဇူး

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပြုပြီး လည်ပတ်ဖြစ်ပွားနေတယ်။ လည်ပတ်တာကို ပါဠိလို ဝဋ္ဋလို
ခေါ်တယ်။ မြန်မာက ဒါကို ဝဋ္ဋလို့ ခေါ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဒီသုံးခုဟာ ဝဋ္ဋတွေ ဖြစ်တယ်။

(၁) ကောင်း၊မကောင်းတို့ရဲ့အကြောင်းက ကိလေသဝဋ္ဋ၊

(၂) ကောင်း၊မကောင်းတွေက ကမ္မဝဋ္ဋ၊

(၃) ကောင်း၊မကောင်းတွေရဲ့ အကျိုးတွေက ဝိပါကဝဋ္ဋ။

ဒီလိုတွေ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး သိလာတယ်။ သည်လိုသိလာတာ
ဟာ လူ့လောကရဲ့အချက်ကျတဲ့အရာကို သိလာတာပဲ။ လူ့လောကမှာ
လူတွေဟာ တဦးနဲ့တဦး ဆက်ဆံကြရတယ်။ ဒီလို ဆက်ဆံတဲ့အခါ
ဘာနဲ့ဆက်ဆံသလဲ? ကြည့်ဖို့လိုအပ်တယ်။

တကယ်တော့ လူတွေဆက်ဆံတဲ့အခါ အစက အသုံးပြုတာ
က ကောင်း၊မကောင်းပဲ။ ဆက်ဆံတဲ့ပမာဏ မြင့်ဖို့၊နှိမ်ဖို့ကို အချက်
လုပ်ပေးနေတဲ့အရာဟာ အဲဒါပဲ။

ကောင်းလျှင် ဆက်ဆံမှုပမာဏကို မြှင့်မယ်။

မကောင်းလျှင် နှိမ်မယ်ပဲ။

ဒါကြောင့် ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ အကဲခတ်ခံရတဲ့အရာဟာ
ကောင်း၊မကောင်းပဲ။

ကောင်း၊မကောင်းကို...

စကားတလုံးတည်းနဲ့ပြောလျှင် အမှုပေါ့။

ဘာသာစကားနဲ့ပြောလျှင် ကံပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၄၄။ အစုနှင့်အမှုကြည်ပုံ ကွဲပြားပုံ

လူဟာ သူများကို ဆက်ဆံတဲ့အခါ ကံကို အကဲခတ်တယ်။
ကောင်းသလား၊မကောင်းဘူးလား လို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် လူမှန်တွေလုပ်တာ
သာ ဒီလိုဖြစ်တာပဲ။ လူထဲမှာ မှန်တဲ့အဖြစ်က လျော့ကျသွားခဲ့ရတဲ့
သူတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီသူတွေက စိတ္တဇဖြစ်တဲ့သူတွေပဲ။ အဝတ်အစား
တွေကို မသိတဲ့ စိတ္တဇသမား၊ သိတဲ့ စိတ္တဇသမားလို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်။

သာမန် စိတ္တဇသမားတွေက အဝတ်အစားမသိသူတွေ မဟုတ်
ဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ္တဇတော့ ဖြစ်နေတယ်။

ဒီသူတွေဟာ ကံကို မမြင်ဘူး။ အစုတွေကိုပဲ မြင်တယ်။
အမှုကို မမြင်ဘူးပေါ့။ စိတ္တဇဖြစ်နေတာဆိုတော့ စိတ်က မှန်အောင်
အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် အကဲခတ်တတ်မှုလို့ခေါ်တဲ့ ဦး
နှောက်နဲ့တွက်ချက်မှုတွေ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ် ဖြစ်တာပဲ။

အစုတခုဟာ တချိန်ချိန်တနေရာရာနဲ့ အခြေအနေ တရပ်ရပ်မှာ
ရှိစဉ်က ကောင်းတဲ့အမှုတွေ ရှိနေတယ်ဆိုလျှင် စိတ္တဇရှိသူက အဲဒီအစု
ကို ကောင်းတယ်လို့ ထင်သွားတယ်။ အစုနဲ့အမှုကို ခွဲခြားသိတတ်တာ
မျိုး စိတ္တဇသမားမှာ မရှိဘူး။ အမှုကောင်းတာကို အစုကောင်းတယ်လို့
စိတ်မှာသွင်းထားတယ်။

အမှုဟာ အချိန်(ကာလ)၊နေရာ(ဒေသ)နဲ့ အခြေအနေ(ပယော
ဂ) ပြောင်းလဲမှု အနည်းအပါးအတွင်းမှာ ပြောင်းလဲနိုင်တယ်။ အစုတခု

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကတော့ ဒီလောက်အပြောင်းအလဲ မရှိတတ်ဘူး။ အစုတခုဟာ တရက်၊ တလ၊ တနှစ်၊ နှစ်တရာတထောင်၊ ဒီလို ကြာနိုင်တာတွေ ရှိတယ်။

အမှုကတော့ အချိန်နဲ့အမျှပဲ ပြောင်းလဲနေမယ်။
အစုတခု မပြောင်းခင် အမှုက ကုဋေကုဋာပြောင်းမယ်။

စိတ္တဖြစ်နေလျင် ဒါတွေမမြင်ဘူး။ တထပ်တည်းဖြစ်နေတယ် လို့ မြင်တယ်။ စိတ္တဧရိနေသူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ မိဘ၊ သားသမီး၊ မွေးချင်း၊ မိတ်ဆွေ၊ ရန်သူ... အစစတွေနဲ့ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ အမေ၊ အဖေ၊ သားသမီး အစရှိတဲ့ အစုအကောင်ကြီးတွေနဲ့ပဲ ဆက်ဆံတယ်။

မိဘ၊ သားသမီးဆိုသူတွေဟာ သူတို့ သားသမီးနဲ့ မိဘတွေ အပေါ်မှာ အမှုအားဖြင့် ကောင်းတတ်ကြတယ်။ သူတို့အသိထဲမှာ ငါရယ်၊ သူရယ် မခြားဘဲ၊ တသားတည်းလို့ သဘောထားနေကြတာ ကြောင့်ပဲ။

မိဘကလည်း သားသမီးတွေဟာ သူတို့အပြင် တခြားသူများ ဖြစ်တယ်လို့ မတွက်ဘူး။ သားသမီးတွေကလည်း ဒီလိုပဲ။ မိဘတွေ ဟာ သူတို့အပြင်ဘက်က သူများတခြားတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ တွက် တယ်။ ဒီတော့ သူတို့တတွေဟာ တဦးအပေါ်တဦးကလည်း မကောင်း တဲ့အမှု ပြုစရာမရှိအောင် ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုဖြစ်တော့ ကောင်းတဲ့အမှုတွေချည်း ရှိသလိုဖြစ်ပြီး၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစုနှင့်အမှုကြည့်ပုံ ကွဲပြားပုံ

၁၄၃

ကောင်းမှုနဲ့မိဘ ...စတဲ့ အစုတွေကို မခွဲတတ်ဖြစ်ပြီး၊ မိဘ ...စတဲ့ ဒီ အစုအကောင်ကြီးဟာ အကောင်းဖြစ်တယ်။ သားသမီးတွေလည်း ဒီလို စိတ္တဇ ဝင်ကြတယ်။ မိဘတွေလည်း သားသမီးတွေအပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ စိတ္တဇ ဝင်ကြတယ်။ ချစ်သူအပေါ်လည်း ဒီလိုပဲ စိတ္တဇ ဝင်ကြတယ်။

မိဘနဲ့သားသမီးပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ တသားတည်းဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ယူနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေက အပြောင်းအလဲရှိလာနိုင်တယ်။ တချိန်ချိန် တနေရာရာမှာ အပြောင်းအလဲ ရှိလာမှာပဲ။ ဒီလိုပြောင်းလဲပြီး လျင်တော့ သူတို့နှစ်ဦးဟာ တသားတည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်က ကိုယ်၊ သူက သူ ဖြစ်လာမယ်။ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားနဲ့ သူ့အကျိုးစီးပွား ဆိုတာလည်း ခြားလာမယ်။ တချိန်က တသားတည်းဖြစ်ပြီး ကောင်း နေတာလည်း တသားတည်း မဟုတ် တဲ့အတွက် မကောင်းလာချင်လာမယ်။

အစုနဲ့ အမှုဟာ တခုတည်းမဟုတ်ဘူး။ အစုရှိတဲ့အ တိုင်း အမှုက မပြောင်းမလဲရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ လူဟာ နဂိုအစုအတိုင်း တည်ရှိပေမယ့် နဂိုအမှုအ တိုင်းကတော့ မတည်ရှိတတ်ဘူး။ အစုအပေါ်မှာ အမှုတွေဟာ ဖြစ်၊ပျက်၊ပြောင်းလဲတွေ အများအ ပြား ဖြစ်ပွားနေတယ်။

မိဘတို့၊ သားသမီးတို့၊ ချစ်သူ၊မိတ်ဆွေတို့ ဆိုတာတွေဟာ စိတ္တဇဝင်လျင် အစုနဲ့အမှု မခွဲတတ်ဖြစ်ပြီး၊ တချိန်တနေရာနဲ့ အခြေအနေ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တခုအတွင်း ကောင်းခဲ့တဲ့အမှုနဲ့ အဲဒီအမှုရဲ့တည်ရာ အစုကို တသား
တည်းမြင်ပြီး မကောင်းတဲ့အမှုတွေ ဖြစ်နေတာကိုလည်း အကောင်းပဲ
ထင်နေတယ်။

အမှုပြောင်းပေမယ့် အစုဟာ မပြောင်းတော့ အမှုမမြင်ဘဲ
အစုမြင်သူက တဘက်သူပြောင်းသလို မပြောင်းတတ် ဖြစ်နေတာပေါ့။
ဒါကြောင့် အဲဒီအစုကို သိမ်းယူမှုကို မစွန့်လွှတ်ဘူး။ အဲဒီအစုကို
မစွန့်လွှတ်တော့ မကောင်းမှုရဲ့ဒဏ်ကို နင့်သည်းစွာပဲ ခံရတော့တာ
ပေါ့။

စိတ္တဇမရှိသူတွေက ဒီဒုက္ခ မခံကြရဘူး။ သူတို့က အမှုတွေကို
အမြဲ အကဲခတ်နေကြတယ်။ အမှုတွေ နဂိုအတိုင်း ဆက်တည်နေ
သလား၊ ပိုကောင်းလာသလား၊ အကောင်း လျော့သွားသလား၊ ဒါကို
လူတဦးတိုင်းက လူတဦးတိုင်းကို ကြည့်နေတဲ့ အလေ့အထကို လူတွေ
လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ကြတာပဲ။ စိတ္တဇကပ်သွားခံရမှပဲ ဒီလုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ကို
မလုပ်နိုင်ကြတော့တာ ဖြစ်တယ်။

**ဒီတော့ လူဟာ အကဲခတ်တယ်ဆိုတာ အမှုတွေကို
သတိထားကြည့်တာရဲ့ အမည်ပဲ။**

မိဘဖြစ်ဖြစ်၊ သားသမီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်သူ၊မိတ်ဆွေပဲဖြစ်ဖြစ်
သူ့ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးရဲ့ လှုပ်ရှားတဲ့အမှုတွေကို ကောင်း၊မကောင်း အမြဲ
စောင့်ကြည့်လေ့လာနေတယ်။ သူတို့ မှတ်တမ်းတွေကိုလည်း ဦးနှောက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစုနှင့်အမှုကြည့်ပုံ ကွဲပြားပုံ

၁၄၅

ထဲမှာ ထည့်သွင်း သိမ်းသိုထားတယ်။ အဲဒီမှတ်တမ်းနဲ့ အဲဒီသူကို တုံ့ပြန်ဆက်ဆံတယ်။

ဒါဟာ လူတွေရဲ့ ပကတိသဘောပဲ။

အဲဒီ သဘောဓမ္မက ဖီလာတွေ လူတွေဆီမှာ တွေ့ရကောင်း တွေ့ရမယ်။ အဲဒါတွေဟာ လူမှာ စိတ်ရောဂါ(စိတ္တဇ) ရသွားလို့ ဖြစ်တာပဲ။ ပုံမှန်လူအဖြစ်က လျော့ကျအသွားခံရတဲ့ လူမှာပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်ကြသူတွေဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ရကြတယ်။

ဆင်းရဲဒုက္ခ ရကြပေမယ့် ဒီလိုပဲ ခံနေကြသူတွေ များတယ်။ တချို့တလေက မခံလိုကြဘူး၊ မခံနိုင်ကြဘူးပေါ့။ သူတို့က ဆင်းရဲက ထွက်ရပ်ကို ရှာတယ်။ အဲဒီထွက်ရပ်က စိတ်ကူးလို့ သည်လိုဖြစ်တာ၊ စိတ်ဆော့ကစားတာကို နားပစ်လိုက်လျင် ဒီဒုက္ခက ဝေးတော့တာပဲလို့ အဖြေရသွားတယ်။

သူတို့အဖြေက ဗမာစကားပုံတစ်ခုနဲ့ တူနေတယ်။ ကြွက်မနိုင် လို့ ကျီမီးနဲ့ရှို့တယ်ဆိုတာပဲ။ ကျီမှာ ကြွက်ရှင်းရတာက ကျီထဲထည့် ထားတဲ့ပစ္စည်း မပျက်စီးအောင်လုပ်ရတာပဲ။ ကြွက်နိုင်အောင် မရှင်း နိုင်လို့ နိုင်အောင်လုပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျီမီးရှို့တယ်ဆိုတာက ကျီထဲကပစ္စည်း မပျက်ဖို့အလုပ်မှာ မပျက်အောင်ထားရမည့်ပစ္စည်း ထားစရာမရှိ အောင်လုပ်တာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ပင်မရည်ရွယ်ချက်ကို ပိုမိုပျက်စီး စေတဲ့ အလုပ်ပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူတွေနဲ့ပေါင်းရလို့ ဒုက္ခဖြစ်တာပျောက်အောင် လူတွေအကြောင်း မတွေးဘဲနေတော့ လူ မရှိသလို ဖြစ်သွားပြီး လူတွေဆီက မကောင်းမှုဒုက္ခတွေ အငြိမ်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကောင်းမှုသုခလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရတော့မလဲ။ အဲဒါပါငြိမ်းသွားတော့ အဓိပ္ပါယ်မဲ့ အငြိမ်းကြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်တာကလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခတမျိုး ဖြစ်ပြန်တာပေါ့။

ဒီလူတွေက အစုတွေကြည့်ရလို့ ဒုက္ခဖြစ်တယ်ဆိုပြီး၊ အစု မကြည့်မိအောင် လုပ်တာပဲ။ အစုကြည့်မိတာက စိတ်ကူးလို့ပဲ။ စိတ်မကူးဘဲထားလိုက်လျင် အစုမမြင်တော့ဘူး။

မြင်လျင် မြင်တာလောက်ပဲ၊ ကြားလျင်လည်း ကြားတာ လောက်ပဲ၊ တွေ့လျင်လည်း တွေ့တာလောက်ပဲ၊ သိလျင်လည်း သိတာ လောက်ပဲ။

ဒီလိုဆိုတော့ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကလေး တယောက်ရဲ့ အာရုံခံယူနည်းပေါ့။ မြင်ပေမယ့် မြင်တာကို ဘာလို့ အဓိပ္ပါယ် မပေးဘူး။ ကြားတာ ... အစရှိတာမှာလည်း ဒီလိုပဲ။

မြင်တာကို အဖေပဲ၊ အမေပဲ၊ ရွှေပဲ၊ မြွေပဲ ... အစစ အဓိပ္ပါယ်ဖော် ချင်လျင် စိတ်ကူးရတယ်။ စိတ်မကူးလျင် ဘာမျှမပေါ်ဘူး။ ကလေး တွေက စိတ်မကူးတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာမျှ မပေါ်ဘူး။ ကြာမှ အလေ့အကျင့်ဖြစ်ပြီး စိတ်ကူးတတ်ကြတာ။ အဲဒီအခါမှ အဓိပ္ပါယ်ပေါ်

အစုနှင့်အမှုကြည့်ပုံ ကွဲပြားပုံ

၁၄၇

လာတာ။ ဒီလို အစုတွေအဖြစ် အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လာဖို့ စိတ်ဟာ ကူးသွားမှု
တွေ အများအပြားလုပ်ရတယ်။ အလိုအလျောက်ပဲ လုပ်လည်း လုပ်
တယ်။ မလုပ်အောင် စိတ်ကူးရပ်ချင်လျင်တောင် တမင်တပြင်
ကြိုးစားလေ့ကျင့်ပြီး ရပ်ယူရတဲ့အထိပဲ။

အဓိပ္ပါယ်လို့ ခေါ်တဲ့ အစုအဖြစ်ကို မျက်စေ့က မြင်လို့ မရဘူး။
နား၊နှာ၊လျှာ၊ကိုယ် ဒါတွေကလည်း အစုအဖြစ်ကို ယူနိုင်၊ရနိုင်ကြတာ
မဟုတ်ဘူး။ သည်အာရုံခံအင်္ဂါတွေဟာ သူတို့ဆီထင်လာတဲ့အာရုံ
အစိတ်စိတ်တွေပဲ သိကြတယ်။ အဲသည်အစိတ်တွေကို အစုဖြစ်လာ
အောင် အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လာအောင်ဆိုလျှင် တွေးရတယ်၊ စိတ်ကူးရတယ်။
ဘယ်လိုစိတ်ကူးရသလဲ၊ ဘယ်လောက် စိတ်ကူးရသလဲ၊ ဒါ သိချင်
ဖွယ်ပဲ။

လူဟာ အာရုံတခုကို အစုဖြစ်ဖို့ အဓိပ္ပါယ်ရှိဖို့လို့ ဆိုကြပါစို့။
အချက်ပေါင်းဆယ့်တချက်လောက်နဲ့ စုကြည့်ရတယ်။ အဲဒီအခါမှ
အစုဖြစ်လာတယ်။ အဓိပ္ပါယ်ပေါ်ထွက်လာတယ်ပေါ့။ ဆယ့်တခုက ...

- (၁) ကာလသုံးမျိုး၊
- (၂) ဌာနလေးမျိုး၊
- (၃) ပယောဂလေးမျိုး ပဲ။

ကာလသုံးမျိုးက ...

အတိတ်ကာလ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၊ အနာဂတ်ကာလပဲ။

ဌာနလေးမျိုးက ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အတွင်းဌာန-အပြင်ဌာန၊ အနီးဌာန-အဝေးဌာနပဲ။
ပယောဂလေးမျိုးက ...
အယုတ်-အမြတ်၊ အကြမ်း-အနုပဲ။

ထင်လာတဲ့အာရုံတစ်ခုကို သည်ရှုထောင့်ဆယ်တစ်ခုနဲ့ စုကြည့်လျင် အာရုံဟာ ရှင်သန်လှုပ်ရှားပြီး အဓိပ္ပါယ်တွေ များလာမယ်။ မြင်ရတဲ့အာရုံတစ်ခုတည်းကိုပဲ အတိတ်၊အနာဂတ်ဖြစ်တဲ့ ကာလတွေနဲ့ စပ်လိုက်၊စုလိုက်လျင် ပစ္စုပ္ပန်မြင်ရတာအတိုင်း အဆင်းဟာ အသေမဟုတ်ဘဲ သက်ဝင်ရှင်သန်လာမယ်။ သည်မြင်ရတဲ့အာရုံအဆင်းကိုပဲ အဝေး-အနီး၊အတွင်း-အပြင်တွေ ထည့်တွေးလိုက်လျင်၊ အကြမ်း-အနု၊ အယုတ်-အမြတ်တွေ ရောသွင်းပြီး တွေးလိုက်လျင် အဆင်းဟာ အဆင်းအတိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားတဲ့ အကောင်အထည် ဖြစ်လာမယ်။

လူတွေဟာ အရာရာမှာ ဒီလို အကောင်အထည်အဖြစ် အရယူနိုင်အောင် ကြိုးစားနေကြရတယ်။ အစိတ်အာရုံတွေကို စုယူတတ်ဖို့ပေါ့။ အာရုံအတော်များများကို အစိတ်အဖြစ် ထင်ပေမယ့် အစုအဖြစ်ရအောင် ယူနိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မယူနိုင်သေးတာတွေလည်း အများအပြားပဲ ကျန်သေးတယ်။ ဒီလိုကျန်တာကို နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် စာတွေရေး၊ ဇာတ်တွေက၊ သီချင်းတွေစပ်၊ ကျောင်းတွေဖွင့် သင်ကြားလေ့လာတာတွေ လုပ်နေကြရတယ်။ လူတွေ သင်ကြားလေ့လာရာသမျှတွေ အားလုံးလိုလိုပဲ အစိတ်ဖြစ်နေတဲ့ လောကကို အစုအဖြစ်သိအောင် လုပ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ရှိတာကို သိအောင်အတွက်ချည်း ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၄၅။ အစုသိဖို့ အရေးကြီး

ဒါတွေကို များများလေ့လာသိရှိပြီးဖြစ်လေ၊ လူတွေလို့ သတ်မှတ်ခံရလေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် လောကမှာ အစုတွေသိဖို့ဟာ အတော်အရေးပါတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်။

အစုတွေဟာ စကားလုံးတွေမဟုတ်ဘူး။ အမှန်တကယ် တည်ရှိနေတဲ့အဖြစ်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါတွေသိတာဟာ လူအတွက် အမှန်တကယ် လိုအပ်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကို လူတိုင်း သိသလိုလို ထင်ကြတယ်။ တကယ်မသိတာ အတော်ပဲများတယ်။ လူတွေဟာ လူတိရစ္ဆာန်၊ သစ်ပင်၊ ရေ၊ မြေ... ဒီလောက်ကို သိကြတယ်။ ဒါကလည်း အမြင်အကြားမှာ တသားတည်း တခုတည်းလိုဖြစ်နေလို့ သိသလို ဖြစ်တာပဲ။

နိုင်ငံ၊ နယ်ပယ်၊ အဖွဲ့အစည်း... အစစတွေဆိုလျှင် သိပ်သိသာတာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မှတ်သားရတာလောက်ဖြစ်တာ များတယ်။ နိုင်ငံဆိုတာဟာ ရွာကိုခေါ်တာလား၊ မြို့ကိုခေါ်တာလား၊ လူကိုခေါ်တာလား၊ မြေကိုခေါ်တာလား၊ ရေတွေ၊ လေတွေကိုခေါ်တာလား အရကောက်ဖို့ ခက်သွားပြီ။ လူဆိုလျှင်လည်း တဦးနဲ့တဦးက တခြားစီ။ မြို့၊ ရွာတွေလည်း ဒီလိုပဲ တသားတည်းမဟုတ်ဘူး။

အဖွဲ့အစည်းဆိုလည်း ဒီလိုပဲ။ အဖွဲ့အစည်းဝင် တယောက်ချင်းဟာ အဖွဲ့အစည်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဖွဲ့အစည်းက အဲဒီလူတွေ အပြင် ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အဖွဲ့အစည်းဆိုတာဘာလို့ ရအောင် စုပြီး မယူနိုင်တတ်ကြဘူး။ နိုင်ငံဆိုတာ အကောင်လို့ မသိကြဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မျက်မြင်မှာ စုနေတာလောက်ကိုတော့ အစုအဖြစ် မယူနိုင်
အောင် အထူးသင်ကြားရသလောက် ရှိတယ်။ မျက်မြင်၊ နားကြား...
အစစမှာ တသားတည်းဖြစ်နေတဲ့ အရာတွေကို အစုအဖြစ် အကောင်
အထည်ဖြစ်အောင် ယူတတ်ဖို့ကျတော့ သင်ကြားချက်နဲ့ကင်းလို့ မရကြ
ဘူး။ ကင်းသူဟာ အသိဉာဏ်နည်းသူ၊ ပညာမရှိသူဘဝ ရတော့တာပဲ။
ဒါကြောင့် ဒီလိုမဖြစ်အောင် ကျောင်းတွေ၊ သင်တန်းတွေ၊ အနုပညာ
တွေ၊ ဟောပြောချက်တွေ အများကြီး လုပ်ကြရတာ ဖြစ်တယ်။

၄၆။ အစုဖျောက်က ခုက္ခ

ဒီအထဲက အစုတွေသိတာ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုပြီး အစုတွေ
မသိအောင် စိတ်၊ စိတ်အတိုင်းထားလိုက်တယ်ဆိုတော့ ဒီသူ ဘာ
ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိပ်ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒုက္ခရှင်းအောင်ဆိုပြီး
ဒီလုပ်ငန်းကို လုပ်တာပဲ။ ဒီလုပ်ငန်းဟာ ပိုပြီး ဒုက္ခအတွင်း နက်ရှိုင်းစွာ
သက်ဆင်းတော့တာပဲ။

သူကိုယ်တိုင်သာမက ပတ်ဝန်းကျင် လူသားတွေပါ ဆင်းရဲစေ
တာပေါ့။ လောကမှာ လူကို အသိအမှတ်မပြုဘူး မဟုတ်လား။ လူဟာ
လူနဲ့ပေါင်းပြီးမှ နေထိုင်လို့ရတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ သူ့ကိစ္စတွေ
အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို သူတဦးတည်း ပြီးအောင်လုပ်နိုင်တာ
အတော်ရှားတယ်။ အများအားဖြင့် သူများအကူရမှ ပြီးကြတာတွေ
ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူဟာ လူ့ကိစ္စတွေပြီးမှလည်း လွတ်လပ်တယ်၊ ငြိမ်းချမ်းတယ်၊ ပျော်ရွှင်တယ်ဆိုတာတွေ ဖြစ်ခွင့်ရှိတယ်။ လူ့ကိစ္စ၊ လူ့တာဝန်တွေ ဘာမျှမပြီးဘဲ လွတ်လပ်သူ၊ ငြိမ်းချမ်းသူ၊ ပျော်ရွှင်သူဆိုတာ မရှိဘူး။ ရှိတယ်ဆိုလျှင် နော်မယ်(Normal)ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးပဲ။

ဒီ နော်မယ်ပုံမှန်မဖြစ်တဲ့ လူဟာ အပယ်ခံလူပဲ။ လူစာရင်းမှာ သူမပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီသူဟာ လူဖြစ်ရူးသူသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီသူ ချမ်းသာတယ်၊ လွတ်လပ်တယ်၊ ငြိမ်းချမ်းတယ်... ဆိုတာတွေဟာ အဓိပ္ပါယ်မဲ့တွေပဲ။

လူဟာ ဆားတွေ လိုတယ်၊ သကြားတွေ လိုတယ်၊ အသားတွေ လိုတယ်။ ဆေးဝါးတွေလည်း လိုတယ်။ အစစ အများအပြားပဲ လိုတယ်။ ဒါတွေရဲ့အကူမရလျှင် လူ့ဘဝဟာ လဲကျသွားနိုင်ခံရဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကို ကိုယ်တိုင်လုပ်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တခုတလေလောက်ပဲ ကိုယ်တိုင်လုပ်နိုင်တာ။

သိစရာတွေဆိုလျှင် ပိုဆိုးသေးတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိနိုင်တာဆိုလို့ မဆိုစလောက်ကလေးပဲ ရှိတယ်။ သိပြီးသူ အမျိုးမျိုးဆီက အသိအကူရမှ သိကြရတာတွေပဲ။ အဆုံးစွန်အနေနဲ့ အဖေ၊အမေ ... အစစတွေနဲ့ သူတို့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမှာတွေ၊ ပြီးတော့ ဘာသာစကားတွေ။ ဒါတွေကို ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူများ အကူရလို့ သိရတာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒါတွေ မရဘူးဆိုလျှင် ကိစ္စတွေ မပြီးတာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၄၇။ မရှိတာထက် မသိတာခက်

ဒီလိုမပြီးဘဲ ဘယ်လိုငြိမ်းချမ်းမလဲ၊ ပျော်ရွှင်မလဲ၊ လွတ်လပ်မလဲ။ တကယ် မငြိမ်းချမ်း၊ မလွတ်လပ်၊ မပျော်ရွှင်ဘဲ ငြိမ်းချမ်း၊ လွတ်လပ်၊ ပျော်ရွှင်တယ် ထင်နေတာဟာ ကိုယ် မငြိမ်းချမ်း၊ မပျော်ရွှင်၊ မလွတ်လပ်နေတာကို မငြိမ်းချမ်း၊ မပျော်ရွှင်၊ မလွတ်လပ်မှုတွေ ဖြစ်နေတာပါကလားလို့ သိတတ်မှုမရှိတော့သူသာ ဖြစ်တယ်။

ရောဂါဟာ ရောဂါရနေမှန်းသိနေမှ ရောဂါရတာ မဟုတ်ဘူး။ ရောဂါရနေပါလားလို့ မသိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ရောဂါဝင်ရောက်စွဲကပ်တာ ရနေလျင် ရောဂါရနေတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ရောဂါရနေသူ ရောဂါရမှန်း မသိလျင် ပိုဆိုးတာပဲ။ ဒီရောဂါပျောက်ဖို့ လမ်းမရှိဘူး။ ရောဂါရမှန်းသိတာဟာ ကောင်းတယ်။ ရောဂါရတာကို သိသူဟာ၊ ရောဂါကို ကုသခံယူပြီး ပျောက်မှာဖြစ်လို့ ရောဂါပျောက်ဖို့လမ်း ရှိတယ်။ ရောဂါသိတာဟာ ရောဂါပျောက်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ မသိတာဟာ ရောဂါမြဲဖို့ ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုပဲ ကိုယ်-မလွတ်လပ်၊မငြိမ်းချမ်း၊မပျော်ရွှင်တာကို မသိသူဟာ လွတ်လပ်၊ငြိမ်းချမ်း၊ပျော်ရွှင်မှုကို အပြီးတိုင် အဆုံးရှုံးခံရခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ သည်သူဟာ မြူးထဲကငါးလို လွတ်လမ်းမရှိတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အစိတ်ကြည့်တဲ့အမြင်ရှိသူရဲ့စိတ်ဟာ အလွန်အရသာရှိတဲ့ အဆိပ်သီးတမျိုးသာဖြစ်တယ် ပြောရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါတွေကြောင့် လူတွေဟာ အမှုကိုပဲ မသိနိုးနားနဲ့ ဖြစ်၊ဖြစ် ကြည့်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ လူ့လောကရဲ့စံနစ်ဆိုတာတော့ မသိကြဘူး။ ဒီလို မသိကြတော့ အစုကြည့်မှီတာနဲ့ အစိတ်ကြည့်မှီတာ မှာ ကျွဲကြ၊လွန်ကြတော့တာပဲ။

-အစုထဲ နစ်တာဟာ လူထဲကျွံတာပဲ။

-အစိတ်ကြည့်တာဟာ လူကိုလွန်တာပဲ။

ဒီ ကျွံတာနဲ့လွန်တာထဲမှာပဲ လူတွေ ရှိနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေဆိုမှာ အားအင်ကုန်ခန်းနေတယ်။ ဖိစီးမှုအမျိုးမျိုးကိုလည်း မတွန်းလှန်နိုင်ဘူး။ ဖိစီးသူကိုပဲ ခ၊ယနေရတယ်။ မျက်နှာချိုသွေးနေ ရတယ်။ ရှိသမျှကလေးနဲ့ လာဘ်အဖြစ် ဆက်သ၊ပေးကမ်းနေရတယ်။ ကြာတော့ ဒီလူ့လောကကြီးဟာ မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင် အိုမင်းမစွမ်းတဲ့ အပြစ်အနာများနဲ့ နာမကျန်းတဲ့အဖြစ်နဲ့ အသက်မဝင်၊ မရွှင်မလန်း အဖြစ်တွေ ဖြစ်နေရတာပဲ။

လူကျွံလမ်းနဲ့ လူလွန်လမ်းဟာ လူတွေရှောင်ရမယ့်လမ်း ဖြစ် တယ်။ အလွန်နဲ့အကျွံရဲ့အကြားမှာ လူလျှောက်လှမ်းရမယ့်လမ်း တလမ်းရှိတယ်။

အဲဒီလမ်းဟာ လောကကို...

အစုလည်း မသုံးသပ်နဲ့။

အစိတ်လည်း မသုံးသပ်နဲ့။

အမှုမှာသုံးသပ်တဲ့လမ်းပဲလို့ ဖြစ်တယ်။

ဒီလမ်းဟာ လူက ပညတ်သတ်မှတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လူတွေသုံးနေတဲ့ မထင်ရှားနေတဲ့ လမ်းတစ်ခုကို ‘ဒါဟာ လမ်းအဖြောင့်
ပဲ’ လို့ ဘုရားရှင်က ဖော်ထုတ်ပေးလိုက်တာသာ ဖြစ်တယ်။

လူတွေ ဒီလမ်း လျှောက်လှမ်းတာတွေလုပ်ကြလျှင် အတိုင်း
မသိတဲ့ လွတ်လပ်၊ ငြိမ်းချမ်း၊ ပျော်ရွှင်မှုကို သယ်ဆောင်နိုင်တဲ့ အားအင်
တွေ ရရှိလာကြမှာ ဖြစ်တယ်။

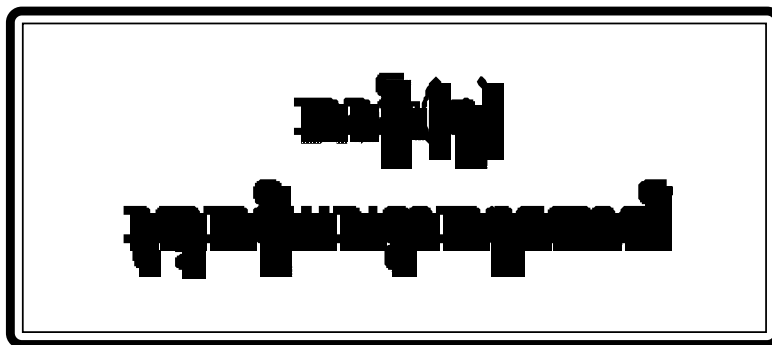
လူက ကိုယ့်-လွတ်လပ်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ကိုယ်ကပဲ တည်
ဆောက်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ သူများက လွတ်လပ်၊ ငြိမ်းချမ်း၊ ပျော်ရွှင်အောင်
လုပ်လို့မရဘူး။ မငြိမ်းချမ်း၊ မပျော်ရွှင်၊ မလွတ်လပ်အောင် သူများက
လုပ်ပေးလို့လည်း မရဘူး။ ကိုယ်တိုင်ပဲ မလွတ်လပ်၊ မငြိမ်းချမ်း၊ မပျော်
ရွှင်အောင် ပြုလုပ်တာသာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ကိုယ်-လွတ်လပ်နေတာကို သူများက မလွတ်လပ်
အောင် ဖျက်ပစ်လို့ မရဘူး။ ကိုယ်-မလွတ်လပ်နေတာကိုလည်း ဒီလိုပဲ
သူများက လွတ်လပ်၊ ပျော်ရွှင်၊ ငြိမ်းချမ်းသွားအောင် လုပ်လို့ မရဘူး။
လွတ်လပ်ကြောင်းအကျင့်အကြံကို ကျင့်ကြံလျှင် လွတ်လပ်သူ ဖြစ်မယ်။
ဒီအပြင် တခြားမရှိဘူး။

ဒီတော့ လွတ်လပ်ကြောင်း အကျင့်အကြံဆိုင်ရာ အလယ်
လမ်းညွှန်ပြချက်ကို သဘောဝင်အောင် လေ့လာရမယ်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၇)
ဒုက္ခအရိယသစ္စာ အရကောက်

၄၈။ အရိယသစ္စာစနစ်

ဘုရားရှင်သုံးလိုက်တဲ့ ဒီအရိယသစ္စာစနစ်ဟာ ဘုရားတရားမှာ သာမက အရာရာမှာသုံးနိုင်တဲ့ စနစ်တခု ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဖြစ်နေတာတခုခုကို မကျေနပ်နေသူဟာ ...
-ကိုယ်ဖြစ်နေရတဲ့ မကျေနပ်ချက်က ဘာလဲ?
-ဘယ်လိုဖြစ်တာကိုမှ ကျေနပ်မှာလဲ?
သည်နှစ်ချက်ထွက်တယ်။

ဖြစ်ချင်တာတခုခု ရှိသူဟာလည်း ဒီလိုပဲ။
အခုဖြစ်နေရတာက ဘယ်လိုလဲ-လို့ပဲ။
ဒါ သိပြီးသွားလျှင် အခုဖြစ်နေတာရဲ့အကြောင်းကို ပယ်နိုင်ဖို့
နဲ့၊ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်မယ့်အကြောင်းကို ဆောင်နိုင်ဖို့၊ ဒီအကြောင်းတွေ
ကိုသိပြီးရှောင်တာ၊ဆောင်တာတွေ လုပ်ရမှာဖြစ်တယ်။

ဒါဟာ ဘယ်လုပ်ငန်းမဆိုရဲ့ လုပ်ဆောင်ရမယ့် စနစ်တခု ဖြစ်တယ်။ ဘာသာရေးတွေမှာလည်း ဒီစနစ်ကို သုံးတယ်။ နိုင်ငံရေး တွေမှာလည်း သုံးတယ်။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတွေမှာလည်း ဒီစနစ် သုံးတယ်။ အားလုံးမှာ ဒီစနစ် သုံးလို့ရတယ်ပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အရိယသစ္စာစနစ်

၁၅၇

- (၁) မလိုလားတဲ့အရာရယ်။
 - (၂) လိုလားတဲ့အရာရယ်။
 - (၃) မလိုလားတဲ့အရာရဲ့ အကြောင်းရယ်။
 - (၄) လိုလားတဲ့အရာရဲ့ အကြောင်းရယ်။
- ဒီလေးချက်ပဲ။

ကိုယ် ရရှိဖြစ်တည်နေတဲ့ မလိုလားတဲ့အဖြစ်ဟာ သင်္ခန်းစာ ယူဖို့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါရဲ့အကြောင်းဟာ ပယ်ဖို့ ဖြစ်တယ်။

လိုလားတဲ့အရာဟာ ပန်းတိုင်အဖြစ် ဆိုက်ရောက်ဖို့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီရဲ့အကြောင်းဟာ ဆောင်ရွက်ဖို့ ဖြစ်တယ်။

တိုးတက်တဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အလုပ်အကိုင်တွေတိုင်းမှာ ဒီအချက်လေးချက် ရှိတယ်။ အဟောင်းတခုခုကို ဖျက်ပြီး အသစ်တခုခု စီ ရောက်ချင်သူတိုင်းဟာ အဟောင်းတခုခုကို သင်္ခန်းစာအပြည့် ယူရ တယ်။ နောက် အဲဒီအဟောင်းရဲ့အကြောင်းကို ပယ်ရတယ်။ ဒါဆိုလျှင် အဟောင်းချုပ်ငြိမ်းပြီး အသစ်တခုခု ရောက်တာပဲ။ အဲဒီ အသစ်ရဖို့ အတွက် သင်္ခန်းစာယူနိုင်အောင် ဆောင်စရာလည်း ဆောင်ရတာပေါ့။

ဘာသာရေးမှာ ဒီစနစ်သုံးပုံ ကြည့်ရအောင်။

အခုရနေတဲ့ လူ့အဖြစ်ဟာ မကောင်းဘူး၊ ဆင်းရဲတယ်။ မရ သေးတဲ့ ကောင်းကင်ဘုံပေါ်က ဘဝကို လိုချင်တယ်။ ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်ဖို့အကြောင်းဟာ ဘုရားသခင် ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရား သခင်ကို ဆောင်ရတယ်။ ကပ်ရတယ်-ပေါ့။ ဒီတော့ လူ့ဘဝ မကောင်း

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပုံ သင်္ခန်းစာတွေ သိလာပြီး လူမှာ ဆင်းရဲခြင်းအကြောင်းဖြစ်တဲ့ ဘုရားသခင်မကြိုက်တဲ့ အကျင့်တွေကို ပယ်တယ်ပေါ့။ ဒီတော့ ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်ရောပဲ။

-လူ့ဘဝရဲ့ဒုက္ခတွေဟာ သင်္ခန်းစာယူစရာ။

-ဘုရားဆည်းကပ်ပြီး ဘုရားပေးတဲ့အကျင့်တွေဟာ ဆောင်စရာ။

-ဘုရားမကြိုက်တဲ့ အကျင့်မှားတွေဟာ ပယ်စရာ။

-ကောင်းကင်ဘုံက ဆိုက်စရာ ဖြစ်တယ်။

နိုင်ငံရေးမှာလည်း ပစ္စည်းမဲ့စနစ် နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ ဒီအချက်လေးချက်ပဲ သုံးကြတာပဲ။

လူအများ မွဲတေဆင်းရဲနေရတာဟာ သင်္ခန်းစာယူစရာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေရဲ့အကြောင်းဟာ အရင်းရှင်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေ ဖျောက်နိုင်ဖို့အတွက် ပစ္စည်းမဲ့အာဏာ ထူထောင်တာဟာ အရင်းရှင် စနစ်နဲ့ အဲဒါကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ပြည်သူ့ဒုက္ခဆင်းရဲ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း ဖြစ်တယ်။ ပြည်သူဟာ အဲဒီရောက်လျင် ငြိမ်းချမ်းမယ်ပေါ့။

စီးပွားရေးမှာလည်း ဒီစနစ် သုံးတာပဲ။

တိုင်းပြည်မှာ စီးပွားရေးကျဆင်းတာဟာ မလိုလားစရာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို သင်္ခန်းစာယူတယ်။ ဈေးကွက်ကို ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုတွေ ရှိလို့ ဒီလိုဖြစ်တာလို့ ပိုင်းခြားသိမြင်လာတယ်။ ဒီတော့ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုကို ပယ်နိုင်အောင် အုပ်ချုပ်သူတို့ သဘောထားပြောင်းမှု လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုကို ပယ်တယ်။ ဒီတော့ တိုင်းပြည်စီးပွားရေးဟာ ကောင်းစွာစီးဆင်းလာရာ ရောက်တယ်ပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အရိယသစ္စာစနစ်

၁၅၉

ဒီ သိ၊ပယ်၊ဆိုက်၊ပွားစံနစ်ဟာ အခြေခံကျတဲ့စနစ် ဖြစ်တယ်။
ဘယ်ကိစ္စမဆို အသုံးပြုလို့ရတဲ့ စနစ်မှန် ဖြစ်တယ်။ ဒါကို ချဲ့ထွင်
လေ့လာကြည့်လေ သိရလေ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဘုရားရဲ့ အရိယသစ္စာလေးပါး ဆိုတာဟာ လေး
စားမြတ်နိုးအပ်ဆုံး ရှိရတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားက သူတရားဖြစ်တဲ့
အရိယာတို့လမ်းဖြစ်တဲ့ အလယ်အလတ်တရားဓမ္မဟာ ဒီ အရိယသစ္စာ
လေးချက်မှာ တချက် အဝင်အပါအဖြစ်သွင်းပြီး ပြခဲ့တယ်။

ဒီ တရားဓမ္မကို အပွားခံရလျင် ဒီသူဟာ လူတွေ မလိုလား
နေတဲ့၊ လူ့အခြေအနေဖြစ်တဲ့၊ လူ့ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား
သိမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီလိုဆိုလျင် အဲဒီဆင်းရဲရဲ့ အကြောင်းဖြစ်တဲ့
အကျင့်မှားတွေအပေါ် သာယာနေမှုတွေ ပယ်မယ်။ ဒီလို ပယ်ပြီးလျင်
ဒုက္ခနဲ့ဒုက္ခအကြောင်းတွေက လွတ်ငြိမ်းမယ်လို့ ဟောခဲ့တယ်။

ဒီတရားဟာ လူကို အခြေအနေဟောင်းက အခြေအနေသစ်
တခုရောက်အောင် ပြောင်းလဲပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့တရား ဖြစ်တယ်လို့
ဒီသစ္စာစနစ်နဲ့ နိဂုံးအုပ်ပြတယ်။

ဒီတော့ ဘုရားရဲ့ တခုတ်တရ ဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့ တရားဟာ
ဘာအသုံးကျသလဲလို့ အမေးကို ဖြေဖို့တာဝန် ရှိတာပေါ့။ ဒါကိုဆောင်
တဲ့ တရားရဲ့နိဂုံးကို ဘုရားဟာ အပြီအသ ဟောပြောတာ ဖြစ်တယ်။
ဟောပြောပုံက ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရိုးသားဖြူစင်ဖြောင့်မတ်သူတို့ဟာ အရှိကို လေးမျိုးထားကြ
တယ်...

- (၁) ပဌမတမျိုးက ဒုက္ခဖြစ်တယ်။
- (၂) ဒုတိယက ဒုက္ခရဲ့အကြောင်း သမုဒယပဲ။
- (၃) တတိယက ဒုက္ခနိရောဓပေါ့။
- (၄) စတုတ္ထနောက်ဆုံးက ဒုက္ခချုပ်ရာရောက်ကြောင်းအကျင့်
အကြံ ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခဖြစ်ရာ၊
ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း၊
ဒုက္ခငြိမ်းရာ၊
ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်း၊ ဒီလေးပါးပါပဲ။

ရိုးသားစင်ကြယ်ဖြောင့်မတ်သူ(အရိယာ)တွေဟာ တခြား အရှိ
တရားတွေကို အလေးဂရုမပြုကြဘူး။ သည်လို မပြုလို့လည်း ဘာမျှ
မဖြစ်ဘူး။ လူ့ငြိမ်းချမ်းမှုကို မထိပါးစေဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ဒါတွေကို
အလေးဂရု မပြုကြဘူးပေါ့။

ရိုးသားဖြူစင်ဖြောင့်မတ်သူတွေဟာ ...
လူတွေရဲ့ ဖြူစင်ဖြောင့်မတ်မှု ရှိ၊မရှိနဲ့၊
ဆင်းရဲ၊ချမ်းသာကိုပြနိုင်တဲ့ အရှိတရားများကိုပဲ အလေးဂရု
ပြုကြတယ်။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာဆိုတာ

၁၆၁

ရိုးသားဖြူစင်ဖြောင့်မတ်သူတို့ အလေးဂရုပြုတဲ့ အရိဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခပဲ။ လောကလူတွေ အလေးထားရတဲ့အရာဟာလည်း ဒါပဲ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။

ဒုက္ခဟာ ...

သူ့ဖြစ်ရာ၊ဖြစ်ကြောင်း၊

သူ့ငြိမ်းရာ၊ငြိမ်းကြောင်းရယ်လို့ ရှိတာပဲ။

ဒီတော့ အရိဟာ လေးပါးပြားတာပေါ့။

အရိယာတို့ အလေးဂရုပြုအပ်တဲ့ လောကရဲ့ပြဿနာဟာ ဒါပဲ။ တကယ်လည်း ဒီပြဿနာဟာ လူ့လောကအတွက် စူးရှတဲ့ ပြဿနာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူ့ဓမ္မကို သည်ပြဿနာထဲ ဘယ်လို အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာနဲ့ နိဂုံးအုပ်ပြတာပဲ။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် အရိယသစ္စာခွင်ရဲ့ အရေးပါပုံ၊ အချက်ကျပုံ သိမြင်နိုင်ခွင့် ရလောက်ပြီ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အရိယသစ္စာလေးပါးရဲ့ မှန်ကန်တဲ့အရကောက်ကို အမှားအယွင်းမရှိအောင် ကြိုးစားပြီး၊ အရကောက်ရအောင်လား။

၄၉။ ဒုက္ခအရိယသစ္စာ ဆိုတာ

ပဌမအရိယသစ္စာဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကို ဘုရားက ဘယ်လိုဟောသလဲ?

ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏနဲ့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၁၆၂

ပိယေဟိ ဝိပ္ပယောဂ၊ အပ္ပိယေဟိ သမ္ပယောဂတွေရယ်၊
ဣစ္ဆာလာဘာရယ်။
ဒါတွေကို ဒုက္ခပဲလို့ ဟောတယ်။

ဒါဒုက္ခနဲ့စပ်တဲ့ ဟောချက်ပဲ။ သည်ဟောချက်ကို အရကောက်
နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ သာမန်နဲ့တော့ အရကောက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။
တခါကပြောခဲ့သလို ဟောတဲ့ ကာလ၊ဌာန၊ပယောဂနဲ့၊ နာတဲ့ ကာလ၊
ဌာန၊ပယောဂက အခြားကြီး ခြားတယ်။ ဒါကြောင့် ထောက်ဆမှု
အရပ်ရပ်တွေကို ကျားကန်လုပ်ပြီးမှ ကောက်လို့ ရလိမ့်မယ်ဖြစ်တယ်။
ဒီတော့ ဖြည်းဖြည်းပဲ ကောက်ရအောင်။

ဒုက္ခဆိုတာရဲ့ အနက်ကို ဖော်ကြစို့။
ဒုက္ခဆိုတာရဲ့ညီမျှခြင်းက ဆင်းရဲကို ပြမယ်။ ဒါ အလွယ်ပဲ။
ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲဆိုတာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မေးမှ
ခက်မယ်။

၅၀။ ဆင်းရဲနှစ်မျိုး

ဆင်းရဲဟာ ဆင်းရဲပဲလို့ ဖြေလို့ မရဘူး။
ဆင်းရဲက နှစ်မျိုးရှိတယ်။
ခံစားမှုဆင်းရဲနဲ့ ပြုလုပ်မှုဆင်းရဲလို့ ပြောရမယ်။
ဒီဆင်းရဲနှစ်ခုက တခုနဲ့တခု ဆန့်ကျင်နေတယ်။
တခုက ဆင်းရဲနေလျှင် တခုက ချမ်းသာနေတတ်တယ်။ ဒီလို ဆန့်ကျင်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဆင်းရဲနှစ်မျိုး

၁၆၃

တာပဲ။ ဒီတော့ ဒီဆင်းရဲနှစ်ခုဟာ ဆင်းရဲ-ဆိုတာ နာမည်ချင်းသာ
တူတယ် အရချင်းက တခြားစီ ဖြစ်တယ်။

ပုံစံ ထုတ်ကြည့်ကြမယ်။

သူ့မယားမှားမယ်၊ သူ့စွာခိုးမယ်ဆိုလျှင် ခံစားမှုအနေနဲ့ သုခ
တွေ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ပြုလုပ်မှုဘဝအနေနဲ့တော့ ဆင်းရဲတွေပဲ။
သူဟာ လူတွေရဲ့ ရွံရှာစက်ဆုပ်တာတွေ ခံရမယ်။ ဒါထဲက မထွက်နိုင်
အောင်လည်း သူဟာ အချုပ်အနှောင်မိနေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်
(ပြုလုပ်မှု)ဘဝ အနေနဲ့တော့ ဆင်းရဲပဲ။

ဘဝချမ်းသာတခု ပုံစံထုတ်ကြည့်မယ်။

ကိုယ့်ပစ္စည်း သူများကိုပေးမယ်။ သူများကိစ္စတွေကို ကူညီ
မယ်။ ဒါတွေဟာ (ပြုလုပ်မှု)ဘဝအနေနဲ့တော့ သုခတွေပဲ။ ခံစားမှု
အနေနဲ့တော့ ဒုက္ခပဲ။ ကိုယ့်ဟာ သူပေးတော့ ကိုယ်သုံးရတာ နည်းသွား
တယ်ပေါ့။ သူဝန် ကိုယ်ယူတော့ ကိုယ့်ဝန်တက်လာတာ ခံရတာပေါ့။
ဒါတွေပဲ။

ခံစားမှုနဲ့ ဘဝဟာ ဆန့်ကျင်ခြားနားတယ်။

ခံစားမှုက အကောင်းပြုလျှင် ဘဝမှာ အဆိုးထင်တယ်။

ဘဝက အကောင်းပြုလျှင်လည်း ခံစားမှုမှာ အဆိုးထင်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း လူတွေဟာ ဘဝအကောင်းကို ဆောင်နိုင်ခဲ့
ကြတာပဲ။ ဘဝကောင်းကိုဆောင်လိုက်လျှင် ခံစားမှု ဆိုးတယ် မဟုတ်
လား?

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၁၆၄

ဘဝကို လူက သိပ်မမြင်ဘူး၊
ခံစားမှုက လက်တွေ့ထင်တယ်။
ဆင်းရဲနှစ်ခုဟာ ဒီလိုခြားနားတယ်။
ဒုက္ခ အရယူရမယ့် ဆင်းရဲဟာ ဘယ်ဆင်းရဲလဲ?
-ခံစားမှု(ဝေဒနာ) ဆင်းရဲလား?
-ပြုလုပ်မှု(ဘဝ) ဆင်းရဲလား?
ဒီအဖြေကို ကွဲပြားအောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။

ဒုက္ခဆိုတဲ့ ပါဠိဘာသာစကားလုံးကလည်း နှစ်မျိုးလုံး ရနိုင်
အောင် အနေအထားမှာ ရှိတယ်။ ဒုက္ခကို ဒု+ခမလို့ ပုဒ်ခွဲလို့ရတယ်။
ဒါဆိုလျှင် ခံစားမှုဆင်းရဲလို့ အဓိပ္ပါယ်ထွက်မယ်။

ဒုက္ခကို ဒု+ကရလို့ ပုဒ်ခွဲလို့လည်း ရပြန်တယ်။ ဒါဆိုလျှင်
ဘဝဆင်းရဲ ရမယ်။ ဒါကြောင့် စကား(သဒ္ဒါ)အနက်နဲ့တော့ အဖြေ
ထုတ်လို့ မရဘူး။ နှစ်ခုလုံးကိုပဲ စကား (သဒ္ဒါ)က အနက်ထုတ်ပေး
နေတယ်။

၅၁။ ဒုက္ခအရကောက်ကြည့်လည်း နှစ်မျိုးမကွဲ

အရကောက်ပြချက်တွေနဲ့ ကြည့်ကြမယ်။
ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ(မွေး၊အို၊နာ၊သေ)နဲ့၊
ပိယာပိယ ဝိပ္ပယောဂ၊ သမ္ပယောဂ (ချစ်ကွဲ၊မုန်းတွဲ)၊
လာဘအပိစ္ဆ(လိုတာမရ)၊
ဒါတွေဟာ ဒုက္ခ(ဆင်းရဲ)ရဲ့ အရတွေဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခအရကောက်ကြည့်လည်း နှစ်မျိုးမကွဲ

၁၆၅

ဒီမှာ ဇာတိဇရာမရဏကလည်း အရကောက်သုံးမျိုး ရှိတယ်။

(၁) ပရမတ္ထဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တို့ရဲ့ ဇာတိဇရာဗျာဓိမရဏနဲ့၊

(၂) သမုတတ္ထဖြစ်တဲ့ လူတိရစ္ဆာန်စတာတွေရဲ့ ဇာတိဇရာ၊
စတာတွေရယ်၊

(၃) လူ့အပြုအမူ(ဘဝ)တွေရဲ့ ဇာတိဇရာဗျာဓိမရဏတွေ
ရယ်လို့ပဲ။

အခု ဒီဇာတိဇရာဗျာဓိမရဏတွေက ...

ဘဝရဲ့ ဇာတိဇရာဗျာဓိမရဏတွေပဲ။

(၁) ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ ဖြစ်ပျက်တာတွေဟာ ဇာတိဇရာမရ
ဏ တွေလား?

(၂) လူသူတွေရဲ့ မွေးတာ၊အိုတာ၊သေတာတွေဟာ ဇာတိ၊
ဇရာမရဏတွေလား?

(၃) လူရဲ့ အကောင်း၊အဆိုးအမျိုးမျိုး လွန်ကျူးမှုတွေရဲ့ ဖြစ်
တာ၊ပျက်တာတွေဟာ ဇာတိဇရာမရဏတွေလား?

ဒီအချက်တွေဟာ ကွဲပြားအောင် မခွဲခြားလို့ မဖြစ်တာတွေပဲ။
ဇာတိဇရာမရဏရဲ့ အရဟာ ဒီသုံးမျိုးထဲက တမျိုးမျိုးဖြစ်မယ်ဆိုလျင်
ကျန်နှစ်မျိုးနဲ့ အခြားနားကြီး ခြားနားနေမယ်။

ဒီတော့ ဒုက္ခ-အရကလည်း သုံးမျိုးသုံးစား ဖြစ်နေမယ်။
တခုနဲ့တခုလည်း အခြားကြီး ခြားမယ်။ သည်တော့ ဒုက္ခရဲ့ အရဟာ
ဘာလဲ? ဆိုတဲ့ ပြဿနာအတွက် အဖြေ ထွက်မလာရုံမက ပိုရှုပ်ထွေး

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လာတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒုက္ခရဲ့ အရသာရုပ်ထုတ်ထားတာတွေ ကြည့်ပြီး ဒုက္ခ အနက်ကောက်ရတာလည်း အဖြေမထွက်ဘူး။

ကျန်တဲ့ ဒုက္ခသရုပ်က ...

ပိယာပိယ ဝိပ္ပယောဂ-သမ္ပယောဂ ဒုက္ခ၊ ဣစ္ဆာလာဘဒုက္ခတို့ ဖြစ်တယ်။ ချစ်ကွဲဆင်းရဲ၊ မုန်းတွဲဆင်းရဲနဲ့ လိုတာမရဆင်းရဲတွေပေါ့။

ဒါတွေကြည့်လို့လည်း ခံစားမှုဆင်းရဲဟာ ဒုက္ခလား၊ ပြုလုပ်မှု ဘဝဆင်းရဲဟာ ဒုက္ခလား၊ မပြတ်သားဘူး။ ချစ်သူနဲ့ကွဲရတာဟာ ခံစားမှုအရလည်း မကောင်းဘူး။ ဘဝအရလည်း မကောင်းဘူးပဲ။ မုန်းသူနဲ့တွဲရတာ၊ လိုတာမရတာတွေဟာလည်း ဒီလိုပဲ။ ခံစားမှုအရ လည်း မကောင်းဘူး၊ ဘဝအရလည်း မကောင်းဘူး။ ဒီတော့ ဒုက္ခ အရ မကွဲဘူး။

၅၂။ ဒုက္ခအချုပ်ပြချက်က ဘဝဒုက္ခရ

ဒီ ဒုက္ခသရုပ်ထုတ်ထားချက် ခုနစ်ခုလုံးကို ပေါင်းလိုက်တဲ့ အခါ အစွဲခန္ဓာငါးပါး(ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ)လို့ ရတယ်။ အဲဒါလည်း ဒုက္ခပဲ လို့ ပေါင်းထားတယ်။

အဲဒီ အစွဲခန္ဓာတွေက ဒုက္ခဖြစ်တယ် ဆိုတာက ခံစားမှုဒုက္ခ တွေ ဖြစ်တာလား၊ ဘဝဒုက္ခတွေ ဖြစ်တာလား၊ ဒါကို ရှင်းကြည့် ရမယ်။ အဲဒီ အစွဲခန္ဓာငါးပါးမှာ ခံစားမှုတွေဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် သုခတွေ အများအပြားပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီသုခဝေဒနာတွေလည်း အစွဲခန္ဓာထဲမှာပါတာ ဖြစ်တော့ ဒုက္ခစာရင်းထဲ အသွင်းခံရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခအချုပ်ပြချက်က ဘဝဒုက္ခရ

၁၆၇

ဒါကို သေသေချာချာကြည့်လျင်...

ဒုက္ခဆိုတာ ဝေဒနာဒုက္ခ မဟုတ်ဘူး၊

ဘဝဒုက္ခဆိုတာ ထင်ရှားလာတယ်။

ဒီစကားတွေဟာ အရေးကြီးတယ်။ ထပ်ပြီး ရှင်းကြည့်ကြ
မယ်။

ဒုက္ခ(ဆင်းရဲ)ဆိုတာ နှစ်မျိုး ရှိနေတယ်။

ဝေဒနာနဲ့ ဘဝတို့ပေါ့။

စကားအနက်အရဆိုလျင် နှစ်ခုလုံးပဲ ရနိုင်နေတယ်။

နှစ်ခုမှာ တခုနဲ့တခုက ခြားနားလွန်းနေတယ်။ တခုဖြစ်လျင်
တခုပျက်ရမယ်။ အဲဒီတခုဟာ ဘယ်ဟာလဲ?

(၁) ဒုက္ခသရုပ် ထုတ်ပြချက်နဲ့ ကြည့်တဲ့အခါ ရှေ့လေးမျိုးက
ဘယ်ဒုက္ခဖြစ်တယ် ပြောဖို့ မတတ်နိုင်ဘူး။ နောက်
သုံးမျိုးကလည်း ဒုက္ခနှစ်မျိုးလုံး ရနိုင်တာပဲ ဖြစ်နေတယ်။
ဒီသရုပ်တွေအရ ဘယ်ဒုက္ခဟာ သည်မှာယူရမလဲ၊
ဒုက္ခကို ခွဲမရ ဖြစ်တယ်။

(၂) သရုပ်တွေစုပေါင်းတဲ့အချက်ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခအရကောက်တွေ
ရဲ့ အကျဉ်းချုပ်ပေါင်းရုံးပြချက်ကတော့ ဒုက္ခနှစ်မျိုးရှိတာ
ထဲက ဝေဒနာဒုက္ခ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘဝဒုက္ခပဲ ဒီနေရာ
မှာ ဒုက္ခရဲ့အရဖြစ်တယ်လို့ သိရတယ်။

ဒါတွေဟာ ဒုက္ခသရုပ်ကပြတဲ့ ဒုက္ခအနက်ဟာ ဝေဒနာဒုက္ခ
မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝဒုက္ခဖြစ်တယ်ဆိုတာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလိုဆိုတော့ ဒုက္ခရဲ့ အနက်ကောက်ယူရတာ မှန်ဝါးသေး
ငယ်နေသလို ရှိတယ်။ သရုပ်တွေကြည့်ပြီး မခွဲနိုင်ဘူး။ အပေါင်းလုပ်
ထားတာကလေး ကြည့်မှ ခွဲသိနိုင်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်လား။

ဘုရားလက်ထက်ကတော့ ဘုရား ဒါကို ဒီလိုပဲ ဟောခဲ့တာ
ပဲ။ ဒါပေမယ့် နာကြားကြသူတွေဖြစ်တဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေဟာ ဒါကို အခု
လို နားမရှင်းဖြစ်ကြပုံ မရဘူး။ သူတို့က ဟောသူနဲ့ ကာလ၊ဌာန၊
ပယောဂတွေက အတူရှိကြတာကိုး။

အခုတော့ ဒါတွေက သိပ်ခြားနေပြီပဲ။ ဒီတော့ သိအောင်
အတော်လုပ်ယူရတယ်။ ဘုရားကလည်း ဒါရဲ့အနက်ကို ဒီလိုဟောရုံနဲ့
သူ့ခေတ်မှာ ရှင်းနေလို့သာ ဒီလောက်ဟောတာ ဖြစ်မှာပဲ။ အခုလိုပဲ
မရှင်းတာတွေ ဖြစ်နိုင်လောက်တယ်ထင်လျင် ရှင်းချက်တွေ ထုတ်မှာပဲ။
အခုတော့ အဲဒါတွေ ဘာမျှမရှိဘူး။

၅၃။ ဒုက္ခ-အရ ဘဝဒုက္ခယူရပုံ

ဒီမှာရှင်းရတာဟာ အကျဉ်းချုပ်ကလေးနဲ့ပဲ အားနည်းသလို
ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဒါကို တခြားတွေနဲ့ ပံ့ပိုးရှင်းဖို့ လိုအပ်လာတာပေါ့။
တခြားတွေဆိုတာက ဘုရားဟောပြောခဲ့တဲ့ တခြားတွေပဲ ဖြစ်တယ်။
ဟောပြောချက် တခုချင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါတွေစုပေါင်းလို့ ရလာတဲ့ပုံနဲ့
ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီမှာဟောတဲ့ ဒုက္ခရဲ့အရဟာ ဝေဒနာဒုက္ခ မဟုတ်ဘူး၊
ဘဝဒုက္ခဆိုတာ ရှင်းရမှာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခ-အရ ဘဝဒုက္ခယူရပုံ

၁၆၉

ဘုရားက ဒီဒုက္ခနဲ့ စပ်တာတွေကို တခြားတွေမှာ ဘာတွေ ပြောသလဲ၊ သူ့ဟောပြောချက်တွေက ထွက်လာတဲ့ပုံတွေမှာ ဒီ ဒုက္ခနဲ့ စပ်တဲ့အရာကို ဘယ်လိုဖော်ထားသလဲ၊ သည်မေးခွန်းတွေ မေးရမှာပေါ့။

လူတွေ လွတ်မြောက်ကြဖို့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတွေကို ပယ်နိုင် အောင် ဘယ်လို ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးကို ပိုင်းခြားသိမှုကို ဘုရားက ဟောတာလဲ? ခံစားမှုဆင်းရဲလား၊ ဘဝဆင်းရဲလား? ပေါ့။

ဒါတွေမရှင်းခင် ခံစားမှုဆင်းရဲနဲ့ ဘဝဆင်းရဲကို နည်းနည်း ရှင်းထားမှပဲ။

ခံစားမှုဆင်းရဲဆိုတာ အာရုံခံအင်္ဂါတွေကို အာရုံတွေက ထိစပ် လာတဲ့အခါ ခံစားမှုဆိုတာ ဖြစ်တယ်။ အဲသည်ခံစားမှုဟာ အမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဆင်းရဲခံစားမှု(ဒုက္ခဝေဒနာ)ဆိုတာလည်း ပါတယ်။ အဲဒါဖြစ်တာဟာ ခံစားမှုဆင်းရဲပဲ။ အာရုံနဲ့ဒွါရ ထိခိုက်ကြလို့ဖြစ်တဲ့ ခံစားမှုထဲမှာ မကောင်းတဲ့ခံစားမှုဟာ ဝေဒနာဆင်းရဲပေါ့။

ဘဝဆင်းရဲကတော့ အမြင်မှားလို့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ငတ်မွတ်ဒဏ်မခံ နိုင်လို့ ဖြစ်ဖြစ်၊ အကြောင်းတခုခုကြောင့် မကျူးလွန်သင့်တဲ့အလုပ် ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး လွန်ကျူးမှုတခုခုကို ကျူးလွန်တယ်။ အဲဒီ လွန်ကျူးမှုဟာ ဘဝတခု ဖြစ်တယ်။ ဒီဘဝဟာ ဒီမှာမပြီးဘဲ ဒီဘဝမျိုး နောက်ထပ်ဖြစ်စေမယ့် အဆက်အစပ်လုပ်စရာ ဝိညာဉ်နဲ့ ရုပ်တွေ၊နာမ် တွေ၊ မျက်စိစတဲ့ အာရုံခံအင်္ဂါတွေ အဆက်မပြတ်ဖြစ်ဖို့ ခြွင်းချန်ထား ခဲ့တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အဲဒါက အဆက်အစပ်ဖြစ်ပြီး အဲသည် (လွန်ကျူးမှုတွေ)ကျူး
လွန်မှုထဲမှာ တဝဲလည်လည်နဲ့ မရုန်းနိုင်မထွက်နိုင် နစ်မြုပ်,စုပ်မျိုတာ
ခံရတယ်။ ဒါကြောင့် သည်သူဟာ လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းဆိုတာ
အပျောက်ပျက် ခံရတယ်။ ဒါဟာ ဘဝဆင်းရဲပဲ။

၅၄။ သဘာဝအရစစ်ကြည့်လျှင် ဘဝဒုက္ခက ပြဋ္ဌာန်းတယ်

ဆင်းရဲဆိုတဲ့ စကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့စကားတစ်ခုနဲ့ ပြောမယ်
ဆိုလျှင် မကောင်းတာလို့ပဲ ရစရာရှိပါတယ်။

ချမ်းသာကို ကောင်းတာလို့ ထားလျှင်၊ မကောင်းတာဟာ
ဆင်းရဲပေါ့။ ဒီတော့ ဆင်းရဲနှစ်မျိုးဟာ မကောင်းတာ နှစ်မျိုးပဲ။

-ခံစားမှု မကောင်းတာရယ်၊

-ဘဝမကောင်းတာရယ်ပေါ့။

ဒီလိုပြောနေတာက ဒီဆင်းရဲနှစ်ခုမှာ ဘယ်ဆင်းရဲ အရေး
ပါတယ်ဆိုတာ အလွယ်တကူ စစ်ကြောနိုင်အောင်လို့ ကျဉ်းပြကြည့်
တာပဲ။

မကောင်းနှစ်ခုမှာ ဘယ်မကောင်းဟာ အရေးကြီးသလဲ?

လူတွေမှာ ဘယ်ဆင်းရဲက ပိုမိုဖိစီးနှိပ်စက်သလဲ?

(၁) ဝေဒနာဆင်းရဲက နှိပ်စက်တာခံရလျှင် ဘဝဆင်းရဲဟာ
အလိုလိုပဲ (ကျွဲကူးရေပါသဘော)နဲ့ ပေါ်ထွက်လာနိုင်
သလား?

သဘာဝအရစစ်ကြည့်လျှင် ဘဝဒုက္ခက ပြဋ္ဌာန်းတယ်

၁၇၁

(၂) ဘဝဆင်းရဲ ဖြစ်လျှင်ကော ဝေဒနာဆင်းရဲဟာ အလို
အလျောက် (ကျွဲကူးရေပါသဘော)နဲ့ပဲ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်
မလား?

ဒီလိုအဖြစ်တွေ လူတွေဆီမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ၊ ကြည့်
ကြမယ်။

-ဝေဒနာမကောင်းလျှင် ဘဝမကောင်းတာ ဖြစ်သလား?

-ဘဝမကောင်းလျှင် ဝေဒနာမကောင်းတာ ဖြစ်သလား?

ပါပဲ။

ဒါရဲ့အဖြေဟာ သိပ်မတိကျပေမယ့် ယေဘုယျကတော့
ဖြေလို့ရတယ်။ ဘဝမကောင်းလျှင် ဝေဒနာမကောင်းဟာ ကျွဲကူးရေပါ
ဖြစ်တယ်။ ဝေဒနာမကောင်းလို့ကတော့ ဘဝမကောင်းဟာ ကျွဲကူး
ရေပါ မဖြစ်ဘူး။

ဒါကို ပုံစံထုတ်ကြည့်လျှင် ရှင်းနေတာတွေ့ရမယ်။

ဆိုးဆိုးဝါးဝါးလုပ်လို့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးခံစားကြရတာတွေအဖြစ်၊
ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြုလုပ်သူတွေမှာသင့်နေတဲ့ ဘေးတွေကြည့်လျှင် သိနိုင်
တယ်။ ဒီသူတွေမှာ ဘေးသုံးမျိုးရှိတယ် ...

(၁) တုတ်ရိုက်၊ဓားခုတ်ခံရတဲ့ ဘေးတမျိုး ဖြစ်တယ်။

(၂) နောက်တမျိုးက ရှေ့နေထိုင်ရေးမှာ မကောင်းမွန်နိုင်တာ
ဖြစ်တယ်။

(၃) နောက်ဆုံးတမျိုးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုစွပ်စွဲတဲ့ဘေး ဖြစ်
တယ်။

ဒီဘေးတွေဟာ ခံစားမှုမကောင်းတာတွေပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခံစားရလို့၊ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးလုပ်တာမျိုးကတော့ မရှိမဟုတ်ပေမယ့် နည်းပါးပါတယ်။ အလိုအလျောက်ဖြစ်တာ ကျွဲကူး ရေပါဖြစ်တာလို့ ပြောလို့မရအောင် ရှိမယ်။ လူအတော်များများ ခံစားမှု ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေကို ဖြတ်ကျော်နေကြတာပဲ။ အဲဒီဖြတ်ကျော်မှုရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုယ်တိုင်က ဘဝကောင်းဖို့တွေ ဖြစ်နေတယ်။

ကာယလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေသူဟာ ခံစားမှုဆိုးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆိုးကို မဖြစ်စေဘူး။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်နေသူဟာလည်း ဒီလိုပဲ။ အလုပ်ပင်ပန်းတဲ့ ခံစားမှုဆိုးဝါးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုခံစားမှု ဆိုးတာကြောင့် ဘဝ-မဆိုးဘူး။ စီးပွား၊ ကြီးပွားတွေတောင် တိုးတက် ဖြစ်ထွန်းပြီး ကောင်းလာစေတယ်။

ဒီလိုတွေကို အသေးစိတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ...

-ခံစားမှုဟာ နောက်လိုက်ပဲ။

-ဘဝက ခေါင်းဆောင် ဖြစ်တယ်။

ခံစားမှုနဲ့ ဘဝမှာ ...

ခံစားမှုက မပြဋ္ဌာန်းဘူး၊ ဘဝကပြဋ္ဌာန်းတယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။

ဒီတော့ ဘဝဒုက္ခဟာ ခံစားမှုဒုက္ခထက် အရေးပါတယ်။

ခံစားမှုဒုက္ခဟာ ဘဝဒုက္ခရဲ့ နောက်လိုက်အကျိုးမျှသာ ဖြစ်တယ်လို့ သိရမှာပေါ့။

ဒါက သဘာဝအရ သူ့အဖြစ်ကို စစ်ကြည့်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါကိုစစ်ကြည့်တာက ဘုရားဟာ တရားရှာရခြင်း အကြောင်းတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ လူတွေရနေတဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ ပင်ရင်းတွေပဲ။ ဒီတော့ ဒီဒုက္ခတွေဟာ ခံစားမှုတွေလား၊ ဘဝတွေလား ဒါရဖို့ပဲ။ ဒုက္ခဆိုတာ ခံစားမှုရဲ့နာမည်လားပေါ့။

လူအတော်များများက လူ့ဒုက္ခဆိုတာ ခံစားမှုရဲ့နာမည်ပဲလို့ သိနေကြတယ်။ လူ့ဒုက္ခရဲ့ တကယ့်နာမည်ဟာ ဒါပဲလား။ ခံစားမှုက လူကိုနှိပ်စက်တာဟာ အမှန်ပါပဲ။ ဒီတော့လည်း လူအများက ဒုက္ခဟာ ခံစားမှုရဲ့နာမည်လို့ မှတ်ကြတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဒီဒုက္ခဟာ လူတိုင်းပဲ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ တွန်းလှန်ပယ်ဖျောက်နေကြတာပဲ။ ခံစားမှုဒုက္ခဟာ လူတွေမှာ ဒုက္ခဖြစ်စေတာ မှန်ပေမယ့် လူတွေက မပယ်ဖျောက်၊ မတော်လှန်နိုင်တဲ့ဒုက္ခမဟုတ်ဘူး။

လူတွေ မတွန်းလှန်၊ မပယ်ဖျောက်နိုင်တဲ့ ဒုက္ခဟာ လူတွေကို ခွစီးဖိနှိပ်နေတယ်။ အဲဒါက ဘဝဒုက္ခပဲ။ ဘဝဒုက္ခကိုတော့ လူတွေက ဘယ်လို တော်လှန်၊ ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်ဆိုတာ လမ်းမမြင် ဖြစ်နေကြတယ်။

ဘုရားမဖြစ်မီက လူတွေရဲ့ဒုက္ခကို အကြောင်းခံအဖြစ် မြင်ပြီး တရားရှာခဲ့ရာမှာ သူမြင်တဲ့ဒုက္ခဟာ ဘဝဒုက္ခ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားဟာ လူတွေရဲ့ ဘဝဒုက္ခ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို တွန်းလှန်ပြီး၊ လူတွေလွတ်မြောက်ကြဖို့ တရားရှာသူဖြစ်တယ်လို့ သိရလိမ့်မယ်။

ဒါဟာ ဒုက္ခအရဟာ ဘယ်ဒုက္ခဖြစ်တယ်လို့ ထောက်ဆရမယ့် အချက်တချက်ပဲ။

၅၅။ ဒုက္ခ-အရကို ဘုရားတရားတော်များက ဘဝလို့ပြ

ဘုရားဟောကြားခဲ့တဲ့ တရားဓမ္မတွေ အတော်များများမှာ ဒုက္ခကို ဘယ်အရာလို့ ပေါ်လွင်စေတဲ့ ဟောကွက်တွေ ရှိကြသေးလဲ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတွေကို ကြည့်မယ်ဆိုလျင် အလွန်ထင်ရှားအောင် တွေ့ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတရားကို သီးသန့်ရေးပြမှာဖြစ်လို့ ဒီမှာ မရေး တော့ဘူး။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ လက္ခဏာဟောချက်တရားတွေ (အနတ္တ လက္ခဏသုတ်)ကို ကြည့်မယ်ဆိုလျင်လည်း ဒုက္ခဟာ ခံစားမှုဆင်းရဲရဲ့ အမည် မဟုတ်ဘဲ၊ ဘဝဆင်းရဲရဲ့အမည် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်တယ်။ အဲဒီမှာ ရုပ်အစရှိတဲ့ ခန္ဓာတွေဟာ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း မလိုက်ဘူး၊ သူတို့အဖြစ်ဟာ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ရုပ်-စုတာတွေဟာ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး(အနတ္တ)။ ဒုက္ခလည်း ဖြစ်တယ်။ အနိစ္စလည်း ဖြစ်တယ်လို့ ဟောခဲ့တယ်။

နာတာကို မနာပါနဲ့လို့ တားလို့မရဘူးလို့ ပါတယ်။ ဝေဒနာ ပြောတာများလားပဲထင်စရာရှိတယ်။ ရုပ်မှာသာဆိုလျင် ဒီအထင် ပြော စရာမရှိဘူး။ ဝေဒနာတို့ သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဏ်တို့မှာလည်း နာတာကို မနာပါနဲ့လို့ တားလို့မရဘူး - ဆိုတဲ့စကားကို ကြည့်လျင်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခ-အရကို ဘုရားတရားတော်များက ဘဝလို့ပြ

၁၇၅

နာ(အာဗာဓ)ဆိုတဲ့စကားဟာ ခံစားမှုဆိုင်ရာ အညံ့မဟုတ်တာ ပေါ်လွင်တယ်။ သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဏ်တွေဟာ နာကျင်တဲ့အရာ လည်း မဟုတ်ဘူး။ နာကျင်မှုရဲ့တည်ရာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ဒီလိုဖြစ်လျက်နဲ့ အဲဒါတွေမှာ...

နာကျင်-လို့ သုံးထားတာကိုကြည့်ပြီး၊

နာကျင်-ဆိုတာ ခံစားမှုပြစကား မဟုတ်ဘဲ၊မလိုလားစရာ ဖရိုဖရဲဖြစ်မှုပြတဲ့စကား-ဆိုတာ သိနိုင်တာပဲ။

နောက်ပြီးတော့လည်း ဒီသုတ္တန်ဟောပြောချက်မှာ ဘုရားက ဒုက္ခရဲ့လက္ခဏာတွေကို ဟောပြောတယ်။ ဒုက္ခဟာ အဲဒီလိုလက္ခဏာ တွေရှိလို့ ဒုက္ခလို့ပြောရတာ ဖြစ်တယ်ပေါ့။ အဲဒီလက္ခဏာတွေဟာ ...
ခံစားမှုရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေ မဟုတ်၊
ဘဝရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်တွေ ဖြစ်တယ်။

ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဏ်တွေဟာ...

အနတ္တ ဖြစ်တယ်။ အနိစ္စ ဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခလည်း ဖြစ်တယ်လို့ ဟောတယ်။

အနတ္တ-ဆိုတာ အန+အတ္တပဲ။ အန-ဆိုတာ တားမြစ်တာ။ အတ္တ-ဆိုတာက မိမိကိုယ်ပေါ့။ အနတ္တဆိုတော့ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး- အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဏ်တွေဟာ ကိုယ် မဟုတ်တာတွေဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ဒီမှာ သိစရာရှိတာက ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဝေဒနာဒုက္ခသာ ဒုက္ခအရဖြစ်တယ်ဆိုလျှင် ဝေဒနာသုခတွေ ဖြစ်တဲ့အခါ အဲဒါတွေနဲ့အတူဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဏ် တွေဟာ အနတ္တမဖြစ်ဘဲ၊ အတ္တတွေ ဖြစ်မလား၊ ကိုယ်တွေဖြစ်မလား? ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ။

ဒီလိုပဲ ဝေဒနာဒုက္ခတွေကို ဒုက္ခသစ္စာ အရယူရတာဆိုလျှင် ဝေဒနာသုခတွေဟာ အနိစ္စ၊ဒုက္ခတွေမဖြစ်ဘဲ နိစ္စ၊သုခတွေပဲ ဖြစ်ကြ မလား? မေးစရာ ဖြစ်လာတယ်။

ရုပ်၊ဝေဒနာစတာတွေက ဝေဒနာဒုက္ခပဲ ပေးတယ်၊ ဝေဒနာ သုခမပေးဘူး ဖြေမလား။ ဒီလိုဆိုလျှင် ဝေဒနာသုခကို ဘယ်မှမရှိတော့ ဘူးလား? လို့ ပြန်မေးလျှင် အဲဒီအမေး ရပ်သွားမယ်။ ဝေဒနာသုခ ကို လူတိုင်း အလျှံပယ်ခံစားနေကျတွေ ဖြစ်တာပဲ။

ဒါကြောင့် မရှိဘူးလို့ ဖြေလို့ မရလိုဘဲ ဝေဒနာချမ်းသာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲပဲလို့ ပြောမလား?

ဒါမှန်ကြောင်း ဘာကို အထောက်အထား ပြမလဲ။

ဝေဒနာပရမတ္ထနယ်မှာသာ ချမ်းသာ၊ဆင်းရဲ ကွဲနေတာ။ အရိယသစ္စာနယ်မှာ အားလုံးဆင်းရဲပဲလို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ ရှိတယ်။

ဒါကိုနားလည်အောင် အထောက်အထား မပြကြဘူး။

ဘဝဒုက္ခလို့ သိမှပဲ ဒါက ပြလို့ရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဘဝဒုက္ခ မသိလျှင် ဒါကို ပြလို့မရဘူး။

ဒုက္ခ-အရကို ဘုရားတရားတော်များက ဘဝလို့ပြ

၁၇၇

ပြလို့ရအောင် သိသူကပြလျင် ဒါပဲပြရမှာဆိုတော့ ဒုက္ခသစ္စာမှာ
ဒုက္ခရဲ့အရဟာ ဝေဒနာဆင်းရဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆင်းရဲကို ခေါ်တာ
ဆိုတာ တခါတည်း ပေါ်သွားမှာပဲ။

ဘဝမှာ ဝေဒနာဟာ သုခဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ ဒုက္ခဖြစ်ချင်ဖြစ် ဘာ
ဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲပဲလို့ပြောရတယ်။

ဒါ နားလည်အောင် ပုံထုတ်ရမယ်။

တပါးသူတို့ရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်နေသူဟာ အကြောင်းမသင့်တဲ့
အတိုင်း ခံစားမှုဝေဒနာဆင်းရဲတွေလည်း ဖြစ်မှာပဲ။ အကြောင်းသင့်တဲ့
အခါ ခံစားမှုဝေဒနာချမ်းသာတွေလည်း ဖြစ်မှာပဲ။ ကျွန်မပျိုကလေး
ဖြစ်တယ်ဆိုလျှင် ကျွန်မပျိုကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အချစ်သဘောအ
လျောက် မျက်စိချင်းဖြစ်စေ၊ ကိုယ်လက်ချင်းဖြစ်စေ နှီးနှောကြမယ်
ဆိုလျှင် ခံစားမှုဝေဒနာဟာ သုခတွေရမှာပဲ။ အလိုမကျ ကတောက်
ကဆဖြစ်ကြလျှင် ခံစားမှုဝေဒနာဟာ ဒုက္ခဆင်းရဲဖြစ်မှာပဲ။

သူ့ရဲ့ ချမ်းသာ၊ဆင်းရဲခံစားမှု ဝေဒနာနှစ်ရပ်လုံးဟာ သူ့ဘဝ
ဆီရောက်တဲ့အခါ ချမ်းသာ၊ဆင်းရဲလို့ နှစ်ထွေမပြားတော့ဘူး၊ ဆင်းရဲပဲ
ဖြစ်တယ်။

ဒီခံစားမှုတွေက မလွတ်လပ်တဲ့ သဘာဝအပေါ်က အဖြစ်
တွေပဲ။ သူ့ဘဝဟာ ဆင်းရဲဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဘဝပေါ်က သုခဟာ
လည်း ဆင်းရဲပဲပေါ့။ သုခဆိုတဲ့ဂုဏ်ရည်ဟာ ဦးထောင်ခေါင်းမော့
မလုပ်နိုင်လို့ပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မလွတ်လပ်သူရဲ့ ချမ်းသာဟာ ချမ်းသာလို့ ပြောရတဲ့အထိ အဆင့်မရှိသူပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်ဘဝနယ်မှာ ချမ်းသာဟာလည်း ဆင်းရဲပဲဖြစ်တယ် ပြောရတယ်။ ဝေဒနာချမ်းသာဟာလည်း သည်လိုပဲ။

ဘဝက မဟုတ်တဲ့အဖြစ်ထဲ ရောက်နေပြီဆိုလျှင် ဒီ သုခချမ်းသာဟာ ခေါင်းထောင်ခွင့် မရဘူး။ ချမ်းသာစာရင်းက ဖယ်ရှားပဲ ခံရမယ်။ သူ့မယားမှားတဲ့ ဘဝပေါ်က ခံစားမှုဝေဒနာ သုခချမ်းသာဟာ ခံစားမှုအရဆိုလျှင် ချမ်းသာပဲ။

ဒါပေမယ့် ဒီဘဝပေါ်ကချမ်းသာဆိုတော့ ဒီချမ်းသာကို ချမ်းသာလို့ မပြောရဘူး။ သူ့မယားမှားတာဟာ ဒုက္ခအစစ်ပဲ။ အဲဒီ ဒုက္ခအောက်မှာ မှားလို့ရတဲ့ ချမ်းသာဆိုတာဟာ အနစ်မြုပ်ခံသွားရလို့ပဲ။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ဝေဒနာဟာ ပရမတ္ထအရာလို့ဆိုတဲ့ သူ့ဟာသာ နေတဲ့အရာမှာ သုခ၊ဒုက္ခ နှစ်မျိုးရပေမယ့် အရိယနယ်ပယ်လို့ ဆိုတဲ့ ဘဝနယ်ပယ်မှာ ဒုက္ခဆင်းရဲဆိုတဲ့ တမျိုးတည်း ဖြစ်သွားရတယ်လို့ ဆိုတာ ပေါ်လွင်ပြီပေါ့။

ဒီလိုမျိုးသိသာဖို့ ဟောပြောချက်တွေဟာ ဘုရားတရားမှာ အများအပြားပဲ။ ဘုရားဘဝ၊ ဘုရားက တခြားနေရာတွေမှာရှိတဲ့ ဟောပြောချက်တွေအရ ကြည့်လျှင်လည်း ဒုက္ခဆိုတာ ဝေဒနာလို့ဆိုတဲ့ ခံစားမှုဒုက္ခဆင်းရဲကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝလို့ခေါ်တဲ့ လွန်ကျူးပြုလုပ်မှု ဆင်းရဲတွေကို ဒုက္ခလို့ဆိုလိုတာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်ပါတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခသရုပ်ထဲမှာ ဝေဒနာကျွဲကူးရေပါဖြစ်

၁၇၉

အဲဒီ ဘဝလို့ဆိုတဲ့ လွန်ကျူးပြုလုပ်မှုတွေဟာ မကောင်းဆိုးဝါး ဖြစ်ထွန်းမှုတွေကို ဖြစ်စေတတ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာကို ဇာတိ-လို့ ခေါ်တယ်။

ယိုင်ရွဲ့နာကျင်၊ ပျက်စီးတာတွေလည်း ဖြစ်စေတတ်တယ်။ ဒါကို ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ-တွေလို့ ခေါ်တယ်။

ချစ်သူနဲ့ကွဲ၊ မုန်းသူနဲ့တွဲ နေရတာမျိုးတွေလည်း ဖြစ်စေတတ် တယ်။ အဲဒါတွေကို ပိယာပိယ ဝိပ္ပယောဂ သမ္ပယောဂတွေလို့ ခေါ် တယ်။ ရတာမလို၊ လိုတာမရတွေလည်း ဖြစ်စေတတ်တယ်။ အဲဒါကို ဣစ္ဆာလာဘ ခေါ်တယ်။

၅၆။ ဒုက္ခသရုပ်ထဲမှာ ဝေဒနာကျွဲကူးရေပါဖြစ်

ဇာတိ-စတဲ့ သည်ခုနစ်ပါးကို ဒုက္ခသစ္စာသရုပ် ထုတ်တာဟာ သည်ခုနစ်ပါးက ဘဝဒုက္ခရဲ့ အရေအတွက်ဝင်တဲ့အရာတွေ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ သည်ခုနစ်ပါးက ခံစားမှုဒုက္ခဖြစ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီခုနစ်ပါး ဖြစ်ဆဲမှာပဲ ခံစားမှုဝေဒနာတွေဟာ ချမ်းသာသုခတွေ အများအပြားပဲ ဖြစ်နေကြ တယ်။ ဒါပေါ်လွင်အောင် နည်းနည်းကြည့်ကြဦးစို့။

ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ သုံးမျိုးရှိတယ်လို့ အောက်မှာ ပြော ခဲ့တယ်။

- ပရမတ္ထသစ္စာ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ၊
- သမုတိသစ္စာ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏနဲ့
- အရိယသစ္စာ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏလို့ပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အဲဒီမှာ ပရမတ္ထသစ္စာဖြစ်တဲ့ ဇာတိ၊ဇရာ...စတာတွေထဲမှာ ခံစားမှုဝေဒနာ သုခချမ်းသာတွေ တပြုံကြီးပါတယ်။ သမုတိသစ္စာ ဇာတိ၊ဇရာ...စတာတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ လူမွေးတယ်၊ အိုနာတယ်၊ သေတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ သမုတိသစ္စာရဲ့ ဇာတိ၊ဇရာ... စတာတွေပဲ။ ဒါတွေထဲမှာ ခံစားမှုဝေဒနာတွေ အများအပြားဖြစ်တယ်။ အဲဒါတွေ ထဲမှာ ချမ်းသာသုခဝေဒနာတွေလည်း တပြုံကြီးပေါ့။ အရိယသစ္စာ ဇာတိ၊ဇရာ...စတာတွေထဲမှာလည်း ချမ်းသာသုခခံစားမှုတွေ မပါတာ မဟုတ်ဘူး။

အရိယသစ္စာဒုက္ခဟာ ဘဝဒုက္ခရဲ့နာမည် ဖြစ်တယ်။
ဘဝဟာ သုံးမျိုးရှိတယ်။
ကာမ၊ရူပ၊အရူပ ဘဝတွေပဲ။

ကာမဘဝမှာ မကောင်းတဲ့ ကာမဘဝ၊ ကောင်းတဲ့ ကာမ ဘဝလို့ နှစ်မျိုးရှိပြန်တယ်။ မကောင်းတဲ့ကာမဘဝ တချို့တလေမှာပဲ ခံစားမှုဝေဒနာဆင်းရဲဒုက္ခဆိုတာ ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ မကောင်းမှု ကာမ ဘဝနဲ့ ကောင်းမှုကာမဘဝတွေရော ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝတွေရောမှာ ခံစားမှုဝေဒနာတွေဟာ ဒုက္ခဆိုတာ မရှိဘူး၊ ချမ်းသာသုခတွေချည်း ရှိတယ်။

အရိယသစ္စာ ဇာတိ၊ဇရာ၊ဗျာဓိ၊မရဏဆိုတာ ဒီဘဝသုံးမျိုးရဲ့ ဝိညာဉ်ကပ်ပြီး ရုပ်နာမ်တွေဖြစ်တာကြောင့် အာရုံခံအင်္ဂါတွေပေါက်ပြီး၊ အာရုံတွေနဲ့ထိခိုက်လို့ ခံစားမှုပေါက်ပွားတာတွေရဲ နာမည် ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခသရုပ်ထဲမှာ ဝေဒနာကျွဲကူးရေပါဖြစ်

၁၈၁

ဝိညာဉ်ကပ်မှုစတဲ့ အချက်ငါးချက်ဖြစ်တာကိုပဲ ဇာတိလို့
ခေါ်တဲ့ မကောင်းတဲ့ အဖြစ်တွေ ဖြစ်ပေါ်တာ။

ဇရာ၊ဗျာဓိလို့ခေါ်တဲ့ ယိုယွင်း၊နာကျင်မှုတွေ ဖြစ်ပွားတာ။

မရဏလို့ခေါ်တဲ့ ရွှေ့လျားဆုံးရှုံးမှုတွေ ဖြစ်ပွားတာ ဖြစ်လို့
ဒီလိုခေါ်တာပဲ။ ဇာတိ၊ဇရာ၊ဗျာဓိ၊မရဏဟာ ဝိညာဉ်စတဲ့ အချက်ငါး
ချက်ရဲ့ အပြင်ဘက်က တခြားတပါးရဲ့နာမည် မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီ ဝိညာဉ်ကပ်မှု... စတာတွေမှာလည်း ဘဝသုံးမျိုးဖြစ်နေ
စဉ်ကအတိုင်းပဲ ဝေဒနာခံစားမှုတွေ မဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်တဲ့
ခံစားမှုဝေဒနာထဲမှာလည်း ဒုက္ခဆင်းရဲတဲ့ခံစားမှု ပါသလို၊ ချမ်းသာ
သုခခံစားမှုတွေက အများအပြားပဲ ပါဝင်ကြတယ်။

ဒါတွေကြောင့်...

ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့အရ ဒုက္ခဆင်းရဲဆိုတာ

ဝေဒနာခံစားမှု ဒုက္ခဆင်းရဲမဟုတ်ဘူး။

ဘဝမကောင်းမွန်မှု ဒုက္ခဆင်းရဲပဲ ဖြစ်တယ်-လို့

ပြတ်သားစွာပဲ သိပေးကြရမယ် ဖြစ်တယ်။

ဒီလို ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့အရ ဒုက္ခဆိုတာကို ရှုပ်ထွေးရှည်
လျားအောင် တင်ပြလေ့လာနေတာဟာ စိတ်မရှည်ဖြစ်စရာအထိ ရှိချင်
ရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။

ဘုရားက ‘တရားတွေ ဟောနေတာရဲ့ ပင်မအချက်ဟာ
အများအပြား မရှိဘူး။ ဒုက္ခဆိုတာ ဒီဟာတွေလို့ အရကောက်ပြဖို့
ဟောနေတာ’ လို့ ပြောခဲ့တာရှိတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခရဲ့အရကိုပြဖို့ ဘုရားဟာ တရားဟောတာ။

တခြားအကြောင်းရှိလို့ တရားဟောတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ ဒုက္ခရဲ့အရဟာ သိဖို့ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်လျက်နဲ့ ဒုက္ခအရကို ပြီးလွယ်စီးလွယ်နဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆလုပ်ပြီး ဒုက္ခဆိုတာ ဆင်းရဲပေါ့လို့ သာမန်ကာလှုံကာ မဖြစ်သင့်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်လျင် ဘုရားရဲ့ ကြိုးစားခဲ့သမျှတွေဟာ သဲထဲသွန်တဲ့ ရေလို ဖြစ်သွားမယ်။

၅၇။ ဒုက္ခအရကောက် လှောင်ပြောင်ချက်များ

ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ပုံလည်း ရှိတယ်။ ဒုက္ခအရနဲ့စပ်ပြီး လှောင်ပြောင်ထားတဲ့ပုံတွေ ဗမာတွေပါးစပ်ဖျားမှာ အများအပြား တွယ်ကပ် ကျန်နေလေ့ ရှိကြတယ်။

ဘုန်းကြီးတပါးကဆွမ်းစားရင်း ဝက်သားဟင်းခွက်နှိုက်ပြီး သည်ဝက်သားဟင်း စားရချေသေး၊ ဒုက္ခ၊ဒုက္ခ...လို့ ငြီးတွား မြည်တမ်းတယ်။ ဆွမ်းစားရာမှာ ခြင်္သေ့မလာအောင် ယပ်ခပ်ပြုစုပေးနေတဲ့ ဦးသူတော်က ဘုန်းကြီးကို ပြန်လျှောက်တယ်။ ‘ဒီဒုက္ခမျိုးများ သူတော်တို့ ရောက်စမ်းချင်လှတယ် ဘုရား’လို့ပဲ။ ဒါက တခုပေါ့။

တခါမှာလည်း တောထဲက တစ်နေရာမှာ ရသေ့ကြီးတပါးက ဘာကလေးလုပ်လုပ်၊ ဒုက္ခ၊ဒုက္ခ...လို့ ရေရွတ်နေတယ်။ ဒါကို ရသေ့ကြီးကျောင်းနားက တောထဲနေတဲ့ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်က

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အမြဲလိုကြားနေရတယ်။ ကြာတော့ စိတ်ဝင်စားပြီး မျောက်ကြီးက ရသေ့ကြီးကို သွားမေးတယ်။ ‘ဦးရသေ့ကြီးခင်ဗျာ... ခဏခဏ ပြောနေတဲ့ ဒုက္ခဆိုတာက ဘယ်လိုဟာလဲ။ ပြောပေးစမ်းပါ’ လို့ပဲ။

ရသေ့က ဘယ်လိုပြောရမယ်မသိ ဖြစ်ပြီး၊ စဉ်းစားတယ်။ နောက်မှ အကြံတခုရပြီး ‘ကောင်းပြီ၊ ငါ-အလျဉ်းသင့်တဲ့နေ့ကျမှ အဲဒီဒုက္ခကို မင်္ဂလာပြမယ်။ အခု ငွှီး’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ မျောက် ‘ကလည်း အဲဒီနေ့ကို သူငဲ့ပါ့မယ်လို့ပြောပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။

ရက်အတော်ကလေး လွန်ပြီးတဲ့တနေ့ကျတော့ ရသေ့ကြီးက မျောက်ကိုခေါ်တယ်။ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ပြောပြတယ်။ ‘မင်း ဒုက္ခသိချင်တယ်ဆိုလို့ ပြဖို့ ဒုက္ခကို ငါရှာထားတယ်။ အခု ဒီအိတ်ထဲမှာ ထားတယ်။ အဲဒါ မင်းကြည့်ချင်လျင် မြစ်ဘေးက သောင်ပြင်အထိ ဒီအိတ်ကို ထမ်းသယ်သွား၊ အဲဒီရောက်မှ အိတ်ဖွင့်ကြည့်တော့’ လို့ပဲ။ မျောက်က ‘ကောင်းပြီ’ လို့ ဝန်ခံပြီး ရသေ့ပေးတဲ့ အိတ်ကြီးကိုထမ်းပြီး သောင်ပြင်အလယ်ကို လာခဲ့တယ်။

ရောက်တဲ့အခါမှာ ရသေ့ပြောတဲ့အတိုင်း အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဒုက္ခဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ-ကြည့်မယ် ဆိုပြီးတော့ပေါ့။ အိတ်ဖွင့်လိုက်တယ်ဆိုလျင်ပဲ အိတ်ထဲက ခွေးကြီးတကောင်ဟာ ထွက်လာတယ်။ ခွေးက စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ မျောက်ကို လိုက်ကိုက်တယ်။ မျောက်ကြီးဟာ ပုန်းစရာသစ်ပင်၊ ချုံပုတ်လည်း မရှိတဲ့အပြင် အပြေးလည်းခက်တဲ့ သဲသောင်မှာ အလွန်ကြောက်ရွံ့စွာပဲ အလွတ်ပြေးရတယ်ပေါ့။

ရသေ့ဆီပြန်ရောက်တော့ ရသေ့က ‘ဘယ်လိုလဲ’ လို့ မျောက်ကို မေးတယ်။ မျောက်က ‘ဒုက္ခဆိုတာ ပါးစပ်ပြဲပြဲလျှာတွဲလွဲကြီးနဲ့ ကြောက်စရာကြီးပေါ့’ လို့ ပြောကြောင်းသိရတယ်။

ဒီပုံတွေဟာ ဒုက္ခအရ မသိကြမှုနဲ့စပ်တဲ့ လှောင်ပြောင်ချက်တွေပဲ။

ဒုက္ခပြုဖို့ ဘုရားလုပ်တယ်ဆိုတဲ့ ဘုရားကို ဆည်းကပ်သူတွေက ဒုက္ခဆိုတာ မသိဘူးဆိုတာ အတော်ကြီး မသင့်မြတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီ ဒုက္ခအရကို ယိုင်ယိုင်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သလို ကောက်မပြသင့်ဘူး။

အခု ပြောခဲ့တာတွေဟာ ရှည်လျားပြီဖြစ်ပေမယ့် ဒုက္ခ အရ ပြောရာမှာ ဒုက္ခဆိုတဲ့ စကားလုံးကလေးရဲ့ ဆင်းရဲဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာလောက်ပဲ ပြီးသေးတယ်။

၅၈။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ-အရ မသိကြ

ဘဝဒုက္ခဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာအရ ဒုက္ခပဲလို့ပြောရုံနဲ့ ဒုက္ခကို နားလည်မှု မပြည့်စုံသေးဘူး။ ဘဝဆိုတာက ဘာလဲ? လို့ မေးခွန်းတွေ ထွက်လာမယ်။ ဒါကိုပေါ်လွင်ဖို့ ဘုရားကတော့ စကားတိုကလေး တလုံးတည်း သုံးပေးသွားတယ်။ အဲဒါက ...

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဆိုတာပဲ။

အဲဒါက ဘာတွေလဲ?

ခန္ဓာငါးပါးပေါ့လို့ ဖြေမလား?

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ-အရ မသိကြ

၁၈၅

ခန္ဓာငါးပါးတိုင်းဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေလား?
လောကီခန္ဓာငါးပါးပေါ့လို့ ဖြေမလား?
လောကီခန္ဓာတွေဆိုတာက ဘာတွေလဲ?
ကာမ၊ရူပ၊အရူပတွေက ဘယ်မှာလဲ? မြေထဲ တချို့၊ မြေပေါ်
တချို့၊ မြေထက်ကောင်းကင်မှာ တချို့ပေါ့။

ဒီလိုတွေဖြေတော့ လူမသိရာ လူလက်လှမ်းမမှီရာဆီ အဖြေ
တွေက ရောက်သွားမယ်။ ဒီတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း မသိတော့
ဘူး။ အဲဒီသူတွေဆီမှာရှိတဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊စတာတွေလည်း မသိတော့ဘူး။
အဲဒါတွေက ဘယ်လိုခန္ဓာဖြစ်သလဲ ဆိုတာလည်း မသိတော့ဘူး။
အဲဒီခန္ဓာက ဘယ်လိုအစွဲမလွတ်တာလဲ ဆိုတာလည်း မသိတော့ဘူး။

ဒီတော့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ သူများပြောလိုရတာလောက်
အထိ မှန်ဝါးတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေအရ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ
လူသိနည်းတဲ့အရာဆိုတာ သိသာတယ်။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာကို ဘာ-
လို့ မသိကြဘူးပေါ့။

ဒါမသိတာဟာ ဒုက္ခသစ္စာရဲ့ ဒုက္ခကို မသိတာဖြစ်တယ်။

ဘုရားက ...

‘ဒုက္ခဟာ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တယ်’လို့
ဟောထားတာပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာရဲ့ ညီမျှခြင်းဟာ ဒုက္ခပေါ့။

ဒုက္ခရဲ့ညီမျှခြင်းကို မသိတာဟာ ဒုက္ခကို မသိတာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အောက်မှာ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘုရားက တရားတွေဟော
တာဟာ ‘ဒုက္ခကို ပိုင်းခြားသိဖို့’ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဒုက္ခမသိလျှင်တော့
ဘုရားရည်ရွယ်ချက် အထမမြောက်တာဘဲ။ ဒီလို မဖြစ်ကြရအောင်
ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို အရအမီ သိကြရမှာပဲ။

၅၉။ ဘုရားမပွင့်မီ ရှေးကတည်းက ခန္ဓာငါးပါး သိကြပြီးဖြစ်

လောကလူတွေမှာ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေ
ရှိတယ်။ ဒါကို ဘုရားမပွင့်မီ ရှေးပဝေသဏီကတည်းက သိခဲ့ကြပုံ
ရှိတယ်။

ဘုရားဟာ တရားကျင့်မှု အစပြုတော့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊
သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ တရားတွေနဲ့ အဲသည်တရားတွေရဲ့ အဖြစ်၊အပျက်
တွေကို ရှုကြည့်မှုအကျင့်တွေကို ကျင့်နေခဲ့တယ်။ သည် ရုပ်၊ဝေဒနာ
စတာတွေဟာ လူရဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေဖြစ်တယ်။ သည်အစိတ်အပိုင်းတွေ
ကို ရှုကြည့်တာ ကျင့်တာပဲ။

ဒီလိုရှုကြည့်တော့ ဒီအစိတ်တွေဟာ အစိတ်အဖြစ်နဲ့ပဲ မြင်ရ
တယ်။ ရှုစိတ်က ဒီအစိတ်မှာတည်နေတော့ စိတ်ကူးမလုပ်နိုင် ဖြစ်တာ
ကြောင့်ပဲ။ စိတ်မကူးလျှင် ကြည့်တာကို ကြည့်တာအတိုင်း တွေ့တယ်။
စိတ်ကူးလိုက်မှ အကြည့်ခံတွေဟာ အကြည့်ခံတွေအတိုင်း မတွေ့ရဘဲ
အစုတွေဖြစ်ပြီး၊ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ခန္ဓာဆိုတာ အစုရဲ့နာမည်

၁၈၇

အစိတ်ကြည့်သူဟာ အစုအမြင်ပျောက်တဲ့အကျိုး ရတယ်။
ဒါကို တရားရှာသူက လိုချင်ကြတယ်။

အစုဟာ လူကိုဒုက္ခပေးတဲ့အရာလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ သူတို့
အတွေ့အကြုံတွေထဲမှာ ဒုက္ခတွေဟာ အစုကပေးတာချည်း ဖြစ်နေလို့
ပါပဲ။ ဒါကြောင့် အစိတ်ကြည့်တာဟာ ဒုက္ခငြိမ်းတယ်လို့ သူတို့ယူဆ
ကြတယ်။

အခု လေ့လာခဲ့တာဟာ ရှေးပဝေသဏီကပဲ ရုပ်၊ဝေဒနာစတဲ့
အစိတ်(ပရမတ်)တရားတွေကို သိခဲ့ကြပြီးဖြစ်တယ် ဆိုတာနဲ့၊ အဲဒီ
အစိတ်ကို အစုအဖြစ် ပြောင်းမသွားအောင် ကျင့်ကြံကြတာ အကြောင်း
ပဲ။

ဒီအထဲမှာ ရုပ်၊ဝေဒနာ စတာတွေက အစိတ်၊ ဒါတွေစုလိုက်လို့
ဖြစ်ပွားလာတာတွေက သူ၊ငါ၊ယောက်ျား၊မိန်းမနဲ့ သူ၊ငါ၊ယောက်ျား၊
မိန်းမရဲ့ ငါ့ဟာ၊သူ့ဟာ စတာတွေဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကို သမုတိတရား
တွေလို့ ပြောရတယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ အစုတရားတွေလို့ ပါပဲ။
သမုတိဆိုတာ စုဝေးမှုလို့ အဓိပ္ပါယ် ယူရမှာပါပဲ။

၆၀။ ခန္ဓာဆိုတာ အစုရဲ့အမည်

ဒီမှာ ပြောချင်တာက ခန္ဓာ-ဆိုတာပဲ။ ခန္ဓာ-ဆိုတာရဲ့
အဓိပ္ပါယ်က အစု-လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ သမုတိ=အစုနဲ့ ခန္ဓာ=အစုက
ဘယ်လိုလဲဆိုလျှင် အရင်း၊အဖျားလောက်ပဲလို့ပြောရစရာ ရှိတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဖြစ်ပုံကို နည်းနည်းဖော်ကြည့်ရအောင်။

အစိတ်ကို ကြည့်တဲ့အခါ စိတ်ဟာ ဘယ်မှစိတ်မကူးဘဲ ကြည့်မှ အစိတ်ကို မြင်တွေ့ရတယ်။ စိတ်ကူးလိုက်လျင် အကြည့်ခံရတဲ့ အစိတ်ဟာ လှုပ်လာမယ်။ ဘယ်လိုလှုပ်သလဲ ဆိုလျင် ...

အကြည့်ခံအစိတ်တရား ရုပ်၊ဝေဒနာ ...အစရှိတာတွေဟာ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ဆဲကာလမှာ ရှိပေမယ့်၊ အတိတ်တွေ၊အနာဂတ်တွေ ဝင်လာမယ်။ ဒီတော့ ဖြစ်နေဆဲ အစိတ် ရုပ်၊ဝေဒနာ အစရှိတာတွေဟာ ဖြစ်ပြီးနဲ့ဖြစ်လတ္တံ့တွေထဲ အဝင်ခံရပြီး၊ အခုရုပ်၊အလျင်ကရုပ်၊ နောင်အခါရုပ် ဆိုပြီး ရုပ်ဟာ လှုပ်ရှားလာတာပေါ့။

နောက်ထပ်ပြီး နီး၊ဝေး၊တွင်း၊ပြင် ဌာနတွေ ထည့်ကြည့်ပြန်တော့ အနီးရုပ်၊အဝေးရုပ်စတဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ရုပ်အဖြစ် ရောက်ပြန်တာပေါ့။

နောက်ဆုံး ယုတ်၊မြတ်၊ကြမ်း၊နု ပယောဂတွေပါ သွင်းကြည့်တဲ့ရုပ်ဟာ ပုံအမျိုးမျိုး ပေါ်လာတာပဲ။

ဒီလို ကာလ၊ဌာန၊ပယောဂတွေနဲ့ အစိတ်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ ... စတာတွေကို စိတ်ကူးလိုက်တဲ့အခါ ရုပ်၊ဝေဒနာစတဲ့ အစိတ်တွေဟာ အစိတ်အတိုင်း ငူငူကလေး မနေတော့ဘဲ အစုအပုံ=ခန္ဓာတွေ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ အဲသည်ခန္ဓာကနေပြီး ငါ၊သူ၊ယောကျ်ား၊မိန်းမစတာတွေ ဆက်ဖြစ်တာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်တာကို သမုတိလို့ ခေါ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ခန္ဓာဆိုတာ အစုရဲ့အမည်

၁၈၉

ရှေးက အစိတ်ရှုသူတွေဟာ အစိတ်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ စတာတွေမှာ တည်နေအောင်ထားတာက အစိတ်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ စတာတွေကို အစိတ်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာစတာ တွေအတိုင်း ဖြစ်နေအောင်လို့ပဲ။ သည်လိုမြင်နေတော့ ဒီ အစိတ်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာစတာတွေက ကာလ၊ဌာန၊ပယောဂတွေ အဝင်မခံရဘဲ အစုခန္ဓာအဖြစ် မရောက်ဘူး။ ဒါဖြစ်ဖို့ပဲ။

ဒီတော့ ရှေးက တရားကျင့်သူတွေဟာ ရုပ်၊ဝေဒနာစတဲ့ ပရမတ်အစိတ်တွေကိုလည်း သိကြတယ်။ အဲဒါတွေက အစုဖြစ်သွားတဲ့ အစုခန္ဓာဆိုတာကိုလည်း သိကြတယ်ပြောရမယ်။

ဒီအစိတ် ရုပ်၊ဝေဒနာစတာတွေဟာ ငါ၊သူ... စတဲ့ခန္ဓာ-တွေ ဖြစ်မသွားနည်းကိုပါ သိကြတယ် ပြောရမယ်။

ရှေးက တရားကျင့်သူတွေဟာ ရုပ်၊ဝေဒနာစတဲ့ ပရမတ်တွေနဲ့၊ အဲသည် ပရမတ်တွေရဲ့ အစုဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာတွေကို သိနေကြပြီးသူတွေ ဖြစ်တယ်။

ရုပ်အစုကို ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာစတာတွေရဲ့အစုကို ဝေဒနာက္ခန္ဓာ၊ သညာက္ခန္ဓာ၊သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ဝိညာဏက္ခန္ဓာ ဖြစ်တယ်လို့ သူတို့ သိနေကြတယ်။ ခန္ဓာငါးပါးကို သိနေကြပြီးဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။

ဘုရားလည်း ဘုရားမဖြစ်မီက တရားကျင့်ခဲ့သူဆိုတော့ ဒီ ခန္ဓာငါးပါးကို သိရှိကျွမ်းဝင်ခဲ့သူပဲ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါတွေသိပြီး တရားကျင့်တဲ့အချိန်က သူ့မှာ လောကုတ္တရာ
တရားလို့ပြောရမယ့် အရိယမဂ္ဂတရားကို မရသေးဘူး။

ဒီတော့ သူဟာ လောကီသားပဲ ဖြစ်သေးတယ်။ လောကီဆို
တဲ့ ကာမ၊ရူပ၊အရူပ ဘုံသုံးပါးထဲမှာပဲ ရှိသေးတယ်ပေါ့။ သူဟာ
တရားရှုကြည့်တဲ့အခါ သူ့မှာရှိတဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာစတာတွေကို ကြည့်မှာမလွဲ
ဖြစ်တယ်။ အဲဒါတွေမှာ ခန္ဓာဖြစ်မသွားဘဲ ဒုက္ခအေးအောင်လို့ပေါ့။

ဒီတော့ သူ့အရှင်ခန္ဓာဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တယ်လို့ ပြော
စရာရှိတယ်။ သူ့ရူတာက သူ့ဆီက ရုပ်၊ဝေဒနာစတာတွေ ဖြစ်တယ်။
ပြီးတော့ သူက လောကီသားပဲ ဖြစ်သေးတယ်။ လောကီသားဟာ
ဥပါဒါနိရှိသူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့မှာဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာတွေဟာ ဥပါဒါန
က္ခန္ဓာတွေပေါ့။

သူ့အရှင် ရုပ်၊ဝေဒနာစတာတွေဟာ ရူပုပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ဝေဒနု
ပါဒါနက္ခန္ဓာ စတာတွေ ဟုတ်သလား? ဒီမေးခွန်းကို ဖြေရမယ်။

ဟုတ်တယ်-ဆိုလျှင် အဲဒီအချိန်က ‘တရားကျင့်တာ မှန်တယ်’
ပြောရမယ်။ ဘုရားက အဲဒီအချိန်က တရားကျင့်တာကို ဘယ်လို
ပြောသလဲ?

‘အတ္တကိလမထနောက်လိုက် အကျင့်မှားဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခရောက်တယ်။

မရိုးသားဘူး။ အကျိုးမများဘူး’ လို့ ပြောခဲ့တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘုရားက အစွဲခန္ဓာကို စဖော်ထုတ်တာ

၁၉၁

ဒီအချက်တွေ အများအပြားကို စုစပ်ကြည့်လိုက်လျှင် အဲဒီ-
ရုပ်၊ဝေဒနာစတဲ့ ခန္ဓာတွေဟာ အစွဲရုပ်စတဲ့ ခန္ဓာ၊ ရူပပါဒါနက္ခန္ဓာ
စတာတွေ မဟုတ်ဘူး-လို့ အဖြေထွက်တယ်။

အဲဒီအချိန်က ဘုရားမှာ တရားမရတာဟာ ...

အစွဲခန္ဓာမဟုတ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာစတဲ့ ရူပက္ခန္ဓာ၊ဝေဒနာက္ခန္ဓာ
စတာတွေကို ရှုကြည့်မှားနေလို့ ဖြစ်တယ်။ တရားအတွက် သင်္ခန်းစာယူ
ရှုကြည့်ရမည့်ခန္ဓာဟာ **အစွဲခန္ဓာ** ဖြစ်တယ်။ အစွဲမဟုတ်တဲ့ခန္ဓာကို
ရှုကြည့်လို့ တရားမရနိုင်ဘူး။

ဘုရားလောင်း တရားမရတာဟာ အစွဲမဟုတ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ
စတဲ့ခန္ဓာ ရူပက္ခန္ဓာ၊ဝေဒနာက္ခန္ဓာ စတာကို ရှုကြည့်လို့ပေါ့။

၆၁။ ဘုရားက အစွဲခန္ဓာကို စဖော်ထုတ်တာ

ဒါတွေကိုထောက်လျှင် ဘုရား တရားမရမီ ရှေးအခါက
လူတွေဟာ ခန္ဓာကို တမျိုးပဲသိခဲ့တယ်။ အစွဲမဲ့ခန္ဓာကိုပဲ သိခဲ့တယ်။
အစွဲခန္ဓာဆိုတာကို မသိခဲ့ဘူး။

ဘုရားဟာ တရားသိတဲ့အခါမှာ ...

ခန္ဓာဟာ တမျိုးတည်း မဟုတ်ဘူး၊

အစွဲခန္ဓာဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်-လို့

အစွဲခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘုရားဟာ ဘုရားအဖြစ်ကိုရောက်စေတဲ့ အလယ်အလတ်ကျင့်စဉ် အရိယမဂ္ဂတရားကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သည်တရားကို ကျင့်ပွားမှ ဒုက္ခကို ပိုင်းခြားသိတာပဲ။ အဲသည် ဒုက္ခသိမှုဟာ အရိယမဂ္ဂကို မပွားနိုင်မီ မဖော်နိုင်မီက ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဒုက္ခက ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာနဲ့ ညီမျှခြင်းဖြစ်တယ်-ဆိုတော့...
ဒုက္ခသိချိန်နဲ့ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ သိချိန်ဟာ တူညီတယ်။
ဒုက္ခသိချိန်က အရိယမဂ္ဂ ပွားနိုင်ချိန်မှာဆိုတော့ ဒီလို ပွားနိုင်တာကလည်း ဘုရားအဖြစ် ရောက်လုလုအချိန် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှပဲ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာကိုသိတယ် ဆိုတာ ပေါ်လာတယ်။ ဒီတော့...
ခန္ဓာဟာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။
(၁) ပဉ္စက္ခန္ဓာရယ်၊
(၂) ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာရယ်ပေါ့။

ဒီနှစ်ခုမှာ...
ပဉ္စက္ခန္ဓာဟာ ဘုရားမပွင့်မီ ရှေးပဝေသဏီက ပေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာကတော့ ဘုရားပွင့်မှ ဖော်နိုင်တာဖြစ်တယ်။
ဒါကြောင့်...
ဘုရားဟာ ခန္ဓာနှစ်လွှာကို အစဆုံးသိသူပါပဲ။

ပဉ္စက္ခန္ဓာဟာ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ မဟုတ်ဘူး။ ကာမ၊ရူပ၊အရူပ ဘုံသားတွေဆီမှာ ပဉ္စက္ခန္ဓာလည်း ရှိတယ်၊ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာတွေလည်း ရှိတယ်။ အောက်အောက် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီမှာအထိ ဒီအတိုင်း

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘုရားက အစွဲခန္ဓာကို စဖော်ထုတ်တာ

၁၉၃

ရှိတယ်။ အရဟပ္ပဂ္ဂိုလ်မှာ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ မရှိတော့ဘူး။ ပဉ္စက္ခန္ဓာပဲ ရှိတော့တယ်။

လောကလူမှာရှိတဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာတွေစတဲ့ ခန္ဓာတွေဟာ အကြောင်းတွေနဲ့ကင်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းတွေကလည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်။

ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး လွန်ကျူးမှုတွေ ကံသင်္ခါရတွေဟာလည်း အကြောင်းတွေထဲက တခုဖြစ်တယ်။

ဥတု၊အာဟာရ၊စိတ်ဆိုတာတွေလည်း အကြောင်းတွေပဲ ဖြစ်ကြတယ်။

ခန္ဓာနဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ခွဲဖို့မှာ ဒီအကြောင်းတွေဟာ အချက်တွေဖြစ်တယ်။

(၁) ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး လွန်ကျူးမှု ကံသင်္ခါရတွေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာတွေဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေပဲ။

(၂) တခြားအကြောင်းတွေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာဟာ အနုပါဒါနက္ခန္ဓာတွေပဲ။ ဥပါဒါနံကြောင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်တဲ့ ခန္ဓာတွေပေါ့။

ဒီမှာ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး လွန်ကျူးမှု ကံသင်္ခါရတွေဟာ ဥပါဒါနံ ရှိတဲ့တရားတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကြောင့် ဖြစ်တာကိုလည်း ဥပါဒါနံ ကြောင့်ဖြစ်တာလို့ ပြောရတာပဲ။ ဒါကို ဒီမှာ သည်လောက်ပဲ သိထားကြမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား လေ့လာတဲ့အခါမှာ ဒါတွေဟာ အပြည့် အစုံသိရမှာတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာကြီး တခုလုံးဟာ သည်အခု ဖွင့်နေတဲ့ ဒုက္ခအရိယသစ္စာက ဒုက္ခကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြဆိုချက်တွေချည်း ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာဆိုတာ ဘာလဲ? မေးတာရဲ့အဖြေဟာ...
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဲလို့ဖြေမှ အတိအကျဖြစ်မယ်။

အဲဒီမှာမှ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား အနေအထား ကို အပြည့်သိကြမယ်။

အရဟ-မဖြစ်သေးတဲ့ လူတွေရဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါ ရ၊ဝိညာဉ် ခန္ဓာတွေဟာ အကြောင်းအားလျော်စွာပဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ ဖြစ်တာလည်း ဖြစ်မယ်။ ဥပါဒါနိမ္မဲခန္ဓာတွေ ဖြစ်တာလည်း ဖြစ်မယ်။ သူတို့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးနဲ့ ဝန်းကျင်ကို တုံ့ပြန်တာတွေဟာ အစွဲဥပါ ဒါနိဖြစ်တဲ့ လောဘ၊မောဟတွေနဲ့ ဖြစ်လျင်၊ အဲဒီ ဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊ သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေဟာ ခန္ဓာဖြစ်တော့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ ဖြစ်ကြမှာပဲ။

ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး တုံ့ပြန်မှုတွေဟာ လောဘ၊မောဟဆိုတဲ့ ဥပါဒါနိတွေ အကြောင်းမခံလို့ လွန်ကျူးမှုမရှိဘဲ ဖြစ်မယ်ဆိုလျင် အဲဒါတွေနဲ့၊ အဲဒါတွေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ် တွေဟာ ခန္ဓာအဖြစ်ရောက်တဲ့အခါ ဥပါဒါနိမ္မဲခန္ဓာ(အနုပါဒါန က္ခန္ဓာ)တွေ ဖြစ်ကြမှာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘုရားက အစွဲခန္ဓာကို စဖော်ထုတ်တာ

၁၉၅

ဒီတော့...

ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ ဒုက္ခအရဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဖြစ်တယ်။

ဒီဒုက္ခသစ္စာကို ရှုကြည့်မယ့်သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကာမသားလူ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ငါ့ဆီမှာရှိတဲ့ ခန္ဓာတွေဟာ အားလုံး ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ဆီကခန္ဓာတွေ ရှုတာဟာ ဒုက္ခသစ္စာရဲ့ဒုက္ခကိုရှုတာ-ဖြစ်ပြီး၊ ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမဟုတ်တဲ့ ခန္ဓာကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ လုပ်မိတာဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ ဒုက္ခမဟုတ်တာကို ဒုက္ခလုပ်မိတာ ဖြစ်မယ်။ ဒုက္ခမဟုတ်တာကို ဒုက္ခထင်ပြီး ပိုင်းခြားသိမိလျင် ဒုက္ခသိသူပယ်တဲ့ သမုဒယကို ပယ်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပိုင်းခြားသိတယ် ဆိုပေမယ့် သမုဒယက တန်းလန်းကြီးပဲ ရှိနေမှာပဲ။

ဒီတော့ ဒုက္ခကလည်း သူ့အကြောင်းဖြစ်နေမှတော့ ဆက်ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒါဆိုလျင် ဒုက္ခပိုင်းခြားသိတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နေလျက်နဲ့ ငြိမ်းရမယ့်ဒုက္ခဟာ မငြိမ်းဘူး၊ နိရောဓမဆိုက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ဒါကြောင့် ဒုက္ခမဟုတ်တာကို ဒုက္ခအဟုတ်လို့ သိမိလျင် အကျိုးဘာမျှရှိမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသာတယ်။ ဒါတွေကြောင့် ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ ဒုက္ခ အရကောက်ကို အမှန်တကယ်ရအောင် ကောက်ရလိမ့်မယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလိုကောက်နိုင်ဖို့...

- (၁) ပဌမတချက်က ဒုက္ခဆင်းရဲဆိုတာ ဝေဒနာဒုက္ခဆင်းရဲ မဖြစ်ရဘူး၊ ဘဝရဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲ ဖြစ်ရမယ်။
- (၂) ဒုတိယတချက်က ဒုက္ခရဲ့ ညီမျှခြင်း ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဆိုတာ လွန်ကျူးတဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ် တွေပဲ။

ဘုံသုံးပါးရဲ့ကိုယ်မှာဖြစ်လို့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ခေါ်ရတာ မဟုတ် လျှင် ဥပါဒါန်မဟုတ်တဲ့ခန္ဓာ (အနုပါဒါနက္ခန္ဓာ)ပဲ။ လွန်ကျူးနဲ့ကင်းတဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်စတဲ့ ခန္ဓာတွေဟာ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ဖြစ်ဖြစ် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေသိပေးရမယ်။

ဒါဆိုလျှင် ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ ဒုက္ခ အရကောက်နိုင်တာပေါ့။

အခုလေ့လာပြီးခဲ့တဲ့ ဒုက္ခဆိုင်ရာ သိခဲ့ရချက်တွေဟာ ဒုက္ခ အရကောက်ဖို့ လုံလောက်တဲ့အချက်တွေ ဖြစ်နေမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ပြန်ကျဲ နေတဲ့အတွက် တကယ့်လူ့အဖြစ်မှာ လုံးပြီး၊ မြင်ဖို့ အခက်အခဲရှိလောက် ပါတယ်။ ပြီးတော့ လေ့လာခဲ့ချက်ထဲက အသုံးအနှုန်းတွေကလည်း လေ့လာထားပြီး မဟုတ်သူတွေ အနေနဲ့ ပြန်လွန်းနေလောက်ပါတယ်။

ဒုက္ခ အရကောက်ဟာ ဒီလောက် အလှမ်းဝေးဝေး မှန်မှန် ဝါးဝါး ဖြစ်မနေသင့်ဘူး။ ဘုရားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ လူတွေကို တောင်တောင်အီအီ အသိပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘုရားက အစွဲခန္ဓာကို စဖော်ထုတ်တာ

၁၉၇

ဒုက္ခ(ဆင်းရဲ)ဆိုတာရဲ့ အရကလေးနဲ့၊ နောက်ထပ် ...
ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း၊
ဒုက္ခငြိမ်းရာ၊
ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်း။
ဒါကလေး လေးချက်ရဲ့ အရကလေး ကောက်ပြည့်ပြည့်သာ
ဖြစ်တယ်။

ဒီအထဲမှာ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဒုက္ခငြိမ်းရာက ဒီ ဒုက္ခ
သိမှုမှာ အခြေစိုက်နေတယ်။ ဒါမသိလျှင် ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဒုက္ခ
ငြိမ်းရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရကောက်နိုင်ကြမလဲ။

ဒါကြောင့်ပဲ မြန်မာပြည်မှာ ဒုက္ခငြိမ်းရာရဲ့ အရကောက်အဖြစ်
နိဗ္ဗာန်အကြောင်း ရေးပြကြတယ်။ တဦးနဲ့တဦးတောင် တူအောင်
မတတ်နိုင်ဘူး။ ဆရာတယောက်(ဦးမာဃ)က နိဗ္ဗာန်ဝါဒသမိုင်းဆိုတာ
ရေးပြီး အဆုံးသတ်ယူရတယ်။

ဒါကြောင့် ဒုက္ခကို ထမင်းစားရသောက် သဘောလောက်
အလွယ်တကူ ကောက်ယူနိုင်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ဒါမှ ဘုရားရည်ရွယ်ချက်
ပြည့်မယ်။

ဘုရားက လူတွေ လွတ်မြောက်စေချင်တယ်။
ဒုက္ခအရ လေ့လာခဲ့တာထဲက ...
ဒုက္ခဆိုတာ ဘဝဒုက္ခသာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာနဲ့၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခရဲ့ညီမျှခြင်းဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ? ဒီလေ့လာချက်တွေဟာ ဒုက္ခပရိယတ်ပဲ ဖြစ်သေးတယ်။

၆၂။ ဘဝဆိုတာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ

လူတွေဟာ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင် လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ အချက်အဖြစ် တုံ့ပြန်တဲ့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးတွေ လှုပ်ရှားရတယ်။ အဲဒါတွေမှာ လွန်ကျူးတာ ပါတယ်။ အဲဒီ လွန်ကျူးတဲ့ လူချင်းတုံ့ပြန်ချက်တွေဟာ ဘဝတွေပေါ့။

ဒီ-လွန်ကျူးတဲ့တုံ့ပြန်ချက်မှာ...

တုံ့ပြန်ခံရမယ့်သူကို ကာမအမြင်နဲ့လည်း ကောင်း၊မကောင်းတစ်ခုခု တုံ့ပြန်ချင် တုံ့ပြန်မယ်။ အဲဒါ ကာမကုသိုလ်၊အကုသိုလ်ဘဝတွေပဲ။

သညာမဲ့အမြင်နဲ့ တုံ့ပြန်ချင်လည်း တုံ့ပြန်မယ်။ လူမမှတ်ဘဲနေတာ သညာမဲ့ပဲ။ အဲဒါ ရူပဘဝပဲ။

ပုဂ္ဂိုလ်၊သတ္တဝါ၊ငါ၊သူမဲ့တဲ့ အရူပ(ရုပ်မဲ့)အမြင်နဲ့ တုံ့ပြန်ချင်လည်း တုံ့ပြန်မယ်။ အဲဒါ အရူပဘဝပဲ။

အဲဒီ ဘဝ-ရသူတွေဟာ အဲသည်ဘဝရဲ့အကျိုးအဖြစ် အဲဒီဘဝနဲ့ တထပ်တည်းတူတဲ့ အသိ(ဝိညာဉ်)တွေ၊ ရူပတွေ၊နာမ်တွေ၊ မျက်စိ၊နား၊နှာ၊လျှာ၊ကိုယ်၊စိတ် အာရုံခံအင်္ဂါ(သဠာယတန)တွေ။ အဲဒီမှာ အာရုံက ထိခိုက်မှု(ဖဿ)တွေ၊ ခံစားမှု(ဝေဒနာ)တွေ ဖြစ်ကြတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘဝဆိုတာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ

၁၉၉

အဲဒီ ဘဝနဲ့ဘဝအကျိုးတူတွေဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတွေပဲ။

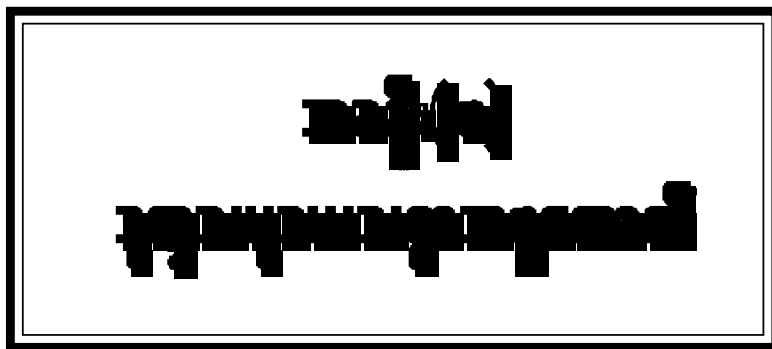
အချုပ်ကတော့ လွန်ကျူးတဲ့လူအပေါ် တုံ့ပြန်ချက်အမျိုးမျိုး
တွေနဲ့ အဲဒါတွေနဲ့ဆက်နွှယ်တဲ့ အဖြစ်တွေဟာ လူတွေမှာ အမှန်
တကယ် ရှိတယ်။ အဲဒါဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့တရားကိုယ်တွေ
ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ ဒုက္ခအရိယသစ္စာဟာ လူနဲ့ဝေးရာ ကျမ်းစာမှာရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းမှာ တခုမဟုတ်တခုဖြစ်တဲ့ လွန်ကျူးတဲ့လူအပေါ်
တုံ့ပြန်ချက်နဲ့ အဲဒါရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ရပ်တွေသာ ဖြစ်တယ်။
ဒါတွေက ဘယ်လို ဒုက္ခဖြစ်ပုံကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားမှာ လေ့လာမယ်။
ဒုက္ခအရ ဒီမျှနဲ့ နားလည်ရမယ်။

ဘုရားရဲ့ဓမ္မ နိဂုံးဖြစ်တဲ့ အရိယသစ္စာပြဆိုချက်နဲ့ စပ်ပြီး အရိယ
သစ္စာကို ဘုရားဘယ်လောက်အရေးထားခဲ့ပုံနဲ့ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့
ဒုက္ခ အရကောက်ယူရေးမှာ အရေးကြီးပုံအပြင် ဒုက္ခ အရဟာ ဘာ
တွေဖြစ်တယ်လို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီး လေ့လာခဲ့ကြရပြီ။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၈)
ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာ အရကောက်

၆၃။ တဏှာသုံးပါး

အခု ဆက်ပြီး ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာရဲ့ အရကောက်ကို လေ့လာကြမယ်။ ဒုက္ခသမုဒယဆိုတာ ဒုက္ခဆင်းရဲရဲ့ဖြစ်ကြောင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်။ ဆင်းရဲကြောင်းဟာ ဒုက္ခသမုဒယ အရပဲပေါ့။ အဲဒီ ဆင်းရဲကြောင်းဟာ ဘာတွေလဲ။

ဆင်းရဲဒုက္ခရဲ့ အရကို အဓိအရကောက်နိုင်ပြီးပြီ ဆိုလျင်တော့ ဆင်းရဲဒုက္ခရဲ့အကြောင်းဟာ လွဲမှားကောက်လို့မရအောင် ရှိတော့မှာ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားဟာ ဒုက္ခသမုဒယဆိုတဲ့ ဆင်းရဲကြောင်းရဲ့ အရ ကောက်သရုပ်ကို ဘယ်လိုထုတ်ပြသလဲ?

-ကာမတဏှာ၊

-ဘဝတဏှာ၊

-ဝိဘဝတဏှာ။

ဒီသုံးပါးဟာ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတွေပဲ-လို့ ဘုရားကပြခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာ...

ကာမတဏှာဆိုတာက ကာမဘဝမှာ အလွန်နှစ်သက်မှု ရှိ တာပဲ။ဘဝတဏှာဆိုတာက ရူပဘဝမှာ အလွန်နှစ်သက်မှု ရှိတာပဲ။ ဝိဘဝတဏှာဆိုတာက အရူပဘဝမှာ အလွန်နှစ်သက်မှု ရှိတာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အဲဒီ တဏှာသုံးမျိုးဟာ နှစ်သက်ငြိစွန်းနဲ့အတူ အဲဒီနှစ် သက်စွဲငြိရာကို ပြန်ဖြစ်စေတတ်တဲ့ အရာပဲ။

ကာမတဏှာက ကာမဘဝကို အလွန်နှစ်သက်မှုရှိတာရဲ့ အ မည်ပဲ။ အဲဒီ ကာမတဏှာဟာ ကာမဘဝကို ငြိစွဲနှစ်သက်တယ်။ ကာမဘဝကိုလည်း ပြန်ဖြစ်စေတတ်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။

ဘဝတဏှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ရူပဘဝကို အလွန်အကျွံ နှစ်သက် မှု ရှိတာရဲ့ နာမည်ပဲ။ အဲဒီတဏှာဟာ ရူပဘဝကို ငြိစွဲနှစ်သက်တယ်။ ရူပဘဝကိုလည်း နောက်ထပ် ပြန်ဖြစ်စေတယ်။

ဝိဘဝတဏှာဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲ။ အရူပဘဝကို အလွန်အကျွံ နှစ်သက်မှုရှိတာရဲ့ နာမည်ပဲ။ အဲဒီတဏှာဟာ အရူပဘဝကို ငြိစွဲ နှစ်သက်တယ်။ အရူပဘဝကိုလည်း နောက်ထပ် ပြန်ဖြစ်စေတယ်။
ဒီတဏှာတွေဟာ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း သမုဒယတွေ ဖြစ်တယ်။

၆၄။ ရူပတဏှာဟာ ဘဝတဏှာ၊ အရူပတဏှာဟာ ဝိဘဝတဏှာ

ဒီနေရာမှာ နည်းနည်းရှင်းစရာကလေး ရှင်းကြဦးစို့။
ရူပတဏှာနဲ့ အရူပတဏှာကို ဘဝတဏှာနဲ့ဝိဘဝတဏှာအရ
မှာ ဘာကြောင့်ယူရတာလဲ။ ဒါ နည်းနည်း ရှင်းရမယ်။
ရူပဘဝ ဆာလောင်တာကို ဘဝတဏှာလို့ သုံးထားတယ်။
တဏှာဆိုတာ ဆာလောင်တယ်ဆိုတာရဲ့ နာမည်ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရူပဘဝကို ဘဝလို့ သုံးတယ်။ တကယ်တော့ ကာမဘဝလည်း ဘဝပဲ။ အရူပဘဝလည်း ဘဝပဲ။ ဒါပေမယ့် ကာမဘဝကို ကာမလို့သုံးရတာ ပေါ်လွင်တယ်။ ရူပဘဝကျတော့ အာရုံအထွေထွေကို မတွေးဘဲနေတဲ့ အတွက် သမုတတ္ထတွေမပေါ်ဘဲ ပရမတ္ထနဲ့နေတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကိုယ် သူ အပ-ပယောဂကင်းကင်းနဲ့ ကိုယ်ထီးတည်းနေသူလို့ မှတ်ထင်တယ်။ အဲဒီလိုထင်တဲ့အရာဟာ ဘဝစစ်စစ်ဖြစ်တယ်လို့ အဲဒီဘဝကို လိုချင်နှစ်သက်လို့ ရူပဘဝတဏှာကို ဘဝတဏှာလို့ဆိုတာ ဖြစ်တယ်။

အရူပဘဝတဏှာကို ဝိဘဝတဏှာ ဆိုတာကလည်း အရူပ ဘဝသားတွေဟာ သူတို့အမြင်မှာ ဘာမျှ တကယ်မရှိဘူး။ မရှိဘူးလို့ သိသူကိုယ်တိုင်လည်း တကယ်မရှိဘူးလို့ မြင်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဘာမျှမရှိတာဟာ ဘဝမရှိတာပဲ။ ဘဝမရှိတာဟာ ဝိဘဝလို့ သုံးရတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကိုယ်ကိုသူတို့ ဘဝမရှိ(ဝိဘဝ သမား)တွေလို့ မှတ်ယူကြတယ်။ ဒါကြောင့် အရူပဘဝကို ငြိစွဲတပ် မက်ဆာလောင်တာကို ဝိဘဝတဏှာလို့ ဆိုရတာပဲ။

ကာမ၊ ဘဝ၊ ဝိဘဝဆိုတဲ့ အမည်တွေဟာ ကာမ၊ ရူပ၊ အရူပ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့ဘက်က ထင်ရတဲ့နာမည်တွေကို သုံးလိုက်တဲ့ အမည်တွေ ဖြစ်တယ်။

၆၅။ လိုချင်တိုင်း တဏှာမဟုတ်

နောက်တခု ထပ်ရှင်းထားကြဦးစို့။ ကာမ၊ ဘဝ၊ ဝိဘဝတို့ကို
ဆာလောင်မှု(တဏှာ)ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ။ တဏှာကို ဆာလောင်
မှု၊ လိုချင်မှု၊ တပ်မက်မှု ဆိုတာတွေနဲ့ အမျိုးမျိုးပြောကြတယ်။

ဒီစကားတွေဟာ မရှင်းစရာတွေ ဖြစ်တယ်။

ကာမဘဝလိုချင်မှုဟာ ကာမတဏှာ၊

ရူပဘဝလိုချင်မှုဟာ ဘဝတဏှာ၊

အရူပဘဝလိုချင်မှုဟာ ဝိဘဝတဏှာ။

ဒီလိုဆိုတော့...

လိုချင်မှု၊ တပ်မက်မှု၊ စွဲလမ်းမှု ဆိုတာတွေတိုင်း တဏှာမဟုတ်
ဘူး။ ဘဝတွေတခုခု လိုချင်တာသာ တဏှာဖြစ်တယ်။ တဏှာရဲ့
အနက်ဟာ ဒီလို အကန့်အသတ်နဲ့ သိပေးရဖို့ ရှိလိမ့်မယ်။

တဏှာဟာ သမုဒယလို့ သိကြတယ်။ သမုဒယဟာ ဒုက္ခ
ဖြစ်ကြောင်းဆိုတော့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းမရှိအောင် ပယ်နိုင်မှ ဒုက္ခ
အေးမယ် ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုအေးဖို့အတွက် ပယ်နိုင်အောင် ဒုက္ခ
ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်တဲ့ တဏှာဆိုတာကို အတိအကျသိမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါ
အသိလွဲလျှင် အပယ်လွဲပြီး၊ ဒုက္ခမအေးဘဲ ရှိမယ်။

ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် တဏှာသမုဒယကို အတိအကျရဖို့
ကြိုးစားရမယ်။ တဏှာဟာ စားဝတ်နေရေး စီးပွားရေးတွေ လိုချင်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လိုချင်တိုင်း တဏှာမဟုတ်

၂၀၅

တာရဲ့နာမည် မဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်သိရ်အကျော်အစောနဲ့ အာဏာတွေကို
လိုချင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တရားဓမ္မကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ၊ အသိ
အတတ်တွေ လိုချင်တာရဲ့ နာမည်လည်း မဟုတ်ဘူး။

တဏှာဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်လိုချင်တာရဲ့
နာမည်သာ ဖြစ်တယ်။

၆၆။ ဘဝအနက်

ဒီမှာ ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ?

ဘဝဆိုတာ ဝန်းကျင်လူသားတွေအပေါ်မှာ မှားယွင်းတဲ့
အသိ စတာတွေကြောင့် လွန်ကျူးတဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတုံ့ပြန်မှုဖြစ်တဲ့
ကံသင်္ခါရတွေရဲ့ နာမည်ပဲ။

အဲဒီ ကံသင်္ခါရအမျိုးအစားဟာ သုံးပါးရှိတယ်။

(၁) ကာမကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ကံသင်္ခါရ၊

(၂) ရူပကုသိုလ် ကံသင်္ခါရ၊

(၃) အရူပကုသိုလ် ကံသင်္ခါရတို့ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဘဝဟာ သုံးပါးဖြစ်နေတာ ဖြစ်တယ်။

ကာမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝပေါ့။

ကာမဘဝဆိုတာ ဝန်းကျင်လူသားတွေအပေါ် ငါးပါးအာရုံ
ကာမဂုဏ်အားဖြင့် မှားယွင်းတဲ့အသိ စတာတွေကြောင့်လွန်ကျူးတဲ့
ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတုံ့ပြန်ချက် ကောင်း၊မကောင်းအမှုကံသင်္ခါရတွေရဲ့
နာမည်ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရူပဘဝဆိုတာ ဝန်းကျင်လူသားတွေအပေါ် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ သူငါ့ ပယ်သောအားဖြင့် မှားယွင်းတဲ့အသိ စတာတွေကြောင့် သညာ ဝိရာဂ=ငါ့သူ မမှတ်မိအောင် လွန်ကျူးတဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတုံ့ပြန်ချက် ကောင်းမှုကံသင်္ခါရတွေရဲ့ နာမည်ဖြစ်တယ်။

အရူပဘဝဆိုတာ ဝန်းကျင်လူသားတွေအပေါ် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ သူငါ့ ...စတဲ့အဖြစ် ဘာမျှမရှိ ယူသောအားဖြင့် မှားယွင်းတဲ့အသိ စတာတွေကြောင့် ရူပဝိရာဂ=ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ငါ့သူ မရှိအောင် လွန်ကျူးတဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတုံ့ပြန်ချက် ကောင်းမှုကံသင်္ခါရတွေရဲ့ နာမည် ဖြစ်တယ်။

၆၇။ တဏှာဆိုတာ ဘဝကို ဆာလောင်တာ

ဒီ ဘဝတွေဟာ ဒုက္ခတွေပဲ။ ဒီဘဝတွေကို ဆာလောင်မှု (တဏှာ) ဖြစ်တာဟာ ဒီဘဝတွေ ပြန်ရဖို့အကြောင်း ဖြစ်တာကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီ ဘဝဆာလောင်တဲ့ တဏှာတွေဟာ ဒုက္ခသမုဒယတွေပေါ့။ ဒီတော့...

ပယ်ရမယ့် ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း(သမုဒယတဏှာ)ဟာ ...

-စားချင်မှု၊ ဝတ်ချင်မှု၊ သုံးချင်မှုနဲ့ စီးပွား၊ကြီးပွားဖြစ်ချင်မှု တွေ မဟုတ်ဘူး။

-ကျော်စောချင်မှု၊ ဂုဏ်သိရှိချင်မှု၊ အာဏာရှိချင်မှုတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။

-သိချင်မှု၊တတ်ချင်မှု၊ဆောင်ချင်မှု။ ဒါတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တဏှာဆိုတာ ဘဝကိုဆာလောင်တာ

၂၀၇

လွန်ကျူးတဲ့ လူချင်းတုံ့ပြန်မှုတွေကို ဆာလောင်ငတ်မွတ်တာရဲ့ နာမည်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဒုက္ခမဖြစ်အောင် ပယ်ကြရမယ့်ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း သမုဒယတွေဟာ လွန်ကျူးတဲ့သူချင်း တုံ့ပြန်မှုအမျိုးမျိုးတွေ လုပ်ချင်နေတာတွေသာ ဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခမဖြစ်ဘဲ ငြိမ်းအေးအောင်ဆိုပြီး ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း ပယ်တဲ့အနေနဲ့ စားဝတ်နေရေး စီးပွားရေး ဖြစ်ထွန်းချင်မှုတွေ၊ ဂုဏ်သိရ်ကျော်စော ရလိုမှုတွေ၊ သိချင်တတ်ချင် ဆောင်ရွက်ချင်မှုတွေ အစရှိတာတွေကို မပယ်မိဖို့ သတိပြုကြရမယ်။ အပယ်မှားလျင် အကျိုးမများနိုင်ဘဲ အကျိုးနည်းစရာသာ ဖြစ်တယ်။

စားချင်မှု၊ ဝတ်ချင်မှုစတဲ့ စားဝတ်နေရေး၊ စီးပွားရေးတွေ၊ ဂုဏ်သိရ်အကျော်အစောတွေ အပါအဝင် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေမှာ အောင်မြင်ချင်မှုတွေဟာ သမုဒယဖြစ်တဲ့တဏှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆာလောင်တာပဲ ဖြစ်လို့ တဏှာလို့ သုံးမယ်ဆိုလျင် တားမြစ်ကြရဖို့ ရှိတယ်။

ဒါတွေကို တဏှာ ပြောချင်လျင် တဏှာရှေ့က ဝိသေသနတပ်ပြီး ပြောရလိမ့်မယ်။ ဒုက္ခသမုဒယဖြစ်တဲ့ တဏှာဟာ ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာလို့ ဝိသေသနပါတယ်။

စားဝတ်နေရေး စီးပွားရေးစတာတွေ လိုချင်တာကိုလည်း လိုချင်တာဖြစ်လို့ တဏှာခေါ်မယ်ဆိုလျင် အစားတဏှာ၊ အဝတ်တဏှာ၊ အနေတဏှာ၊ စီးပွားတဏှာ၊ ဂုဏ်သိရ်ကျော်စောတဏှာ အစစနာမည်တွေနဲ့ အထူးပြုပြောမှ သင့်မြတ်လိမ့်မယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါတွေဟာ တဏှာဖြစ်ဦးတောင်မှ ကာမ၊ ဘဝ၊ ဝိဘဝတဏှာတွေ မဟုတ်တဲ့အတွက် အဲဒီတဏှာတွေဟာ ဒုက္ခသမုဒယတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတဏှာတွေဟာ ပယ်ရမယ့်အရာတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခွဲခြားသိထားကြရမယ်။

၆၈။ စားဝတ်နေမှု လိုချင်တာ သစ္စာထိုက်သောတဏှာမဟုတ်

ဒီမှာလည်း နည်းနည်းရှင်းစရာ ရှိတယ်။

စားမှု၊ ဝတ်မှု၊ နေထိုင်မှု၊ စီးပွားမှု၊ ဂုဏ်သိရ်ကျော်စောမှုတွေဟာ ဘဝတမျိုးမျိုးနဲ့ ပတ်သက်နေမလား ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လျင် ဒါတွေလိုချင်တာလည်း ဒုက္ခသမုဒယ ဖြစ်မနေဘူးလားလို့ ဆိုတာပဲ။

စားတာ၊ ဝတ်တာ၊ စီးပွားရေးလုပ်တာ စတာတွေဟာ ကာမဘဝနဲ့ မပတ်သက်ဘူးလား? မေးချင်ဖွယ်တွေ ဖြစ်တယ်။

ကာမဘဝရဲ့ အရဟာ လူချင်းချင်းမှာ ကာမရှုထောင့်က လွန်ကျူးတဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး တုံ့ပြန်မှုပဲ။ လူကို ကာမအမြင်နဲ့ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုဟာ ကာမဘဝဖြစ်တယ် ဆိုလျင် စားဝတ်နေမှု စီးပွားမှုတွေဟာ တရားမယ့်ဆိုလျင် တဘက်လူအပေါ် လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု ကာမဘဝ ဖြစ်စရာ မရှိဘူး။

ဒါပေမယ့် စားစရာ၊ ဝတ်စရာ၊ စီးပွားလုပ်စရာတွေဟာ တဘက်သားလူတွေနဲ့ အဆက်မပြတ်တာတွေချည်း ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒါတွေမှာ ဖြစ်သင့်တဲ့အနေအထားထက် ကျော်လွန်အောင် လုပ်မယ် ဆိုလျင် တဘက်လူတွေနဲ့ သက်ဆိုင်စပ်နွှယ်လာစရာ ရှိတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

စားဝတ်နေမှု လိုချင်တာ သစ္စာထိုက်သောတဏှာမဟုတ်

၂၀၉

လူသား တဘက်သူတွေဆီမှာရှိတဲ့ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ် တွေဟာ ကာမဘဝဖြစ်ဖို့ အကြောင်းအစိတ်အပိုင်းတွေထဲက တခု အဖြစ် နေရာရှိတယ်ဆိုလျှင် တဘက်လူသားတွေနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ စားစရာ၊ဝတ်စရာ၊စီးပွားဖြစ်စရာ အစစတွေလည်း ကာမဘဝဖြစ်ဖို့ အကြောင်းအစိတ်အပိုင်းထဲက တခုအဖြစ် နေရာရှိတယ် ပြောရမယ်။

ဘဝအစစ်ဟာ လွန်ကျူးတဲ့ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး
တုံ့ပြန်မှုပဲ။ အတိုပြောလျှင် လွန်ကျူးမှုပဲ။

ဒီလွန်ကျူးမှုက ဘယ်မှာလွန်ကျူးမှုလဲ?
လူအပေါ်လွန်ကျူးမှုပဲ။
ဘာတွေနဲ့ လွန်ကျူးမှုလဲ?
ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးတွေနဲ့ လွန်ကျူးမှုပဲ။

ဘယ်လို လွန်ကျူးမှုလဲ?
(၁) ကိုယ်ချမ်းသာအောင် သူနစ်နာခံစေတာ၊
(၂) သူချမ်းသာအောင် ကိုယ်အနာခံတာ၊
(၃) ကိုယ်၊သူနှစ်ဦး အနစ်နာခံစေတာများနဲ့ လွန်ကျူးမှုပဲ။

ဘဝကို ဒီလောက်စစ်ကြည့်လိုက်လျှင် စားတာ၊ ဝတ်တာ၊
စီးပွားလုပ်တာ စတာတွေဟာ ဘဝဖြစ်တယ်လို့ အဖြေမထွက်ဘူး။
ဒါကြောင့် စားမှု၊ဝတ်မှုစတာတွေရဲ့ ဖိစီးနှိပ်စက်ဒဏ် ခံရချက်ကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေအပေါ်မှာ အမြင်မှန်ဝါးပြီး၊ မှားယွင်းတဲ့အသိတွေ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဖြစ်ပေါ်တယ်။ ဒီအသိတွေက လွန်ကျူးမှုတွေ ဖြစ်စေတယ်ဆိုလျှင် တော့ စားမှု၊ဝတ်မှုစတာတွေနဲ့ ဘဝဟာ အဆက်မပြတ်သလို တွေ့နိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် စားမှု၊ဝတ်မှုစတာတွေကိုတော့ ဘဝ မခေါ်ရဘူး။

ဒါကြောင့် စားချင်တာ၊ ဝတ်ချင်တာ စတာတွေဟာလည်း ကာမဘဝ ...စတာတွေရဲ့ အကြောင်း(တဏှာ)တွေ မဟုတ်ဘူး-လို့ ပြောရမယ်။ ဒါကြောင့် စားချင်တာ၊ ဝတ်ချင်တာ၊ စီးပွားရှိချင်တာ၊ ဂုဏ်သိရ်ကျော်စောချင်တာ၊ အတတ်အသိတွေဟာ ပယ်ရမည့်ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝအမျိုးမျိုးတွေရဲ့ အကြောင်းသမုဒယ(တဏှာ)တရား မဟုတ်လို့ဘဲ။

ဒါကို စေ့စေ့စပ်စပ် စိတ်ဖြာလေ့လာကြည့်နေတာက သမုဒယ နဲ့စပ်ပြီး ယိုင်တိယိုင်ထိုး၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း၊ ပြီးလျင်ပြီးရော သဘောနဲ့ ကောက်ကြတယ်။ သမုဒယဟာ ဒါ သမုဒယလို့ သိပြီးလျှင် သူ့ကို ပယ်ဖို့လုပ်ရတယ်။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းကောက်ထားလို့ ပယ်ရမှာ မဟုတ်တာကို ကောက်မိလျှင် ပယ်ရမည့်အလုပ် ရှိတဲ့အတိုင်း ပယ်တဲ့ အခါမှာ အခက်အခဲတွေ ဖြစ်တော့မယ်။

စားချင်တာ-တဏှာ၊

ဝတ်ချင်တာ-တဏှာ၊

စီးပွားဖြစ်ချင်တာ-တဏှာ၊

ဂုဏ်ကိုလိုချင်တာ-တဏှာ၊

ကျော်စောချင်တာ-တဏှာ၊

အသိအတတ်တွေများချင်တာ-တဏှာ၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

စားဝတ်နေမှု လိုချင်တာ သစ္စာထိုက်သောတဏှာမဟုတ်

၂၁၁

နောက်ဆုံးပိတ်-တရားရချင်တာ-တဏှာ။

ဒီလို လွယ်လွယ်လုပ်ကြတယ်။

ဒီတဏှာဟာ သူ-ကြီးလျင် ဒုက္ခကြီးတယ်။ သူ-နည်းလျင်
ဒုက္ခနည်းတယ်။ သူ-မရှိလျင် ဒုက္ခမရှိဘူး။ ဒီလိုကလေး အလွယ်တကူနဲ့
ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတရား ဖြစ်တယ်လို့ ကင်ပွန်းတပ်ပြီး ပယ်ကြတယ်။

သူ-ကြီးလျင် ဒုက္ခက ဘယ်လိုကြီးသလဲ?

သူ-နည်းလျင် ဒုက္ခက ဘယ်လိုနည်းသလဲ?

သူ-မရှိလျင် ဒုက္ခက ဘယ်လိုမရှိသလဲ။?

နည်းနည်းမှ အစစ်အဆေး မရှိဘူး။ ဆိုရိုးအရှိအတိုင်း ပြောကြ
တယ်။ ဒုက္ခဆိုတာ ဘာလဲ? ဘာလို့ မသိဘူး။ ခံစားမှု ဆိုးဆိုးဝါးဝါး
တွေဟာ ဒုက္ခပဲ အလွယ်ကောက်တယ်။ ဒီတော့ ဟုတ်သလိုလည်း
ဖြစ်တာပေါ့။

စားချင်ဝတ်ချင်သူဟာ စားရဝတ်ရအောင် ကြိုးစားကြရတယ်
မဟုတ်လား။ ဒါဆိုလျင် ခံစားမှုဝေဒနာအရ ဆင်းရဲခံမှုအရင်းက ပေးရ
ပြီပဲ။ ဒီလို စားချင်ဝတ်ချင်လို့ စားရဝတ်ရအောင်လုပ်လို့ရတဲ့ ဝေဒနာ
ဆင်းရဲကိုပဲ ဆင်းရဲ ကင်ပွန်းတပ်ပြီး စားချင်ဝတ်ချင်တာဟာ ကြီးလျင်
ဒုက္ခကြီးတယ်။ သူသေးလျင် ဒုက္ခသေးတယ်။ သူမရှိလျင် ဒုက္ခမရှိဘူး
လုပ်ကြတာပေါ့။

ဒါ-တကယ်ဟုတ်သလား စိစစ်ရမှာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

စားချင်ဝတ်ချင်တာမရှိလျင် ဒုက္ခမရှိတော့ဘူးလား?

စားချင်ဝတ်ချင်စိတ်မရှိလျင် ဒုက္ခရှိမရှိတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ စားစရာဝတ်စရာ မရှိမှာကတော့ သေချာတယ်။ မစားချင် မဝတ်ချင် သူဟာ စားရဝတ်ရအောင် မရှာဖွေမလုပ်ကိုင်ဘဲ ရှိမယ်။ ဒီသူ ဘယ်က စားစရာ၊ဝတ်စရာ ရမလဲ။ စားစရာဝတ်စရာ မရှိလည်း ဒုက္ခအေးတာပဲ ဆိုလျင်တော့ ဒီလိုဒုက္ခမရှိတာအတွက် ဘာမှပြောဖို့တောင် မကောင်း တော့ဘူးလို့ပဲ ပြောရမယ်။

ပြီးတော့လည်း စားချင်ဝတ်ချင်တာဟာ ပယ်လို့ကော ရမလား?

ရတယ်ဆိုလည်း ကောင်းကော ကောင်းမလား? မေးရမယ်။ စားချင်ဝတ်ချင် စီးပွားဖြစ်ချင် အစရှိတာတွေဟာ ပယ်လို့မရ တာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဖျစ်ညှစ်ပြီးပယ်လျင်လည်း ပယ်သူဟာ ဒုက္ခအတိ ရောက်ရဖွယ်ပဲ ရှိတယ်။

လူဟာ စားတယ်၊ဝတ်တယ်၊ စီးပွား၊ကြီးပွားနဲ့ လှုပ်ရှားတတ် သူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် စားမှု၊ဝတ်မှု၊ စီးပွားဖြစ်မှု စတာတွေကို လူဟာ လိုလားနေရမယ်။ လိုလားမှ လုပ်ဆောင်မယ်။ လုပ်ဆောင်မှ ဖြစ်ထွန်းမယ်။ ဖြစ်ထွန်းမှ လူ့လိုအင်တွေ ဖြည့်ဆီးနိုင်မယ်။ ဒါမှ ချမ်းသာမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် ဒါတွေဟာ ပယ်ရမယ့်တရားတွေ မဟုတ်ဘူး။

စားဝတ်နေမှု လိုချင်တာ သစ္စာထိုက်သောတဏှာမဟုတ်

၂၁၃

ပယ်ရမှာမဟုတ်တာကို ပယ်ပြီး အပယ်မှားကြလို့ လူတွေ
ဒုက္ခများနေကြတယ်။ ဒီလိုမဖြစ်ဖို့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းသမုဒယ(တဏှာ)
ကို အတိအကျ ကောက်ယူရမယ်။

ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း သမုဒယဆိုတာဟာ တဏှာဖြစ်တာ
မှန်တယ်။ တဏှာဆိုတာ ဆာလောင်ငတ်မွတ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့်
တဏှာတိုင်း သမုဒယ မဟုတ်ဘူး။ ဆာတိုင်း ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတွေ
မဟုတ်ကြဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ ဆာလောင်တာတွေဟာ လောကမှာ
အများအပြား ရှိနိုင်တယ်။ ထမင်းဆာ၊ ရေဆာ၊ လင်ဆာ၊ သားဆာ၊
မယားဆာ၊ အချစ်ဆာ၊ အသိဆာ၊ အဝတ်ဆာ၊ တရားဆာ အစစတွေပဲ။

ဒီအဆာ(အလောင်)တွေဟာ တဏှာတွေလို့ ပြောရချင်
ပြောရမယ်။ ဆာတာရဲ့ ပါဠိဝေါဟာရဟာ တဏှာဖြစ်လို့ပဲ။

ဒါပေမယ့် တဏှာဖြစ်ချင်ဖြစ် မဖြစ်ချင်နေ၊ ဒီ အဆာတွေဟာ
ဒုက္ခသမုဒယလို့ခေါ်တဲ့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတဏှာတော့ မဟုတ်ဘူး။
ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းသမုဒယဖြစ်တဲ့ တဏှာဟာ ဘဝဆာလောင်မှုတဏှာ
တခုတည်းသာ ဖြစ်တယ်။

ဘဝက သုံးမျိုးရှိလို့ သမုဒယတဏှာ သုံးမျိုးလို့တော့ ပြောနိုင်
တယ်။

- ကာမတဏှာ၊
- ရူပတဏှာ၊
- အရူပတဏှာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၁၄

သို့မဟုတ်...

-ကာမတဏှာ၊

-ဘဝတဏှာ၊

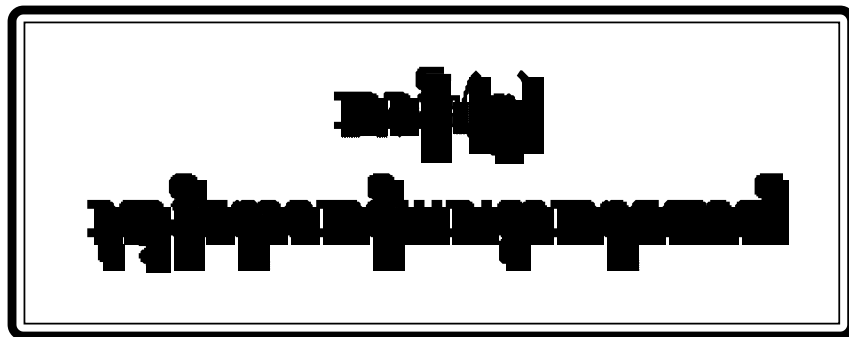
-ဝိဘဝတဏှာ။ ဒီသုံးပါးပါပဲ။

ဒီဘဝတွေရဲ့ တဏှာတွေကလည်း အဲဒီဘဝကို နှစ်သက်ငြိစွဲ
ခြင်းနဲ့တကွ အဲဒီဘဝမျိုးကို အလွန်နှစ်သက်မှု (တကြတကြာဘိနန္ဒီ)
တွေရဲ့ နာမည်တွေပါပဲ။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း သမုဒယတဏှာဟာ
မလွဲအောင် အလွယ်ကောက်ယူနိုင်စရာ ဖြစ်လောက်ပါပြီ။ သိလျှင်
ပယ်ဖို့ရာဟာ အလိုအလျောက်နီးပါး ဖြစ်မှာပါပဲ။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၉)
ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ အရကောက်

၆၉။ ဆိုက်ရောက်ရမည်က ဝိမုတ္တိ

ဘုရားက ရဟန်းလုပ်ပြီး ကောက်ပြဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ သစ္စာရဲ့ အချက်လေးချက်ထဲက တတိယသစ္စာဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ ဆိုတဲ့ အလေးနက်ဆုံးသစ္စာရဲ့ အနက်ကို အခု ကောက်ကြရမယ်။

ဒီသစ္စာရဲ့နာမည်ကို ဘုရားသုံးလိုက်တာက ...
ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ၊
ဒုက္ခဆင်းရဲငြိမ်းခြင်းအမှန်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ဒီသစ္စာကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အခေါ်များတာက
နိဗ္ဗာန်လို့ ဖြစ်တယ်။

ဒီနိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့စကားဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အလိုချင်ဆုံးအရာ ဖြစ်တယ်။ ဘာသာရေးကိစ္စဖြစ်စေ၊ အခြားကိစ္စတခုခုဖြစ်စေ၊ ကောင်း ရာမွန်ရာတခုခု ပြုလုပ်ရတာကလေးများလုပ်လျင် နိဗ္ဗာန် ရ-ရပါလိမ့်။ လို့ ဆုမတောင်းသူ မရှိသလောက်ပဲ။

စာကပေကလည်း ဆိုတယ်။ ဘုရားဟောထားတဲ့ တရားတွေ ဟာ အရေအတွက် အတော်ကြီး အများအပြားရှိပေမယ့် အဲဒီတရား အားလုံးကို တခုတည်းနဲ့ ခြုံပြောလျင် ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဆိုက်ရာကရမည်ကဝိမုတ္တိ

၂၁၇

ဝိမုတ္တိရသ(လွတ်မြောက်မှုနိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အရသာ) တပါးတည်း
သာရှိတယ်လို့ ဖြစ်တယ်။

ဒီစကားအရ ဗုဒ္ဓဘာသာတခုလုံးရဲ့ တခုတည်းဖြစ်တဲ့ အရသာ
ဟာ ဒါပဲပေါ့။ နိဗ္ဗာန်လို့ ဆိုရတဲ့ ဝိမုတ္တိအရသာပဲပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘာသာကို
လေ့လာဆည်းကပ်တဲ့အခါ ရ,ရမယ့်အရသာဟာ ဒါပဲဖြစ်တယ်။
တခြားမရှိဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆီက တခြားအရသာတခုရ ရလိမ့်နိုး
ရှာဖွေကြလျင် မောမယ်ပေါ့။ မယောင်ရာ ဆီလူးတာပဲပေါ့။ ဒါလည်း
ဒီနေရာမှာ သတိထားရမယ့် အချက်ပဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဆီက ဆေးရှာဝါးရှာ၊ ဂါထာမန္တန်ရှာ၊ အစာရှာ
လုပ်ကြသူတွေ အများအပြားရှိတယ်။ ဖြတ်ထုံးရှာသူ၊ စကားပုံဥပမာ
ရှာသူ၊ သမိုင်းရှာသူ ဒီလိုသူတွေလည်း ရှိကြတယ်။

သတိထားရမှာက ...

ဗုဒ္ဓဘာသာထဲမှာ သူတို့ရှာတာတွေ ရှိကောင်းရှိမယ်။
ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ အရသာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။
ဒါကြောင့် တွေ့တဲ့အရာလည်း အားအပြည့် အင်အပြည့်အရာ မဖြစ်
နိုင်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ ပင်မရသာဟာ ...

ဝိမုတ္တိဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်တစ်ခုတည်းဖြစ်တယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မပါဆိုပြီး ဆည်းကပ်သူကို အဲဒီရသာ မဖြစ်ပေါ်
စေဘူးဆိုလျင် (ဝါ) တခြားရသာကိုမျှော်လျင် အဲဒါကို ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရှိတယ်။ တခြားရသ အဓိကပေးမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် ဘာမှရစရာ မရှိနိုင်လောက်တော့တာကြောင့် ပါပဲ။

ဗုဒ္ဓဓမ္မစစ်ဟာ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ဝိမုတ္တိရသတခုတည်းကိုသာ ပေး နိုင်တာကြောင့် ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဆည်းကပ်ပြီး ဗုဒ္ဓဓမ္မတွေ လေ့လာကြသူတွေကို အလေးအနက် သတိပေးရမယ်။ အဲဒါက ဗုဒ္ဓဓမ္မ ဆီက အဲသည်ရသပေါ်အောင် လေ့လာကြဖို့လို့ပဲ။ အဲဒီရသကို ပေါ် အောင် မဖော် နိုင် ကြလျင် ဗုဒ္ဓဘာသာအဖြစ် ရတာဟာ အရမတော်တာပဲ။ အဖြစ်ရှုံးတာပဲပေါ့။

ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းအနေနဲ့ ဒီဝိမုတ္တိရသကို ခံစား ဖူးသူအဖြစ်ကို ရောက်အောင် လုပ်တာဟာ အနည်းဆုံးအကျိုး ဖြစ်ရ မယ်ပေါ့။ ဒါမှမရလျင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မလုပ်တော့ဘို့ပဲ။ ဒါမှရအောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုလျင်လည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မဆီက ဒါတော့ ရအောင်လုပ်ရမယ်။ ရလည်း ရ၊ရမယ် ဆိုလိုတာပဲ။

၇၀။ နိဗ္ဗာန်အရသာ သိနိုင်ရန်

ဗုဒ္ဓဘာသာအတွက် ဒီလောက်ညွှန်းရတဲ့ ဝိမုတ္တိရသဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်က ဘယ်လောက်ချို့မြေနဲ့ ရှိလို့လဲ?

ဒါရဲ့အဖြေဟာ အလေးနက်ကြီး လေးနက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်ရတဲ့ဘဝမှာ ယစ်မူးနေတဲ့သူတွေကို မြင်နိုင် လောက်အောင် ထင်ရှားဖို့တော့ အတော် ကြိုးစားပြောရလိမ့်မယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

နိဗ္ဗာန်အရသာသိနိုင်ရန်

၂၁၉

လောကမှာ အကောင်းတခုရှိတယ် ဆိုပါတော့။ ဘယ်တော့မှ
ဖျက်လို့မရဘူးပဲ ဆိုပါတော့။ အဲဒီအကောင်းဟာ
ဝိမုတ္တိရသလို့ ဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အကောင်းချို့မြန်မှုဖြစ်တယ်လို့
ပြောရလိမ့်မယ်။

လူတွေဟာ မြူးထဲကငါးတွေလို ထွက်ပေါက် မဲ့နေကြတယ်။
ဒါလည်း သိသူတော့နည်းတယ်။ သိအောင်ဆင်ခြင်သူတောင် နည်း
တယ်။ မြူးထဲကငါးတွေလည်း ဒီလိုနေမှာပဲ။ ငါတို့ ထွက်ပေါက်
မဲ့နေပြီလို့ သိတဲ့ငါးပဲ သိမယ်။ မသိသူလည်း မသိဘဲရှိမှာပဲ။ သိဖို့လုံး
ပမ်းသူလည်း အနည်းအပါးပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ သိပြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသိ
ဘဲဖြစ်ဖြစ် မြူးထဲကငါးတွေဟာ ထွက်ပေါက်မရှိဘူး။ မွတ်သိပ်ကြပ်
ညပ် ဒုက္ခရောက်နေမယ်။ ဒါလည်း သိသူသိမယ်။ မသိသူလည်း
မသိသူဘဲရှိမယ်။ သိအောင်စဉ်းစားရကောင်းမှန်း မသိဘဲ ရောက်ရာမှာ
ပျော်သလိုနေသူတွေလည်း ရှိမယ်။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မြူးထဲ ရောက်နေသူတွေဟာ ချမ်းသာသူခ
အစစ် ပျောက်ကွယ်ခံနေရသူတွေ ဖြစ်တယ်။ လူတွေလည်း ဘဝမြူးကြီး
ထဲမှာ ထွက်ပေါက်မရှိ ဖြစ်နေတယ်။

သူတို့ဟာ ဘဝထဲမှာရတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ
ရနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရနေတယ်လို့ သိသူ-သိမယ်၊ မသိသူ-မသိဘူး။
သိအောင် လေ့လာရမယ်။ မသိသူပင် မသိဖြစ်မယ်။ သိတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
မသိတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီသူအားလုံးဟာ ထွက်ရပ်မရှိဘူး။ လွတ်မြောက်
ခြင်း ရှိမနေဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါဟာ လူ့လောက တကယ်ဆိုက်ရောက်နေတဲ့ တကယ်
အဖြစ်ပဲ။

လူတွေဆီမှာ အမြင်တွေက အမျိုးမျိုးရှိနေတယ်။
အမြင် တခုနဲ့တခုကလည်း တိုက်ခိုက်ကျိတ်ချေနေတယ်။
အမြင်မတူတော့ အကျင့်ကလည်း မတူကြဘူး။
အကျင့်မတူတော့ အလေ့အထလည်း မတူကြဘူး။

အလေ့အထ မတူတော့ ရောနှောဖို့၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် နေထိုင်
ပြောဆို မလုပ်နိုင်ကြဘူး။ ဒီသူတွေဟာ အသုံးအဆောင်၊ ခံစားစရာ
ပစ္စည်းတွေ မျှတခွဲဝေသုံးစွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သည်တော့ လူတွေဟာ
တဦးနဲ့တဦး အစေးမကပ်ဘဲ ကွဲပြီး အထီးကျန် အင်အားမဲ့တွေ ဖြစ်နေ
ကြရတယ်။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ့်ကာလမှာ ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ကြုံ
ကို အမှန်လို့ ကြည့်သူလည်းကြည့်တယ်။ အဲဒီအတိုင်း ကြံဆစိတ်ကူး
ဆက်စပ်လို့ရတာကို အမှန်လို့ ယူသူက ယူတယ်။

ကြိုက်တာကို အမှန်လို့ ယူသူက ယူတယ်။

ကြားဖူးတာကို အမှန်လို့ ယူသူလည်း ယူတယ်။

ယုံကြည်တာကို အမှန်လို့ ယူသူက ယူတယ်။

ဒီလို အစစတွေနဲ့ပဲ အမြင်တွေလည်း ကွဲပြားခြားနားကြတာ

ပဲ။

ဒီတော့ လူတွေဟာ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်နဲ့တူလို့ ရနိုင်သလို ဖြစ်တဲ့သူတွေ စုနေကြတယ်။ နည်းနည်းမတူသူကို မိတ်လုပ်ပြီး၊ များများမတူသူကို ရန်လုပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အလုံးစုံတူတဲ့လူတော့ မရှိအောင် ရှားတယ်။ ကြာတော့ ဒီလို ထွက်ပေါက်မဲ့အဖြစ်နဲ့ ကမောက်ကမ ဖြစ်နေတာဟာ လူ့သဘာဝ ဖြစ်တယ်။ အမှန်တရား ဖြစ်တယ်။ ဒါကိုပဲ လက်ခံတတ်အောင် လုပ်ရမလိုအထိ ရှိလာတယ်။ ဒါဟာ လူ့လောက တကယ်ဆိုက်ရောက်နေတဲ့ လူ့လောကရဲ့ တကယ် အဖြစ်ပဲ။

လူ့လောကအတွက် အမှန်တရားဟာ ဘယ်ဟာလဲ?
ဒါကို ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ မသိတာလောက် မဟုတ်ဘူး၊
မသိဘူး-ဆိုတာကိုတောင် မသိနိုင်တဲ့အထိ ရှိတယ်။

နောက်တမျိုးအားဖြင့်လည်း ရှိသေးတယ်။
လူ့လောကအတွက် အမှန်တရားဆိုတာ မရှိဘူး၊ အမှန်တရား
မရှိဘူးဆိုတာဟာ လူ့လောကအတွက် စစ်မှန်တဲ့အမှန်တရားဖြစ်တယ်
ဆိုတာလည်း ရှိတယ်။

သူတို့တွေ သိကြတာတွေ၊ ကြံဆချက်နဲ့ သူတို့အယုံ၊အကြား၊
အကြိုက်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အယူအဆအမှန် ဆိုတာတွေဟာ
တခြားသူတွေရဲ့ အလားတူနည်းတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အယူ
အဆမှန်ဆိုတာတွေရဲ့ အကျိတ်အချေ အဖျက်အဆီး မခံရတာလို့ မရှိ
ဘူး။ အားလုံးပျံ့ကျပြီး ပန်းတိုင်ပျောက်နေကြတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တကယ်တော့ လူ့လောကတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးရဲ့ အယူအမြင်တွေကို ပေါင်းစပ်ထပ်ယူပြီး၊ တူညီမှုကပိုသမျှတွေကို ဖြတ်တောက်ရမယ်။ တူညီမှုရှိသမျှကို ရအောင် အသားချလို့ ကျလာတဲ့ တူညီမှုကို ရအောင် မလုပ်နိုင်ကြသေး ဖြစ်နေတယ်။

ဒါလုပ်နိုင်လျှင် လူ့လောကရဲ့ အမှန်ဆိုတာ ပေါ်ထွက်လာမှာပဲ။ ပေါ်လာလျှင် ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို အရှက်ရစေမှာ ဖြစ်တယ်။ လူတွေ ဒီလောက် မညှိနိုင်ကြသေးတာပဲ။

ကိုယ့်အယူအမြင်ကို တဘက်ကဖဲ့လို့ ပဲ့လျှင် အဲဒီအပိုင်းကို ရဲရဲစွန့်နိုင်ဖို့ လုပ်ရမှာပဲ။

အားလုံး ဘယ်သူကမျှ မဖဲ့နိုင်တော့တဲ့ အနေအထိ ရှိတဲ့ အယူအမြင်ကို ရအောင်လုပ်ရမယ်။ ဒါဆိုလျှင် လောကလူသားရဲ့ ဘယ်သူမှမချေဖျက်နိုင်တဲ့ အယူအမြင်ပဲပေါ့။ ဒီအယူအမြင်ဟာ မှန်ကန်တဲ့ အယူအမြင်ပဲ။ ဒါ အမှန်တရားပဲ။

ဘုရားဟာ ဒီလုပ်ငန်းကို တဦးတည်းနဲ့ အပြီးအစီးလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီလုပ်ငန်းဟာ...

လောကအတွက် ထွက်ပေါက်ကို အရောက်ပို့မယ့် လမ်းကြောင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီလမ်းကြောင်းလျှောက်ပြီး လွတ်မြောက်မှုဆီကို သူရောက်ခဲ့ပြီ။ သူ့လမ်းကြောင်းနဲ့ သူ့ပန်းတိုင်ကို အတိအလင်း ကြေညာတယ်။ မကျေလို့ မနပ်ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်သူမဆို ချေဖျက်နိုင်ကြတယ်။ ကျေလို့-နပ်မှ လက်ခံဖို့ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

နိဗ္ဗာန်အဖွင့်

၂၂၃

ဝိမုတ္တိရသရဲ့ ချိုမြိန်မှု အမြိုက်ဓာတ်ဟာ ဒီအထိရှိတယ်။

ဒါကို ဘုရားလမ်းဖော်ပေးခဲ့ပေမယ့် ဒီကနေ့ အပျောက်
ပျောက်အရှုရှု ဖြစ်ကုန်ခဲ့ကြပြီ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာဖြစ်တယ်လို့
နိရောဓအရိယသစ္စာ(ဒုက္ခငြိမ်းမှု)ရဲ့ အရကို သူတမျိုးငါတဖုံ အမျိုးစုံ
ပြောခဲ့ကြတဲ့အထိ ရှိနေခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းမှုနိရောဓရဲ့ အရကို အတိ
အကျ ရယူပြကြမှ ဖြစ်မယ်။ ဘုရားဟာ ဒါကလေးအပါအဝင်
အချက်ကလေးလေးချက်ရဲ့အရကို ပြသဖို့ သမဏလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့
အတိုင်း ဒါရဲ့အရဟာ ဘယ်လောက်အရေးပါတယ်ဆိုတာ ဂရုပြုရမယ်။

၇၁။ နိဗ္ဗာန်အဖွင့်

ဘုရားက နိရောဓအရိယသစ္စာကို ဘယ်လိုဖွင့်ဖော်ဟောပြော
သလဲ? ဘုရားက ဒုက္ခနိရောဓဆိုတာ...

စာဂ၊ ပဋိနိဿဂ္ဂ၊ မုတ္တိ၊ အနာလယလို့ဆိုတဲ့

စွန့်မှု၊ လွတ်မှု၊ လွတ်မှု၊ တည်ရာမရှိမှုပဲလို့ ဟောပြောတယ်။

ဒီတော့ ဒုက္ခငြိမ်းတယ်ဆိုတာ ... စွန့်မှုပဲ၊ လွတ်မှုပဲ၊ လွတ်မှုပဲ၊
တည်ရာအာလယစိတ် မရှိမှုပဲလို့ ပြောရမှာပေါ့။ စွန့်တာ၊ လွတ်တာ၊
လွတ်တာ၊ တည်ရာအာလယစိတ် မရှိတာတွေမှာ ဘာတွေကို စွန့်တာ၊
လွတ်တာ ... စတာတွေ လုပ်တာလဲ?

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အငြိအစွဲမရှိ ချုပ်ဆုံးသွားလို့ အကြွင်းမဲ့နေရမယ့် တဏှာကို
စွန့်တာ၊ လွှတ်တာ၊ လွှတ်တာ၊ တည်ရာအာလယစိတ် မရှိတာပဲ။

အဲဒီ တဏှာက ဘာရဲ့အပေါ်မှာဖြစ်တဲ့တဏှာလဲ? မေးဖွယ်
ရှိတယ်။ ဒါအတွက် အဖြေက...

ဒုက္ခသမုဒယသစ္စာ အရကောက်ရတဲ့ တဏှာ ဖြစ်တယ်။
ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာနဲ့ ဝိဘဝတဏှာဆိုတဲ့
ကာမဘဝတဏှာ၊ ရူပဘဝတဏှာ၊ အရူပဘဝတဏှာ။
ဒီသုံးဖြာပဲပေါ့။

ချုပ်လိုက်လျင် နိရောဓအရိယသစ္စာဆိုတဲ့ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းမှုအမှန်
သစ္စာရဲ့ အရဟာ...

ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာတို့ အကြွင်း
မဲ့နေအောင် မငြိမစွဲ ချုပ်ဆုံးသွားတဲ့ အဲဒီတဏှာ
တွေကို စွန့်လွှတ်၊ လွှတ်မြောက်၊ အာလယကင်းခြင်း
ဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခသမုဒယရဲ့ အရတွေဖြစ်တဲ့ တဏှာ
တွေ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ဆုံးခြင်းတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ကာမဘဝအပေါ် ဆာလောင်တဲ့တဏှာ၊ ရူပဘဝအပေါ် ဆာ
လောင်တဲ့တဏှာ၊ အရူပဘဝအပေါ် ဆာလောင်တဲ့တဏှာ၊ ဒီတဏှာ
တွေ အကြွင်းမဲ့ အငြိအစွဲမရှိ ချုပ်ငြိမ်းသွားတယ်။ အဲဒီ တဏှာတွေကို
စွန့်လွှတ်တယ်။ လွှတ်မြောက်တယ်။ အာလယမရှိတော့ဘူး ဖြစ်တယ်။

ဒါတွေဟာ ဒုက္ခနိရောဓ(ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းခြင်း)ရဲ့ အရ ကောက်
ပဲ။

တဏှာချုပ်ပုံသုံးမျိုး

၂၂၅

ဒီတော့ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းမှုကို ဘုရားက...
ဘဝသုံးပါးကို စွဲငြိခြင်းက အကြွင်းမဲ့လွတ်မြောက်ခြင်းလို့
ဟောပြောခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဘဝသုံးပါးကို ဒုက္ခအရိယသစ္စာ အရကောက်စဉ်က အတိ
အကျ ဖွင့်ခဲ့ပြီ။ ဘဝသုံးပါးမှာ စွဲငြိတဲ့ တဏှာရဲ့ အရကောက်ကိုလည်း
ဒုက္ခအရိယသစ္စာ အရကောက်လိုပဲ ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာ အရ
ကောက်မှာ လုံလုံလောက်လောက် ဖွင့်ခဲ့ပြီ။

ဒီမှာ ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ အရကောက်ကို ဘဝတဏှာ
သုံးမျိုးက အကြွင်းမဲ့ မငြိစွဲခြင်း၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဆိုတော့ ဒီအဖွင့်တွေဟာ
နားမရှင်းစရာ မရှိလောက်ပြီဖြစ်တယ်။

၇၂။ တဏှာချုပ်ပုံ သုံးမျိုး

ဒီမှာ နည်းနည်းရှင်းဖို့ရှိတာက စကားလုံးအနည်းအပါးရဲ့
အနက်အဓိပ္ပါယ်ပဲ။

အသေသ=အကြွင်းမဲ့ဆိုတဲ့ စကားနဲ့

ဝိရာဂ=မငြိစွဲခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကလေးတွေပါပဲ။

အကြွင်းမဲ့ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ?

ဒီတဏှာသုံးတန်ချုပ်တာက အမျိုးအစား သုံးခုရှိတယ်။

(၁) တဒင်္ဂပဟာန်လို့ခေါ်တဲ့ တခဏ အပယ်ခံရလို့ ချုပ်နေ
တာနဲ့၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(၂) ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်လို့ခေါ်တဲ့ ခွါပြီး အပယ်ခံရလို့ တဏှာ ချုပ်နေတာရယ်၊

(၃) သမုဇ္ဈေဒပဟာန်လို့ခေါ်တဲ့ အပြတ် အပယ်ခံရလို့ တဏှာ ချုပ်နေတာရယ်လို့...

တဏှာသုံးမျိုးချုပ်ပုံဟာ ဒီလိုသုံးမျိုးရှိတယ်။

တဒင်္ဂီပဟာန်လို့ခေါ်တဲ့ တဏှာရဲ့အစိတ်အပိုင်း အချက်အလက် တခုခုကို အချိန်ရဲ့အစိတ်အပိုင်း တခုခုမှာ အပယ်ခံရလို့ တဏှာချုပ် နေတာဟာ တဏှာချုပ်မှု တမျိုးပေါ့။ ကာမဘဝဖြစ်စေ၊ ရူပဘဝ ဖြစ်စေ၊ အရူပဘဝဖြစ်စေ ဘယ်ဘဝကိုဖြစ်ဖြစ် ငြိစွဲနှစ်သက်မှုဟာ ဖြစ်ကြမဲ့ ဖြစ်တယ်။

ဒီအထဲက ကိုယ်ငြိစွဲနေတဲ့ ဘဝရဲ့အပေါ်မှာ အပြစ်အဖြစ် သင်္ကာမကင်းစိတ် ဖြစ်ပေါ်လျှင်၊ ဒါမှမဟုတ် အပြစ်မြင်အောင် အသွန် သင် အပြသခံရလျှင် အဲဒီဘဝတွေအပေါ်မှာ သတိနေတဲ့စိတ်ဟာ ယိုင်နဲ့ သွားမယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ အဲဒီဘဝနဲ့ ကင်းကွာပြီး မနေတတ်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီဘဝအပေါ်မှာ စွဲငြိမှုတဏှာကို အစိတ်အဖဲ့လောက် အပယ်ခံရတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါကို တဒင်္ဂ ပဟာန်နဲ့ တဏှာချုပ်တာလို့ ပြောရမယ်။

နောက်တဏှာချုပ်နည်းတမျိုးက ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်လို့ခေါ်တဲ့ တဏှာကို အချိန်အတော်ကြာကြာ မဖြစ်ရအောင် ဘဝအပေါ်ငြိစွဲမှု မဖြစ်ရအောင် ခွါပြီးအပယ်ခံရလို့ တဏှာချုပ်တာမျိုး ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တဏှာချုပ်ပုံသုံးမျိုး

၂၂၇

ဘဝအပေါ် အပြစ်အနာအဆာမြင်ပြီး သည်ဘဝတွေ မဖြစ်အောင် သတိနဲ့ထိန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝတွေရဲ့အပြစ်ကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား ထင်ထင်မြင်မြင် မရှိသေးဘူး။ ဘဝတွေဟာ အပြစ်တွေပဲလို့သိပြီး ဘဝအပေါ်စွဲငြိနေတဲ့ တဏှာရဲ့အစိတ်အပိုင်း တော်တော်များများကို အပယ်ခံရတာကို ဝိက္ခမ္မနပဟာန်နဲ့ တဏှာချုပ်တာလို့ ပြောရမယ်။

နောက်တဏှာချုပ်နည်းကတော့ သမုစ္ဆေဒပဟာန်နဲ့ တဏှာအကြွင်းမဲ့သွားတဲ့အဖြစ် ရောက်အောင် အပယ်ခံရလို့ တဏှာချုပ်သွားတာ ဖြစ်တယ်။ ဘဝတွေမှာ အပြစ်အနာအဆာကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား မြင်တဲ့အတွက် အဲသည်ဘဝအပေါ်မှာ စွဲငြိမှုအာလယ လုံးဝကင်းလွတ်သွားတာဟာ သမုစ္ဆေဒပဟာန်နဲ့ တဏှာချုပ်တာလို့ ပြောရမယ်။ ဒါဟာ တဏှာချုပ်မှုသုံးမျိုးပဲ။

ဒီသုံးမျိုးဟာ ဒီလောက်ပြောလို့ နားလည်ချင် လည်မယ်။ လည်ချင်မှလည်း လည်မယ်။ မလည်သူအတွက် ပုံထုတ်ပြီး လည်လာအောင် ကြည့်မယ်။

ခိုးမှု၊ဆိုးမှုနဲ့ ပေးကမ်း၊ကူညီမှုတွေဟာ ကာမဘဝတွေပဲ။ ဒါတွေကို လုပ်ချင်ပြီး သာယာနေတာဟာ စွဲငြိတာပဲ။ ဒီသူဟာ ဒီစွဲငြိမှုကို ပယ်နည်းသုံးမျိုး တမျိုးမျိုးနဲ့ ပယ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစွဲငြိမှုမှာလည်း အပယ်ခံရတဲ့အတွက် ချုပ်နည်းသုံးခု တခုခုနဲ့ချုပ်တယ်။

အဲဒီ ကာမဘဝရဲ့ အပြစ်တွေကို မြင်အောင်ကြည့်ပြီး ဒါ-

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ ကာမဘဝအပေါ် စွဲငြိမှုကို မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်စေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကာမဘဝတွေ ကျူးလွန်ဖို့ မလိုအပ်သေးချိန်အထိပဲ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တည်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကာမဘဝအပေါ်စွဲငြိမှု မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်တာကလည်း အဲဒီလောက်ပဲ ဖြစ်မယ်။ အဲဒါဟာ တဒင်္ဂပဟာန်နဲ့ ပယ်ပုံ၊ချုပ်ပုံပဲ။

ရူပ၊အရူပဘဝတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ အဲဒီ ဘဝတွေမှာလည်း အပြစ်တွေရှိတယ်။ ဒါတွေမြင်ပြီး အဲဒီဘဝတွေ မလုပ်ဘဲ ငြိကပ်မှုတွေကို မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်စေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဘဝတွေကို တကယ် ပြုလုပ်ခွင့်မရခင်အထိပဲ ဒီဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာတယ်။ ဒါကြောင့် တဒင်္ဂပဲ။ အဲဒီတဏှာ ငြိမ်းတာလည်း ဒီလိုပေါ့။

ဒီဘဝတွေကို အပြစ်မြင်ပြီး ဒီဘဝတွေကို မလုပ်ဆောင်ရုံမျှ မကဘဲ လုပ်ဆောင်ချင်စိတ်လောက်ကိုအထိ ပေါ်ခွင့်မရအောင် သတိ၊ ဝီရိယထားပြီး ဖယ်ရှားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဘဝတွေအပေါ်မှာ စွဲငြိတဲ့တဏှာ မဖြစ်ပေါ်ဘဲနေတယ်။ ဒါပေမယ့် စောင့်ကြပ်နေတဲ့ သတိ ချွတ်ချော်သွားလျှင် အဲဒီဘဝကို ပြန်လုပ်တယ်။ တဏှာကလည်း ပြန်ပေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကင်းကွာသွားတဲ့အထိပဲ ပယ်နိုင်တာပဲ။ ပယ်နိုင်သရွေ့ တဏှာငြိမ်းနေတယ်။ ဒါ ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်နဲ့ တဏှာ ချုပ်ပုံပေါ့။

သမုစ္ဆေဒပဟာန်နဲ့ တဏှာချုပ်ပုံက ခိုး၊ဆိုးနဲ့ ပေး၊ကူ အလုပ် တွေဟာ အဆိုးနဲ့အကောင်း ကာမဘဝတွေပဲ။ လူတွေကို မတွေးမိ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘဝတမျိုးမှာ တဏှာဖြစ်ပုံသုံးမျိုး

၂၂၉

အောင်နေတာက ရူပဘဝပဲ။ လူတွေကို အာကာသပေါက်အောင်
ကြည့်ပြီး အရှိမဟုတ်ဘူးလို့ သိနေတာဟာ အရူပဘဝပဲ။

ဒီဘဝတွေမှာရှိတဲ့ အပြစ်တွေကို ပိုင်းခြားမိအောင် သိတဲ့
အတွက်၊ အဲဒီအသိကို အထပ်ထပ်ပွားများတဲ့အတွက် ပိုင်းခြားသိတဲ့
အသိဉာဏ် ရလာတယ်။

ဒီဘဝတွေရဲ့ အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့အပြစ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ဆဲမှာ
တွေ့ရတဲ့အပြစ်နဲ့၊ အနာဂတ်မှာလည်း ဒါတွေဖြစ်လျင် ဒီလိုပဲဖြစ်မှာသိပြီး
သည်ဘဝအပေါ် ယိုစီးစိတ်မရှိတဲ့အဖြစ် ဒါတွေ ဉာဏ်မှာထင်လာ
တယ်။ ဒါကြောင့် ကိန်းဝပ်ရပ်အိပ်နေတဲ့ စွဲငြိမှုတွေ အပြတ် ချုပ်သွား
တယ်။ ဒါဟာ တဏှာ သမုစ္ဆေဒပဟာန်နဲ့ ချုပ်ပုံပဲ။

သည်ရှင်းချက်လည်း နားအပြင်ဘက် ထွက်ချင်ထွက်ဦးမှာပဲ၊
တိုတိုရှင်းမှ နည်းနည်းတော်မယ်။

၇၃။ ဘဝတမျိုးမှာ တဏှာဖြစ်ပုံသုံးမျိုး

ဘဝတွေကို ဆာလောင်စွဲငြိတဲ့တဏှာဟာ ဘဝသုံးမျိုးရှိလို့
သုံးစားရှိကြောင်း ပြောခဲ့သလို ဘဝတမျိုးအတွက် သုံးမျိုးရှိတာကိုပါ
သိပေးရမယ်။

ဘဝတခုခုကို ပြုလုပ်နေဆဲမှာ အဲဒီ ပြုလုပ်မှုနဲ့အတူ ဖြစ်နေတဲ့
တဏှာက တမျိုးပဲ။ ဒါကို လွန်ကျူးနေတဲ့တဏှာ(ဝီတိက္ကမတဏှာ)လို့
ပြောမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘဝတွေကို ပြုလုပ်ချင်စိတ်တွေ ထနေတာဆိုတာရှိတယ်။ ဒါဟာ ဘဝတွေကို ပြုလုပ်မိမှာဖြစ်နေတာတွေပဲ။ စိတ်ထနေတာလို့ ပြောလို့ရတယ်။ တဏှာတွေ ထနေတာပဲ။ အဲဒီတဏှာကို ထနေတဲ့ တဏှာ(ပရိယုဋ္ဌာနတဏှာ)လို့ ပြောမယ်။

ဘဝတွေပြုလုပ်ပြီးနောက် ပြုလုပ်တဲ့ဘဝနဲ့အတူ ထပ်တူစိတ်တွေ ဖြစ်ထွန်းကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဖြစ်ထွန်းချက်တွေမှာပဲ အဲဒီဘဝတွေ ပြုလုပ်တဲ့ တဏှာမျိုး၊ တဏှာတခု ကိန်းဝပ်နေတာ ရှိတယ်။ အဲဒီတဏှာကို အနုသယတဏှာလို့ ခေါ်တယ်။ အိပ်နေတဲ့ တဏှာပေါ့။

(၁) ဘဝတွေမလုပ်မိအောင် ရှောင်ရှားနေတာဟာ ဝီတိက္ကမ တဏှာကို ပယ်တာပဲ။

(၂) ဘဝတွေလုပ်ချင်တဲ့စိတ် ထနေတာတွေမဖြစ်အောင် ငြိမ်းသတ်ထားနိုင်တာဟာ ပရိယုဋ္ဌာနတဏှာကို ပယ် သတ်တာဖြစ်တယ်။

(၃) ဘဝတွေလုပ်ပြီး ရရှိတဲ့အကျိုးတွေကို အပြစ်တင်ပြီး မသာယာတာဟာ အနုသယတဏှာကို ပယ်သတ်တာပဲ။

ဒီတော့...

တဒင်္ဂပဟာန်ဟာ ဝီတိက္ကမကိလေသာတဏှာကို ချုပ်စေတယ်။

ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်ဟာ ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာတဏှာကို ချုပ်စေတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘဝတမျိုးမှာ တဏှာဖြစ်ပုံသုံးမျိုး

၂၃၁

သမုစ္ဆေဒပဟာန်ဟာ အနုသယကိလေသာတဏှာကို ချုပ်စေတယ်။

အနုသယတဏှာချုပ်တာဟာ တဏှာကို အကြွင်းမဲ့ချုပ်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒီ ဒုက္ခနိရောဓအရ တဏှာချုပ်တာကို ကောက်တဲ့အခါ တဒင်္ဂချုပ်နဲ့ ချုပ်တာ၊ ဝိက္ခမ္ဘနချုပ်နဲ့ ချုပ်တာတွေ အရကောက်လို့ မရဘူး။ ချုပ်တာတော့ ချုပ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီချုပ်တာတွေဟာ ဒီဘဝကို နောက်ထပ်မဖြစ်ပေါ်အောင် မတတ်နိုင်ကြဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီတဏှာချုပ်မှု အရကောက်တဲ့အခါ သမုစ္ဆေဒ ချုပ်နဲ့ ချုပ်တာကိုသာ အရကောက်ရမယ်။ ဒီအချုပ်က ဒီဘဝတွေကို နောက်ထပ်မဖြစ်စေနိုင်တော့ဘူး။

တဏှာဖြစ်ပေါ်ပုံ သုံးမျိုးရှိတာထဲက ဝီတိက္ကမတဏှာ ချုပ်မယ် ဆိုလျှင် ပရိယုဋ္ဌာနနဲ့ အနုသယတဏှာတွေ ကျန်နေမယ်။ ပရိယုဋ္ဌာန တဏှာ ချုပ်သော်မှ အနုသယတဏှာက ကျန်ပြန်တယ်။ ဝီတိက္ကမ တဏှာဟာ ပရိယုဋ္ဌာနတဏှာကြောင့် ဖြစ်တာပဲ။ ပရိယုဋ္ဌာနတဏှာ လည်း ဒီလိုပဲ၊ သူဖြစ်ရတာဟာ အကြောင်းမဲ့ သူဖြစ်ချင်လို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အနုသယရှိလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။

ဒီတော့ ပရိယုဋ္ဌာနတဏှာတွေ ကုန်သွားလည်း အနုသယ တဏှာ ရှိနေသေးလျှင် ပြန်ဖြစ်မှာပဲ။ အနုသယတဏှာ ကုန်လျှင်တော့ တဏှာဟာ အကြွင်းမဲ့ကုန်တာ ပြောရမယ်။ သူချုပ်လျှင် တဏှာတွေ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ပြီလို့ ပြောရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနုသယတဏှာဟာ ဝီတိက္ကမတဏှာရဲ့ အကျိုးသက်တော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဝီတိက္ကမတဏှာရဲ့ အကျိုးသက်တဏှာကို သတ်တော့ အဲဒီ အကျိုးသက်တဏှာ သေတယ်။ ဒါကြောင့် နောက် တဏှာအဖြစ် ကြီးထွားခွင့်တွေ မရတော့ဘဲ ဝီတိက္ကမအသစ် မလုပ်နိုင် တော့လို့ပဲ။ ဒါကြောင့် အနုသယတဏှာ သေတာဟာ တဏှာအကြွင်း မဲ့ သေတာပဲ။ တဏှာအကြွင်း မရှိတော့ဘူးပေါ့။

ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ အဖွင့်မှာ ကာမ၊ ဘဝ၊ ဝိဘဝတဏှာ တွေရဲ့ အကြွင်းမဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ စွဲငြိမှုကင်းခြင်း၊ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းဆိုတာဟာ လွန်တဲ့ ကာမ၊ ဘဝ၊ ဝိဘဝတဏှာနဲ့ ထကြွတဲ့ ကာမ၊ ဘဝ၊ ဝိဘဝတဏှာ တွေရဲ့ မရှိတဲ့အဖြစ်ကိုရောက်အောင် ပယ်သတ်ပြီးတာကို အရယူရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒါ မကွဲပြားလျင် တဏှာအကြွင်းမဲ့ရဲ့ အဖြစ်ဟာ အရ မကောက်နိုင်စရာ ဖြစ်တယ်။ သည်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအရ တဏှာ အကြွင်းမဲ့ပုံကို ကောင်းကောင်းနားလည်စရာ ရှိလောက်ပြီပေါ့။

၇၄။ အစွဲအငြိရာဂဆိုတာဘာလဲ

ဆက်ပြီးတော့ ဝိရာဂ(မစွဲငြိဘူး)ဆိုတဲ့စကားကို နည်းနည်း ရှင်းကြည့်ကြဦးစို့လား။

ဝိရာဂဆိုတဲ့စကားဟာ ဝိနဲ့ရာဂ နှစ်ခုပေါင်းထားတဲ့ စကားပဲ။ ဝိ-က တားမြစ်စကားဖြစ်တယ်။ ရာဂ-က အငြိအစွဲလို့ အဓိပ္ပါယ် ရတယ်။ ရာဂရဲ့ စကားနက်က ဆိုးရည်လို့ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဆိုးရည်ဆိုတာ အဝတ်အထည်တွေကို စွဲစေ၊ငြိစေတယ်
မဟုတ်လား။ ဒါကနေပြီး ဘာသာရပ်သုံးအဖြစ်နဲ့ တဏှာကို ရာဂလို့
သုံးထားတဲ့စကားပဲ။ ဒါကြောင့် ရာဂကို အဓိပ္ပါယ်ပြန်လျင် အစွဲအငြိလို့
ဘာသာပြန်ရမှာပဲ။

ဥပါဒါန်ကိုလည်း အစွဲလို့ ဗမာတွေက ပြောကြတယ်။
တကယ် ဥပါဒါန်ရဲ့အဓိပ္ပါယ်ဟာ အယူသည်းလို့သာ ဖြစ်သင့်တယ်။
ဒါပေမယ့် ဒါကိုပဲ အစွဲဥပါဒါန်လို့ ပြောလေ့ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ အဲဒီ
အယူသည်းမှုထဲမှာ အစွဲလည်း ပါတော့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်သုံးတယ်
ဆိုလည်း မလုံမလောက်ဖြစ်တာပေါ့။

ဒီမှာ ဒါပြောတာက စကားတွေ ရောမှာစိုးလို့ပဲ။ ဒီမှာ အစွဲကို
ပြောချင်တယ်။ အဲဒီအစွဲဟာ ဥပါဒါန်ရဲ့အနက် မဟုတ်ဘူး။ ရာဂရဲ့
အနက် အစွဲပေါ့။ ငြိစွဲတယ်ဆိုတာ လွန်ကျူးပြီးလူကို ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး
တခုခုနဲ့ တုံ့ပြန်တာရယ်၊ အဲဒီ တုံ့ပြန်တာရဲ့ အရိပ်တွေရယ်။ ဒါတွေမှာ
မျောနေတဲ့အဖြစ်၊ မြုပ်နေတဲ့အဖြစ်တွေရဲ့ နာမည်တွေ ဖြစ်တယ်။

တချို့မှာ ဒါတွေလုပ်ရပေမယ့် ဒါတွေနဲ့၊ ဒါတွေရဲ့အကျိုး
တွေမှာ ငြီးငွေ့ရှက်နိုးနေကြတာတွေ ရှိတယ်။ စက်ဆုပ်၊နှလုံးနာတာ
တွေလည်း ရှိတယ်။ စိတ်ပျက် နောင်တရနေတာတွေလည်း ရှိတယ်။
အဲဒါတွေက လွန်ကျူးတဲ့တုံ့ပြန်မှုတွေလုပ်ပြီး၊ အဲဒါတွေနဲ့ အဲဒါ
တွေရဲ့အကျိုးတွေထဲ မမြုပ်တာ မမျောတာတွေပေါ့။

ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ လွန်ကျူးတဲ့တုံ့ပြန်မှုတွေ လုပ်ပြီး၊ အဲဒါတွေနဲ့ အဲဒါတွေရဲ့အကျိုးတွေထဲမှာ စိတ်လုံလက်လုံ ပျော်ပျော်မွေ့မွေ့ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ ဒါတွေလုပ်ရပေမယ့် မလုပ်ရသလိုပဲ ဆန်းကြယ်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲ နေနိုင်တာတွေဟာ တသားတည်းဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာတွေရဲ့ နာမည်တွေပဲ။ ဒါတွေဟာ မြုပ်တာ၊ မျောတာရဲ့ နာမည်တွေပဲ။

ဒီမြုပ်တာ၊ မျောတာတွေဟာ ဒီအမှုနဲ့ အမှုရဲ့အကျိုးတွေ အပေါ်မှာ ငြိတာ၊ စွဲနေတာတွေပါပဲ။ ငြိ၊ စွဲတယ်ဆိုတာ အရောင်တခုခုဟာ အထည်တခုခုမှာ တင်ကျန်ခဲ့တာမျိုး ဖြစ်တယ်။ အထည်မှာ အရောင်တင် ကျန်ခဲ့ပေမယ့် အထည်အဖြစ်က ပြောင်းမသွားဘူး။ အထည်ရဲ့ နဂိုပုံပန်းသဏ္ဌာန်က နဂိုအတိုင်းပဲ။ အထည်ရဲ့အရောင်ပဲ ပြောင်းတယ်။ အထည်ရဲ့ အကြီးအငယ်၊ အကြမ်းအနု၊ အလေးအပေါ့၊ အစစတွေ မပြောင်းဘူး။

ဒီလိုပဲ စွဲငြိတယ်ဆိုတာလည်း အစွဲအငြိခံရတဲ့အရာတွေမှာ ဘာမှပုံမပြောင်းဘူး။ နဂိုအတိုင်းပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေထဲမှာ ငြိမ့်နေတယ်။ ငြိမ့်နေတယ်ဆိုတာ မလှုပ် စိတ်တူဆိုတဲ့ ဗမာစကားပုံထဲကလို အဲဒီအမှုနဲ့ အမှုရဲ့အကျိုးတွေမှာ စိတ်တူ စွဲငြိနေတာပေါ့။

ဒီ အစွဲအငြိတွေဟာ လူတွေရဲ့ လွတ်လပ်၊ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပျောက်ဆုံးစေတဲ့ တခုတည်းသောအရာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစွဲအငြိရာဂဆိုတာဘာလဲ

၂၃၅

လူတွေဟာ ဘယ်လောက်မငြိမ်းချမ်း၊မလွတ်လပ်ကြီးများထဲ
ရောက်ရှိနေစေ၊ အဲဒါကို မငြီးငွေ့စေဘူး၊ မစက်ဆုပ်စေဘူး။ မေ့လျော့
နေစေတယ်။ ပျော်မွေ့ နေစေတယ်။ အငြိအစွဲဟာ ဒီလောက် လူကို
နှောင့်ယှက်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီအငြိအစွဲကို ရှုကြည့်လည်း
မတွေ့မသိဘဲ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ပျောက်ကွယ်လိမ့်မယ်။

ဒီ အငြိအစွဲဟာ အဆင်းလည်းမဟုတ်၊ အသံ၊အနံ့စတာတွေ
လည်းမဟုတ် ဆိုတော့ မျက်စေ့နဲ့ကြည့်လို့လည်း မရဘူး။ နား...
စတာတွေနဲ့လည်း ဒီလိုပဲ၊ မရနိုင်ဘူးပဲ။

စိတ်နဲ့ဆင်ခြင်ပြီး သိရအောင်လည်း ဆင်ခြင်မယ့် အာရုံခံအင်္ဂါ
စိတ်ကိုယ်တိုင်နေရာကို အစွဲအငြိ ကပ်နေတဲ့စိတ်က တာဝန်ယူထားနေ
တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ အစွဲသိထားလို့ အစွဲအငြိတွေရဲ့ အစွဲအငြိခံရတဲ့
အရာကိုတောင် တွေ့နိုင်သိနိုင်ဖို့ မလွယ်မကူတဲ့အနေမှာ ရှိတယ်။

ဒါကြောင့် လူတွေဟာ ဒုက္ခကလွတ်မြောက်ဖို့ အစွဲအငြိကို
ရှာဖွေကြတယ်။ တွေ့ကြတယ်လို့ မရှိကြဘူး။ တောင်တောင်အီအီတွေ
ကို အစွဲအငြိတွေထင်ပြီး ပယ်ကြ၊ရှင်းကြ လုပ်မှားကြတယ်။ လူ့အပြင်
ဘက်ကို ဘယ်သူကမှ ဆွဲမထုတ်ဘဲ ထွက်ခွါရတဲ့အထိ ဖြစ်ကြတယ်။
ဒီလိုဖြစ်လို့ အစွဲအငြိက ကုန်သွားတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဘဝမှာပဲ
ပြောင်းပြီးစွဲငြိတာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီ အစွဲအငြိဟာ ဘယ်ကမှလာတာ မဟုတ်ဘူး။ စုန်းတွေ၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

နတ်တွေ၊ တစ္ဆေတွေနဲ့ ကဝေတွေ၊ ဓာတ်တွေ၊နက္ခတ်တွေ၊ ဖန်ဆင်းရှင်
တွေ အစစတွေကသွင်းထားတာ ခံရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ့်-ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးကို လူတွေအပေါ်မှာ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု
တွေကပဲ ဒီ အစွဲအငြိတွေကို ဖြစ်စေတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီအစွဲအငြိတွေနဲ့ ဒါတွေရဲ့ လည်ပတ်ဖြစ်ပွားမှုကို မြင်ရစေ
နိုင်တာဟာ အလယ်လမ်းဓမ္မအကျင့် တခုတည်းပဲ ရှိတယ်။ ဒီလမ်းကို
မရသမျှ ဒါကလွတ်ဖို့ မရနိုင်တဲ့အထိ ရှိတယ်။ ဒီအစွဲအငြိကို သတ်
နိုင်တာ သည်တလမ်းတည်းပဲ။

လောကလူတွေဟာ သည်လမ်းကို မဖော်နိုင်ကြဘူး။

ဒါကြောင့် လောကလူတွေဟာ အစွဲအငြိတွေထဲမှာ အလူးလူး
အလိမ့်လိမ့်နဲ့ နေကြရတယ်။ အစွဲအငြိတွေလည်း လူတွေကိုပူးဝင်ပြီး
နှိပ်စက်နေတယ်။ ပယောဂတွေ၊ အပတွေလို့ ပြောလို့ရလောက်အောင်
ရှိတယ်။

ဆားဟာ ငန်တယ်၊ သကြားဟာ ချိုတယ်၊ ဒါ သဘာဝပဲ။
ဒီ သဘာဝဟာ လူတိုင်း အတူအညီ ဒီအတိုင်းပဲ သိကြစရာရှိတယ်။
ဒီလိုပဲ သိကြသလား? အားလုံး ဒီလိုပဲ အတူသိကြတာ မဟုတ်ဘူး။
ပယောဂ အပူးခံနေရသူတွေဟာ ဆာကလည်း ချိုလိုချို၊ချဉ်လိုချဉ်
ဖြစ်တယ်။ သကြားကလည်း ငန်လိုငန်၊ စပ်လိုစပ် ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလိုပဲ အစွဲအငြိရှိသူတွေဟာ ဒီမျက်စေ့နားစတဲ့ အာရုံခံအင်္ဂါတွေနဲ့ ဒီ မြင်စရာ၊ ကြားစရာစတာတွေပဲ ယူကြည့်ကြ။ တဦးနဲ့တဦး အတူတူမြင်ကြ၊ ကြားကြ၊ အစစတွေ မဖြစ်ကြဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်မြင်ချင်ကြားချင်သလို မြင်၊ ကြားတယ်။ သူကလည်း ဒီလိုပဲ၊ သူ့အစွဲက လက်ခံသလို မြင်မှာပဲ ကြားမှာပဲ ဖြစ်တယ်။

အစွဲအငြိဟာ လူတွေကို အရူးတွေလို ဖြစ်စေတယ်။ အရူးတွေဟာ အစုတ်အပြတ်တွေကို အနှစ်သာရတွေလို့ မြင်ချင်မြင်တယ်။ အစွဲအငြိတွေကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ သူပူးထားတဲ့လူကို သူမြင်ခိုင်းချင်သလို ခိုင်းတယ်။ ဒီတော့ လူတွေဟာ အရှိကို အရှိအတိုင်း မမြင်ကြ၊ မကြားကြတော့ဘူး။ အစွဲက မြင်စေချင်၊ ကြားစေချင်သလို မြင်ကြ၊ ကြားကြရတယ်။

ဒီတော့ လူတဦးနဲ့တဦး အစွဲခြင်းကလည်း မတူတာဆိုတော့ အမြင်၊ အကြားတွေချင်းကလည်း မတူနိုင်ကြတော့ဘူး။ အစွဲအငြိဟာ လောကကို ဒီလို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကွဲအောင် ခွဲနေတယ်။ ဖျက်ဆီးနေတယ်။ ကိုယ့်အမြင်၊ အကြားစတာတွေသာ မှန်တယ်။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ လွဲတာတွေဟာ မဟုတ်မဟပ် လုပ်ဇာတ်တွေသာဖြစ်တယ်။ လူတွေကို ဒီလိုတွေ တွေးခေါ်မြော်မြင်စေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမဏ္ဍိုင်ထား အမှန်တရားကို သတ်မှတ်စေတယ်။ ဒီတော့ အမှားအမှန် ခွဲခြားစရာရှိလို့ ခွဲခြားကြလျှင် ကိုယ်ပါတဲ့ဘက်ကို အမှန်၊ ကိုယ်မပါတဲ့ဘက်ကို အမှား၊ ဒီလိုပဲ ထားစေတယ်။

အစွဲအငြိဟာ လူတွေအတွက် အလွန်မရှိအပ်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ လူဟာ အစွဲအငြိ အဝင်ခံရတာနဲ့ ဘေးရန်တွေများပြီး ဆင်းရဲတွေ ပွားတော့တာပဲ။

လူမှာ ဖြစ်သမျှ ဘေးရန်နဲ့ ဆင်းရဲတွေအားလုံးဟာ
ဒီ အစွဲအငြိက ပေါက်ဖွားတာတွေချည်းဖြစ်တယ်။

အစွဲရှိသမျှ မတူညီနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြဿနာတွေမှာ ဘာမျှ ညှိနှိုင်းလို့ မရဘူး။ အဲဒီပြဿနာတွေမှာ တဦးနဲ့တဦး မညှိနှိုင်းနိုင်အောင် အစွဲကပ်ဆောင်ရွက်နေတာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် အစွဲဟာ လူအတွက် နတ်ဆိုး၊နတ်ပျက်၊နတ်မိစ္ဆာ ဝင်တာပဲ။ အဲဒါကို မာရ်နတ်လို့လည်း ပြောရမယ်။

ဒီအစွဲအငြိတွေဟာ လူတွေဆီမှာ သိတတ်၊ တွက်တတ်မှု မှန်သမျှကို တလွဲတွေမှာ သိတတ်တာ၊ တွက်တတ်တာတွေ ဖြစ်နေစေ တယ်။ ဒါကြောင့် လူရဲ့ ပကတိအင်အားတွေဟာ အပျောက်ဆုံးခံရတဲ့ အထိ ဖြစ်တယ်။

ဒီလို အားအင်တွေ ချို့တဲ့လာတော့ လူဟာ ကိုယ့်အောင်မြင်မှုကို ကိုယ်က မသယ်ပိုးနိုင်တော့ဘူး။ အရပ်ကူပါ လူဝိုင်းမပါ ...ဆိုတာ မျိုး သူများကို မှီခိုရတဲ့အဖြစ်က ကင်းလို့မရတော့ဘဲ ရှိလာတယ်။

အဲဒီအခါမှာ လူဟာ သူများပြုသမျှ နနုရတဲ့ဘဝ ရောက်ရ တော့တာပဲ။ မညှာတာလို့ အားအင်လောက်သာမက အသွေးအသားပါ ယူမယ်ဆိုလည်း ကာကွယ်ငြင်းဆန်နိုင်တဲ့ အနေအထား မရှိတော့သူ ဖြစ်နေမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၇၅။ ကျေးကျွန်ဆိုတာ

ဒီကနေ့ လူကမ္ဘာလောကကြီးဟာ သည်အတိုင်း ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။ ဒါကို သမိုင်းက သက်သေတွေအဖြစ် ခံပြနေကြတယ်။ ကျေးပိုင်ကျွန်ပိုင်ဆိုသူတွေရဲ့ ကျေးကျွန်တွေ ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်ဆိုသူတွေရဲ့ ကျေးကျွန်တွေ ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ကိုလိုနီရဲ့ ကျေးကျွန်တွေ ဖြစ်လိုဖြစ်၊ အာဏာရှင်တွေရဲ့ ကျွန်ပြုတာခံရတဲ့ကျေးကျွန် ဖြစ်လိုဖြစ်။ ဒီအဖြစ်တွေဟာ အမှန်တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်တွေ ဖြစ်တယ်။

ကျေးကျွန်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာရဲ့ အမည်လဲ?

ကျေးကျွန်ဆိုတာ ရှေးအခါက အမေရိကတိုက်မှာ ရောင်းအစားခံရတဲ့ အာဖရိကတိုက်က နီးဂရိုးတွေကိုပဲ ကျေးကျွန်ပုံသဏ္ဌာန်မှန်းကြည့်လျင် မြင်မိကောင်း မြင်မိမယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီလိုဖြစ်မှ ကျေးကျွန်မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ်သဘောတူ ခွင့်ပြုထားခံရခြင်းမရှိသူက ကိုယ့်ကို ဥပဒေတွေပြု၊ စည်းကမ်းတွေ သတ်မှတ်၊ အမိန့်တွေထုတ် လုပ်ပြီး၊ အဲဒါတွေ နဲ့ ကိုယ့်လှုပ်ရှားမှုတွေကို ဟိုလိုဆိတ်၊ ဒီလိုဖဲ... အမျိုးမျိုး ထိန်းချုပ်တာတွေ၊ အဲဒီ ဥပဒေတွေနဲ့ ကိုယ်ခန့်အပ်ထားသူ မဟုတ်သူတွေက ကိုယ့်ကိုစီရင်မှုလုပ်ပြီး၊ အပြစ်ပေးခံရတာတွေ။ ဒါတွေခံနေရတာဟာ ကျေးကျွန်ဖြစ်တာပဲ။

အလုပ်ရှင်ဆီမှာ အခရဖို့ အလုပ်လုပ်နေတာဟာ ကျေးကျွန်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်သဘောမတူတဲ့ လုပ်ငန်းတခု ကိုယ့်ကိုလုပ်အောင်
အခိုင်းခံနေရတာဟာ ကျေးကျွန်ပဲ။

လူ့ကမ္ဘာလောကမှာ ဒီအဖြစ်တွေဟာ အပြည့်ပဲမင်းမူလျက်
ရှိနေကြတယ်။ လွတ်လပ်တယ်ဆိုရတဲ့ နေရာတွေမှာရှိတဲ့ လူတွေဟာ
အစွဲအငြိ တင်းကြမ်းရှိတာ အလွယ်တကူ တွေ့ရမယ်။

အစွဲအငြိနဲ့ လွတ်လပ်မှုဟာ ပဋိသတ်ဖြစ်တယ်။

အစွဲအငြိမကင်းဘဲ လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာ ရှိလို့မရဘူး။

အစွဲအငြိဟာ အမှန်ကို မမြင်စေရဘူး။

အမှန်မသိသူဟာ ကိုယ်သိနေတာကို အမှန်ထင်တယ်။

ကိုယ်သိတာဟာ အမှန်မသိတော့ သူများသိတာနဲ့ ခြားနား
တယ်။ အဲဒီမှာ လူတွေဟာ အချင်းချင်းအမြင်မတူဘဲ စိတ်ဝမ်းတွေ
ကွဲတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တော့ လူ့အင်အားတွေဟာ ချို့တဲ့လာပြီး၊ သူများကို
မှီခိုသူဘဝ ရောက်ကြရတယ်။

လွတ်လပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ လွတ်လပ်ပုံတွေ
ကြည့်လျင် သိသာနိုင်တယ်။ လူတွေညီညွတ်အောင် သဘောတရား
တရပ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားနိုင်ကြတာတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ အပြင်အပ
အင်အားကြီးတရပ်ရပ်နဲ့ ညှိပြီး၊ ဆောက်ထားကြရတာသာ ဖြစ်တယ်။
နိုင်ငံတော်အာဏာပိုင်အဖွဲ့ကြီးကို အာဏာတွေ အများကြီးယူစေပြီး၊
လူတွေရဲ့ မတူညီနေတဲ့ အမြင်တွေကြောင့် လူတွေ ပျံ့ကျဲမသွားအောင်
ထိန်းနေရတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အုပ်စုကြီးနိုင်သမျှ ကြီးအောင် ထူထောင်ပြီး၊ အုပ်စုအားနဲ့ တစ်ဦးချင်းရဲ့အမြင်မတူလို့ ပြန်ချင်ကျဲချင်နေတာတွေ ဖိစီးဖျောက်ဖျက်ပစ် နေကြရတယ်။ အနိုင်ယူသူတွေဟာ အင်အားကိုသုံးပြီးပဲ အနိုင်ကို ရယူကြတယ်။ အမှန်အကန် အလိုအလျောက် အနိုင်ယူတာ မဟုတ်ဘူး။ အရှုံးခံရသူကလည်း အင်အားမသုံးနိုင်လို့ အရှုံးခံရတာသာ ဖြစ်တယ်။ သုံးနိုင်လျင် သူတို့လည်း ဒါသုံးပြီး အနိုင်ယူမှာပဲ ဖြစ်တယ်။ အမှန်အကန်နဲ့ အရှုံးကို လှန်နိုင်ဖို့ မရည်ရွယ်ဘူး။

ဒါတွေကြောင့် လူ့ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ လူတွေဟာ လွတ်လပ်မနေကြဘူး။ ဖိစီးမှုအမျိုးမျိုးတွေကို အမြဲ တွန်းလှန်ချေဖျက်ဖို့ ကြိုးစားနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့အတိ ဖြစ်နေကြတယ်။

ဒီတော့ လူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့သားကောင်အဖြစ် ခံနေရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ကမပိုင်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကပဲ ကိုယ့်ကို မျိုဝါးတာ ခံနေရတယ်။ လူ့လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်နေတယ်။ ဒါကလည်း ဖျောက်မပစ်လို့ မရလောက်အောင်အထိ ဆိုးဝါးတယ်။

ဒီတော့လည်း ဒါကိုဖိတဲ့ စံနစ်တွေချည်းလိုလိုပဲ လူကို လက်လွှတ်မပေးဝံ့ကြဘူး။ အခန်းကဏ္ဍတွေ မှိန်နေအောင် ဖျောက်ထားကြရတယ်။ ဒါမှ လူသားထုတစ်ခုရဲ့ ညီညွတ်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှု ဆိုတာ ဖော်လို့ရမယ်လို့ မြင်ကြလို့ပဲ။

သူတို့တွေ သိကြရတဲ့လူတွေကလည်း အစွဲအငြိအတိနဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ သရဲစီးနေသလို၊ နတ်ဆိုးဝင်နေသလိုလူတွေ ဖြစ်နေ ကြတယ်။ ဒီလူတွေကို လွှတ်ထားလျင်လည်း ဒီလူတွေဟာ လူ့လောက ကလေး အသာကလေး နင်းချေဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြမှာပဲ။ ကလေး လက်ထဲရောက်တဲ့ ငှက်ကလေးတကောင်လို လူ့လောကကြီး အဖြစ်ခံ ရမှာကလည်း မလွဲစကန်ပဲ။

ဒီတော့ သူတို့လည်း လူကိုလူချင်း ချည်တုပ်ပြီးတော့ ဖြစ်စေ၊ ဘုရားသခင်နဲ့ ချည်တုပ်ပြီးတော့ ဖြစ်စေ၊ မလွတ်လပ်အောင် လုပ်ထား ကြတာပဲ။ လူ့မာန်ကို ချိုးထားကြရတယ်ပေါ့။ ရှေးပဝေသဏီကစပြီး ဒီလို လူ့မာန်ချိုးတဲ့လုပ်ငန်းကို မလုပ်ခဲ့ကြဘူးဆိုလျှင် လူ့သမိုင်းဟာ ဒီနေ့အထိ ရှည်လျားမှာ မဟုတ်ဘူး။

၇၆။ လွတ်လပ်မှုဟူသည်

လူတိုင်းချင်းရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ အပျောက်ဖျက်ခံရတာ မကောင်း ဘူး။ ဒါပေမယ့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးတခုလုံး အပျောက်ပျက်ခံရတာ ပိုမကောင်းဘူး။ ဒီတော့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး မပျောက်ပျက်အောင် လုံးပမ်းရမယ်။ အဲဒါအတွက် လူတိုင်းချင်းလွတ်လပ်မှုကို စတေးရမယ်။ ဒီလိုနဲ့ လူတိုင်းချင်းအခန်းကဏ္ဍ မှေးမှိန်ပစ်တာပဲ။

ဒါ ကောင်းသလား? လို့ မေးလျှင်၊ တကယ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေရမယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို မချေဖျက်မဲ့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လွတ်လပ်မှုဟူသည်

၂၄၃

လူတိုင်းချင်း လွတ်လပ်မှုကို မတည်ဆောက်နိုင်မိမှာတော့ ဒါပဲကောင်းတယ်။ ဒီထက်ကောင်းတာ မရှိသေးဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဒီတော့ အဖြေက မကောင်းဘူး၊ ကောင်းတယ်လို့ ပြောသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။

လူဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီး မပျောက်မပျက် တည်ရှိနေတာရဲ့ လူ့အရသာအပြည့်အဝ ရနေတာ မဟုတ်ဘူး။ လူ့အရသာ တတို့တစ်တောင် ရမနေတာတွေ ရှိတယ်။

လူရဲ့ပြည့်ဝမှုဟာ လူ့လွတ်လပ်မှုပဲ။

ဒါ မရသမျှ ဘာရရ၊ သူ့မှာ မပြည့်ဝဘူး။

သူကမှ မလွတ်လပ်သူဆိုတော့ သူရတဲ့ တခြားတွေကလည်း ကျန်တယောက်လုပ်လို့ရတဲ့ အသပြာလိုပဲ။ အသပြာကိုပိုင်သူက သူ့ကိုယ်သူ မပိုင်တော့ လုပ်လို့ရတဲ့ အသပြာကလည်း သူမပိုင်ဘူး မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် လူ့အဓိကလိုအင်ဟာ လွတ်လပ်မှုပဲ။

ဒါမရတော့ လူ့လောက ယောက်ယက်ခတ်နေတာပေါ့။ ဖြစ်တည်မှုဘဝတွေကို ဒါတွေပဲမှန်တယ်လို့ ရုန်းကန် ပေါက်ထွက်လာတာတွေတောင် ရှိလာတယ်။ ဒါဟာ လူတိုင်းချင်းလွတ်လပ်မှုကို ဆာလောင်လွန်းလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အသံပဲ။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဟာ လွတ်လပ်တယ်။ ဒို့မှားလျင် ဒို့မယ်။ ဒို့မှန်လည်း ဒို့စံမယ်။ ဘာမှ မကြောက်ဘူး။ ဘယ်သူ့အချုပ်အချယ်မှ ဒို့လက်မခံဘူး။ ဒို့ဟာ ဒို့ပဲ’ ...ဆိုတာမျိုးပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါတွေကို လူတွေက သြဘာလက်ခုတ်တွေ ပေးကြတယ်။
လူဟာ လွတ်လပ်မှုကို ဒီလောက် ဆာလောင်နေတာ။ ဒို့ဟာ ဒို့ပဲလို့
ပြောလို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက ပစ်လိုက်လျင်လည်း အဲဒီမှာပဲ ဒို့နေမယ်...
ဆိုတာ အထိပဲ။ ဒါလည်း လူတွေကသဘောတူ ထောက်ခံကြတာပဲ။

ဒါပေမယ့် လူဟာ ဒို့ဟာဒို့ပဲ...ဆိုပေမယ့် လူ့ဆီက အစွဲအငြိ
တွေကို မဖယ်ရှားနိုင်ဘဲ ဒို့ဟာဒို့ပဲ လုပ်လျင်တော့ ကြာကြာရှည်
ရှည် ဒို့ဟာဒို့ လုပ်နိုင်ကြမယ် မဟုတ်ကြဘူး။ ကိုယ့်လွတ်လပ်မှုကို
မပျောက်မရှုအောင် မကာကွယ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီး၊ ပိုပြီး အချုပ်ချယ်ခံ
ဖြစ်သွားကြမှာ ဧကန်ပဲ။

တကယ်မလွတ်လပ်ဘဲ လွတ်လပ်တယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်က မှတ်
ယူရုံနဲ့ လွတ်လပ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ် လွတ်လပ်နေပေမယ့်
လွတ်လပ်တယ်လို့ စိတ်မကူးတာနဲ့ဘဲ လွတ်လပ်မှုဟာ ဆုံးရှုံးသွားတာ
လည်း မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒို့ဟာဒို့ပဲ လုပ်ကြသူတွေဟာ လူတဦးချင်း လွတ်
လပ်မှုတွေ ရသွားကြသူတွေ မဟုတ်ဘူး။ လိုချင်သူတွေသာ ဖြစ်တယ်။
ဒါမှမဟုတ် လိုချင်လို့ ငြင်းဆန်ရုန်းကန် နေကြသူတွေသာ ဖြစ်တယ်။
သူတို့မှာ သူတို့ရဲ့လွတ်လပ်မှု ဖျက်ဆီးနေတဲ့ အစွဲအငြိတွေ ရှိနေကြ
တယ်။ ဒီအစွဲအငြိတွေဟာ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့က မပိုင်အောင်
လုပ်နေတဲ့ အရာတွေ ဖြစ်တယ်။

လွတ်လပ်မှုဟူသည်

၂၄၅

ဒါတွေကို သူတို့မသိကြဘူး။

ဒါကြောင့် ဒါတွေကို သူတို့ ဖယ်ရှားပစ်ရကောင်းမှန်းလည်း မသိကြဘူး။ ဒါတွေရှိသမျှ ဒါတွေကပဲ သူတို့ကိုပူးဝင်ပြီး မင်းမူနေကြ လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ ချည်နှောင်တုပ်ဖွဲ့မထားပေ မယ့် ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် မလွတ်လပ်နေသူတွေ ဖြစ်ကြမယ်။

ဘုရားသခင်ကို ငြင်းဆန်လျင် ဘုရားသခင်ကပဲ လွတ်လပ် မယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ငြင်းဆန်လျင် လူ့အဖွဲ့အစည်းကပဲ လွတ်လပ် မယ်။ မြို့ ရွာခလေ့ထုံးစံတွေကို ငြင်းဆန်လျင်လည်း အဲဒါတွေကပဲ လွတ်လပ်မယ်။

၇၇။ **အရူးအဖြစ်ဟာ လွတ်လပ်မှုမဟုတ်**

ဒီစကားတွေဟာ ရှည်လျားနေပြီ။ နားမလည်ချင်စရာ ဖြစ် နေမယ်။ ပုံထုတ်ကြည့်လျင်တော့ ပိုပေါ်စရာပါပဲ။

အရူးတယောက်ဟာ သူ့ကိုချုပ်ချယ်တာတွေမှန်သမျှ ငြင်းဆန် ကြည့်။ ငြင်းဆန်နိုင်လို့ အဲဒီချုပ်ချယ်မှုက လွတ်လပ်တယ်ဆိုလည်း တကယ်လွတ်လပ်တာ မဟုတ်ဘူး ပြောရမယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က သူ ကိုယ်သူ ပိုင်နိုင်လွတ်လပ်နေသူ မဟုတ်လို့ပဲ။ ဒါဆိုလျင် နားလည်မှာပဲ။ ဒီအဖြစ်မျိုး ကိုးဆယ့်ခြောက်ရာနှုန်း ငြင်းဆန်စရာလည်း ရှိမယ် မဟုတ်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလိုဆိုလျှင် အရူးကို အနက်ဖွင့်ကြမယ်။

အရူးဆိုတာလည်း လူအများ စံထားချက်နဲ့ လွဲတဲ့အထိ မဟုတ်တာ၊ မမှန်တာ၊ မရှိတာတွေကို အဟုတ်၊အမှန်၊အရှိတွေလို့ လုပ်သူဟာ အရူး ဖြစ်တယ်။ မဟုတ်၊မမှန်၊မရှိတွေကို အဟုတ်၊အမှန်၊အရှိလို့ လုပ်ဦးတော့တောင်မှ လူအများစံထားချက်နဲ့ မလွဲဘူး၊ ညီညွတ်သေးတယ်ဆိုလျှင် အဲဒီသူဟာ သာမန်လူပဲ၊ အရူးမဟုတ်ဘူး။ လူကောင်းပေါ့။ ဒီတော့ အရူးနဲ့အကောင်းရဲ့ ခြားနားချက်ဟာ အဝေးကြီး မဟုတ်ဘူး။ စံလွဲတဲ့အထိ ဖြစ်တာ၊မဖြစ်တာကလေးပဲ။

ဒီတော့အရူးဟာ မရူးသူတွေထက် မဟုတ်၊မမှန်၊မရှိတွေကို အဟုတ်၊အမှန်၊အရှိလုပ်မိတာ ပိုသွားတာကလေးပဲပေါ့။ သည်တော့ အရူးနဲ့ မရူးသူဟာ အများကြီးခြားတာ မဟုတ်ဘူးပဲ။ ဒါပေမယ့် အရူးဟာ ကိုယ်ကိုမပိုင်တာကို လူတွေသိကြတယ်။ အရူးဟာ ကိုယ်နဲ့ တသားတည်း ရှိတာနဲ့၊ နည်းနည်းပဲ ကိုယ့်ထက်ပိုတာကိုတော့ လူတွေ သတိမထားမိကြဘူး။ အရူးနဲ့မရူးသူ ဒီနှစ်ဦးလုံးဟာ မရှိ၊ မမှန်၊မဟုတ်တွေကို အရှိ၊အမှန်၊အဟုတ် လုပ်ကြတာချင်းမှာ အတူအမျှ ဖြစ်ကြတယ်။

ဒီလိုဖြစ်လျက်နဲ့ အရူးကို အရူးလို့ လုပ်ကြတာက လူအများစုနဲ့ မတူအောင်အထိ အရှိ၊အမှန်၊အဟုတ် မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်တာကြောင့် သူများနဲ့ စံလွဲသူအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရတာပဲ။

အရူးလို့သတ်မှတ်ဖို့ရန် အသုံးပြုရတဲ့စံဟာ လူများစုပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစွဲအငြိမရှိမှ လုံးဝလွတ်လပ်တယ်

၂၄၇

သူတို့ထက်ထူးလို့ အရူးသတ်မှတ်တာပေါ့။ မဟုတ်တာကို အဟုတ်လုပ်
တာ အနည်းအများအလိုက် များသူကို နည်းသူက သတ်မှတ်တဲ့နာမည်ပဲ
ဖြစ်တယ်ပေါ့။

အရူးကို အရူးလို့ သတ်မှတ်သူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်ကိုသူတို့
စံလွှဲတာကလွဲလျင် အတူဖြစ်တယ်လို့ သတိမထားမိကြဘူး။ ဒီလို
သတိထားမိလျင် အရူးမှာ လွတ်လပ်မှု ပျောက်ဆုံးနေသလို ကိုယ့်မှာ
လည်း လွတ်လပ်မှုမရှိနေတာ သိမှာဖြစ်တယ်။ လူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်
အချုပ်အချယ်တွေကလွတ်အောင် ရုန်းကန်နိုင်လို့ လွတ်တာနဲ့ လွတ်လပ်
တာ မဟုတ်ဘူး။ အချုပ်အချယ်အောက်မှာ ကျရောက်နေတာဟာလည်း
မလွတ်လပ်တာ မဟုတ်ဘူး။

၇၈။ အစွဲအငြိမရှိမှ လုံးဝလွတ်လပ်တယ်

မရှိကို အရှိ၊ မမှန်ကို အမှန်၊ မဟုတ်ကို အဟုတ် လုပ်
နေမယ်ဆိုလျင် ဒီသူဟာ ဘယ်သူရဲ့ အချုပ်အချယ်က လွတ်အောင်
ရုန်းပြီးပေးမယ့် လွတ်လပ်သူ မဟုတ်ဘူး။

လွတ်လပ်သူဟာ ဘယ်သူရဲ့ အချုပ်အနှောင်အတွင်း
ချသွင်းထားခံရနေစေ အရှိကို အရှိ၊ အဟုတ်ကို
အဟုတ်၊ အမှန်ကို အမှန်မြင်ပြီး ပြောဆိုပြုမူနိုင်သူ
ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုဖြစ်ဖို့ သူ့ဆီမှာ အရာတစ်ခု လိုအပ်တယ်။
အဲဒါက ... အစွဲအငြိကင်းဖို့ ကလေးပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစွဲအငြိဟာ ဒီလောက် အရေးပါတယ်။

ကာမ၊ရူပ၊အရူပ ဒီသုံးဘဝမှာ အစွဲအငြိတွေ မလွဲမသွေ ဖြစ်ကြတယ်။ သည်အစွဲအငြိတွေ စံလွဲတဲ့အထိ များအောင်မရှိသေးတော့ အကောင်း၊ ရှိတော့ အရူးပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ဒါတွေရှိသူဟာ မလွတ်လပ်သူတွေ ပါပဲ။

ဒါကြောင့် ဒီသုံးဘဝအပေါ်ထားရှိတဲ့ အငြိအစွဲဟာ လူတွေရဲ့ အမြင့်ဆုံးလိုအပ်ကို ဖျက်ဆီးနေတဲ့ အကြီးဆုံးလက်သည်ပဲ ဖြစ်တယ်။

လူဟာ တဦးချင်း လွတ်လပ်လိုတာဟာ အလွန် သဘာဝကျတယ်။ ဒါကလေးမှ မရလျင် လူဟာ ဘာမှမရနိုင်လို့ဘဲ။

ဒါကလေးဆိုပေမယ့် ဒါဟာ လူဦးချင်းရဲ့ ထိပ်တန်းအရာကလေးလည်း ဟုတ်တယ်။ လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်မှ ကိုယ်မပိုင်လျင် လူက တခြား ဘာကို ပိုင်ရဦးမှာမို့လဲ?

လူဟာ ဘယ်လောက် အောင်မြင်မှုအထွေထွေကို အောင်မြင်ပါစေ၊ သူက သူ့ကိုယ်ကိုမပိုင်လျင် အောင်မြင်တာလည်း မပိုင်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုင်ချင်ရမယ်။

ဒါ့အပြင် လူမှာ ဘာများ အဖတ်ဆယ်စရာရှိသေးသလဲ။

ဒါ့ကြောင့်...

လူပန်းတိုင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပိုင်မှု၊

ဒါမှမဟုတ် လွတ်လပ်မှုပဲ။

ဒါရဲ့ အဓိက အဆီးအဆိုဟာ အငြိအစွဲပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အစွဲအငြိမရှိမှ လုံးဝလွတ်လပ်တယ်

၂၄၉

လူဟာ လွတ်လပ်မှုပန်းတိုင်ဆီ မရောက်နိုင်အောင် အငြိအစွဲ
တွေက ပိတ်ဆို့ထားနေတယ်။ ဒီတော့ ဒီအငြိအစွဲ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ
ဟာ လွတ်လပ်တယ်ဆိုတာကို အလှပဆုံး သရုပ်ဖော်ချက်ပဲ။

ဒါကြောင့် ဘုရားဟာ သူ့ရဲ့ ဒုက္ခကလွတ်မြောက်မှုပြသစွာ
အချက်ရဲ့ အနက်ကို ဝိရာဂ=အစွဲအငြိကင်းခြင်းလို့ ဟောပြောတာ
ဖြစ်တယ်။

ဒီမှာ အစွဲအငြိနဲ့ အစွဲအငြိရဲ့မကောင်းဆိုးဝါး ဖြစ်ပုံတွေ လေ့
လာခဲ့ကြတာ အလွန်ပဲ ရှည်လျားလာခဲ့ပြီ။ ဒါတွေဟာ နိရောဓ အရိယ
သစ္စာရဲ့ အရကောက်မှာ ထင်ရှားထက် ထင်ရှားဖြစ်အောင် ကျေးဇူးပြု
မယ် ဖြစ်တယ်။

ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့ လူအတွက် အချက်ဖြစ်တဲ့အရာဟာ
ဒီအစွဲအငြိပဲ။ လူအတွက် ထိပ်တန်းလိုအင်ကို ပျောက်ကွယ်အောင်
လုပ်တဲ့အရာဟာ ဒါမှမဟုတ် လိုအင်ကိုတောင် လိုချင်ရကောင်းမှန်း
မသိစေတဲ့အရာဟာ ဒီ အစွဲအငြိပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီ အစွဲအငြိဟာ လူကို တုံးစေတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းခြင်းဆိုတာကို ဒီ အစွဲအငြိကင်းမှု=ဝိရာဂဆိုတာနဲ့
ဘုရားက ကောက်ပြဖွင့်ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းရဲ့ အနက်ဟာ
မထင်စရာမရှိ ဖြစ်ပြီပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၇၉။ ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းမှု(နိဗ္ဗာန်)

ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းမှုကို ဘုရားက ဒီဟောကွက်မှာ...

စာဂ၊ပဋိနိဿဂ္ဂ၊မုတ္တိ၊အနာလယဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့သုံးပြီး ပြောသွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ပိုမိုသုံးကြတယ်။ နိဗ္ဗာန်ပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ တဏှာသုံးတန် မရှိခြင်းလို့ အနက်အဓိပ္ပါယ် ရတယ်။

နိ-ဆိုတဲ့ စကားက တားမြစ်ခြင်းပြ စကားပဲ။

ဗ္ဗာန်-ဆိုတာက ဝါန=ဗာန=တဏှာသုံးတန် ပါပဲ။

သည်တော့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တဏှာသုံးတန် မရှိခြင်းပဲပေါ့။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ တခုတည်းဖြစ်တဲ့ ပန်းတိုင်က ဒီနိဗ္ဗာန်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အလိုချင်ဆုံးအရာကို ပြောပါဆိုလျှင် အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ မသိဆုံးအရာ ပြောပါဆို လျှင်လည်း နိဗ္ဗာန်ပဲ ပြောလျှင် မှားမှာမဟုတ်ဘူး။ မသိတဲ့အရာ လိုချင် တာဟာ အတော်သဘာဝမကျဘူး။ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူး မဟုတ် လား။ ရတောင်မှ မသိတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူ ဘာလုပ်ဖို့ ယူမှာ လဲ။

ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ဟာ နိဗ္ဗာန်အဖြစ် မှန်နေတာကို သိဖို့လိုတယ်။ သိမှ နိဗ္ဗာန်ဘာလုပ်မလဲ သိမယ်။ သိမှ လုပ်ပြီး-အသုံးကျမှာပေါ့။ နိဗ္ဗာန်သိဖို့ အရေးကြီးဘူး မပြောထိုက်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်ကို အပေါင်းရော၊ အသေးစိတ်ရော အားလုံးသိအောင် လေ့လာကြရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းမှု(နိဗ္ဗာန်)

၂၅၁

နိဗ္ဗာန်နဲ့စပ်လို့ အသေးစိတ်တွေကို တရှည်တလျား ပြောခဲ့ချက်
တွေ ကောက်ချက်ဆွဲလျင် အချက်သုံးချက် ရမယ်။

- (၁) ပဌမတချက်က နိဗ္ဗာန်ဟာ လွန်ကျူးပြီး လူပေါ်တုံ့ပြန်မှု
ဘဝတွေကို စွဲငြိနေတဲ့တဏှာတွေ ချုပ်တာ ဖြစ်တယ်လို့
သိရမယ်။
- (၂) ဒုတိယတချက်က ဒီလိုချုပ်တာဟာ အကြွင်းမဲ့ တဲ့အဖြစ်
အထိရှိတယ် သိရတယ်။
- (၃) တတိယက အစွဲအငြိ ကင်းတယ်ပေါ့။

ဒီအချက်တွေ ပေါင်းလိုက်လျင် နိဗ္ဗာန်ဟာ...
လွန်ကျူးတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေအပေါ် အစွဲအငြိတွေ
အကြွင်းမဲ့ချုပ်ဆုံးတာ-လို့ ရတယ်။
ဒီတော့...
နိဗ္ဗာန်ဟာ လူမှာတည်ရှိတဲ့အရာ-ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။

ဒါပေမယ့် နိဗ္ဗာန်ဟာ လူမှာဖြစ်တဲ့အဖြစ်လို့ ပြောဖို့ရာတော့
အခက်အခဲရှိတယ်။ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုနဲ့ ဒါကိုစွဲငြိမှုကသာ လူမှာဖြစ်တဲ့
အဖြစ်ပဲ။ အဲဒီအဖြစ်တွေ မရှိတဲ့အနေကို အဖြစ်လို့ပြောတာ ဖြစ်လို့ပဲ။
ဒါကို ပုံတူတခုနဲ့ နားလည်ပေးရမှာပဲ။
ရောဂါတခု ရနေသူဟာ ရောဂါကိုပျောက်အောင် လုပ်နိုင်
လို့ ပျောက်ပြီးလျင် ဘာပြောရသလဲ?
ရောဂါပျောက်ပြီပဲ ပြောရတယ်။
ရောဂါပျောက်တာဟာ ဘာဖြစ်တာလဲ?

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မေ့

၂၅၂

ဘာမှ ထူးခြားပြီးဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဘာဖြစ်တာမှ မဟုတ်လျှင် အဲဒါဟာ တန်ဖိုးမဲ့လား? မေးစရာ

ပဲ။

ရောဂါပျောက်တာဟာ တန်ဖိုးသိပ်ရှိတာပေါ့။ တန်ဖိုးမဲ့ မဟုတ်

ဘူး။

တန်ဖိုးရှိလျှင် လူမှာဘာဖြစ်တာလဲ? မေးလျှင် ...

ဘာမှထူးခြားပြီးဖြစ်တာ မရှိဘူး။

နိဗ္ဗာန်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ သိရမယ်။

မကျန်းမာမှုများကို ငြိမ်းသတ်ပယ်ဖျောက်ပြီး ကျန်ခဲ့တာဟာ ကျန်းမာတာပဲ။ ကျန်းမာတယ်ဆိုတာ မကျန်းမာတာလို အထွေထွေ အလာလာ အဖြစ်ဆိုးတွေ ပြောစရာမရှိဘူး။

ဒီအတိုင်းပဲ။ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုနဲ့ အဲဒီအမှုကို စွဲငြိတာတွေ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုလို့ ဘာဖြစ်တယ် ပြောစရာ မရှိဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ၊ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုနဲ့ စွဲငြိမှုတွေ ငြိမ်းနေတာတွေပဲ။ ဖြစ်တာ မရှိတော့ ငြိမ်းတာပဲပေါ့။

ဖြစ်တာက=လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုနဲ့ အဲဒါကို စွဲငြိမှုတွေပဲ။

ချုပ်တာကလည်း=အဲဒါတွေပဲ။ ချုပ်လို့ အဲဒါတွေမရှိတာဟာ လွတ်လပ်မှုပဲ။

လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုနဲ့ အဲဒါကိုစွဲငြိမှုတွေဖြစ်တာက ဒုက္ခပဲ။

အဲဒါတွေမရှိတာဟာ ချမ်းမြေ့တာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းမှု(နိဗ္ဗာန်)

၂၅၃

ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ဟာ...

-လူမှာ ငြိမ်းအေးတာ၊

-လွပ်လပ်တာ၊

-ချမ်းမြေ့တာရဲ့ နာမည်ပဲ။

ဒါတွေဟာ လူတွေအတွက် အလိုလားအပ်ဆုံး အရာတွေ ဖြစ်တယ်။ ထင်ရှားတဲ့အရာတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ လူ-အသုံးနဲ့ တည့် တာတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကြောင့် နိရောဓနိဗ္ဗာန်ရဲ့ အရကောက်ကို မှန်ဝါးဝေသီ မနေတော့ဖို့ ဖြစ်တယ်။ ကောက်တဲ့အခါလည်း အာနိမတိ သလို လျှာနဲ့မထိသလို မပြီမသ မဖြစ်ရတော့ဖို့ လိုပါတယ်။

ဒို့လိုချင်တာက ဘာလဲ?

နိဗ္ဗာန်ပေါ့။

နိဗ္ဗာန်က ဘယ်လိုဟာလဲ?

လူတွေအပေါ်မှာ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုနဲ့ အဲဒါကို စွဲငြိနေတာတွေ အကြွင်းမဲ့ မရှိတော့လို့...

-ငြိမ်းအေးနေတာ၊

-ချမ်းမြေ့နေတာ၊

-လွတ်လပ်နေတာတွေပေါ့။

ဒီလို ငြိမ်းအေး၊ချမ်းမြေ့၊လွတ်လပ်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ?

ဒါ မေးစရာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီအမေးဟာ မေးစရာကို လွန်တဲ့ အမေးပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၅၄

ဘာကြောင့်လဲ?

လူက ငြိမ်းအေးဖို့၊ ချမ်းမြေ့ဖို့၊ လွတ်လပ်ဖို့ကို လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေရသူ ဖြစ်လို့ပဲ။

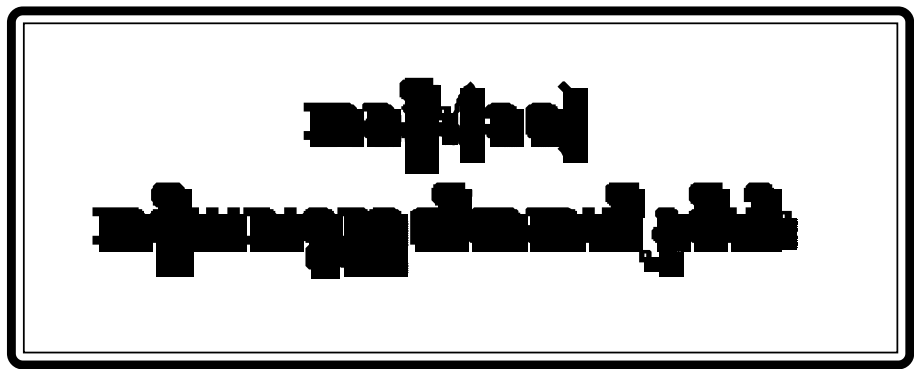
မေးခြင်းမေးလျှင် ...

ဒါကို ငြိမ်းအေးပုံ မဖြစ်နိုင်ပုံရှိတယ် ထင်တာ။ ချမ်းမြေ့ပုံ၊ လွတ်လပ်ပုံ မရှိနိုင်ဘူးထင်တာတွေပဲ မေးဖို့ရှိတာ။ အဲဒါမရှိလျှင် ဒါဟာ ပြဿနာမရှိတဲ့ ဒုက္ခငြိမ်းမှုရဲ့ အရကောက်ချက်ဖြစ်တယ်။

ဒီမျှပဲ ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ=နိဗ္ဗာန်ရဲ့ အရ အဆုံးသတ်မယ်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၁၀)
အရိယသစ္စာဉာဏ် တဆယ့်နှစ်ပါး

၈၀။ သစ္စာဉာဏ်

အရိယသစ္စာလေးချက်ထဲက မဖွင့်ရသေးတဲ့ သစ္စာဟာ ဒုက္ခ
နိရောဓ ဂါမိနီပဋိပဒါအရိယသစ္စာ ခေါ်တဲ့ မဂ္ဂအရိယသစ္စာ ဖြစ်တယ်။
ဒီသစ္စာကို ဒီမှာ မဖွင့်ရသေးပေမယ့် အလယ်အလတ်လမ်းခမ္ဘာအဖြစ်
အကျယ်တဝင့် ပြခဲ့ပြီးပြီဖြစ်လို့ ဒီမှာ ဖွင့်ဖွယ်မရှိ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့်
အရိယသစ္စာလေးချက်ရဲ့ အနက်ဖွင့်များ စုံပြီလို့ ပြောရမယ်။

အခု ဖွင့်ပြခဲ့တာတွေအရ သိခဲ့ကြရပြီးတာဟာ အရိယသစ္စာ
လေးပါးရဲ့ သစ္စာဖြစ်ပုံတွေပါပဲ။

ဒုက္ခရဲ့ ဒုက္ခအဖြစ်ဟာ ဘယ်ဟာတွေဖြစ်တယ်၊

အဲဒါတွေဟာ အစစ အမှန်တွေ ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုသိတာဟာ အရိယသစ္စာရဲ့ သစ္စာအဖြစ်ကို သိတာမျှပဲ
ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာကိုလည်း သမုဒယသစ္စာ(=ဒုက္ခဖြစ်
ကြောင်း အမှန်)ပေါ့။ အဲဒါတွေရဲ့ အရဟာ ဘာတွေဖြစ်တယ်၊ အဲဒါတွေ
ဟာ ဘယ်လိုမှန်ကန်တယ်ဆိုတဲ့ သစ္စာဖြစ်ပုံသိအောင် လေ့လာခဲ့ရတာ
ပဲ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကိစ္စဉာဏ်

၂၅၇

ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာနဲ့ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါ အရိယသစ္စာလည်း ဒီလိုပဲ။ သူတို့ အရဟာ ဘာတွေဖြစ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှန်ကန်ချက်တွေရှိတယ်လို့ သစ္စာအဖြစ် သိခဲ့တာမျှပါပဲ။

ဒီတော့ လေ့လာခဲ့ပြီးသမျှအရ အရိယသစ္စာလေးချက်ရဲ့ အရတွေနဲ့ အဲဒီ အရိယသစ္စာတွေရဲ့ သစ္စာအဖြစ်တွေ သိခဲ့ကြရပြီပေါ့။ သည်လိုသိတာကိုပဲ ဉာဏ်အမည်နဲ့ပြောတော့ သစ္စဉာဏ်ပေါ့။

အရိယသစ္စာတွေရဲ့ သစ္စာဖြစ်ပုံကိုသိတဲ့ သစ္စဉာဏ်ကို ဖြစ်စေခဲ့ရပြီလို့ ပြောရမယ်။

၈၁။ ကိစ္စဉာဏ်

ဒီသစ္စာတွေဟာ ဘာလုပ်စရာတွေ ရှိသလဲ?

ဘာလုပ်ဖို့လဲ? ပေါ့။

အရိယသစ္စာကို ဒီလိုကလေး သစ္စာအဖြစ်သိရုံနဲ့ အကျိုးမများဘူး၊ သူ့ကိစ္စတွေသိပြီး အသုံးချရမှာ ဖြစ်တယ်။ အရိယသစ္စာလေးပါးရဲ့ တပါးတိုင်းမှာ သူ့ကိစ္စနဲ့သူ ရှိတယ်။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ ကိစ္စဟာ ပိုင်းခြားအသိခံဖို့ ဖြစ်တယ်။

သင်္ခန်းစာယူဖို့ကိစ္စတွေလို့ ပြောရမယ်။

ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာဆိုလျှင် ပယ်ပစ်တာခံရဖို့ ကိစ္စရှိတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာကတော့ ဆိုက်ရောက်ခံရဖို့ကိစ္စ
ရှိတယ်။

ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါအရိယသစ္စာက ပွားဖို့များဖို့ ကိစ္စပေါ့။

ဒီမှာ ကိစ္စဆိုတာ အလုပ်လုပ်စရာလို့ ပြောရမယ်။

အသိခံအလုပ်၊

အပယ်ခံအလုပ်၊

ဆိုက်ရောက်ခံအလုပ်နဲ့

ပွားစရာအလုပ်တွေ အသီးသီး ရှိကြတယ်ပေါ့။

သိစရာ၊ပွားစရာတွေဖြစ်တယ် ပြောတာပဲ။

ဒီတော့ ဒုက္ခအရိယသစ္စာက သိစရာကိစ္စရှိတယ်။ ဒုက္ခသမု
ဒယအရိယသစ္စာက ပယ်စရာ၊ ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာက ဆိုက်
စရာ၊ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါ အရိယသစ္စာက ပွားစရာ၊ ဒီလို ကိစ္စ
တွေ ရှိကြတယ်။ ဒီလို အရိယသစ္စာတွေရဲ့ ကိစ္စကိုသိတာဟာ ကိစ္စ
ဆိုင်ရာဉာဏ်တွေဖြစ်တာ ကိစ္စဉာဏ် ဖြစ်တာပဲပေါ့။

၈၂။ ကတဉာဏ်

အရိယသစ္စာတွေရဲ့ သစ္စာဖြစ်ပုံလည်း သိတယ်။ သစ္စာဖြစ်ပုံ
သာမက အရိယသစ္စာအသီးသီးမှာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေလည်း သိ
တယ်ပေါ့။ ဒီလိုဖြစ်တော့ အရိယသစ္စာကို လေ့လာတဲ့သူက ဒီသစ္စာ
တွေကို သူ့လုပ်စရာရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြီပေါ့။ ဒီတော့ လုပ်သူဟာ
လုပ်တာရဲ့အတိုင်းအတာတခု ရောက်လျင် အလုပ်ပြီးကြစမြဲပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကတဉာဏ်

၂၅၉

ဒီလိုပဲ အရိယသစ္စာ လေ့လာသူတွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်။
ဒုက္ခအရိယသစ္စာကို လေ့လာသူက...
ပဌမမှာ ဒုက္ခဖြစ်တဲ့ကံကို သိတဲ့ဉာဏ် ရတယ်။
နောက် ဒီသစ္စာဟာ လေ့လာစရာရှိတဲ့ သစ္စာပဲလို့ ကိစ္စသိတဲ့
ဉာဏ် ဖြစ်တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ ပိုင်းခြားသိစရာလုပ်ငန်းကို
ပိုင်းခြားသိပြီးပြီလို့ ဉာဏ်ပေါ်တယ်။ အဲသည်ဉာဏ်ဟာ ကတဉာဏ်
ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာမှာလည်း သည်လိုပဲ။ ပယ်စရာကို
သိတဲ့ ကိစ္စဉာဏ်၊ ပယ်ပြီးနောက် ဆုံးသွားတဲ့အခါ ပယ်ပြီးတာကို
သိတဲ့ဉာဏ် ပေါ်တာပဲ။ အဲဒါက ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာရဲ့ ကတ
ဉာဏ်ပေါ့။

ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာမှာ ဆိုက်စရာသိတဲ့ ကိစ္စဉာဏ်ပေါ်
ပြီးနောက်၊ ဆုံးတဲ့အခါ ဆိုက်တာဖြစ်တာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ ဆိုက်စရာကို
ဆိုက်ပြီးပြီလို့ သိတဲ့ဉာဏ် ပေါ်တာပဲ။ အဲဒီဉာဏ်ဟာ ဒုက္ခနိရောဓ
အရိယသစ္စာရဲ့ ကတဉာဏ်ပဲ။

ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါအရိယသစ္စာရဲ့ ပွားစရာကို လေ့လာ
တာလည်း၊ ပြီးဆုံးတဲ့အဖြစ် ရောက်တာပဲ။ အဲဒီ ပွားပြီးတာကို သိတာ
ဟာ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါအရိယသစ္စာကတဉာဏ် ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီတော့ အရိယသစ္စာ တခု၊တခုမှာ...
 သစ္စဉာဏ်၊
 ကိစ္စဉာဏ်၊
 ကတဉာဏ်လို့ ဉာဏ်သုံးပါးစီ ရှိကြတယ်။
 အရိယသစ္စာက လေးပါးဆိုတော့ ဉာဏ်တဆယ့်နှစ်ပါး ဖြစ်
 တာပေါ့။

အရိယသစ္စာကို ချဉ်းကပ်သူတွေက အရိယသစ္စာကို အစ-
 အဆုံး ချဉ်းကပ်တာ ဖြစ်ဖို့အတွက် ဒီအရိယသစ္စာတွေအပေါ်မှာ ဒီလို
 ဉာဏ်တဆယ့်နှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာတဲ့အထိ လေ့လာကြရမှာ ဖြစ်
 တယ်။

၈၃။ သစ္စဉာဏ်တဆယ့်နှစ်ပါးရမှ ဘုရားအဖြစ်ဝန်ခံ

ဘုရားက သူဟာ ဒီလိုပဲ၊ အရိယသစ္စာလေးချက်ရယ်၊
 ဒီသစ္စာတွေရဲ့ သစ္စ၊ကိစ္စ၊ကတတွေရယ်လို့ ဉာဏ်တွေ ပေါ်လာတယ်။
 ဒါတွေကို ရှေးကကြားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ အမြင်၊အသိ၊ပညာတွေ
 ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

ဒါတွေပေါ်မလာခင်က အဘိသမ္မုဒ္ဓဖြစ်ပြီလို့ ဝန်ခံတာမျိုး
 မလုပ်ခဲ့ဘူး။ အခုမှ အဘိသမ္မုဒ္ဓလို့ သူဝန်ခံတာဖြစ်တယ်လို့ ဖွင့်ဟမိန့်
 ကြားခဲ့တယ်။ အဘိသမ္မုဒ္ဓကို မြန်မာတွေက ဘုရားလို့ ပြန်ကြတယ်။
 ပါဠိရဲ့အနက်ကတော့ ထူးထူးခြားခြားကို ကိုယ်တိုင်သိပြီး တရားထူးရပြီး
 လို့သာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သစ္စဉာဏ်တဆယ့်နှစ်ပါးရမှ ဘုရားအဖြစ်ဝန်ခံ

၂၆၁

တရားထူးရတာဟာလည်း ဘုရားဖြစ်တာဆိုတော့ ဒီလို ပြန်ကြတာပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ အဘိသမ္မုဒ္ဓလေးပါးမှာ သိပုံသုံးပါး (ဉာဏ် သုံးပါး)နဲ့ ပွားပြီး အဘိသမ္မုဒ္ဓအခြင်းအရာ တဆယ့်နှစ်ပါးကို သိကြ ရမယ်။ ဒါကိုသိတော့ အဘိသမ္မုဒ္ဓတွေကို ကိုင်တွယ်မှားတာမျိုး မဖြစ် ဘူးပေါ့။

ဒီ(အရိယသစ္စာ)လေးပါးထဲမှာ ကျင့်ပွားရမှာက ...
တပါးတည်းပဲ။ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါအဘိသမ္မုဒ္ဓပေါ့။
သင်္ခန်းစာယူတဲ့အနေနဲ့ သိရမှာက ...
ဒုက္ခအရိယအဘိသမ္မုဒ္ဓ တပါးတည်းပဲ။
ပယ်ရမှာက ဒုက္ခသမုဒယအဘိသမ္မုဒ္ဓ၊
ဆိုက်ရမှာက ဒုက္ခနိရောဓအဘိသမ္မုဒ္ဓပဲ။

ဒုက္ခနိရောဓကို အသိခံ၊ ဒုက္ခသမုဒယကို အသိခံ၊ ဒီလိုလုပ် လျင် မမှန်တော့ဘူးပေါ့။
ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါပွားတော့-ဒုက္ခသိ။
ဒုက္ခသိတော့ ဒုက္ခသမုဒယ-ပယ်။
ဒုက္ခသမုဒယပယ်တော့ ဒုက္ခနိရောဓ-ဆိုက်။
ဒုက္ခနိရောဓဆိုက်တော့ ပွားပြီးတော့တာပဲ။
ဒီလိုပြီးတာဟာ ကိစ္စတွေဆောင်ရွက်လို့ ပြီးသွားတာကိုပဲ ကိစ္စပြီးတယ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ သုံးကြတယ်။ အရိယသစ္စာရဲ့ကိစ္စ တွေ ဆောင်ရွက်လို့ ပြီးသွားတာရဲ့ နာမည်ပဲပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၆၂

ဘုရားက အရိယသစ္စာလေးချက်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ဟောပြော
တယ်။ ဒီဟောပြောချက်တွေဟာ သူ-တွေ့၊ သိလိုက်တဲ့ အလယ်
အလတ် ကျင့်စဉ်ဓမ္မတွေရဲ့ အလုပ်လုပ်ပုံနဲ့ အကျိုးတရားတွေ ဖော်ဆောင်
ပုံ။ ပန်းတိုင်ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဝင်ပုံ။ သုံးပြချက်တွေ ဖြစ်တယ်။
ဒါကို အခုလို အရိယသစ္စာပြချက်တွေကို လေ့လာပြီးတဲ့အချိန်မှာ သိ
သာပေါ်လွင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်။

၈၄။ အလယ်အလတ်ဓမ္မရဲ့ဂုဏ်

သူ့ရဲ့ အလယ်အလတ်တရားဓမ္မဟာ တရားလို့ခေါ်ရတဲ့ ကြံဆ
စိတ်ကူး(တက္ကာဝစရ)ပြုရာက ဘာအသုံးကျတယ်ရယ် အတိအကျ
မရှိဘဲ အသစ်အဆန်း တွေ့သိရချက်ဖြစ်လို့ တင်ပြ တည်ရှိနေတဲ့အရာ
မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဘာပြဿနာကိုမျှ ဖြေရှင်းမပေးနိုင်တဲ့ အရာ
လည်း မဟုတ်ဘူး။

ဆိုလိုတာက ...

အလယ်လမ်းဓမ္မဟာ ဘာလိုအင်မှမရှိဘဲ တည်ဆောက်ထား
တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဓမ္မ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဘာလိုအင်ကိုမှ ဖြည့်မပေး
နိုင်တဲ့ ဓမ္မမည်ကာမျှ ဓမ္မလည်း မဟုတ်ဘူး။

အလယ်အလတ်ဓမ္မဟာ ...

လူ့ကမ္ဘာလောကရဲ့ လွတ်လပ်မှုအတွက် ထွက်
ပေါက်ပိတ်နေတာကြောင့် လူတွေဘဝဒုက္ခ ရေအ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ယနေ့ကမ္ဘာရှိ လူ့လောကအခြေအနေ

၂၆၃

လျှင်ကြောမှာ မျောမြုပ်ခံနေရတာတွေကို ဆယ်
တင်ဖို့ ထွက်ပေါက်ဖော်ရန် လိုအပ်ချက်ကိုဖြည့်ဖို့
ဓမ္မ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားဟာ ဒီဓမ္မကို ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ ရှာဖွေခဲ့တယ်။
ပြဿနာကို အလျင်စောစွာသိပြီး အဲဒီပြဿနာကို ရှင်းနိုင်ဖို့
အဖြေကိုရှာရာက ရရှိချက်ဖြစ်တယ်။ လူမှာဖြစ်နေတဲ့ အန္တရာယ်တွေ
မြင်ပြီး ဒီအန္တရာယ်တွေကို ရှင်းနည်းရှာဖွေရာက သည်အလယ်လမ်းဓမ္မ
ကို ရရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။

၈၅။ ယနေ့ကမ္ဘာရှိ လူ့လောကအခြေအနေ

လူ့ဘဝမှာ သည်နေ့တိုင်အောင်လည်း လူ့လွတ်လပ်ရေးဟာ
ကကြီးရေး-က အဆင့်ကို မကျော်လွန်သေးဘဲ ရှိနေတာ အများသိ
ဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံအလိုက်၊ လူမျိုးအလိုက် လွတ်လပ်အောင်လည်း အတော်
လုံးပမ်းနေရဆဲ ရှိသေးတယ်။ နိုင်ငံအလိုက်၊ လူမျိုးအလိုက် လွတ်လပ်ပြီ
ဆိုသော်မှ လူတိုင်းချင်းလွတ်လပ်မှုအတွက် လမ်းစဟာ ပျောက်လျက်ပဲ
ရှိနေသေးတယ်။

တချိန်ကဆိုလျှင် နိုင်ငံအလိုက်၊ လူမျိုးအလိုက် လွတ်လပ်ပြီ
ဆိုလျှင် ဒီနိုင်ငံ၊ ဒီလူမျိုးထဲက လူတိုင်းချင်းလည်း လွတ်လပ်မှာပဲလို့
ထင်မြင်ခဲ့ကြတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားတွေ လွတ်လပ်လျင် ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားချင်းလည်း လွတ်လပ်ပြီပေါ့လို့ ထင်ကြတယ်။ လူ့ကမ္ဘာလောကမှာ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစား လွတ်လပ်မှုကြီး အကြီးအကျယ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်။ နေရာဒေသအလိုက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူဦးရေအလိုက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ပမာဏဟာ လေးစားအံ့ဩရလောက်တဲ့အထိ ရှိခဲ့တယ်။ ဒီလူတန်းစား လွတ်လပ်မှုကြီးအတွက် အဲဒီလူတန်းစားထဲက လူတွေ ဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းမဲ့လူတွေကို စတေးရတယ်။

ဒီတော့ ပစ္စည်းမဲ့လူတွေဟာ သူတို့အတန်းအစားကြီး လွတ်လပ်ဖို့အတွက် အစတေးခံတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ပစ္စည်းမဲ့လူတွေဟာ ကိုယ့်လွတ်လပ်မှု အဆုံးရှုံးခံပြီး လူတန်းစားလွတ်လပ်မှုကို တည်ဆောက်ကြရတယ်။

လူတန်းစားဟာ လွတ်လပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေ မလွတ်လပ်ဘူး။ ဒီတော့ လူတွေက လုံ့လတွေ၊ ဉာဏ်တွေ မထုတ်ကြတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ရောက်ကြတယ်။ စံနစ်အတွက် စတေးလိုက်ရလို့ ပျောက်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လိုချင်လာကြတယ်။ ဒီတော့ စံနစ်ကိုငြီးငွေ့ပြီး ကျောခိုင်းလိုက်ကြတယ်။ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားစနစ်ကြီးဟာ နေ့ချင်းညချင်း ပြိုလဲခဲ့တယ်။

ဒီမိုကရေစီစံနစ်လည်း ဒီလိုပဲ။ သည်စံနစ်လွတ်လပ်ဖို့ လူတန်းချင်းတွေကို စတေးကြရတာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

စတေး(သတိ)ဆိုတာ

၂၆၅

၈၆။ စတေး(သတိ)ဆိုတာ

ဒီမှာ စတေးဆိုတဲ့စကားလုံးကို နားမလည်ရှိမလား။

စတေးဆိုတာ ပါဠိပျက်ဝေါဟာရ ဖြစ်တယ်။ သတိဆိုတဲ့ ပါဠိကို အသံထွက်တော့ စတီလို့ထွက်တယ်။ နောက်တော့ ဗမာက စတေ၊ နောက်ဆုံး စတေးဖြစ်တာပဲ။ အနက်က လင့်အလိုသာ အလိုရှိ တဲ့မိန်းမလို့ ဖြစ်တယ်။ ကုလားတွေ ရှေးက လင်သေလျင် လိုက်သေ တာကို စတီလုပ်တယ် ခေါ်တယ်။ အခု စတေးလည်း ဒါပဲ။

စံနစ်အလိုသာ အလိုလိုက်ရတာကို စတေးတယ် ခေါ်ရတာ ပေါ့။ ဒီမိုကရေစီလည်း အများအတွက် အနည်းက လိုက်နေရတယ်။ ဒီတော့ တဦးချင်းရဲ့လွတ်လပ်မှုဟာ အများလွတ်လပ်မှုအတွက် စတေး ရတယ် ပြောရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီစံနစ်ကိုလည်း လူတွေ ငြီးငွေ့ လာကြတာ တွေ့ရတယ်။ ကိုယ့်လွတ်လပ်မှု စတေးပြီးမှ ရရှိလာတာ ဆိုတော့ ရပါ့မယ်။ ကိုယ့်လွတ်လပ်မှုက အဆုံးရှုံးခံရတယ် မဟုတ် လား?

ဒါကြောင့် လူကမ္ဘာလောကမှာ ဒီမိုကရေစီရနေတဲ့ သူတွေက တော့ တကိုယ်ရေ လွတ်လပ်မှုကို ငတ်မွတ်ဆာလောင်စွာ ရှာဖွေ တောင်းဆိုနေကြပြီ ဖြစ်တယ်။

လူတဦးချင်း လွတ်လပ်မှုလေးရလျင် လူသားထု လွတ်လပ်မှု က အပျောက်ဆုံးခံရမည့် အနေအထားမှာ ရှိတယ်။ ဒီတော့ လူ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၆၆

တဦးချင်း လွတ်လပ်မှုကို မစတေးဘဲ မထားနိုင်ကြသေးဘူး။ ဒီနေ့ လူကမ္ဘာလောကကြီး ဒီမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ လူတဦးချင်း လွတ်လပ်မှုအတွက် ကကြီးရေး-က အဆင့်မှာ ရှိပုံပေါ့။

ဘုရားဟာ ဒါအတွက် ဒီ အလယ်လမ်းထွက်ပေါက်ကို ဖော်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ ဒီအပေါက်ဟာ ဘယ်လောက်ပေါက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အရိယသစ္စာလေးချက်နဲ့ တွက်ပြလိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီအရိယသစ္စာတွေဟာ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနိပဋိပဒါအရိယသစ္စာရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အလုပ်လုပ်ပုံပြချက်တွေဖြစ်လို့ ဓမ္မရဲ့နိဂုံးလို့ ပြောခဲ့တာပေါ့။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၁၁)
ဓမ္မစကြာလေ့လာမှု နိဂုံး

၈၇။ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ တရားသိကြပြီ

ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ္တန်ရဲ့ ဓမ္မနဲ့ ဓမ္မနိဒါန်း၊ ဓမ္မနိဂုံး၊ သုံးပိုင်းလုံး
လေ့လာခဲ့ချက်ဟာ ပြည့်စုံခဲ့ပြီ။ ဒါတွေလေ့လာချက်အရ သိရတာက
ဘုရားဟာ တရားကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖော်ခဲ့တယ်။ တရားရဲ့
အနေအထားဟာ ဘယ်လိုရှိတယ်။ တရားက ဘယ်လိုတွေ အသုံးကျ
တယ်။ ဒါသိရတာပဲ။ သည်သုတ္တန်က သိစေချက်ဟာ ဒါပါပဲ။

ဘုရားက တရားကို...
အစွန်းနှစ်ပါး ဖယ်ရှားနည်းအားဖြင့် ဖော်ခဲ့တယ်။
တရားဟာ လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ အခြေအနေတွေရဲ့ သမာ
သမတ်ချက်တွေ ဖြစ်တယ်။
တရားဟာ လွန်ကျူးတဲ့တုံ့ပြန်မှုကို စွဲငြိနေတာတွေ၊ ငြိမ်းချမ်း
မှုအတွက် အမှားမြင်အကြောင်း ပယ်ပြီး အငြိမ်းဆောက်နိုင်တဲ့အထိ
အသုံးကျတာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကိုသဘောပေါက်တာဟာ သည်ဟောချက်ကို နားလည်သ
ဘောပေါက်တာပဲ။ ဒီသုတ္တန်မှာ ဒီတရားနာကြားသူတွေရဲ့ တုံ့ပြန်ချက်
မှတ်တမ်း လုပ်ထားတာလည်း တွေ့ရတယ်။ တရားနာသူက ငါးဦးပဲ။
အဲဒီအထဲမှာ ရှင်ကောဏ္ဍညဆိုသူတဦး ပါတယ်။ ဘုရားဟောပြီးတဲ့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တရားကို အထပ်ထပ်လေ့လာသင့်

၂၆၉

အခါ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဟောချက်ကို နားလည်သွားတယ်။ သူက သူနား
လည်ကြောင်း ဘုရားကို တုံ့ပြန်ပြောတယ်။

ပြောပုံက ...

‘(ဒုက္ခ)အကြောင်းဖြစ်တဲ့ သဘောတွေဟာ ချုပ်တဲ့
သဘောတွေပဲ’လို့ ဖြစ်တယ်။

သူတုံ့ပြန်ချက် မှန်ကြောင်း ဘုရားက လက်ခံလိုက်တယ်။
လက်ခံပုံပြောတဲ့စကားဟာ ‘ကောဏ္ဍညကြီး သိသွားပြီပဲ’လို့ ဖြစ်
တယ်။ ကျန်တဲ့လေးဦးက နားမလည်နိုင်ကြသေးဘူး။ နောက်လေး
ရက်ကြာမှပဲ လေးဦးသိကြတယ်။

၈၈။ တရားကို အထပ်ထပ်လေ့လာသင့်

ဒီတော့ ဒီတရားဟာ တကယ့်ကို စိုက်လိုက်မတ်တတ် တရား
ရှာဖွေနေသူတွေကိုတောင် အတော်ကြီး အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးယူ
ရတဲ့ အနေအထားရှိတယ်။ ကာလဌာနတွေ သိပ်ခြားတဲ့ အခုအတွက်
ဆိုတော့ ဒီထက် ပိုမို ဆွေးနွေးလေ့လာစရာတွေ ရှိတာပေါ့။

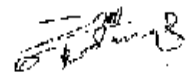
ဒါကြောင့် အခုလောက် ဆွေးနွေးလေ့လာပြခဲ့တာကို ရှည်
တယ်မအောက်မေ့ဘဲ နောက်ထပ် ဖြည့်ကျင့်စရာတွေတောင် ရှိနိုင်သေး
တယ်လို့ သဘောထားကာ အထပ်ထပ် လေ့လာနားလည်နိုင်အောင်
ကြိုးစားကြရမှာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၇၀

ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ္တန် လေ့လာချက် သည်မျှနဲ့ အဆုံးသတ်
လိုက်တယ်။

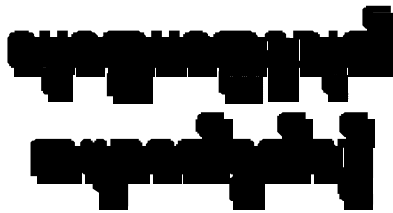
ဓမ္မဝိဟာရီရှင်ဉာဏ

P

ပြီးချိန် +၉-၁၁-၁၃၆၃(၂၁-၂-၂၀၀၂)တေး၊ နံနက်၀၄:၃၅နာရီ

D:\3tja\Dhammas\Dhamma.pm6(nsym)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မွေပိဟာရီ ရှင်ဉာဏ

၁၃၆၃ခုနှစ် နတ်တော်လဆန်း ၁၁ရက်
၂၀၀၁ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ရက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မိုးရေဓာတ်ပေးသော သမီးတို့

ဘုရားပင့်

- ၁။ ဇေယျမြောက်ဖျား၊ တိုင်းကားပြည်မွန်၊
ကပိလထီးနန်း၊ သိမ်းမြန်းစိုးစံ၊
သုဒ္ဓေါဒန၊ မာယာမောင်နှံ၊
သားတော်မြတ်-သိဒ္ဓတ်မည်တွင်ပြန်။
- ၂။ သာသနာဝဿ၊ မစမိခင်၊
တစ်ရာဆယ့်သုံး၊ ရောက်တုန်းနှစ်တွင်၊
ဝါဆိုလပြည့်၊ ပူးနေအယှဉ်၊
လောင်းသိဒ္ဓတ်-မွေးလတ်ဖွားသန့်စင်။
- ၃။ သားတော်သက်ရောက်၊ ဆယ့်ခြောက်အခါ၊
ယသော်နှမ၊ သက်မျှကြင်ယာ၊
ကိုယ်လုပ်ရှစ်သောင်း၊ အပေါင်းရံခါ၊
သုံးဆောင်နန်း-စံမြန်းပျော်ရွှင်စွာ။
- ၄။ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ ရောက်လစ်ချိန်ခါ၊
ရာဟုလာသား၊ မွေးဖွားပေါ်လာ၊
မယား၊ သား၊ နန်း၊ သိမ်းမြန်းဖို့ရာ၊
စိတ်လက်နှေး-ဝန်လေးနေလေရာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၅။ လူတို့စိတ်ထား၊ ပိုင်းခြားကြည့်ရာ၊
ကိုယ်ကောင်းဖို့ရေး၊ မြော်တွေးမြင်ခါ၊
လူနဲ့လူချင်း၊ ပေါင်းသင်းယှဉ်ရာ၊
ဆိုးညစ်ပဲ-ဆင်နွှဲဖြစ်ပေါ်လာ။

၆။ လူဆိုး၊လူဖျင်း၊ နှစ်ကင်း-လူမှာ၊
အို၊နာ၊သေများ၊ ဖြစ်ပွားခါခါ၊
အပျက်ရန်ပြီး၊ မင်းကြီးနေရာ၊
ရယူရေး-ကြောက်တွေး ရှက်လှပါ။

၇။ လူဆိုး၊လူဖျင်း၊ နှစ်ကင်း-လူမှာ၊
လူမအိုဘဲ၊ အအိုထဲဝင်တာ၊
ဒါတွေစုပွား၊ လူများလောက၊
သုံးမရ-လုံးဝပူစရာ။

၈။ လူဆိုး၊လူဖျင်း၊ နှစ်ကင်း-လူမှာ၊
လူမနာဘဲ၊ အနာထဲဝင်တာ၊
ဒါတွေစုပွား၊ လူများလောက၊
သုံးမရ-လုံးဝပူစရာ။

၉။ လူဆိုး၊လူဖျင်း၊ နှစ်ကင်း-လူမှာ၊
လူမသေဘဲ၊ အသေထဲဝင်တာ၊
ဒါတွေစုပွား၊ လူများလောက၊
သုံးမရ-လုံးဝပူစရာ။

- ၁၀။ အို၊နာ၊သေသိမ်း၊ အေးငြိမ်းဖို့ရာ၊
မြော်တွေး၊ရော်ငေး၊ မအေးချိန်မှာ၊
ရဟန်းဘဝ၊ တွေးစဝင်လာ၊
မင်းအဖြစ်-စွန့်ပစ်တော့ကိုခွါ။
(တောထွက်)
- ၁၁။ ဥရုဝေလ၊ တောဝမြိုင်မှာ၊
ရုပ်ပျောက်၊နာမ်ပျောက်၊ ကိုယ်ပျောက်ကျင့်ရာ၊
ခြောက်နှစ်လုံးလုံး၊သေဆုံးလှူရှာ၊
မကောင်းကျင့်-ပစ်လွှင့်ရှောင်ခဲ့ခါ။
- ၁၂။ ရူပါရူပ၊ ကာမရှောင်ရာ၊
လွန်ကျူးဆိုး၊ကောင်း၊ ကြောင်းကျိုးသုံးဖြာ၊
တခု စွဲမှတ်၊ တရပ် ဖြစ်လာ၊
သံသာရ-သတ္တထင်ပေါ်ရာ။
(ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သိ)
- ၁၃။ အကောင်သတ္တ၊ ဘဝ လူထင်၊
ဧည့်သည် သတ္တ၊ လူက **အိမ်ရှင်**၊
ကိလေ၊ကံဝဋ်၊ ဝိပါက်လည်လျင်၊
ကောင်ထင်ရှား- လူသား မပေါ်လွင်။
(ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပွား)

၁၄။ သတ္တဝါ-ဒုက္ခ၊ ဉာဏ်ဝဆင်ခြင်၊
အနိစ္စာနတ္ထ၊ လက္ခဏထင်မြင်၊
ကံကိုရုံမုန်း၊ ကံဆုံးဆိုက်ယှဉ်၊
မြတ်ဗုဒ္ဓ-လောက ပွင့်ပေါ်လွင်။
(ဘုရားဖြစ်)

၁၅။ သုံးထပ်ဝိဇ္ဇာ၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊
အကျွန်ုပ်စိတ်တွင်း၊ သက်ဆင်းကြွခါ၊
သစ္စာဖြူဖွေး၊ ကြုံမွေးဖြန့်လှာ၊
ပင့်ပန်ဖူး-ကြည်နူး ဝန္တနာ။

နတ်ပင့်

၁၆။ ဝန်းဝိုင်းသည်အတွင်း၊ မှီတင်းတည်ကုန်။
အနည်းအများ၊ ဂုဏ်အားလွမ်းခြုံ၊
လူကြီးလူကောင်း၊ အပေါင်းစုံစုံ၊
မြတ်ဘုရား-တရားနာလှည့်ကုန်။

ပဋိညာဉ်

၁၇။ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ငြား၊ ဘုရားဗြဟ္မာ၊
သဟမ္ပတိ၊ မည်ရှိသည်၊
တောင်းဆိုဆုံးဖြတ်၊ သုံးသပ်ခါခါ၊
မြတ်ဘုရား-ဟောကြားဒေသနာ။

ဓမ္မ

၂၇၆

၁၈။ လောကအလုံး၊ ရွှင်ပြုံးကြည်သာ၊
အများအကျိုး၊ ပွားတိုးဖို့ရာ၊
ဓမ္မစက္ကပ်၊ ပဝတ္တနာ၊
နာကြဖို့-ရွတ်ဖို့ အားစိုက်ခါ။

ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ်

၁၉။ တိုက်မှာအာရှ၊ မဇ္ဈိမဗဟို၊
တိုင်းဗာရာဏ၊ ပြည်မတခု။
မိဂဒါတော၊ သာမောမြိုင်ညို၊
ရသေ့ကျ-ဌာနပြည့်စုံဆို။
(ဓမ္မစက်ဟောရာဌာန)

၂၀။ ရှင်ကောဏ္ဍည၊ ဝပ္ပ မည်သာ၊
ရှင်အဿဇိ၊ ဘဒ္ဒိယပါ၊
မဟာနာမ၊ ပဉ္စဝဂ္ဂါ၊
သည်စခန်း-ကြိုးပမ်း တရားရှာ။
(ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦး)

၂၁။ မဟာသက္က၊ ရာဇမှတ်ရာ၊
တစ်ရာသုံးမြောက်၊ အရောက်နှစ်မှာ၊
ဝါဆိုလပြည့်၊ နှောင်းနေ့ချိန်ခါ၊
ထိုစခန်း-ကြွမြန်းမြတ်ဗုဒ္ဓါ။
(ဓမ္မစက်ဟောရက်)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ် ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်

၂၇၇

- ၂၂။ ပဉ္စဝဂ်များ၊ ဘုရားမြင်ရာ၊
ကတိဝတ်များ၊ ကျော်လွှားကြခါ၊
အညီအညွတ်၊ ချဉ်းကပ်ရောက်လာ၊
မြတ်ဘုရား-ဝပ်တွား ရိုကိုးစွာ။
- ၂၃။ နေဝန်းအနောက်၊ မပျောက်မီမှာ၊
လဝန်းအရှေ့၊ ပေါ်၍ထွက်လာ၊
ပဉ္စဝဂ်အား၊ ဘုရားမြတ်စွာ၊
ဓမ္မစက်-ဟောမြွက် လှည့်နှိုးရာ။
(ဓမ္မစက်ဟောချိန်)
- ၂၄။ အို-ရဟန်းများ၊ ထောင်နားစိုက်ပါ၊
မြတ်ဓမ္မများ၊ ငါ့အားဖြစ်လာ၊
သင်တို့သိရေး၊ ငါတွေးမြော်ခါ။
ငါဟောလတ်-သုံးသပ်နာယူရာ။
- ၂၅။ လွတ်မြောက်ဖို့လမ်း၊ လျှောက်လှမ်းတဲ့ခါ၊
နှစ်ဖြာယောဂ၊ ဝေးမှရှောင်ရာ၊
ကာမသုခ၊ အလ္လ-ဣကာ၊
နောက် အတ္တ- ကိလမထ ပါ။
(ရှောင်ရန်အစွန်းတရားနှစ်ပါး)

ဓမ္မ

၂၇၈

- ၂၆။ အာရုံကာမ၊ ရကြသူမှာ၊
ချမ်းသာဆင်းရဲ၊ ငြိစွဲပေါ်လာ၊
အစွဲအားထုတ်၊ ပြော၊လုပ်နေရာ။
ဒါ-ကာမ သုခအလ္လိကာ။
(ကာမစွဲလိုက်စားအစွန်း)
- ၂၇။ အာရုံယူကြ၊ ရူပရူပါ၊
စိတ်ထိန်းရပ်ငြိမ်း၊ ခပ်သိမ်းပျောက်ရာ၊
ကိုယ်၊သူမဟုတ်၊ ပြော၊လုပ်၊နေရာ၊
ဒါ-အတ္တ၊ ကိလမထပါ။
(ကာမပယ်လိုက်စားအစွန်း)
- ၂၈။ စွန်းရောက်နှစ်ခု၊ အနုယောဂါ၊
လူ့လမ်းထင်မှား၊ ကျင့်ပွားလေရာ၊
အကျိုးမများ၊ ရိုးသားပလာ၊
လူညံ့ကြမ်း-သော့သွမ်း ဆိုးဒုက္ခာ။
- ၂၉။ စွန်းရောက်နှစ်ရပ်၊ မကပ်သောခါ၊
မြင်၊တွေး၊ပြော၊ပြု၊ နေမှု သမ္မာ၊
ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
ဗဟိုလမ်း-တက်လှမ်းငါရောက်လာ။
(မဇ္ဈိမပဋိပဒါအကျင့်လမ်း)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ် ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်

၂၇၉

၃၀။ မဇ္ဈိမလမ်း၊ လျှောက်လှမ်းငါ့မှာ၊
မျက်စိ၊ဦးနှောက်၊ ပေါ်ပေါက်ဖြစ်လာ၊
ငြိမ်းအေး၊ရှင်းလင်း၊ ထိုးထွင်းသိခါ၊
ကြောင်းကင်းပြတ်-ရောက်လတ် နိဗ္ဗာန်ရွာ။

၃၁။ မြင်၊တွေး၊ပြော၊ပြု၊ နေမှု သမ္မာ၊
ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
လူနှင့်လူပြု၊ အမှုခြင်းရာ၊
အရိယ-မဂ္ဂအင်ရှစ်ဖြာ။
(မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး)

၃၂။ ရူပါရူပ၊ ကာမပြုရာ၊
ကံ၊ဝိပါက၊ လက္ခဏာဖြာဖြာ၊
ပျက်စီး၊ဆိုးဝါး၊ နှစ်သားမပါ၊
အရိယ-မဂ္ဂမြင်သမ္မာ။
(သမ္မာဒိဋ္ဌိ=အမြင်သမာ)

၃၃။ ရှေ့နောက်ကာမ၊ ရူပရူပါ၊
ကံ၊ဝိပါက်များ၊ ဖြစ်ပွားတိုင်းမှာ၊
လက္ခဏာများ၊ တင်ပွားလေရာ၊
အရိယ-မဂ္ဂတွေးသမ္မာ။
(သမ္မာသင်္ကပ္ပ=အတွေးသမာ)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၃၄။ ရူပါရူပ၊ ကာမသုံးဖြာ၊
ဒဿနထဲ၊ ဝင်စွဲမပါ၊
လူကလူအား၊ စကားဆိုရာ၊
အရိယ-မဂ္ဂပြောသမ္မာ။
(သမ္မာဝါစာ=အပြောသမာ)

၃၅။ ရူပါရူပ၊ ကာမသုံးဖြာ၊
ဒဿနထဲ၊ ဝင်စွဲမပါ၊
လူကလူအား၊ ပြုငြားလေရာ၊
အရိယ-မဂ္ဂပြုသမ္မာ။
(သမ္မာကမ္မန္တ=အပြုသမာ)

၃၆။ ရူပါရူပ၊ ကာမသုံးဖြာ၊
ဒဿနထဲ၊ ဝင်စွဲမပါ၊
လူကလူအား၊ နေထားမျက်နှာ၊
အရိယ-မဂ္ဂနေသမ္မာ။
(သမ္မာအာဇီဝ=အနေသမာ)

၃၇။ ပြော၊ပြု၊နေကြ၊ ဘဝပေါ်လာ၊
ပြုပြင်ပြောကြား၊ မမှားနောင်မှာ၊
ဘဝမဲ့ ပြော၊ပြု၊ နေမှုခါခါ၊
အရိယ-မဂ္ဂကြိုးသမ္မာ။
(သမ္မာဝါယာမ=ကြိုးစားမှုသမာ)

ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ် ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်

၂၈၁

- ၃၈။ ပြော၊ပြု၊နေ များ၊ မမှားဖို့ရာ၊
ကိုယ်၊စိတ်ခံစား၊ တရားတို့မှာ၊
လောကြီး၊ဒေါကြီး၊ စောင့်စည်းနှိုးခါ၊
အရိယ-မဂ္ဂနိုးသမ္မာ။
(သမ္မာသတိ=နိုးကြားမှုသမာ)
- ၃၉။ ပြော၊ပြု၊နေကြ၊ ဘဝထွေလာ၊
မှားခဲ့ချက်များ၊ ပျက်ပြားဆိုးစွာ၊
အသုံးမကျ၊ လက္ခဏထင်ရာ၊
အရိယ-မဂ္ဂစိတ်သမ္မာ။
(သမ္မာသမာဓိ=စိတ်ထားမှုသမာ)
- ၄၀။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊ ဖြစ်ပွားသောခါ၊
အာရုံဒုက္ခ၊ မဂ်ဝပေါ်လာ၊
သိခံဒုက္ခ၊ မဂ္ဂပွားရာ၊
အရိယ-သိကြ မှန်ဒုက္ခာ။
(ဒုက္ခအရိယသစ္စာ= အရိယတို့ ပိုင်းခြားသိအပ်သောအမှန်)
- ၄၁။ ဇရာ၊ဇာတိ၊ ဗျာဓိ၊မရဏာ၊
ချစ်ကွဲ၊မုန်းတွဲ၊ လိုလွဲဖြစ်ရာ၊
စွဲမိဖြစ်ကြ၊ ကမ္မ၊ဝိပါ၊
အရိယ-ဒုက္ခဒါသစ္စာ။
(ဒုက္ခအရိယသစ္စာအရကောက်)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

- ၄၂။ စွန်းရောက်မှာပြု၊ လူမှုခြင်းရာ၊
မြင်၊တွေး၊ပြော၊ပြု၊ နေမှုမိစ္ဆာ၊
ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
ကံ၊ဝိပါက်-ဖြစ်ချက်ဇာတိပါ။
(ဇာတိ=ကံဝိပါက်(အစွဲခန္ဓာ)ဖြစ်ခြင်း)
- ၄၃။ စွန်းရောက်မှာပြု၊ လူမှုခြင်းရာ၊
မြင်၊တွေး၊ပြော၊ပြု၊ နေမှုမိစ္ဆာ၊
ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
ကံ၊ဝိပါက်-ရင့်ချက် အိုဇရာ။
(ဇရာ=ကံဝိပါက်(အစွဲခန္ဓာ)အဟုန်တက်ရာမှကျခြင်း)
- ၄၄။ စွန်းရောက်မှာပြု၊ လူမှုခြင်းရာ၊
မြင်၊တွေး၊ပြော၊ပြု၊ နေမှုမိစ္ဆာ၊
ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
ကံ၊ဝိပါက်-နာချက် ဗျာဓိသာ။
(ဗျာဓိ=ကံဝိပါက်(အစွဲခန္ဓာ)ယိမ်းရွဲခြင်း)
- ၄၅။ စွန်းရောက်မှာပြု၊ လူမှုခြင်းရာ၊
မြင်၊တွေး၊ပြော၊ပြု၊ နေမှုမိစ္ဆာ၊
ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
ကံ၊ဝိပါက်-သေချက် မရဏာ။
(မရဏ=ကံဝိပါက်(အစွဲခန္ဓာ)ရွေ့လျော့ခြင်း)

- ၄၆။ စွန်းရောက်မှာပြု၊ လူမှုခြင်းရာ၊
မြင်၊တွေး၊ပြော၊ပြု၊ နေမှုမိစ္ဆာ၊
ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
ကံ၊ဝိပါက်-ဆိုးချက်ချစ်ကွဲပါ။
(ဝိယ ဝိပ္ပယောဂ=အလိုရှိသောကံဝိပါက်(အစွဲခန္ဓာ)မရခြင်း)
- ၄၇။ စွန်းရောက်မှာပြု၊ လူမှုခြင်းရာ၊
မြင်၊တွေး၊ပြော၊ပြု၊ နေမှုမိစ္ဆာ၊
ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
ကံ၊ဝိပါက်-ဆိုးချက် မုန်းတွဲပါ။
(အဝိယ သမ္ပယောဂ=အလိုမရှိသောကံဝိပါက်(အစွဲခန္ဓာ)ရခြင်း)
- ၄၈။ စွန်းရောက်မှာပြု၊ လူမှုခြင်းရာ၊
မြင်၊တွေး၊ပြော၊ပြု၊ နေမှုမိစ္ဆာ၊
ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
ကံ၊ဝိပါက်-ဆိုးချက် လိုလွဲပါ။
(ယံပိစ္ဆံ န လဘတိ=အလိုရှိသောကံဝိပါက်ကို မရ၊ မလိုတာရ)
- ၄၉။ စွန်းရောက်မှာပြု၊ လူမှုခြင်းရာ၊
မြင်၊တွေး၊ပြော၊ပြု၊ နေမှုမိစ္ဆာ၊
ကြိုးစား၊နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
ကံ၊ဝိပါက်-ဆိုးချက် စွဲခန္ဓာ။
(သံခိတ္တေန ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာ=ဒုက္ခဆိုတာ အစွဲခန္ဓာ)

ဓမ္မ

၂၈၄

၅၀။ အာရုံဒုက္ခ၊ မဂ်ဝထင်လာ၊
ဒုက္ခတရား၊ လိုလားမလာ၊
ဒုက္ခအပေါင်း၊ ဖြစ်ကြောင်းပယ်ရာ၊
သမုဒယ-အရိယ မှန်သစ္စာ၊
(ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာ=အရိယာတို့ ပယ်အပ်သောအမှန်)

၅၁။ ကာမ,ဘဝ၊ ဝိဘဝတဏှာ၊
ဒုက္ခအပေါင်း၊ ဖြစ်ကြောင်းသုံးဖြာ၊
တဏှာသုံးဝ၊ စိတ္တဇေမ္မာ၊
တဏှာစက်-ဝိပါက်,ကံပေါ်လာ။
(ဒုက္ခသမုဒယသစ္စာအရကောက်)

၅၂။ မြင်,တွေး,ပြော,ပြု၊ နေမှုကာမာ၊
ကြိုးစား,နိုးကြား၊ စိတ်ထားမိစ္ဆာ၊
ယင်းစွန်းရောက်များ၊ လိုလားလေရာ၊
ဒါ-ကာမ၊ ဆာလှလိုတဏှာ။
(ကာမတဏှာ=ကာမလိုချင်ခြင်း၌ ငြိကပ်သောဆာလောင်မှု)

၅၃။ မြင်,တွေး,ပြော,ပြု၊ နေမှု ရုပ်မှာ၊
ကြိုးစား,နိုးကြား၊ စိတ်ထားမိစ္ဆာ၊
ယင်းစွန်းရောက်များ၊ လိုလားလေရာ၊
ဒါ-ဘဝ၊ ဆာလှလိုတဏှာ။
(ဘဝတဏှာ=ကာမသညာကိုပယ်ခြင်း၌ ငြိကပ်သောဆာလောင်မှု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ် ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်

၂၈၅

၅၄။ မြင်,တွေး,ပြော,ပြု၊ နေမှု လဟာ၊
ကြိုးစား,နိုးကြား၊ စိတ်ထားမိစ္ဆာ၊
ယင်းစွန်းရောက်များ၊ လိုလားလေရာ၊
ဝိဘဝ၊ ဆာလှ လိုတဏှာ။
(ဝိဘဝတဏှာ=ရုပ်ကိုပယ်ခြင်း၌ ငြိကပ်သောဆာလောင်မှု)

၅၅။ ကာမ,ဘဝ၊ ဝိဘဝတဏှာ၊
သမုဒယ၊ ပယ်ထချိန်မှာ၊
ဝိပါက်,ကံသိမ်း၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ၊
နိရောဓ-အရိယ မှန်သစ္စာ။
(ဒုက္ခနိရောဓ အရိယသစ္စာ=ကာမ၊ရူပ၊အရူပ အစွဲအငြိချုပ်ပြတ်)

၅၆။ ကံ,ဝိပါက၊ ဒုက္ခခြင်းရာ၊
တဏှာသုံးဝ၊ မူလရှိတာ၊
မူလပယ်ရှား၊ ကြွင်းထားပလာ၊
နိရောဓ-အရိယမှန်သစ္စာ။

၅၇။ မြင်,တွေး,ပြော,ပြု၊ နေမှုသမ္မာ၊
ကြိုးစား,နိုးကြား၊ စိတ်ထားလည်းပါ၊
လှူဆက်ဆံပြု၊ အမှုခြင်းရာ၊
အရိယ-မဂ္ဂ မှန်သစ္စာ။
(ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနီပဋိပဒါအရိယသစ္စာ=အရိယတို့ပွားမှုအမှန်)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၈၆

၅၈။ ဆင်းရဲဒုက္ခ၊ အရိယသစ္စာ၊
ဆင်းရဲမှန်လဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်၊သိများ-ငါ့အား ထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခအရိယသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်)

၅၉။ ဆင်းရဲဒုက္ခ၊ အရိယသစ္စာ၊
သိစရာလဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်၊သိများ-ငါ့အား ထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခအရိယသစ္စာ၌ ကိစ္စဉာဏ်)

၆၀။ ဆင်းရဲဒုက္ခ၊ အရိယသစ္စာ၊
သိပြီးတာလဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်၊သိများ-ငါ့အား ထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခအရိယသစ္စာ၌ ကတဉာဏ်)

၆၁။ သမုဒယ၊အရိယသစ္စာ၊
ဆင်းရဲကြောင်းလဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်သိများ-ငါ့အားထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ် ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်

၂၈၇

၆၂။ သမုဒယ၊ အရိယသစ္စာ၊
ပယ်ရာမှန်လဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်သိများ-ငါ့အားထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာ၌ ကိစ္စဉာဏ်)

၆၃။ သမုဒယ၊ အရိယသစ္စာ၊
ပယ်ပြီးတာလဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်သိများ-ငါ့အားထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာ၌ ကတဉာဏ်)

၆၄။ ငြိမ်းနိရောဓ၊ အရိယသစ္စာ၊
ငြိမ်းရာမှန်လဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်သိများ-ငါ့အားထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်)

၆၅။ ငြိမ်းနိရောဓ၊ အရိယသစ္စာ၊
ရစရာလဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်သိများ-ငါ့အားထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ၌ ကိစ္စဉာဏ်)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၈၈

၆၆။ ငြိမ်းနိရောဓ၊ အရိယသစ္စာ၊
ရပြီးတာလဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်သိများ-ငါ့အားထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ၌ကတဉာဏ်)

၆၇။ ငြိမ်းကြောင်းမဂ္ဂ၊ အရိယသစ္စာ၊
ငြိမ်းကြောင်းမှန်လဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်သိများ-ငါ့အားထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခနိရောဂါမိနီပဋိပဒါအရိယသစ္စာ၌ သစ္စဉာဏ်)

၆၈။ ငြိမ်းနိရောဓ၊ အရိယသစ္စာ၊
လုပ်စရာလဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်သိများ-ငါ့အားထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခနိရောဂါမိနီပဋိပဒါအရိယသစ္စာ၌ ကိစ္စဉာဏ်)

၆၉။ ငြိမ်းနိရောဓ၊ အရိယသစ္စာ၊
လုပ်ပြီးတာလဲ၊ ဒါပဲဖြစ်လာ၊
ရှေးမကြားဘူး၊ ဖြစ်ထူးဓမ္မာ၊
မြင်သိများ-ငါ့အားထွန်းရောင်ဝါ။
(ဒုက္ခနိရောဂါမိနီပဋိပဒါအရိယသစ္စာ၌ ကတဉာဏ်)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ် ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်

၂၈၉

- ၇၀။ ပဉ္စဝဂ်များ၊ ထောင်နားစိုက်ပါ။
အရိယ-သစ္စ၊ ကိစ္စ၊ကတာ၊
လေး၊သုံးခုဖြစ်၊ ဆယ်နှစ်ဉာဏ်ရာ၊
မဖြစ်သေး-သိပေး မကြေငြာ။
- ၇၁။ အရိယ-သစ္စ၊ ကိစ္စ၊ကတာ၊
သည်ဉာဏ်ဆယ်နှစ်၊ အဖြစ်ပေါ်လာ၊
အနုတ္တရ၊ သမ္မုဒ္ဓအရာ၊
ကိုယ်တိုင်ရ-လုံးဝ ငါကြေငြာ။
(ဉာဏ်၁၂ပါးရမှ သမ္မာသမ္မုဒ္ဓအဖြစ် ဝန်ခံ)
- ၇၂။ ငါ့လွတ်လပ်ချက်၊ မပျက်သေချာ၊
လွတ်လပ်နောက်ဆုံး၊ နိဂုံးဖြစ်တာ၊
နောက်ဖြစ်အသစ်၊ မဖြစ်တော့ရာ။
ငါ့မြင်ရှင်း-ဉာဏ်တွင်း ဖြစ်ပေါ်လာ။
(အကုပ္ပါ မေ ဝိမုတ္တိ၊ အယမန္တိမာ ဇာတိ၊ နတ္ထိဒါနိ ပုနဗ္ဗဝေါတိ)
- ၇၃။ ဓမ္မစက်များ၊ ဖြစ်ပွားလည်ရာ၊
ရှင်တော်ဘုရား၊ ဟောကြားသောခါ၊
အရှင်စကား၊ နာကြားပြီးမှာ၊
ပဉ္စဝဂ်-နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်စွာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၉၀

၇၄။ နာသုငါးဦး၊ တဦးအပါ၊
ရှင်ကောဏ္ဍည၊ ဓမ္မသိရာ၊
စွဲ၍ဖြစ်ကြ၊ ချုပ်ရဓမ္မတာ၊
သည်စကား-ဘုရား တင်လျှောက်လာ။
(ယံ ကိဉ္စိ သမုဒယဓမ္မံ သဗ္ဗံ တံ နိရောဓမ္မံ)

၇၅။ လူလွှာဆင့်ဆင့်၊ ပြန့်လွင့်ကြော်ငြာ၊
လူယုတ်၊ လူလတ်၊ လူမြတ်ဖြာဖြာ၊
လှည့်မရတဲ့၊ စက္ကဓမ္မာ၊
ဘုရားမြတ်-လည်ပတ်စေပြီသာ။

၇၆။ ပြည်ဗာရာဏသီ၊ ဘေးမဲ့နေရာ၊
ရသေ့ကျမှ၊ ပဉ္စဝဂ္ဂ၊
အနုတ္တရ၊ ဓမ္မစက္ကာ၊
မြတ်ဘုရား-နှိုးသွားခဲ့ပြီသာ။

၇၇။ လူထိုထိုသော၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ၊
လှုပ်ခတ်ရိုက်တီး၊ မြည်ဟီးဖြစ်ခါ၊
ချီးမွမ်းအံ့ဩ၊ ပြန့်ပြောလိုက်ဖြာ၊
အရောင်ထွန်း-ပြောင်ရွှန်းဝေစီသာ။

ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ် ကဗျာဝတ်ရွတ်စဉ်

၂၉၁

- ၇၈။ ကောဏ္ဍညကြီး၊ သိပြီးသွားတာ၊
ဘုရားနှုတ်ထက်၊ လွင့်တက်လို့လာ၊
ဒါကိုဂုဏ်ပြု၊ ယခုအခါ၊
အညာသိ-မည်ရှိ ကောဏ္ဍညာ။
- ၇၉။ ရှင်ကောဏ္ဍည၊ ဓမ္မပေါ်မှာ၊
သိ၊မြင်၊ပေါက်ရောက်၊ လွန်မြောက်ထွေလာ၊
ကြောက်ရွံ့ဖယ်ရှား၊ တခြားထောက်ရာ၊
ဓမ္မထဲ-မှီဝဲ လျှောက်ထားရှာ။
- ၈၀။ ရှင်တော်ထံပါး၊ တရားကျင့်ခါ၊
ရှင်တော်ဟောပြု၊ ဓမ္မဝန်တာ၊
အပြည့်ဝန်ထမ်း၊ ရဟန်းနေရာ၊
အခွင့်ကျ-ရ၊ရစေလား ဘုရား။
(သန္တိကေ ပဗ္ဗဇံ လဘေယျံ ဥပသမ္ပဒန္တိ)
- ၈၁။ ငါ့-ပြောစကား၊ သင်-နားထောင်ခါ၊
ဆင်းရဲအဆုံး၊ ကျင့်သုံးလိုက်နာ၊
ငါ့-ပြောကြားချက်၊ ဖြန့်ကျက်ဝန်တာ၊
ထမ်းဆောင်လှည့်- လာခဲ့ ငါခေါ်တာ။
(ဧဟိ ဘိက္ခု၊ သုက္ခာတောဓမ္မော စရဗြဟ္မစရိယံ သမ္မာ
ဒုက္ခဿအန္တ ကိရိယာတိ)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၉၂

၈၂။ ဓမ္မစက္က၊ ကဗျာပုံသွင်၊
ဘုရားတရား၊ သံဃစုံလင်၊
အကုန်ဖူးလို့၊ ကြည်နူးနိုင်လျင်၊
သာဓု-ကျေး၊ သံပေး ခေါ်စေချင်။

ပြီး၏။

(ဉာဏ၊ ၂၆၊ ၁၂၊ ၂၀၀၁)

ဓမ္မဝိဟာရီ

မိုးပြာခြံ၊ မြေယျာဉ်၊ မ/ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်

P

အကျဉ်းချုပ်
အကျဉ်းချုပ်အကျဉ်းချုပ်အကျဉ်းချုပ်

(အကျဉ်းချုပ်အကျဉ်းချုပ်အကျဉ်းချုပ်အကျဉ်းချုပ်)

ဓမ္မဝိဟာရီ ရှင်ဉာဏ

၁၃၆၃-ခုနှစ်၊ ပဌမဝါဆိုလဆန်း ရက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

	မာတိကာ	
အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	မာတိကာ	

အခန်း(၁)
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာအဖွင့်

- ၁။ အချိုးစကား
- ၂။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အရကောက်
- ၃။ ဒုက္ခသိနိုင်တာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာ

အခန်း(၂)

ဒုက္ခသံသရာ

- ၄။ သံသရာလည်တယ်-လိုဆိုတာ ကတ္တားမဲ့ကြိယာ
- ၅။ သံသရာဝဋ်အနက် နှစ်ခု
 - (က) သံသရာထဲမှာ လူလည်ပုံ
 - (ခ) လူမှာသံသရာလည်ပုံ

အခန်း(၃)

ဝဋ်သုံးပါး

- ၆။ ဝဋ်ဖြစ်ပွားပုံ
- ၇။ ဒုက္ခသံသရာနှစ်ပတ်
- ၈။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါ ဆယ်နှစ်ရပ်

အခန်း(၄)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါရပ်များ၏ အဓိပ္ပါယ်

- ၉။ အဝိဇ္ဇာ
- ၁၀။ ဒုက္ခအသိခက်
- ၁၁။ ဒုက္ခအမှန်မသိ သုခလို့သိ
- ၁၂။ အဝိဇ္ဇာဆိုတာ ဒုက္ခကိုသုခလို့သိ
- ၁၃။ သင်္ခါရ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မာတိကာ

၂၉၅

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၄။	အမှု(ကမ္မ)	
၁၅။	ကမ္မဝါဒ	
၁၆။	သင်္ခါရသုံးမျိုး	
၁၇။	ကာမ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု	
၁၈။	ကိုယ်ကိုဗဟိုပြု စဉ်းစားခြင်း	
၁၉။	ရူပ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု	
၂၀။	အရူပ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု	
၂၁။	ဝိပါကဝဋ်	
၂၂။	ဝိညာဏ်(ဝိညာဉ်)	
၂၃။	ပဋိသန္ဓေ၊ ဘဝင်၊ စုတိ	
၂၄။	မသိစိတ်	
၂၅။	အသိခက်သည့်ဝိညာဏ်	
၂၆။	ကိုယ်အဖြစ်နဲ့အပြုရဲ့ အမေး	
၂၇။	ဝိပါကမသိ၍ အဖြေအမျိုးမျိုးထွက်	
၂၈။	ဝိပါကဝိညာဏ်မသိလို့ ယုံကြည်မှုအမျိုးမျိုးဖြစ်	
၂၉။	မယုံနိုင်စရာကံ	
၃၀။	ကံအကျိုးပေးဝိညာဏ်	
၃၁။	ရိုးရာစကား ထောက်ကူစရာ	
၃၂။	နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မှု	
၃၃။	နုတ်ယူဆင်ခြင်၊ ပေါင်းစပ်ဆင်ခြင်	
၃၄။	စိတ်အဖြစ်အပျက် ဦးနှောက်ကသိမ်းထား	
၃၅။	ဆန့်ကျင်၊ စွန့်ပစ်၊ ချေဖျက်ခြင်း	
၃၆။	ပျက်သောစိတ်နှင့် ဦးနှောက်မှတ်သားမှု	
၃၇။	တန်ဖိုးမသိမီအရွယ် တုံ့ပြန်ချက်	
၃၈။	တန်ဖိုးသိပြီးအရွယ် တုံ့ပြန်ချက်	

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၂၉၆

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၃၉။	ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်	
၄၀။	နာမ်ရုပ်	
၄၁။	သဠာယတန	
၄၂။	ဖဿ	
၄၃။	ဝေဒနာ	
၄၄။	ပဌမသံသရာတပတ်	
၄၅။	လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု ဝဋ်များ	
၄၆။	လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု နိဒါန်းနှင့်နိဂုံး	
၄၇။	လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု၏လက္ခဏာများ	
အခန်း(၅)		
ဒုက္ခ သို့မဟုတ် ဝယ		
၄၈။	ဒုက္ခဆိုတာ ကံဆိုးကံမှားတို့၏ ဝယဖြစ်	
၄၉။	တခုတိုင်း၏ဖြစ်ပျက် အကောက်မှား	
၅၀။	ကံလည်ပတ်မှု၏ဖြစ်ပျက် အကောက်မှန်	
အခန်း(၆)		
ဝဋ်ဆက်လည်ပုံ		
၅၁။	သံသရာစက်လည်ပုံ	
၅၂။	တဏှာ	
၅၃။	ကိုယ့်အဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် ဦးနှောက်	
၅၄။	ဥပါဒါန်	
၅၅။	ဘဝ	
၅၆။	ဘဝကြီးကိုးပါး	
၅၇။	ကာမဘဝ	
၅၈။	ရူပါရူပဘဝ	
၅၉။	လူ့တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားချက် လွန်ကျူးမှုသည် ဘဝ	

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မာတိကာ

၂၆၇

အမှတ်စဉ်

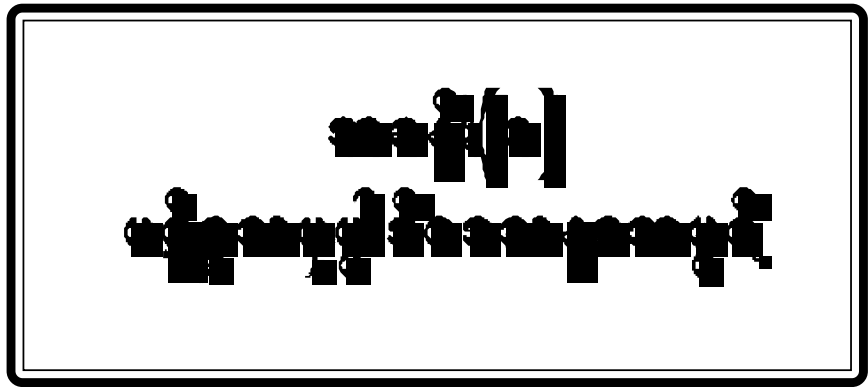
အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၆၀။ ဇာတိ၊ ဇရာမရဏ

၆၁။ သံသရာနှစ်ပတ်လည်ပုံ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၁) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာအဖွင့်

၁။ အချိုးစကား

ဓမ္မတွေကို လေ့လာတဲ့အခါ ဘုရားဟောထားတဲ့ ဓမ္မအကွက် ငါးထောင်ကျော်လောက်ထဲက အကွက်လေးကွက်ကို လေ့လာကြမယ် လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ပဌမတကွက်အဖြစ် ဓမ္မစကြာဒေသနာကို လေ့လာ ခဲ့ပြီ။

အခု ဒုတိယအကွက်အဖြစ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာကို လေ့လာ ရမယ်။ ဒီပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို နိဒါနဝဂ္ဂသံယုတ်မှာ တွေ့နိုင်တယ်။ ဘုရား ရဲ့ သိမြင်ဆင်ခြင်မှုမှာ အရေးတယူပါဝင်ခဲ့တဲ့ သဘောတရားပါပဲ။ ပြီးတော့ ဓမ္မစကြာဒေသနာမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ သစ္စာတွေရဲ့အနက်တွေ ပေါ် လွင်ဖို့နဲ့လည်း အလွန်ဆက်စပ်နေပါတယ်။ ဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို လေ့လာလို့ သိရှိရချက်တွေဟာ ဘုရားက အရေးတယူ ကောက်ပြလို တဲ့ သစ္စာရဲ့ အနက်ကောက်အချက်တွေကို အထောက်အကူပြုမှာတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

သစ္စာရဲ့အနက်တွေကို အခု ကောက်ပြီးခဲ့တာ ပူပူနွေးနွေးပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ သုံးထားတဲ့ စကားနဲ့အဓိပ္ပါယ်တွေဟာ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်လေ့လာမှ အရင်းကျကျ သိရမှာတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လေ့လာချက်ကို ဒုတိယနေရာမှာထားပြီး လေ့လာကြရတာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၂။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အရကောက်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားဆိုတာ ဒုက္ခအစစ် သဘာဝတခုခု ဖြစ်တိုင်း အကြောင်းသဘောတွေရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြဆိုတဲ့တရား ဖြစ်တယ်။ အကျိုးတွေဟာ အကြောင်းတွေကြောင့်ဖြစ်တယ်ပေါ့။ ပဋိစ္စဆိုတဲ့စကားဟာ စွဲမှီချက်လို့ အနက်ကောက်ရတယ်။ သမုပ္ပါဒ်ဆိုတာ ဖြစ်ပွားချက်ပေါ့။

ဖြစ်ချက်ဟာ စွဲမှီချက်ကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။

ဒါ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆိုတဲ့ နာမည်စကားရဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ပဲ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကပြောတာက...

လူမှာ ဖြစ်ရပ်ကြီးတွေ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွား၊ ပြေးလွှားနေပုံ ဖြစ်တဲ့ သံသရာလည်ပုံပဲ။ ဒါကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ လူ့အမှုတွေရဲ့ ဖြစ်ပျက်တည်ရှိပုံကို မျဉ်းကြောင်း အနိမ့်အမြင့်ပြနေတဲ့ ပုံပြမျဉ်း(ဂရမ်) ပုံပဲလို့ ပြောရပါမယ်။

၃။ ဒုက္ခသိနိုင်တာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာ

ဒီထက် ပြီးပြီသသပြောရလျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ လူတွေမှာ ကျရောက်နေတဲ့ ဒုက္ခတရားတွေရဲ့ အသေးစိတ် ဖြစ်ပွားတည်နေပုံကို၊ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ တည်ရှိဖြစ်ပွားနေတယ်လို့ ပြဆိုတဲ့ ပုံပြမျဉ်း(ဂရမ်)ပုံ ဖြစ်တယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အရကောက်

၃၀၁

ဒုက္ခကိုသိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိတာလဲ? မေးလျင်...

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကပြသလို သိတာလို့ ပြောမှ အမှန်ပြောတာ ဖြစ်မယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ လူရဲ့ဒုက္ခကိုပဲ ပြဆိုတာဖြစ်တယ်။ အခြား ပြဆိုချက် မဟုတ်ဘူး။ လူရဲ့ တခြားအကြောင်းတွေကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်က ဘာမျှမပြဘူး။

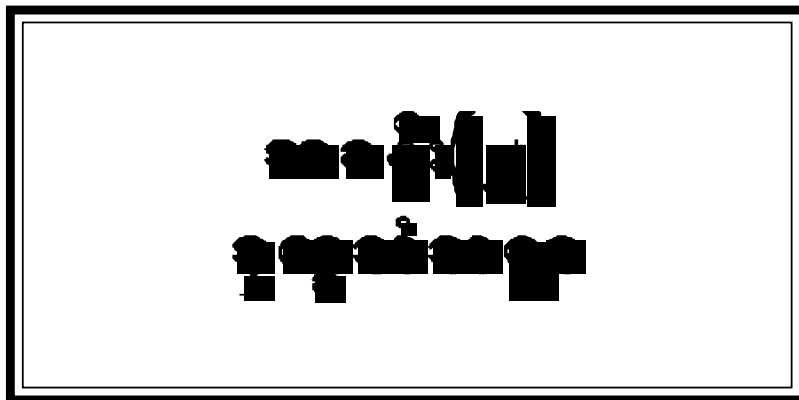
ဒီတော့ ဒုက္ခကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိမြင်ချင်တယ် ဆိုလျင် လေ့လာရမယ့် ဒေသနာဟာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဒေသနာ ဟာ လူမှာ ဒုက္ခတွေ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဖြစ်နေကြတယ်၊ ကျင်လည် ပြေးလွှားနေကြတယ်၊ လည်ပတ်နေကြတယ်ဆိုတာကို ပြောပြတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီဒေသနာရဲ့ ပြဆိုချက်တွေဟာ သံသရာလည် ပတ်ပုံတွေဖြစ်တယ်လို့ သိနေကြတယ်။

ဒီဒေသနာရဲ့ပြဆိုချက်ဟာ အပြည့်အစုံ ပြောရမယ်ဆိုလျင် သံသရာလည်တယ်လို့ ပြောလို့မရပါဘူး။

ဒုက္ခသံသရာလည်တယ်လို့ ပြောမှ ရမယ်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၂)
ဒုက္ခသံသရာ

၄။ သံသရာလည်တယ်လို့ဆိုတာ ကတ္တားမဲ့ ကြိယာ

သံသရာလည်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ သဒ္ဓါလိုဆိုတော့ ကြိယာ စကားမျှပဲ ဖြစ်တယ်။ ကတ္တား(ပြုလုပ်သူ) မပါဘူး။ ကတ္တားမပါတဲ့ ကြိယာစကားဟာ အဓိပ္ပါယ်ကောက်လို့ မရဘူး။ မရဘဲ ကောက်လျင် လည်း လွဲကောက်မိတာပဲ။

ရှေးအခါက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတွေ လည်ပတ်ဖြစ်ပွားတာကို သံသရာလည်တယ်လို့ ကတ္တားမပါဘဲ ကြိယာချည်းသက်သက် ပြောကြတယ်။ အဲဒီစကားကို အနက်ထင်တော့ လွဲကြတယ်။ အမှန်နဲ့ အဝေးကြီးကို ဖြစ်အောင်ပါပဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ သံသရာဆိုတာကို နေ့စဉ်သုံးစကားလို ကြားဖူးနေကြတယ်။ သံသရာလည်တယ်လို့ပဲ ကြားဖူးနေကြတာပဲ။ ဒုက္ခသံသရာလည်တယ်လို့ အပြည့်အစုံ မသိကြဘူး။

ဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကပြောချင်တဲ့ သံသရာရဲ့ပုံစံဟာ အပြောင်းလွဲ ခံသွားရတယ်။ ပြောင်းလဲခံရပုံက လူထဲမှာ ဒုက္ခတွေ လည်ပတ်ဖြစ်ပွားနေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်တော့ဘဲ လူတွေ သံသရာထဲ မှာလည်တယ် ဆိုတာ ဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒါကိုကွဲပြားအောင် နည်းနည်း မေးစမ်းကြည့်ပါမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၅။ သံသရာ၏အနက်နှစ်ခု

(က) သံသရာထဲမှာ လူလည်ပုံ

လူမှာ သံသရာလည်တာလား?

သံသရာမှာ လူလည်တာလား?

အဲဒီမေးခွန်းနှစ်ခုကို အဖြေခိုင်းကြည့်ရမယ်။ ဒုက္ခသံသရာကို သံသရာလို့သာ ယူသူတွေဟာ သံသရာမှာ လူတွေလည်နေကြတာ ပေါ့လို့ မလွဲမသွေ ဖြေကြမှာပဲ။

သူတို့အသိမှာ သံသရာဟာ လူသူသတ္တဝါတွေရဲ့ လည်ရာဌာန ဖြစ်နေတယ်။ လူက အဲသည် သံသရာဆိုတဲ့ နေရာဌာနမှာ လည်နေတဲ့ အရာ (ဌာနီ)ပေါ့။ ဒီလို သိနေကြတယ်။

သူတို့က သံသရာဆိုတာ ရွံ့မြေလိုဖြစ်တယ်။ ရွံ့မြေမှာ အရပ် တွေအမျိုးမျိုး လုပ်လို့ရတယ်။ ရွံ့မြေဟာ အရပ်အမျိုးမျိုးရဲ့ ကျင်လည် ရာ ဖြစ်တယ်။ အရပ်အမျိုးမျိုးကတော့ အဲသည်ရွံ့မြေမှာ ကျင်လည် တဲ့ ကျင်လည်သူတွေပေါ့။ သည်လိုပဲ သံသရာဆိုတာ ခန္ဓာ၊အာယတန၊ ဓာတ်တွေလို့ သိကြတယ်။ အရပ်တွေလည်ရာဟာ ရွံ့မြေတွေလိုဟာမျိုး ပေါ့။ လူတွေ အဖြစ်အမျိုးမျိုး တပြောင်းပြန်ပြန်ဖြစ်ပြီး ကျင်လည် ဖြစ်ပွားရာဟာ ခန္ဓာ၊အာယတန၊ဓာတ်လို့ဆိုတဲ့ သံသရာပေါ့လို့ ပြောမှာဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ သံသရာထဲမှာ လူလည်ပုံတွေဘဲ။

သံသရာထဲ လူလည်တာဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆ မဟုတ် ဘူး။ ဟိန္ဒူ၊ဗြာဟ္မဏတွေရဲ့ အယူအဆသာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ကတော့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သံသရာ၏အနက်နှစ်ခု

၃၀၅

သူတို့ကို ဗြဟ္မာက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တယ်။ အဖန်ဆင်းခံသူက ကြိုက်ရာကို လှုပ်ရှားပြုမူတယ်။ အဲဒါတွေမကောင်းလျှင် အဲဒါတွေက သူ-သေပြီးနောက်မှာ မကောင်းရာဖြစ်အောင် ပို့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဒီသူဟာ ပြုတဲ့အလျောက် နောက်တဘဝဖြစ်လို့ အဲဒီအပေါ်မှာ အပြုတွေ ထပ်ပြု။ ဒီလိုတွေ ချာချာလည်နေတယ်လို့ ယူဆတာဟာ ဗြာဟ္မဏတွေရဲ့ဝါဒ ဖြစ်တယ်။

သူတို့က သံသရာထဲမှာ အကောင်တွေ လည်နေကြတယ်ပေါ့။

(ခ) လူမှာ သံသရာလည်ပုံ

ဗုဒ္ဓကပြောတဲ့ သံသရာဟာ သည်လိုမဟုတ်ပါဘူး။

လူထဲမှာ ဒုက္ခတွေလည်ပတ်နေတာကိုပြောတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ သံသရာထဲမှာ လူလည်တာ မဟုတ်ဘူး။

လူထဲမှာ သံသရာလည်တာ ဖြစ်တယ်။

ဒါမှမဟုတ်လည်း...

* ဗုဒ္ဓဘာသာသံသရာဟာ လူ့သံသရာမဟုတ်ဘူး၊

ဒုက္ခသံသရာသာ ဖြစ်တယ်။

* လူ့လည်ပတ်ပုံ မဟုတ်ဘူး၊

ဒုက္ခတွေ လည်ပတ်ဖြစ်ပွားပုံ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် သံသရာကိုပြောချင်လျှင် သံသရာလို့ ကတ္တာမပါဘဲ မပြောထိုက်ဘူး။ ဒုက္ခသံသရာလို့ အပြည့်အစုံ ပြောရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

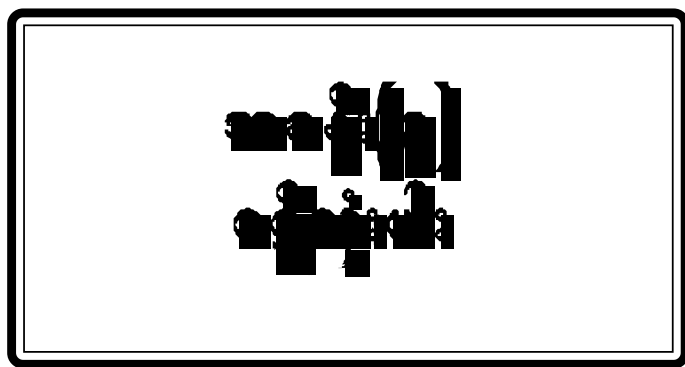
၃၀၆

ဗုဒ္ဓဘာသာသံသရာဟာ ဒုက္ခတွေ လည်ပတ်ဖြစ်ပွားပုံကို ပြော
ချက် ဖြစ်တယ်။ ဟိန္ဒူဗြာဟ္မဏတို့ သံသရာကတော့ လူ့သံသရာပဲ။

ဒီလိုဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာသံသရာပြောလျင် ဒုက္ခသံသရာလို့
အပြည့်အစုံ ပြောရပါမယ်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၃)
ဝဋ်သုံးပါး

၆။ ဝဋ်ဖြစ်ပွားပုံ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ ဒုက္ခတွေ သံသရာလည်ပုံကို ပြဆိုချက်ပြ
တရား ဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခသံသရာကို ဝဋ်လို့ခေါ်တဲ့ လည်တဲ့အရာသုံးခုနဲ့
ပြပါတယ်။ ဝဋ်ဆိုတဲ့စကားဟာ လည်တယ်လို့ပဲ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။

ဝဋ်သုံးပါးက ...

(၁) ကိလေသဝဋ်၊

(၂) ကမ္မဝဋ်၊

(၃) ဝိပါကဝဋ်လို့ ဖြစ်တယ်။

ဒီဝဋ်တွေဟာ တခုက တခုကို ပြောင်းလဲဖြစ်ပွားသွားကြလို့
လည်တယ် ပြောရတာပဲ။

ကိလေသာဖြစ်လျှင် ကိလေသဝဋ်မှာ ရပ်မသွားဘူး။ ကမ္မဝဋ်
ကို ဖြစ်စေတယ်။ ကမ္မဝဋ်ကလည်း ဒီလိုပဲ၊ သူ့မှာတင် မရပ်ဘူး။
ဝိပါကဝဋ်ကို ဖြစ်စေတယ်။ ဝိပါကလည်း သူ့မှာပဲ မရပ်ဘူး၊ ကိလေသ
ဝဋ်ကို ထပ်ဖြစ်စေတယ်။ ဒီတော့ ကိလေသာ၊ ကံ၊ ဝိပါကတို့ကို
လည်တဲ့အရာတွေဖြစ်လို့ ဝဋ်လို့ ခေါ်ရတာ ဖြစ်တယ်။

ကိလေသကြောင့် ကံဖြစ်၊

ကံကြောင့် ဝိပါကဖြစ်၊

ဝိပါကကြောင့် ကိလေသာဖြစ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခသံသရာနှစ်ပတ်

၃၀၉

ဒီသဘောတရားတွေ အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေတာတွေဟာ ဒုက္ခတွေ ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်နေတာက ရပ်နေတာမဟုတ်ဘဲ ပြေးလွှားလည်ပတ်နေတာဖြစ်လို့ ဒုက္ခသံသရာလည်တယ် ပြောရတာပဲ။ ဒါကိုပဲ ဝဋ်တစ်ခုဟာ ဝဋ်တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ရတာ ဖြစ်တယ် ပေါ့။

၇။ ဒုက္ခသံသရာ နှစ်ပတ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားမှာ ဒီဒုက္ခသံသရာကို နှစ်ပတ် လည်အောင် လှည့်ပြီး ဟောထားပါတယ်။ ဝဋ်ရဲ့နာမည်တွေကိုလည်း အလျင်(ပဌမ)အပတ်က နာမည်တွေကို နောက်(ဒုတိယ)အပတ်မှာ မသုံးဘဲ နာမည်အသစ်တွေနဲ့ ဟောထားတယ်။ ဒါကြောင့် စုစုပေါင်း အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ဆယ့်နှစ်ချက်နဲ့ ဟောထားတယ်။

ပဌမအပတ်ဒုက္ခသံသရာရဲ့...

ကိလေသဝဋ်ကို အဝိဇ္ဇာ(မသိခြင်း)ဆိုတဲ့အရာနဲ့ဟောတယ်။

ကမ္မဝဋ်ကို သင်္ခါရဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ဟောထားတယ်။

သင်္ခါရဆိုတာ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်ခြင်းပဲ။

ဝိပါကဝဋ်ကိုတော့ ဝိညာဉ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဗ္ဗာဿတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာဆိုတဲ့ အချက်ငါးချက်နဲ့ ဟောထားတယ်။

ဝဋ်သုံးပါးအတွက် အင်္ဂါအချက်ခုနစ်ချက်နဲ့ ဟောပြောထားပါတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၃၁၀

ဒုက္ခသံသရာကို ဒီလိုနဲ့ဆုံးတာ မဟုတ်တာ သိဖို့ ဒုတိယအ
ပတ်ကို ဆက်ဟောတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယဒုက္ခသံသရာအပတ်မှာ ...

ပဌမဒုက္ခသံသရာရဲ့ ဝိပါကဝဋ်ကို စွဲပြီး ကိလေသဝဋ် စဖြစ်ရ
တယ်။ အဲသည်ဝဋ်ကို တဏှာ၊ ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့ အင်္ဂါနှစ်ချက်နဲ့ ဟော
တယ်။

ကမ္မဝဋ်ကို ဘဝဆိုတဲ့ အင်္ဂါတချက်နဲ့ ဟောတယ်။

ဝိပါကဝဋ်ကို ဇာတိ၊ဇရာမရဏ နှစ်ချက်နဲ့ ဟောတယ်။

၈။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါ ဆယ့်နှစ်ရပ်

မပြတ်လည်တာကို နှစ်ပတ် လည်ပြလျင် သိနိုင်တာပေါ့။
ဒါကြောင့် နှစ်ပတ်လည်ပြီး ဟောတာဖြစ်ပါတယ်။ ဟောချက်မှာပါတဲ့
အင်္ဂါရပ်တွေပေါင်းတော့ ဆယ့်နှစ်ပါးရှိတာပေါ့။ ဒါတွေဟာ ...

အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊
ဝေဒနာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဘဝ၊ ဇာတိ၊ ဇရာမရဏလို့ ဖြစ်တယ်။

ဒါကိုဟောတဲ့အခါမှာတော့...

အဝိဇ္ဇာကြောင့် သင်္ခါရဖြစ်တယ်။

သင်္ခါရကြောင့် ဝိညာဏ်ဖြစ်။

ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်။

နာမ်ရုပ်ကြောင့် သဠာယတနဖြစ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

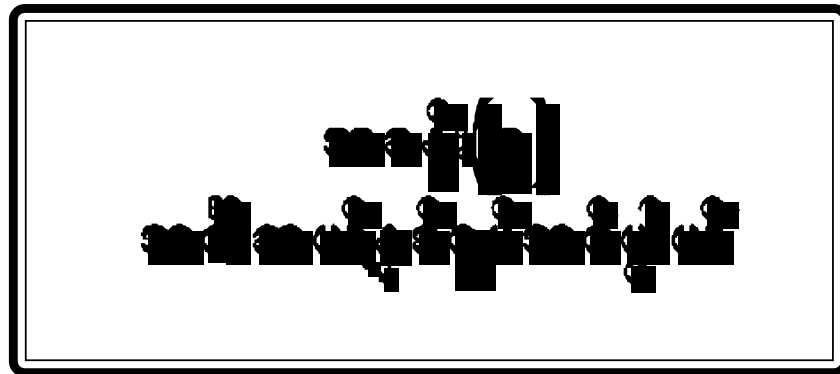
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါဆယ့်နှစ်ရပ်

၃၁၁

သဠာယတနကြောင့် ဖဿဖြစ်။
ဖဿကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်။
ဝေဒနာကြောင့် တဏှာဖြစ်။
တဏှာကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်။
ဥပါဒါန်ကြောင့် ဘဝဖြစ်။
ဘဝကြောင့် ဇာတိဖြစ်။
ဇာတိကြောင့် ဇရာမရဏဖြစ် လို့ပဲ။
ဒါတွေဖြစ်တာဟာ ဒုက္ခအစုသက်သက်ပဲ ဖြစ်တာပဲလို့အထိ
ဟောတယ်။

- (၁) အဝိဇ္ဇာရယ် သင်္ခါရရယ်၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာယ
တန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာရယ်က ဒုက္ခသံသရာ တပတ်။
(၂) တဏှာရယ်၊ ဥပါဒါန်ရယ်၊ ဘဝရယ်၊ ဇာတိရယ်၊ ဇရာ
မရဏရယ်က ဒုက္ခသံသရာ တပတ်ပဲ။
ဟောချက် အင်္ဂါဆယ့်နှစ်ပါး၊ ဒုက္ခသံသရာက နှစ်ပတ်ပဲ။

P

အခန်း(၄)
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါရပ်များ၏ အဓိပ္ပါယ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၉။ အဝိဇ္ဇာ

ဒီအင်္ဂါဆယ့်နှစ်ရပ်ရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ဖော်ကြရအောင်။

အဝိဇ္ဇာဆိုတာ အ-နဲ့ ဝိဇ္ဇာ-ဆိုတဲ့ စကားနှစ်လုံးပေါင်းပဲ။
အ-က တားမြစ်တာ။ ဝိဇ္ဇာ-က သိတာ။ အဝိဇ္ဇာဆိုတော့ မသိတာပေါ့။
ဒါသဒ္ဓါအနက်ပဲ။ ဘာသာရပ်အရ အနက်ကတော့ ဘာကိုမသိတာ
ဆိုတာ လာရမယ်။ သည်နေရာမှာ မသိတာတိုင်းကို အဝိဇ္ဇာမဆိုဘူး။
ဒုက္ခကိုမသိတာကိုသာ မသိတာလို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒုက္ခကို
မသိဘူးဆိုတာ ဒုက္ခကို ဒုက္ခလို့မသိတာသာ ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခကို သုခလို့ ပြောင်းပြန်လှန်ပြီး သိနေတာဟာ ဒုက္ခကို
ဒုက္ခလို့မသိတာပဲ။ ဒါ ဒုက္ခမသိတာပါပဲ။

၁၀။ ဒုက္ခအသိခက်

ဒုက္ခတွေဟာ ဒုက္ခလို့သိဖို့ ခက်နေတတ်တယ်။ ဒုက္ခတွေက
သုခမျက်နှာဖုံး ဝတ်ထားတတ်ကြတယ်။ သည်တော့ သူတို့ကို သုခတွေ
လို့ အသိမှား ကြရတာပေါ့။ ဒုက္ခက ဘယ်လို သုခမျက်နှာဖုံး ဝတ်
သလဲ။

အစစ်အမှန်ဒုက္ခတွေဟာ ခံစားမှုသုခတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ခံစားမှုဟာ လူမှာ ပေါ်လွင်တဲ့ ကိုယ်တွေ့အသိ ဖြစ်တယ်။
အဲဒီမှာ သုခဖြစ်နေတော့ ဒုက္ခဆိုတာ ဖော်ဖို့မလွယ်ဘူးပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘယ်ဒုက္ခတွေက ခံစားမှုသုခ ဖြစ်နေသလဲ။ ဒါကို ဖော်ကြည့်
မယ်။ သူ့မယား မှားမယ်။ သူ့ပစ္စည်း ခိုးမယ်။ ဒါတွေဟာ ဒုက္ခတွေပဲ။
ဒါပေမဲ့ ဒါတွေမှာ ခံစားမှု(ဝေဒနာ)က သုခလို့ ပြနေတယ်။ သူ့မယား
မှားရမယ်ဆိုတော့ ပျော်တာပေါ့။ သူ့ဥစ္စာရတော့ ဝမ်းသာတာပေါ့။
ဒါတွေဟာ ဝေဒနာသုခချမ်းသာ ဖြစ်ပုံတွေပဲ။

၁၁။ ဒုက္ခအမှန်မသိ သုခလို့သိ

ဒါတွေဟာ အစစ်အမှန်က ဒုက္ခ၊ ခံစားမှုက သုခ ဖြစ်နေ
တယ်။ ဒီတော့ မေးစရာဖြစ်လာတယ်။

ခံစားမှုဟာ အစစ်အမှန် မဟုတ်လား?

အစစ်အမှန်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ? ပေါ့။

ခံစားမှုက သုခဖြစ်ပေမဲ့ သူဟာ သူ့မယားမှာ မှားမဝတ်အပြစ်
ကြီး သူ့မှာ အစွဲကပ် ခံရမယ်။ မှားစရာမရှိတဲ့အခါ နေထိုင်မရအောင်
အခက်ကြုံမယ်။ မှားစရာကလည်း သူများပိုင်တွေဖြစ်လို့ ခက်မယ်။
ပိုင်ရှင်တွေလျင် ဖြေရှင်းမလွယ်လည်း ဖြစ်မယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်သိလျင်
သူတို့လုံခြုံရေးအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကျောခိုင်းခံရမယ်။ မသိဘို့
လည်း မလွယ်ဘူး။ မလွယ်ပေမယ့် ဖြစ်အောင်ဆိုတော့ ကိုယ်သစ္စာ
တွေ စတေးရမယ်။ ကြာတော့ လူက လူ့အပြင်ရောက်ပြီး သုံးမရသူ
ဖြစ်မယ်။ ဒါတွေဟာ တကယ့်ဒုက္ခတွေပဲ။

ခံစားမှုသုခဟာ ခံစားမှုမှာ သုခချမ်းသာလို့ ထင်ရတာမျိုး

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အဝိဇ္ဇာဆိုတာ ဒုက္ခကိုသုခလို့သိ

၃၁၅

ဖြစ်တယ်။တကယ့်ဖြစ်ရပ်တွေမှာကျတော့ ကျွမ်းပြန်နေတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ခံစားမှုသုခကိုယ်တိုင် သုခမဟုတ်ဘူး ပြောရမယ်။ နောက်တွင်းက ပြောခဲ့တဲ့ ဥပမာအတိုင်းပဲ။

၁၂။ အဝိဇ္ဇာဆိုတာ ဒုက္ခကိုသုခလို့သိ

သည်တော့ ခံစားမှုသုခဟာ ချိတ်အရသာရှိတဲ့ အဆိပ်ပဲပေါ့။ ချိတ်အဆိပ်ဟာ ချိတ်ကပေါ်လွင်ပေမဲ့ အဆိပ်အဖြစ်က မပေါ်လွင်ဘူး။ သည်တော့ အဆိပ်ကို အဆိပ်လို့မသိကြဘဲ ချိတ်အစာလို့ ထင်ကြသလို၊ ဒုက္ခတွေကလည်း ခံစားမှုသုခက ရှိနေတတ်တော့ သုခကထင်ရှားပြီး၊ ဒုက္ခက မမြင်စရာ ဖြစ်နေတယ်။

ဒါကြောင့် ဒုက္ခကို မသိတတ်ကြဘူး။

ဒုက္ခကို သုခလို့ လွဲသိနေတတ်ကြတယ်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် အဝိဇ္ဇာဖြစ်တာ ပေါ်လွင်ပြီ။ ဒီလိုဖြစ်တာ အဝိဇ္ဇာပဲ။ အဝိဇ္ဇာရဲ့နာမည်တွေ ပြောမယ်။ အဝိဇ္ဇာဟာ လူကို ညစ်နွမ်းညှိုးမှိုင်းစေတာကြောင့် ကိလေသာလို့လည်း ခေါ်တယ်။

ဒီအဝိဇ္ဇာဟာ နောင်လုပ်မယ့် အလုပ်တွေရဲ့ အကြောင်းတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဟိတ် ဖြစ်တယ်။ လုပ်မှုတွေရဲ့ရင်းမြစ်မို့လည်း မူလခေါ်ရတယ်။ ဒါ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့အင်္ဂါရပ်နဲ့ စပ်တဲ့ သိစရာကလေးတွေပဲ။ ဒါဖြစ်လျှင် ဒါက ဒီမှာပဲ ရပ်မနေတဲ့အတွက် ဝဋ်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ကိလေသာဖြစ်တဲ့အတွက် ကိလေသဝဋ်လို့လည်း ခေါ်ရမှာပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၁၃။ သင်္ခါရ

သင်္ခါရကို အရကောက်ရမယ်ဆိုလျှင်၊ သင်္ခါရဆိုတာ သံ+ကရ ဆိုတဲ့ ပါဠိနှစ်ပုဒ်ပေါင်း စကားလုံးပဲ။ သံ-က အထူးအခြား၊ ကရ-က ပြုလုပ်ခြင်းပေါ့။ သင်္ခါရက အထူးပြုလုပ်ခြင်းပဲ။ အားထုတ် ပြုခြင်းပေါ့။ ဒါက သဒ္ဓါအရထွက်တဲ့အဓိပ္ပါယ်ပဲ။ ဘာသာရပ် အဓိပ္ပါယ်ကတော့ လွန်ကျူးမှုလို့ အဓိပ္ပါယ်ရမယ်။

လွန်ကျူးမှုဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ?

လူတွေဟာ လူအချင်းချင်းတွေကို တုံ့ပြန်ဆက်ဆံကြတယ်။

ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ ...

ကိုယ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊

နှုတ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊

ကိုယ်နေဟန်ထား(ကာယဝိညတ်=စိတ်)နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊

အတုံ့အပြန် လုပ်တာတွေရဲ့ အမည်တွေပဲ။

အဲသည် ဆက်ဆံမှုတွေမှာ ...

(၁) လျော့ပါးဆက်ဆံတာရယ်(Subnormal)၊

(၂) ပိုလွန်ဆက်ဆံတာရယ်(Abnormal)၊

(၃) အလယ်အလတ်ဆက်ဆံတာတွေရယ်(Normal)လို့

သုံးစားရှိတယ်။

၁၄။ အမှု(ကမ္မ)

အဲဒီမှာ အလယ်အလတ်မဟုတ်တဲ့ ဆက်ဆံမှုမှန်သမျှတွေဟာ လွန်ကျူးတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေ ဖြစ်တယ်။ လျော့ပါးဆက်ဆံတာနဲ့ ပိုလွန်ဆက်ဆံတာတွေဟာ မှားယွင်းတဲ့ဆက်ဆံမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါတွေကို အမှု(ကမ္မ)တွေလို့ပဲ ပြောရမယ်။ ကမ္မရဲ့ အနက်ကိုလည်း သဒ္ဒါကထွက်လာတဲ့ အနက်သက်သက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး ပြောရမယ်။

ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို အမှု(ကမ္မ)လို့ မသုံးရဘူး။ လွန်ကျူးမှုဖြစ်တဲ့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး လှုပ်ရှားမှုတွေကိုမှ အမှု(ကမ္မ)လို့ သုံးရတယ်။ လွန်ကျူးမှုမမြောက်တဲ့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ အမှု မမြောက်ဘူး။ ကမ္မမမြောက်တဲ့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးမှုတွေလို့ ပြောရမယ်။ ဒါက ဗုဒ္ဓဘာသာရပ်သုံး ဝေါဟာရ အဓိပ္ပါယ်ပဲ။ သင်္ခါရလည်း ဒီလိုပဲ။

၁၅။ ကမ္မဝါဒ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လေ့လာချက်မှာ သည်အချက်ဟာ အတော်အရေးပါတဲ့အချက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအချက်ကို ချဲ့ချဲ့ဖွင့်ဖွင့် ကလေး လေ့လာပြမှ တော်မယ်။

ဗုဒ္ဓဝါဒဟာ ကမ္မဝါဒဖြစ်တယ်။

ကမ္မဝါဒကို အဖော်ပြနိုင်ဆုံးဒေသနာဟာ သည်ဒေသနာပဲ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဖြစ်တယ်။ ဒီဒေသနာရဲ့ သည်အချက်ကိုကျေညက်မှ ကမ္မဝါဒကျေ
ညက်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကမ္မဝါဒကျေညက်တာဟာ ဗုဒ္ဓဝါဒ ကျေ
ညက်တာပဲ။

ဒါနဲ့အပြန်ပဲ၊ ကမ္မဝါဒ မကျေညက်တာဟာ ဗုဒ္ဓဝါဒမှာ ပြုတ်
မနူး ဖြစ်တာပဲ။ သင်္ခါရဟာ ကမ္မဖြစ်တယ်။ သင်္ခါရကို အနက်ဖွင့်ခွင့်
ကြုံတဲ့အခါမှာ ပြည့်စုံတဲ့အထိ နှိုက်ပြီး ဖွင့်ဖို့လုပ်မှပဲ တော်မယ်။
သင်္ခါရနဲ့ ကမ္မဟာ အနက်တူ ဖြစ်တယ်။ သင်္ခါရလို့ ပြောလျင် ကမ္မ
ပြောတယ်လို့ မှတ်ပေးကြရမယ်။

၁၆။ သင်္ခါရသုံးမျိုး

သင်္ခါရဟာ သုံးမျိုးရှိတယ်။
ကာယသင်္ခါရ၊ ဝစီသင်္ခါရ၊ စိတ္တသင်္ခါရ ပေါ့။
လွန်ကျူးတုံ့ပြန်တဲ့အခါ အသုံးချတဲ့ဒွါရကိုစွဲပြီး ပြောတဲ့ အရေ
အတွက် ဖြစ်တယ်။

နောက်တနည်းလည်း သင်္ခါရဟာ သုံးမျိုးရှိတယ်။
ပုညာဘိသင်္ခါရ၊ အပုညာဘိသင်္ခါရ၊ အာနေဉ္ဇာဘိသင်္ခါရလို့
ဖြစ်တယ်။ ဒါက သင်္ခါရဇာတ်နဲ့စွဲခေါ်တဲ့ အရေအတွက်ပဲ။

နောက်တမျိုးလည်း သင်္ခါရဟာ သုံးမျိုးရှိတယ်။
ကာမသင်္ခါရ၊ ရူပသင်္ခါရ၊ အရူပသင်္ခါရလို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါက
ဘုံနဲ့ခေါ်တဲ့ အရေအတွက်ပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကိုယ့်ကိုယ်ဗဟိုပြုစဉ်းစားခြင်း

၃၁၉

လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုမှာ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးသုံးမျိုး တမျိုးမျိုးနဲ့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ကောင်းမှု(ပုည)၊ မကောင်းမှု(အပုည)၊ ကောင်း၊မကောင်း နေရာမရှိမှု(အာနေဉ္ဇ) တမျိုးမျိုးနဲ့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကာမ၊ ရူပ၊ အရူပအဖြစ်တွေနဲ့ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုလောက်ပဲ လေ့လာမှုစိမ်းမယ်။ ကျန်တာတွေက ရင်းနှီးပြီးသားတွေ ဖြစ်တယ်။

၁၇။ ကာမ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု

ကာမအမြင်နဲ့ လူတွေအပေါ် လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုတွေကို နည်းနည်းလေ့လာရမယ်။ ကာမသင်္ခါရ ပြုမည့်သူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေကို ကိုယ်က ကြောက်ရမည့်အရာနဲ့၊ မက်မောရမည့်အရာ ဒါတွေနဲ့ပဲ မြင်တယ်။ ကြောက်တဲ့အရာကို တွန်းလှန်နိုင်အောင်နဲ့ မက်မောတဲ့အရာကို သိမ်းယူနိုင်အောင် ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးသုံးပါး တပါးပါးကို အားထည့်လှုပ်ရှား တုံ့ပြန်တယ်။ စိတ္တဇနဲ့ လှုပ်ရှားတုံ့ပြန်တယ်ပေါ့။ အဲဒီအမှုဟာ ကောင်းချင်ကောင်းမယ်၊ ကောင်းချင်မှ ကောင်းမယ်။ ကောင်းလျင် ကာမပုညာဘိသင်္ခါရ၊ မကောင်းလျင် ကာမအပုညာဘိသင်္ခါရပေါ့။

၁၈။ ကိုယ့်ကိုယ်ဗဟိုပြုစဉ်းစားခြင်း

ဒီလိုလုပ်တာကို ဘာကြောင့် လွန်ကျူးတယ်ပြောသလဲ။
ဘာလွန်ကျူးလို့လဲလို့ မေးစရာရှိတယ်။
ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေကို ကိုယ့်ပစ္စည်းလို သဘောထားတာ
ဟာ လွန်ကျူးတာပါပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဗဟိုမဏ္ဍိုင်နေရာမှာထားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေကို ကိုယ့်ရဲ့ အဖြည့်ပစ္စည်းတွေအဖြစ် ထားတယ်။ ဒီလိုအမြင်ဟာ လွန်ကျူးတာပဲ။ ဒီအမြင်အတိုင်း နေထိုင်၊ပြောဆို၊ပြုလုပ်တာတွေလည်း လွန်ကျူးတာတွေပဲ။ ကြောက်ရွံ့လို့ တိုက်ခိုက်ချေဖျက်တာလည်း အတူပဲ။ ကိုယ်နဲ့မတူတာနဲ့ ကိုယ်အသုံးမကျတာနဲ့ ဖျက်ချင်ကြတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဗဟိုပြုစဉ်းစားကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါ ကာမနဲ့ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု ကာမအဘိသင်္ခါရ ဖြစ်ပုံပါပဲ။

၁၉။ ရူပ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု

ရူပအဘိသင်္ခါရဖြစ်ပုံဖြစ်တဲ့ လွန်ကျူးပုံကို ရှင်းရမယ်။

ရူပအမြင်ရှိသူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေကို လူတွေရှိတယ်လို့ အမှတ်မရအောင် နေထိုင်တယ်။ ဥပမာဆိုလျှင် ရူပအမြင်ရှိသူဟာ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ထဲက ဆေးစက်ကလေးတစ်ခုကိုသာ ကြည့်တဲ့အတွက် ပန်းချီကို အဓိပ္ပါယ်မဖော်နိုင်ဘဲ မသိ၊မမြင် ဖြစ်နေသလို၊ လူတွေကို အသိစိတ်ထဲမှာ မပေါ်အောင် လုပ်ထားလိုက်တယ်။

လူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်။ သူက ဆက်စပ်မှုနဲ့လျော်တဲ့ တုံ့ပြန်မှု ပေးမည့်အစား ရှိတယ်လို့တောင်မှ သတိမရအောင်နေတယ် ဆိုတာဟာ အတော်မကောင်းတာတစ်ခုကို လုပ်လိုက်တာ အမှန်ပါပဲ။ ရူပအမြင်ရှိသူက သူ့ဝန်းကျင်လူတွေအပေါ် ဒီလို မသိနိုးနား တုံ့ပြန်တာဟာ လွန်ကျူးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီသူရဲ့ ဒီအမြင်နဲ့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးတုံ့ပြန်မှုတွေဟာ လွန်ကျူးတဲ့ တုံ့ပြန်မှု ဖြစ်တာပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် မယား၊သားနဲ့ မိတ်ဆွေသူတို့ရဲ့ ကျော ခိုင်းခံရသူတွေ အများအပြားရှိကြတယ်။ လူ့အဝန်းအဝိုင်းကြီးအတွင်း မှာ ကိုယ်ဟာ တည်ရှိနေတယ်။ ဒီလိုဖြစ်လျက်နဲ့ ဝန်းကျင်လူတွေကို အသိအမှတ်မပြုတာဟာ မထေမဲ့မြင်လုပ်မှု အကြီးအကျယ်ပဲ။ ဒါဟာ လူတွေအပေါ် ကျူးလွန်မှုကြီးပေါ့။

၂၀။ အရူပ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု

အရူပအဘိသင်္ခါရရဲ့ လွန်ကျူးမှုဖြစ်ပုံလည်း ဒီနည်းမှီး သိရ ပါတယ်။ အရူပအမြင်တရားပွားများသူတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေ နဲ့ သူ့အပါအဝင် အားလုံးကို တကယ့်အရှိတွေမဟုတ်ဘူးလို့ သဘော ထားတယ်။ မျက်လှည့်ထဲက အရုပ်တွေပေါ့။ သူက ဒီလိုသဘောထား သိမြင်နေတော့ သူ ပြောတာ၊ပြုတာ၊နေတာတွေဟာ သူလုပ်ချင်သလို လုပ်တာတွေပေါ့။

ဒီတော့ သူ့ဝန်းကျင်ကလူတွေကို တုံ့ပြန်တာတွေလည်း အရှိ အနေနဲ့ တုံ့ပြန်တာမဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့သဘောပေါ်သလိုသာ တုံ့ပြန် တော့မယ်။ ဝန်းကျင်လူတွေကို လူမမှတ်တော့ဘူးဆိုတော့ သူတုံ့ပြန် ချက်တွေဟာလည်း လူမမှတ်တဲ့ တုံ့ပြန်ချက်တွေပဲ ဖြစ်ရပြီပေါ့။

ဒီတော့ သည်တုံ့ပြန်ချက်တွေဟာ အလွန်ကျူးဆုံးတွေလို့ ပြော ရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် အရူပအဘိသင်္ခါရတွေကိုလည်း လွန်ကျူးတုံ့ပြန်ချက် လို့ ပြောရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သင်္ခါရဟာ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးရဲ့ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်ချက်ရဲ့ အမည်
ပဲ။ ဒါလောက်ဆိုလျှင် သင်္ခါရကို အရကောက်တာ သဘော ပေါက်နိုင်
လောက်ပါပြီ။

၂၁။ ဝိပါကဝဋ်

သင်္ခါရဟာ ကမ္မဖြစ်တယ်။ သူကလည်း သူပြီးလျှင် ပြီးမသွား
ဘဲ ဝိပါကကို ဆက်ဖြစ်စေမှာဖြစ်လို့ ဝဋ်ဖြစ်တယ်။ ဒီဝဋ်က ကမ္မဝဋ်
ပေါ့။ ဒီကမ္မဝဋ်ဟာ ကိလေသဝဋ်ကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ဝဋ် ဖြစ်တယ်။
ဒီကမ္မဝဋ်ကြောင့် ဝိပါကဝဋ် ဖြစ်တယ်။

ဝိပါကဝဋ်မှာ အင်္ဂါငါးချက် ရှိတယ်။

ပဌမအင်္ဂါက ဝိညာဏ်ပဲ။

၂၂။ ဝိညာဏ်(ဝိညာဉ်)

ဝိညာဏ်ကို အရကောက်မယ်။ဒါရဲ့အရကောက်ဟာ ခက်
တယ်။ ကံရဲ့အကျိုး ဝိညာဏ်ဆိုတော့ သည်ဝိညာဏ်ဟာ မမြင်သာ
စရာ ဖြစ်တယ်။ ဒီဝိညာဏ်ဟာ ဝိပါကဝိညာဏ် ဖြစ်ရမှာပဲ။

ဝိပါကဝိညာဏ်ဟာ ဖြစ်ပေါ်ရမည့်ကိစ္စက ငါးခုပဲ ရှိတယ်။

သင်္ခါရနဲ့ ကာလပိုင်းခြားပြီးဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ သုံးခုပဲ ရှိတယ်။

ပဋိသန္ဓေ၊ဘဝင်၊စုတိပေါ့။

ဒီတော့ သည်ဝိညာဏ်ဟာ ဘဝင်ကိစ္စရှိတဲ့ ဝိပါကဝိညာဏ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဖြစ်ရမယ်။ ဒါလည်း နည်းနည်း အခက်အခဲရှိတာပဲ။ ဘဝင်က ပဋိသန္ဓေကိစ္စတပ်ထားသူမှ ကျနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းတခုရဲ့ အဟန့်ခံရနိုင်တယ်။ ဒီကိစ္စသုံးခုက အတူဖြစ်တယ်။ အာရုံလည်း တူတယ်။ ရှေးစကား ရှိထားလို့ပဲ။

၂၃။ ပဋိသန္ဓေ၊ဘဝင်၊စုတိ

ဒါကိုကျော်လွှားရမှာပဲ။ ပဋိသန္ဓေရယ်၊ ဘဝင်ရယ်၊ စုတိရယ်ဟာ တခုတည်းရဲ့ နာမည်သုံးခု၊ အလုပ်သုံးခုပဲ။
ပဋိသန္ဓေအလုပ်ဆိုတာ ဘဝနှစ်ခုစပ်တတ်လို့ ဖြစ်တယ်။
ဘဝင်ဆိုတာက ဘဝရဲ့ အစိတ်ပိုင်းဖြစ်လို့ပဲ။
စုတိဆိုတာက ဘဝတခုက ဘဝတခုကို ရွှေ့စေတဲ့အရာ၊
ရွှေ့တဲ့အရာ ဖြစ်လို့ပဲ။

ဒီစိတ်ဟာ ဒီကိစ္စသုံးခုကို တကယ်လည်းလုပ်တယ်။ သင်္ခါရကြောင့်ဖြစ်ပေမယ့် နောက်ထပ် သင်္ခါရဖြစ်မှုတခုနဲ့ အစေ့အစပ်လုပ်တယ်။ သူ့ကြောင့် ကိလေသာ ပြန်ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ဒီဝိညာဏ်စိတ်ဟာ ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်း အင်္ဂါတခုလို့လည်း ဖြစ်တာပေါ့။ ဒီတော့ ဘဝင်အလုပ်လည်းလုပ်တယ်ပဲ ပြောရမယ်။

ဒီဝိညာဏ်စိတ်ဟာ ဒီဘဝကနေ နောက်ထပ်ဘဝကို ရွှေ့တာလည်း လုပ်တာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီမှာ ဘဝဆိုတာက သင်္ခါရဖြစ်တဲ့ ကမ္မနာမည်ပါ။

ဒါတွေရှင်းနေတာနဲ့ ဝိညာဏ်အသိခက်ပုံ ရှင်းချက် ပျောက်
မလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဆက်ရှင်းမယ်။ ဝိညာဏ်ဟာ ဘဝင်ကိစ္စတပ်ပြီး
ဖြစ်တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ရူပကံတွေလုပ်ပြီး ဘာဘဝင်မှ တခြား
မကျဘူး။ ရူပဝိပါက်ဘဝင်ပဲ ဧကန္တကျတယ်။ အရူပလည်း ဒီလိုပဲ။
ကာမအကုသိုလ်ကံပြုပြီးလျှင် ဆက်ပြီး အကုသလဝိပါက်ဘဝင်ပဲ
ကျတယ်။ တခြားဘဝင် မကျဘူး။ ဒါတွေကို လက်တွေ့နဲ့ကျတော့
အမြင်မကြည်ကြဘူး။ ဒီတော့ စာကိုမလှန်နိုင်ဘူး။

ချစ်သူတယောက်ကို အကြောင်းတခုခုကြောင့် အမုန်းစိတ်
တွေ ပွားဖူးကြတယ်။ အမုန်းစိတ်က အကုသိုလ်ကံ စိတ်ပဲ။ အဲဒီစိတ်
မရှိတဲ့နောက် အမုန်းစိတ် အပွားခံရသူအပေါ်မှာ မုန်းလျက်ရှိနေတာ
တွေ့မယ်။ အမှတ်ရရမရရ မုန်းတာဖြစ်လျက်ပဲ ရှိနေတာကို သိခွင့်ရှိ
တယ်။ ဒါ ဘာစိတ်နဲ့ မုန်းလျက်ဖြစ်နေတာလဲ။

၂၄။ **မသိစိတ်**

ဘဝင်ကိစ္စတပ်ထားတဲ့ အဲဒီအမုန်းစိတ်(ကံ)ရဲ့ အကျိုးဝိပါက်
စိတ်နဲ့ပဲ ဖြစ်တာ ထင်ရှားတယ်။ ဒီလိုထင်ရှားပေမယ့် ဒီဝိပါက်စိတ်
ဖြစ်တာဟာ မထင်ရှားဘူး။ ဒီစိတ်က အာရုံအဖြစ်မနေဘဲ အာရုံခံအင်္ဂါ
အဖြစ် ဖြစ်နေတာများတယ်။ သူက အာရုံခံအင်္ဂါခြောက်ခုအနက်က
မနာယတန အာရုံခံအင်္ဂါ ဖြစ်လို့ပဲ။ ဒီစိတ်ကို အာရုံအဖြစ် မပေါ်တဲ့
အတွက် မသိစိတ်လို့ ပြောရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၂၅။ အသိခက်သည့် ဝိညာဏ်

ဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ဝိညာဏ်ဟာ အသိခက်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဝိညာဏ်ကို အတော်များများ လူတွေ မသိကြဘူး။ ဒီဝိညာဏ်ကို မသိတာလည်း အတော်နာတယ်။ သူ့မသိတာ ကံရဲ့အကျိုးဝိပါက်ကို မသိတာ ဖြစ်လို့ပဲ။ ကံကို သိကြသော်မှ ကံရဲ့အကျိုးဝိပါက်ကို မမြင်ကြတော့ ကံနဲ့စပ်လျဉ်းလို့ အမြင်တွေ မှားကုန်ကြတယ်။

ကံဟာ သေပြီး နောင်ဘဝ တနေရာကျမှပဲ အကျိုးပေးမယ်လို့ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ၊ အခုဖြစ်နေတဲ့ ဝိပါက်တွေကိုလည်း မမြင်တဲ့အတွက် ဝိပါက်မဟုတ်တာတွေကို ဝိပါက်လို့ လုပ်မိချင်လည်း လုပ်မိတယ်။ အဲဒီအရာတွေဟာ မမွေးမီကံက ပစ်ချလိုက်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေရတာလို့ ခံယူလာကြတယ်။

ဒီလို ကံခံယူလျက်နဲ့ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဆရာဘုရားက ကမ္မဝါဒီ ဖြစ်ပါလျက်ကနဲ့ ကံနဲ့စပ်ပြီး အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ အဖြစ်ခံရတာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကြီး ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုဖြစ်ရတာရဲ့ အကြောင်းဟာ ...

ကံရဲ့အကျိုးဝိပါက်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်ကို မသိကြလို့ဘဲ ဖြစ်တယ်။ ကံရဲ့အကျိုးဝိပါက်ကို မမြင်တော့ ကံနဲ့စပ်ပြီး ရမ်းဆချက်တွေ ထွက်လာတာပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၂၆။ ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့အပြုရဲ့ အမေး

ဒီ ဝိညာဏ်ကိုမသိလို့ နစ်နာတာဟာ သည်လောက် မကဘူး။
ဒါက ဗုဒ္ဓဘာသာ လူတွေလောက် ရှိသေးတယ်။ လူ့ကမ္ဘာလောက
ကြီးတခုလုံးလည်း ဒီဝိညာဏ် မသိရာက နစ်နာချက်တွေ ဖြစ်ကြ
တယ်။ လူတွေဟာ သူတို့အကြောင်းကို သူတို့ စိတ်မဝင်စားသူရယ်လို့
မရှိပါဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ဟာ သူတို့နဲ့စပ်ပြီး မေးခွန်းနှစ်ခုကို မေး
တယ်။ အဲဒါ လူတိုင်းပဲ။

ငါတို့ ဖြစ်သမျှတွေဟာ ဘာကြောင့် ဖြစ်ကြတာလဲ?

ငါတို့ ပြုသမျှတွေဟာ ဘာတွေဖြစ်ကြမလဲ? ဆိုတာပဲ။

ဒီမေးခွန်းနှစ်ခုကို မမေးမိသူမရှိဘူး။ အရူးလောက်ပဲ မရှိလျင်
မရှိမယ်။ သူတို့ဟာ ဒီမေးခွန်းနှစ်ခုအတွက် အဖြေကိုလည်း ရတဲ့နေရာ
ကယူဖို့ အသင့်ရှိကြတယ်။ ယူလည်း ယူကြတယ်။ ဒါအတွက် အဖြေ
ထုတ်သူတွေကလည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်။

၂၇။ ဝိပါက်မသိ၍ အဖြေအမျိုးမျိုးထွက်

လက်တွေ့သမားတွေကလည်း တမျိုးဖြေတယ်။

ရိုးရာသမားတွေကလည်း တမျိုးဖြေတယ်။

နက္ခတ်ဆရာတွေကလည်း တမျိုးပဲ။

ဒဿနဆရာ၊ ဘာသာရေးဆရာတွေလည်း ဒီလိုပဲ၊ တမျိုးစီ
ပြောကြတယ်။ အဲဒီသူတွေထဲက တဦးဦး ဆည်းကပ်မိသူဟာ
အဲဒီတဦးဦးပြောတာ ယုံသူဖြစ်လာတာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဝိပါက်ဝိညာဏ်မသိလို့ ယုံကြည်မှုအမျိုးမျိုးဖြစ်

၃၂၇

ကိုယ့်အပြုနဲ့အဖြစ်တွေရဲ့ အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို သူတို့တင်ပြတဲ့
အခါ သူတို့က အဖြေထုတ်ကြတယ်။ ထုတ်ပုံကလည်း ယုံချင်ဖွယ်ရှိ
အောင်ပဲ။

နတ်ဆရာက နတ်နဲ့ပြောမယ်။

ဓာတ်ဆရာက ဓာတ်နဲ့ပြောမယ်။

နက္ခတ်ဆရာက နက္ခတ်နဲ့ပြောမယ်။

ဘာသာရေးဆရာက ဘာသာရေးနဲ့ ပြောမယ်။

၂၈။ ဝိပါက်ဝိညာဏ်မသိလို့ ယုံကြည်မှုအမျိုးမျိုးဖြစ်

သူတို့ပြောတာယုံတော့ သူတို့ကိုပဲ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တာ
ပေါ့။

နတ်ယုံတော့ နတ်ကိုးကွယ်။

ဓာတ်ယုံတော့ ဓာတ်ကိုးကွယ်။

နက္ခတ်ယုံတော့ နက္ခတ်ကိုးကွယ်။

ဘာသာတရားတွေယုံတော့ ဘာသာတရား အဲဒါတွေကိုး
ကွယ်။

လူတွေဟာ ဒီလိုနဲ့ အမြင်တွေ ကွဲပြား၊ အလုပ်တွေ ခြားနား၊
အလေ့တွေထွေပြား ဖြစ်ကုန်ကြပြီး တဦးနဲ့တဦး တစုနဲ့တစု လူစိမ်းကား
ကြီးတွေဖြစ်အောင်၊ ရန်သူတွေ ဖြစ်ကြရတဲ့အထိ ဖြစ်ကြတယ်။

ဒီအဖြစ်တွေရဲ့ လက်သည်ဟာ အဲဒီဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ ကံရဲ့
အကျိုးဝိပါက် အရကလေးကို ကောက်လို့မရတဲ့ဟာပဲ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၂၉။ မယုံနိုင်စရာကံ

ကံကလည်း မယုံချင်စရာဖြစ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မသိတဲ့
တနေရာမှာလို့ပဲ ယုံချင်စရာ ဖြစ်တယ်။

ကံအနေနဲ့ ကောင်းတာတွေလုပ်တယ်၊ ဖြစ်တာတွေကျတော့
ဆိုဆိုးဝါးဝါးတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ကံဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ လုပ်ပြီးနောက် ကောင်းကောင်းကန်း
ကန်းတွေ ဖြစ်လာတာတွေလည်း အများအပြားပဲ။

ဒီတော့ ကံကို ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ?

ဒီတော့လည်း...

နောင်ဘဝ အပြောကောင်းသူနဲ့ တွေ့လျင် နောင်ဘဝယုံ။

ဖန်ဆင်းရှင် အဟောကောင်းသူနဲ့တွေ့လျင် ဖန်ဆင်းရှင်ယုံ။

နတ် အဟောကောင်းသူနဲ့တွေ့လျင် နတ်ယုံ။

ဓာတ် အဟောကောင်းသူနဲ့တွေ့လျင် ဓာတ်ယုံ။

နက္ခတ် အဟောကောင်းသူနဲ့တွေ့လျင် နက္ခတ်ယုံရတော့တာ

ပေါ့။

၃၀။ ကံအကျိုးပေး ဝိညာဏ်

ဒီလိုဖြစ်တာတွေ ပျောက်ဖို့အတွက်ဆိုလျင်၊ ဒါမှမဟုတ်
လူတွေ တူညီတဲ့ဒဿန ရှိစေလိုတယ်ဆိုလျင် ကံရဲ့အကျိုးအစစ်ဖြစ်
တဲ့ ဝိညာဏ်ကို ကောက်နိုင်ရလိမ့်မယ်။ ဝိညာဏ် မကောက်နိုင်တာ
ဟာ လူတွေ အယူအမြင် ကွဲပြားခြင်းရဲ့ ပင်မလက်သည် ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီတော့ ဝိညာဏ်ကို အရမကောက်နိုင်တာဟာ မညီညွတ်ခြင်းရဲ့ ပင်မလက်သည်ဖြစ်တယ်ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်။

လူကမ္ဘာလောကကြီးကို ချုပ်ကိုင်နေတဲ့ ပင်မလက်
သည်ဟာ လူတွေမှာ ကိုယ်စီကိုယ်ငှရှိကြတဲ့ သူတို့
ရဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး လှုပ်ရှားတုံ့ပြန်မှုတွေပဲ ဖြစ်
တယ်။

သူတို့ကို နိမ့်အောင်၊ မြင့်အောင်၊ ကောင်းအောင်၊ ဆိုးအောင်၊
ချမ်းသာအောင်၊ ဆင်းရဲအောင် အစစတွေကိုဖြစ်ပွားအောင် ပဲ့ပေးနေ
တဲ့အရာဟာ သူတို့ အမှု(ကံ)တွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒါကို ဘယ်သူမျှ မသိသလောက် ဖြစ်နေရတယ်။
ဒီလိုဖြစ်နေတာရဲ့ အကြောင်းက အဲသည်ကံရဲ့အကျိုးဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်
ကို မမြင်မကန်း ဖြစ်ပြီး၊ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ကြလို့ပဲ။ ဒါကလေး
တချက်ကို ပြက်ပြက်ကွင်းကွင်း လင်းသွားအောင် ကောက်လို့ရလျင်
ကိုယ်နှုတ်နှလုံးအမှု (ဝါ) ကံရဲ့ လူကိုချုပ်ကိုင်မှုကို နားလည်လက်ခံ
သဘောပေါက်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။

၃၁။ ရိုးရာစကား ထောက်ကူစရာ

ဝိညာဏ်ကို ဗမာတွေက ဉာဉ်လို့ ပြောကြတယ်။ တစ်စုံတစ်
အမှုပြုပြီးနောက် ဒီအမှုမျိုး ထပ်ပြုချင်စိတ်ဖြစ်နေတာကို ဉာဉ်ကပ်
တာလို့ ပြောကြတယ်။ ဉာဉ်ကပ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ တစ်စုံတစ်အမှုပြုပြီး

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

နောက် ပြုတဲ့အတိုင်း အသိတခု လူမှာကပ်ကျန်ခဲ့တယ်လို့ ဗမာတွေ သိကြတယ်။

ဒါကို ဉာဉ်ကပ်တယ် ပြောတာပဲ။ ဉာဉ်ကပ်တယ်ဆိုတာ ပြုခဲ့ပြီးတဲ့အတိုင်းတိုင်း သိနေတဲ့ အသိတခု လူမှာကပ်နေတာ ဖြစ်တယ်။ သည်အသိဟာ ဉာဉ်ပဲ။ ဝိညာဏ်ပါပဲ။ သည်ဉာဉ် လူမှာကပ်နေခဲ့တယ် ပေါ့။ ဒါက ဝိညာဏ်(ဝိညာဉ်)နဲ့စပ်တဲ့ ဗမာတွေလက်ခံတဲ့ ရိုးရာစကား ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့လည်း ဝိညာဏ်အရကောက်တာမှာ ထောက်ကူရမယ်။

ဒါကိုလည်း လိပ်ပြာဆိုတဲ့သဘောနဲ့ တင်စားသုံးတာလည်း တွေ့ရတယ်။ လိပ်ပြာ လွင့်တယ်၊ လိပ်ပြာ မသန့်ဘူး၊ လိပ်ပြာစင်တယ်၊ လိပ်ပြာ ရှက်တယ်၊ လိပ်ပြာ လှတယ်၊ လိပ်ပြာ မလုံဘူး၊ ဒီစကားလုံး တွေ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ သုံးနေကြတယ်။

လိပ်ပြာဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘယ်သူမှ ပြောနိုင်ကြမယ် မဟုတ် ဘူး။ သူတို့ရဲ့ မသိနိုးနားဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကို တင်စားပြောတဲ့စကား ဖြစ်တယ်။ အဲဒီစိတ်ဟာ ကံရဲ့ အကျိုးဝိပါက်စိတ်ပေါ့။

အဲဒါ ဝိညာဏ်ပဲ။

အဲဒီဝိညာဏ်ဟာ ကံ(သင်္ခါရ)တွေအလျောက် ကံ(သင်္ခါရ) တွေ မရှိတဲ့နောက်မှာ ဆက်ဖြစ်ပွားနေတယ်။

အဲဒီမှာ ကံ(သင်္ခါရ)အတိုင်း ဖြစ်ပွားချက်တွေကို လိပ်ပြာ မသန့်ဘူး၊သန့်တယ် စကားတွေနဲ့ ပြောကြတာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒါကိုပဲ ဘဝင် မကျဘူး၊ ဘဝင် ကျတယ်၊ ဘဝင် ခိုက်တယ်၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်မှု

၃၃၁

ဘဝင်မြင့်တယ်၊ ဘဝင်လှိုက်တယ်၊ ဘဝင်ထိတယ်၊ ဘဝင်ငြိတယ် ...
အစစတွေနဲ့ သုံးကြတယ်။

သဘောမကျဘူး၊ သဘောကျတယ်၊ သဘောကောင်းတယ်၊
သဘောမကောင်းဘူး၊ သဘောထားညံ့တယ်၊ သဘောပြည့်တယ် ဒီလို
တွေနဲ့လည်း သုံးကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ကံရဲ့အကျိုး ဝိပါက်ဝိညာဏ်
ကိုသုံးတဲ့ စကားတွေပါပဲ။ ဒါတွေနဲ့လည်း ကံ(သင်္ခါရ)ရဲ့ အကျိုးဝိပါက်
အရဟာ ဝိညာဏ်ဖြစ်တာကို ထောက်ကူနေတာ တွေ့ရမှာ ဖြစ်တယ်။

လူတွေဟာ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုတွေ လုပ်ကြပြီး၊ အဲဒီ လွန်ကျူး
တုံ့ပြန်မှုရဲ့ အကျိုးတွေကို သဘောတရားကျကျ မပြနိုင်ကြပေမယ့်
အစအနတွေအဖြစ် ဟိုတစ်ဒီတစ်ဆိုတာလို တွေ့နေ၊ သိနေ၊ ထင်မြင်နေ
ကြတာတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘာသာရေးတွေက ဒါတွေကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ
ဒါတွေနဲ့ တလွဲတွေကို ရိုက်သွင်းပြတာ ခံနေကြရလို့၊ ဒါတွေ တစွတ်
ထိုး အသုံးဒဿနတွေလို့ အဖြစ်ခံနေကြရတာ ဖြစ်တယ်။

၃၂။ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်မှု

တကယ်တော့ ဒီအသုံးတွေဟာ လူထုသုံး၊ တကယ့်ဖြစ်ရပ်
က ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အမှန်တွေ ဖြစ်တယ်။ လူတိုင်းစီမှာရှိတဲ့ ခိုးတဲ့၊
ဆိုးတဲ့ညာဉ်ဟာ မွေးစဉ်က ပါလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ခိုးမှု၊ ဆိုးမှုလုပ်ပြီးမှ၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါမှမဟုတ် ခိုးမှု၊ ဆိုးမှုတွေကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီး ကောင်းချီးပေးမှု
တွေ ဖြစ်ပွားမိရာက ပေါက်ပွားလာတာတွေသာ ဖြစ်တယ်။

တခြား ကောင်းတဲ့ညာဉ်တွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ကောင်းမှု
ကောင်းရာတစ်ခုခုကို ပြုရာက၊ ပြုရတာကို ကြိုက်နှစ်သက်မှုတွေ
ဖြစ်ပွားမိရာက ပေါက်ပွားလာတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဝိညာဏ်
(ညဉ်)ဟာ မွေးရာပါတွေ့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီညဉ်တွေဟာ ပြုလုပ်မှုရဲ့အကျိုးတွေပဲ။ ဒီညဉ်တွေ
မကောင်းတာကို လိပ်ပြာမသန့်ဘူး၊ လိပ်ပြာမလှဘူး၊ လိပ်ပြာမလုံဘူး-
ဆိုတာတွေ ပြောရတာပဲ။ လုပ်ငန်းက ကြောက်လန့်ဖွယ်ဖြစ်လျှင်
ညဉ်ကို လိပ်ပြာလွင့်တယ်၊ လိပ်ပြာလန့်တယ် ပြောကြရတာပဲ။
သဘောကောင်း၊ သဘောဆိုးလည်း ဒါတွေပဲ ပြောရတာ။

ဒါတွေဟာ မွေးရာပါတွေ့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်အလျောက်
ဖြစ်ပွားချက်တွေ ချည်းပဲ။ ဒါတွေဟာ နတ်တွေ၊ ဓာတ်တွေ၊ နက္ခတ်
တွေနဲ့ ယိုးမှားကြတာတွေလည်း ရှိတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒါတွေ
ကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘူး။

၃၃။ နတ်ယူဆင်ခြင်၊ ပေါင်းစပ်ဆင်ခြင်

လူ့ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ အလွန်ကျယ်ပြန့်စွာ အရာရာတွေကို
အနီးကပ်မြင်အောင် အလွယ်တကူ လေ့လာခွင့်ရတဲ့ကာလ ရောက်နေပြီ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကိုယ်အဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် ဦးနှောက်

၃၃၃

ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကို နုတ်ယူဆင်ခြင်မှု၊ ပေါင်းစပ်ဆင်ခြင်မှုကလေး လောက်နဲ့ ဆင်ခြင်လျင်တောင် အထင်းသား ပေါ်လွင်အောင် မြင်နိုင် တယ်။

ပြီးတော့ လူ့ကိုယ် အစိတ်အပိုင်း လေ့လာမှုပညာကလည်း သည်နေ့ဆိုလျင် ရှေးကနဲ့ မိုးနဲ့မြေလောက်ခြား အောင်မြင်ခဲ့ပြီ ဖြစ် တယ်။ ရှေးက အဲဒီပညာမှာ ဦးနှောက်ဟာ ဘာအလုပ်လုပ်တယ်လို့ ပြောချက်မရှိဘူး။ နှလုံးကျတော့ စိတ်ရဲ့နေရာလို့ဏ်ဂူလို့ ပြောကြတယ်။

နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ခံရလျင် စိတ်တွေပါလွဲကုန်ရော ထင် စရာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု နှလုံးအစားထိုး လဲပြီးပြီ။ ဘာမှမလွဲဘူး။ သူတို့သိတာ အလကားလို့ ပြောနေဖို့ မလိုဘူး။ ဘာလုပ်တယ်လို့ အပြောမခံရတဲ့ ဦးနှောက်ဟာ လူရဲ့ သူများတွေနဲ့ မတူတဲ့သူအဖြစ်ကို ဆောင်ထားနိုင်တဲ့ တခုတည်းသောအရာ ဖြစ်နေတယ်။

၃၄။ ကိုယ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းသည့် ဦးနှောက်

အသဲ၊နှလုံး၊ကျောက်ကပ်၊မျက်စိ အစစတွေဟာ ဘယ်သူနဲ့ လဲချင်လဲပါစေ၊ အလဲခံရတဲ့အတွက် အဲဒီလူအဖြစ်က အပျောက်ပျက် မခံရဘူး။

ဦးနှောက်ကတော့ လဲလို့မရဘူး။ လဲလျင် ဘယ်သူ့ဦးနှောက်ပဲ ကိုယ့်ခေါင်းရောက်ရောက် ရောက်တဲ့ဦးနှောက်ပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်သွားမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကိုယ့်အဖြစ်ကနေ ပျောက်ပျက်ခံရမယ်။ ဦးနှောက်ဟာ ကိုယ်အဖြစ် တာဝန်ကိုထမ်းနိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့ လူ့ အစိတ်အပိုင်း သိရှိမှုပညာဟာ အဲဒီလောက် ရှိခဲ့ပြီ။

စိတ်တချက် ဖြစ်တာတိုင်းမှာ လူဦးခေါင်းမှာရှိတဲ့ ဦးနှောက်က အလုပ်တခုလုပ်တယ်။ မြင်တဲ့စိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြားတဲ့စိတ်ဖြစ်ဖြစ်။ နောက်ဆုံး တွေးတောဆင်ခြင်စိတ်ဖြစ်ဖြစ် အထိ အားလုံးပဲ။

စိတ်တခုခုဖြစ်ပြီဆိုလျှင် ဦးနှောက်ဟာ အလုပ်တခုခု လုပ်ရ တယ်။ ဦးနှောက်ဟာ အလကားလုပ်နေတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ လက်ခံ တာတွေ၊ သိုမှီးတာတွေ၊ နှိုင်းယှဉ်တာတွေ... အစစတွေကို ဆက်လုပ် တယ်။ ဖျက်သင့်တာ ဖျက်၊ ပြောင်းသင့်တာပြောင်း၊ သီးခြား သိမ်း သင့်တာသိမ်း အစစတွေလည်း လုပ်စရာရှိသလောက်ပဲ လုပ်နေတယ်။

ဦးနှောက်က ဒီလို အထွေထွေလုပ်စရာတွေကို လုပ်တာတခု တိုင်းမှာလည်း ဦးနှောက်အလုပ်နဲ့အတူ စိတ်ကလည်း စိတ်အဖြစ်နဲ့ ဖြစ်ပေါ်တယ်။ ဖြစ်ပေါ်တဲ့စိတ်တိုင်းကိုတော့ ဖြစ်တဲ့သူက အကုန်မသိ ဘူး။ ညအိပ်တဲ့အခါလောက်မှ အလုပ်လုပ်လို့ဖြစ်တဲ့စိတ်ဆိုတော့ ဖြစ်သူက အိပ်ပျော်နေတော့ ဖြစ်မှန်းမသိတော့ဘူးပေါ့။

ဒီလို မသိပေမယ့် မသိစိတ်ဆိုတာ အဲဒီစိတ်ကိုခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မသိစိတ်ကို တနေရာမှာ ပြောခဲ့ပြီ။ သူက အသိအာရုံ အဖြစ် မရှိဘဲ အသိအာရုံကို လက်ခံရတဲ့ အာရုံခံအင်္ဂါတာဝန် ယူနေရလို့ ငုပ်လျှိုးနေတဲ့စိတ်ဖြစ်လို့ မသိရတာကိုခေါ်တဲ့ မသိစိတ်ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

စိတ်အဖြစ်အပျက်တွေ ဦးနှောက်ကသိမ်းထား

၃၃၅

၃၅။ စိတ်အဖြစ်အပျက်တွေ ဦးနှောက်ကသိမ်းထား

အခုခေတ် ကိုယ်အစိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအသိပညာက ဒီလောက် အထိ အဆင့်မြင့်ခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ စိတ်ကိုကြည့်ရတာ မလွယ်ဘူး။ အကောင်အထည်မရှိတဲ့အရာ ဆိုတော့ လုံးမိအောင်လည်း မကြည့် နိုင်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ရဲ့ဖြစ်ပုံကိုသိဖို့ တကယ်မခက်တော့ ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စိတ်ဖြစ်တိုင်း ဦးနှောက်က မလုပ်ဘဲနေ တယ်ဆိုတာ မရှိတာကြောင့်ဘဲ။ ဦးနှောက်ကိုပြန်ကြည့်လျှင် စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ အမှားအယွင်းမရှိ သိရမယ်။

ပုံစံအားဖြင့် လေယာဉ်တစ်စင်းရဲ့ လှုပ်ရှားဖြစ်ပွားချက်တွေဟာ များမှာပဲ။ အချိန်အားလျော်စွာ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီ လှုပ်ရှားချက်တွေကို သိဖို့ လွယ်ကောင်းမှလွယ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါအတွက် အခက်မရှိအောင် ဒါတွေကိုသိဖို့ မှတ်တမ်းလုပ်ထားတဲ့ သေတ္တာနက်(Black box)ဆိုတဲ့ အရာကလေးရှိတယ်။ ဒီသေတ္တာနက် ဟာ လေယာဉ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို မှတ်တမ်းတင်ထားတယ်။ ဒါကိုကြည့်လျှင် လေယာဉ်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေအားလုံးကို သိမယ် ဖြစ် တယ်။

လူ့ဦးနှောက်က လူ့စိတ်ဖြစ်ပွားမှုအတွက် သည်သေတ္တာနက် ထက် အဆမရေမတွက်နိုင်အောင် ပိုအလုပ်လုပ်တယ်။ သေတ္တာနက်က မှတ်တမ်းတင်ရုံလောက်ပဲ၊ ဦးနှောက်က ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဆောင်ရွက် တာတွေအထိ ရှိတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါတွေကြောင့် ကံ(သင်္ခါရ)တွေရဲ့ အကျိုးဝိပါက်ဝိညာဏ်ကို အရကောက်ဖို့ရာ မျက်ကန်းလမ်းလျှောက်သလို ဖြစ်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ လယ်ပြင် ဆင်သွားသလို ထင်ရှားတဲ့အရာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ကံ(သင်္ခါရ)ဖြစ်တဲ့ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုတွေ ပြုသူဟာ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်စိတ်တွေ ဖြစ်ရတယ်။ ဒီစိတ်တွေ ဖြစ်တာနဲ့အတူ ဦးနှောက်မှာလည်း ဖြစ်ပွားမှုတွေ ဖြစ်ရတယ်။ ဒီဖြစ်တာတွေဟာ နောက်ထပ် ဒီဖြစ်ပွားချက်ကိုပယ်ဖျက်တဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့စိတ် မဖြစ်မချင်း၊ ဦးနှောက်အသစ်ကလည်း မဖြစ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ မပျက်မစီး တည်ရှိနေတယ်။

ဒါကို ပုံထုတ်ကြည့်လျှင် ပိုမိုသိသာမယ်။ သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတခုကို ရွေ့လျားမှုတွေ အမျိုးမျိုးဖြစ်အောင်လုပ်ပြီးနောက် နောက်ဆုံးတည်ရှိတဲ့ လှုပ်ရှားမှုမှာ ရပ်ထားလိုက်ပြီး၊ အဲဒီရပ်တည်မှုကိုလည်း ဘယ်အားသက်ရောက်မှုမှ မရှိတော့ဘူးဆိုလျှင် အဲဒီရပ်တည်မှုဟာ အဲဒီရပ်တည်မှုအတိုင်းပဲ တည်ရှိနေမှာ ဖြစ်တယ်။

၃၆။ ဆန့်ကျင်၊စွန့်ပစ်၊ချေဖျက်ခြင်း

သူများပစ္စည်းကိုခိုးသူဟာ ခိုးတာကို ဆန့်ကျင်၊ စွန့်ပစ်တာ မလုပ်သေးလျှင် သူခိုးပဲ ဖြစ်နေဦးမယ်။ ခိုးပြီးလို့ ကာလ၊ဌာနတွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်းပဲ။ ခိုးမှုကို မစွန့်လျှင် သူခိုးပဲ ဖြစ်နေတယ်ပေါ့။ သူ့လုပ်ဆောင်မှု တခုခုဟာ နောက်လုပ်ဆောင်မှု တခုခုပြုခြင်းရဲ့ ချေဖျက်တာကို မခံရလျှင် မခံရသမျှအထိ မကျေမပျက် တည်ရှိနေတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပျက်သောစိတ်နှင့် ဦးနှောက်မှတ်သားမှု

၃၃၇

သင်ကြားဆည်းပူးထားတဲ့ အတတ်အသိတွေလည်း သင်
ကြားဆည်းပူးချက်တွေနဲ့ ဖျက်မှ ပျက်တယ်။ မဖျက်လျင် မပျက်ဘဲ
လူမှာတည်နေတယ်။ အသုံးမပြုဘဲ ထားတာကြာလျင် မေ့လျော့တယ်
ဆိုတာလောက်တော့ ဖြစ်မယ်။ မပျက်ဘူး။ မေ့တယ်ဆိုတာ ဖော်မရတဲ့
မလွယ်တာလောက်ပဲ။

၃၇။ ပျက်သောစိတ်နှင့် ဦးနှောက်မှတ်သားမှု

စိတ်ကို မပျက်ဘူးပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း
လိုက်လုပ်တဲ့ ဦးနှောက်မပျက်ဘူး ပြောတာပဲ။ စိတ်ကူးနဲ့ စာတွေလိုက်
ရေးမယ်ဆိုလျင် စိတ်ကူးတွေက ချက်ခြင်းပျက်ကြမှာဖြစ်ပေမယ့်
စိတ်ကူးချက်တွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့စာက မပျက်ဘူး။ ဒီတော့
စိတ်ကူးချက်ပျက်သွားလို့ မရှိပေမယ့် ဘာတွေလဲသိချင်လျင် စိတ်ကူး
ချက် ကြည့်လို့တော့ မရတော့ဘူး။ စာရေးထားတာကိုဖတ်လျင် စိတ်
ကူးချက်တွေကို တသွေမတိမ်း သိလို့ရမယ်ပေါ့။

ဒီလိုပဲ အတတ်တွေ၊ အသိတွေ၊ လွန်ကျူးမှုတွေ၊ ဆောင်
ရွက်ချက်တွေဆိုတာလည်း အဲဒီအချိန်တွေက ဖြစ်တဲ့စိတ်တွေ မရှိကြ
တော့ပေမယ့် အဲဒီစိတ်တွေ ဖြစ်တာတွေနဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ထားတဲ့
ဦးနှောက်က မပျောက်မပျက် ဖြစ်တည်နေတယ်။

ဒါကြောင့် ကာလတွေ၊ ဌာနတွေ၊ ပယောဂတွေ ပြောင်းပေ
မယ့် ဒါတွေပြန်ဖော်လျင် နှေးတာ၊မြန်တာလောက်ကလွဲလို့ ပြန်ပေါ်
ကြတာ အထင်အရှားဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၃၈။ တန်ဖိုးမသိမီအရွယ် တုံ့ပြန်ချက်

တချို့လူတွေမှာ ဝန်းကျင်လောကရဲ့တန်ဖိုးကို မသိခင်က လွဲလွဲမှားမှား တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး ကြောက်ခြင်း၊မက်ခြင်းတွေနဲ့ တုံ့ပြန်ခဲ့ ချက်တွေ ရှိနေတတ်ကြတယ်။ တန်ဖိုးသိတတ်တဲ့အခါမှာ အသိမှားယွင်း တဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ချက်တွေကို မပြောင်းနိုင်ဘဲ ကြောက်စရာမဟုတ်တာ ကိုကြောက်တာ၊ မက်စရာမဟုတ်တာကို မက်တာတွေ ရှိနေကြတယ်။

ဒါမျိုး ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ရှိတဲ့သူဟာ အရေအတွက် နည်းပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် မပေါ်လွင်တဲ့ တန်ဖိုးမှားတုံ့ပြန်မှုတွေကတော့ လူတိုင်းဆီမှာပဲ အများအပြားရှိကြတယ်။

၃၉။ တန်ဖိုးသိပြီးအရွယ် တုံ့ပြန်ချက်

တန်ဖိုးဖြတ်တတ်ပြီးတဲ့အရွယ်ရောက်မှလည်း မှားယွင်း တန်ဖိုး ဖြတ်တာတွေ ရှိကြတယ်။ ကိုယ်ထင် ကုတင်ရွှေနန်းဆိုတဲ့ စကားဟာ လည်း တန်ဖိုးဖြတ်လွဲတာကိုပြတဲ့ စကားပုံ ဖြစ်တယ်။ သည်လိုလွဲတဲ့ လူကလည်း လွဲပြီးတုံ့ပြန်ရတာကို ညဉ့်ကပ်တာပဲ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် မှားချင်မှား၊မှန်ချင်မှန် လုပ်ပြီးလျင်တော့ ညဉ့်ကပ်မှာပဲ။ အဲဒါ ဝိညာဏ်ပဲ။

၄၀။ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်

ဒီဝိညာဏ်ဟာ တုံ့ပြန်မှု ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးက ကံ(သင်္ခါရ) မြောက်တဲ့အရာတွေ ဖြစ်နေလျင် ပဋိသန္ဓေဝိပါက်ဝိညာဏ် ဖြစ်မှာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

နာမ်ရုပ်

၃၃၉

ကံ(သင်္ခါရ)မကောက်ထိုက်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်ဆိုလျှင် ပဋိသန္ဓေမထိုက်တဲ့၊ ဝိပါက်မထိုက်တဲ့ ဝိညာဏ်ဖြစ်မှာပဲ။

ဒီနေရာမှာ ဝိညာဏ်ကတော့ သင်္ခါရကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ပဋိသန္ဓေဘဝင်၊စုတိထိုက်တဲ့ ဝိပါက်ဝိညာဏ်ပဲဖြစ်တယ်။ ဒီဝိညာဏ်ဟာ မြုပ်ကွယ်နေတဲ့စိတ် ဖြစ်ပေမယ့် သိလို့မရတဲ့စိတ် မဟုတ်ဘူး။

ပြီးခဲ့တဲ့အချက်တွေနဲ့ ဖော်တဲ့အခါ ဒီစိတ်တည်ရှိတဲ့ ကောက်ကြောင်းဟာ အထင်းသားဖြစ်နေတာ တွေ့နိုင်တယ်။
ဝိညာဏ် အရ ဒီမျှပဲ လေ့လာကြပါစို့။

၄၁။ နာမ်ရုပ်

နာမ်ရုပ် အရကောက်ကြရအောင်။ နာမ်ရုပ်ဆိုလို့ နာမ်ဖြစ်သမျှ၊ ရုပ်ဖြစ်သမျှတွေ ကောက်ရမလိုလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် ကောက်ရမယ့်နေရာ ကြည့်ပြီးတော့ နာမ်ရုပ်တိုင်း မရနိုင်တာ သိကြရမယ်။

နေရာက သင်္ခါရကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်နဲ့ အတူဖြစ်ကြရမည့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါ ကြပ်ကြပ်သတိမူရမယ်။

နေရာကို သတိမမူဘဲ နာမ်ရုပ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုကြည့်ပြီး နာမ်ဖြစ်သမျှ၊ရုပ်ဖြစ်သမျှတွေ ကောက်မိတတ်ကြတယ်။ ကံ(သင်္ခါရ)ကြောင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ခဲ့တဲ့ နာမ်တွေရုပ်တွေဟာ ဒီနေရာက နာမ်ရုပ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အရ နာမ်တွေရုပ်တွေ မဟုတ်ကြဘူး။ နာမ်ဝိပါက်နဲ့ ကမ္မဇရုပ်တွေကိုပဲ သည်နေရာမှာ နာမ်ရုပ် အရကောက်ကြရမယ်။(နာမ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ရုပ်)။

ဝိပါက်နာမ်တွေဆိုတာ ကံ(သင်္ခါရ)နဲ့ သဘောသဘာဝ တူမျှ ကြတဲ့စိတ်တွေနဲ့ ကျန်တဲ့စိတ်နဲ့အတူဖြစ်တဲ့ နာမ်သဘောတရားတွေ ပဲ။ ကမ္မဇရုပ်တွေဆိုတာက ကံ(သင်္ခါရ)ကဖြစ်စေလိုက်တဲ့ ရုပ်တွေ ဆိုတာ ရှိတယ်။ လူမှာ ရုပ်တွေရှိတယ်။ အကြောင်းမျိုးမျိုးနဲ့ ရှိကြ တာတွေပဲ။ ပထဝီ၊အာပေါ၊တေဇော၊ဝါယောဓာတ် ရုပ်ကြီးလေးပါး မှာ လည်း ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ပထဝီ၊အာပေါ၊တေဇော၊ဝါယောတွေ ဆိုတာ ရှိတယ်။ တခြားအကြောင်းတွေကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ပထဝီ၊အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီနေရာမှာ အခြားအကြောင်း တွေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တွေ မပါဘူး။ နာမ်ရုပ်အရမှာ ဒီထက် ထူးခြားတာ ပြောစရာမရှိဘူး။

၄၂။ သဠာယတန

သဠာယတန အရကောက်ရမယ်။

သဠာယတနမှာ အာယတနဆိုတာ ပါဠိစကားပဲ။ အာယတန ခြောက်ပါးပေါ့။ အာယတန ဆယ့်နှစ်ပါးရှိတယ်။ ဒီခြောက်ပါးက အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်ပါးပဲ။ မျက်စေ့၊နား၊နှာ၊လျှာ၊ကိုယ်၊စိတ် ခြောက်ပါးရဲ့နာမည် ဖြစ်တယ်။ ဒီခြောက်ပါးဟာ အာရုံခြောက်ပါးကို လက်ခံယူတဲ့အတွက် အာရုံခံအင်္ဂါခြောက်ပါးပဲ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီခြောက်ပါးဟာ ရှင်းတယ်။ မျက်စိ...စတာတွေဟာ လူမှာ ရှိတဲ့ ကံ(သင်္ခါရ)ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အရာတွေပဲ။ မနတခုကလည်း ကံ(သင်္ခါရ)ရဲ့အကျိုးဖြစ်တဲ့ ပဋိသန္ဓေ၊ဘဝင်၊စုတိထိုက်တဲ့ မနပဲ။ မနောဒွါရပေါ့။

မနာယတနဟာ ဝိညာဏ်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီဝိညာဏ်ပဲ မနာ ယတနရဲ့ အာရုံဖြစ်တဲ့ ဓမ္မာရုံတွေရဲ့ တည်ရာအဖြစ်နဲ့ တာဝန်ထမ်းဖို့ လုပ်မှာဖြစ်လို့ မနာယတနလို့ ပြောရတာဖြစ်တယ်။

၄၃။ ဖဿ

ဖဿဆိုတာလည်း ဖဿတိုင်းကို ယူလို့မရဘူး။ ကံ(သင်္ခါရ) ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဖဿကိုပဲ ယူရမယ်။ အာယတနခြောက်ပါးအပေါ်မှာ အာရုံအထွေထွေက ကျရောက်မယ်။ အဲဒီကျရောက်ဆုံစည်းတာကို ဖဿလို့ ပြောမယ်။ ဖဿဆိုတာ အာရုံနဲ့ဒွါရ ဆုံကြမှုရဲ့နာမည်ပဲ။

၄၄။ ဝေဒနာ

ဝေဒနာဆိုတာ ဝိပါကဝဋ်အင်္ဂါငါးပါးရဲ့ နောက်ဆုံးအင်္ဂါပဲ။
ဝေဒနာဆိုတာ ဘာလဲ။

အာရုံခံအင်္ဂါတွေနဲ့ အာရုံတွေဆုံကြလို့ ဖဿတွေ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ အခါ၊ ခံစားမှုတွေ ပေါ်တာပေါ့။ အဲဒီ ခံစားမှုတွေကို ဝေဒနာလို့ ခေါ်တာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီမှာ အကြောင်းသင့်လို့ ခံစားမှုအကြောင်း နည်းနည်းဖွင့်ကြည့် လေ့လာကြရအောင်။ ဝေဒနာဆိုတာ အရကတော့ သိမှုတမျိုးရဲ့ နာမည်ပဲ။ ဒီသိမှုက ဝိညာဏ်သိသလို၊ သညာသိသလို၊ ပညာသိသလို မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ဝေဒနာဆိုတာ သိတာရဲ့ နာမည်တခုပဲ။

ဝေဒနာသိက လက်ငင်းအာရုံရဲ့ ပမာဏကို၊ ရှေးကအာရုံတွေရဲ့ ပမာဏနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပိုတာ၊ လျော့တာနဲ့ တူတာ-ဒီသုံးမျိုး တမျိုးမျိုးပဲသိတာ ဖြစ်တယ်။ ချိန်ခွင်ရဲ့လျှာနဲ့ တူချင်တယ်။ လျှာက ခွက်နှစ်ခုထဲကအရာတွေ များတာနည်းတာ မသိဘူး။ တခွက်နဲ့တခွက် ပိုတာ၊ လိုတာနဲ့တူတာ ဒီသုံးမျိုးတမျိုးမျိုးပြတယ်။ ခံစားမှုလည်း ဒီလိုပဲ။

ဒီ ဝေဒနာ အရလည်း ဝေဒနာမှန်သမျှကို ယူလို့မရဘူး။ ကံ(သင်္ခါရ)ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အာရုံခံအင်္ဂါတွေနဲ့ အာရုံတွေထိလို့ရတဲ့ ခံစားမှု(ဝေဒနာ)လောက်ပဲ ယူလို့ရမယ်။ ဝေဒနာအရလည်း သည်မျှပဲ သိပေးကြစို့။

၄၅။ ပဌမသံသရာပတ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ ဒီအင်္ဂါခုနစ်ရပ်အထိနဲ့ပဲ ဒုက္ခသံသရာက လည်သွားခဲ့ပြီ။ သည်တော့ နောက်အင်္ဂါငါးရပ်ရဲ့ အနက်ကောက်ချက်ကို ခဏနားပြီး၊ ဒီမှာပဲ လည်ပုံကို ကြည့်ကြဦးစို့။

ဒီအထိမှာ မသိခြင်း၊ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်ခြင်း၊ ဉာဉ်ကပ်ခြင်း၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုဝဋ်များ

၃၄၃

ကိုယ်စိတ်ထခြင်း၊ အာရုံခံအင်္ဂါပေါ်ခြင်း၊ အာရုံနှင့်တွေ့ထိခြင်း၊ ခံစားခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ပြန်နိုင်အောင် အရကောက်တွေ လုပ်ခဲ့ပြီ။

လွန်ကျူးမှုရဲ့ ဒုက္ခအဖြစ်ကို မသိတာ အဝိဇ္ဇာ၊

လွန်ကျူးတုံ့ပြန်တာ သင်္ခါရ၊

ဉာဉ်ကပ်တာ ဝိညာဏ်၊

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာထတာ နာမ်ရုပ်၊

အာရုံခံအင်္ဂါပေါ်တာ သဠာယတန၊

အာရုံနဲ့တွေ့ထိတာ ဖဿ၊

ခံစားတာ ဝေဒနာ။

ဒီခုနစ်ပါးမှာ...

အဝိဇ္ဇာက ကိလေသဝဋ်၊

သင်္ခါရက ကမ္မဝဋ်၊

ကျန်တာက ဝိပါကဝဋ်ပဲ။

၄၆။ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု ဝဋ်များ

ဒီဝဋ်သုံးခုမှာ လူတွေထင်ရှားတာကတော့ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု ကမ္မဝဋ်ပဲ။ ဒီဝဋ်ဖြစ်တာကို အလွယ်တကူမြင်ကြ၊ထင်ကြတယ်။ ကျန်တဲ့ဝဋ်နှစ်ပါးဟာ မထင်ရှားတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘုရားက ဒါကို သူဉာဏ်နဲ့ သိခဲ့၊မြင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေကို အပြည့်အစုံ ညွှန်ပြခဲ့တယ်။ ဒီတော့ လူတွေက ဒီဝဋ်သုံးပါးကို အပြည့်အစုံသိအောင် လေ့လာဆင်ခြင် အသိဝင်ကြရမယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုတွေ လုပ်သူတိုင်းဟာ အလွတ်တမဲ့နဲ့ အကြောင်းမရှိဘဲ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု ပြုကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိတ်လိုခေါ်တဲ့ မူလလိုလည်းခေါ်တဲ့ ကိလေသာအမှုတစ်မျိုးမျိုးရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ လွန်ကျူးကြတာ ဖြစ်တယ်။

သတ်မှု၊ ခိုးမှု၊ သူ့မယားမှားမှု အစရှိတဲ့ သူများအပေါ် လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု ပြုကြသူတွေဟာ မပြုမီမှာ သတ်မှု၊ ခိုးမှု၊ သူ့မယားမှားမှု အစရှိတာတွေ ကျူးလွန်မှုတွေလုပ်လျင် ချမ်းသာသုခတွေ ရလိမ့်မယ်လို့ မှားယွင်းသိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ချမ်းသာသုခ လိုချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ထတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီဒဏ် မခံနိုင်တော့လို့ လွန်ကျူးမှုလုပ်ငန်းတွေလုပ်တာ ဖြစ်တယ်။

၄၇။ လွန်ကျူးမှု၏နိဒါန်းနှင့်နိဂုံး

ဒီတော့ လွန်ကျူးမှုရဲ့ အကြောင်းနိဒါန်းဟာ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ ကိလေသာ ဖြစ်တယ်။ မသိမှုကြောင့် လွန်ကျူးမှုဖြစ်တယ် ပြောရမှာပေါ့။ လွန်ကျူးမှုမှာ အကျိုးနိဂုံးလည်း ရှိပြန်တယ်။ အဲဒါက ဉာဉ်ကပ်ခြင်း-အစ၊ ခံစားမှုဝေဒနာ-အဆုံး သဘောတရားတွေပဲ။

ဝိညာဏ်စတာတွေဟာ လွန်ကျူးမှုကြောင့် ဖြစ်တာတွေပေါ့။ လွန်ကျူးမှုဘက်ကကြည့်တော့ ဝိညာဏ်စတာတွေဖြစ်တာက လွန်ကျူးမှုရဲ့ အကျိုးနိဂုံးတွေဖြစ်တယ် ပြောရတာပေါ့။

ဒီတော့ လူဟာ တစုံတရာလွန်ကျူးမှု လုပ်တယ်ဆိုလျင်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လွန်ကျူးမှု၏လက္ခဏာများ

၃၄၅

အဲဒီလွန်ကျူးမှုမှာ နိဒါန်းလည်းရှိတယ်၊ နိဂုံးလည်းရှိတယ်။ ဒါတွေ ပါ ပြတ်ပြတ်သားသားမြင်မှ လွန်ကျူးမှုနဲ့စပ်ပြီး သိဖွယ်အကုန်ကို သိတယ် ပြောရမယ်။

ဒုက္ခကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

လုပ်တော့လုပ်တယ်၊ လုပ်တာရဲ့အကြောင်းလည်း မသိ၊ လုပ် လို့ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း မသိတာဟာ ဒီအလုပ်ကို မသိတာဘဲလို့ ပြောရမယ့်ဟာပဲ။

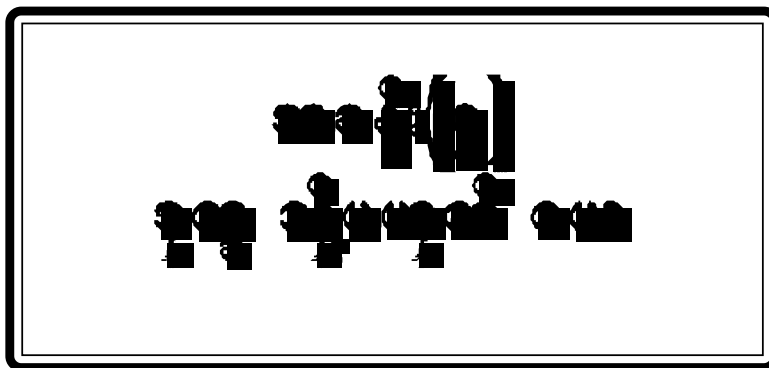
၄၈။ လွန်ကျူးမှု၏လက္ခဏာများ

ဘုရားက လူတွေကို သူတို့လုပ်တဲ့အမှုတွေနဲ့စပ်ပြီး အကုန် သိလို့၊ စိတ်စိတ်ပိုင်းပိုင်း ညွှန်ပြခဲ့တာပဲ။ ကံ(သင်္ခါရ)တွေဟာ ဥဒယဗ္ဗယသဘော ရှိတာတွေ ဖြစ်တယ်။ အဖြစ်၊အပျက်သဘော ရှိတယ်ပေါ့။ ဒါကိုသိတာဟာ ကံ(သင်္ခါရ)ရဲ့လက္ခဏာတွေ သိတာပဲ။

လက္ခဏာတွေက အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊အနတ္တတွေပေါ့။ ပျက်စီးခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ အနှစ်မရှိခြင်းတွေပဲ။ ဒါတွေသိလျင် ကံ(သင်္ခါရ)ကို ငြီးငွေ့တာပဲ။ ဒါဟာ စင်ကြယ်ဖို့လမ်း ဖြစ်တယ်။ သည်လို ဟောခဲ့ တာတွေ ရှိတယ်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၅)
ဒုက္ခ သို့မဟုတ် ဝယ

၄၉။ ဒုက္ခဆိုတာ ကံဆိုးကံမှားတို့၏ ဝယဖြစ်

ကံ(သင်္ခါရ)တွေရဲ့ အဖြစ်,အပျက်သိတယ်ဆိုတာ...

ဒီ ကံ(သင်္ခါရ)တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့နိဒါန်း၊နိဂုံး အစုံအကုန်ကို သိမြင်တာ ဖြစ်တယ်။ ကံကို ဘဝခေါ်တယ်။ ဘဝသံသရာ လည်ပတ် တာကို မြင်တာဟာ ကံ(သင်္ခါရ)ရဲ့ မကောင်းဘဲ ပျက်နေတဲ့ အပျက် (ဝယ)ကို မြင်တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဒုက္ခရဲ့ အပျက်(ဝယ)ကို မြင်တာပဲ။

၅၀။ တခုတိုင်း၏ဖြစ်ပျက် အကောက်မှား

ဒါကို လွဲမိအောင်လွဲဖို့ လုပ်ကြတယ်။ ဒီ ဘဝသံသရာမှာ အင်္ဂါခုနစ်ချက်ရှိတဲ့အနက်က တချက်တိုင်း နောက်တချက် မဖြစ်ခင် ဘဲ ပျက်တယ်။ အဲသည်အပျက်မြင်တာဟာ သင်္ခါရရဲ့အပျက်ဖြစ်တဲ့ အနိစ္စစတဲ့ လက္ခဏာတွေမြင်တာလို့ လွဲမိအောင် အကောက်လွဲမိကြ တယ်။ လွဲစရာ ရှားရှားပါးပါးပဲ။

လောကမှာ လူတယောက်အဖြစ်အပျက်ကိုသိဖို့ လေ့လာရ တာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလူရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတကွက်တိုင်းရဲ့ ဖြစ်ပြီး ပျက် တာသိတာ အဲဒီလူရဲ့ အဖြစ်အပျက် သိတာလား?

အဲဒီလူရဲ့ လှုပ်ရှားမှု တကွက်ချင်းတွေကို စုပေါင်းပုံဖော်လိုက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တဲ့အခါ ထွက်လာတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို သိတာဟာ အဲဒီလူရဲ့ အဖြစ်
အပျက်ကို သိတာလား?

ဒီမေးခွန်း ဖြေကြည့်လျင် သိနိုင်တယ်။

ဘုရားက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟောတာဟာ ...

အင်္ဂါရပ်တခုချင်းရဲ့ အပျက်ကို မြင်စေချင်လို့လား?

ဒီအင်္ဂါရပ်တွေ ပေါင်းရုံးဖြစ်ပွားမှုရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်
စေချင်လို့လား? ဆိုတာ ပေါ်လွင်ပြီး ဖြစ်တယ်။

အစိတ်အင်္ဂါတခုခြင်း အပျက်မြင်စေချင်တာဆိုလျင် ဒီလို
တခုကိုစွဲပြီး တခုဖြစ်ပုံတွေ ပြောနေဖို့မလိုဘူး မဟုတ်လား။ တခုကို
စွဲပြီး တခုဖြစ်တဲ့ဟာကို ဟောတာလည်း တခုရဲ့ပျက်တာ ပြောဖို့ပဲ
ဆိုလျင် ဟောတာရဲ့အကျိုး ဘာရှိသေးတော့သလဲလို့ မေးရမှာပဲ။

၅၁။ ကံလည်ပတ်မှု၏ဖြစ်ပျက် အကောက်မှန်

‘သင်္ခါရတို့ရဲ့ ဝယသဘောဖြစ်တာကို မမေ့ကြနဲ့ ရဟန်းတို့’
လို့ ဘုရားလွန်ခါနီးမှာ နောက်ဆုံးမိန့်ကြားခဲ့တယ်။

ဝယဟာ ဒုက္ခပဲ။ သင်္ခါရတွေ သံသရာလည်တာဟာ အားလုံး
ဒုက္ခအစုအဝေးကြီးပဲ-လို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာအဆုံးမှာ မိန့်ကြားချက်
ရှိတယ်။ ဒါကြည့်လျင်ပဲ သိဖို့ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်တယ်။ သဘာဝယုတ္တိနဲ့ကြည့်
လျင်ပဲ အလွန်ထင်ရှားလှတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကံလည်ပတ်မှု၏ဖြစ်ပျက် အကောက်မှန်

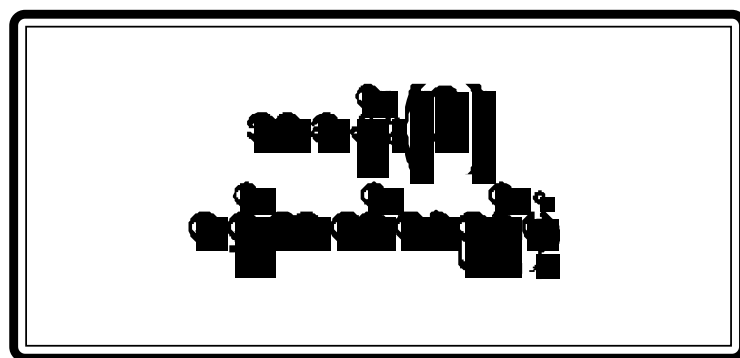
၃၄၉

ဒါကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာကို လေ့လာရာမှာ ဒီ
အချက်ကို ကြပ်ကြပ်ပဲ သတိထားလေ့လာကြရလိမ့်မယ်။

ဟန္တဒါနိ ဘိက္ခဝေ အာမန္တယာမိ ဝေါ
ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ၊ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၆)
ဝဋ်ဆက်လည်ပုံ

၅၂။ သံသရာစက်လည်ပုံ

ဘဝသံသရာ(ဝါ)ဒုက္ခသံသရာ တပတ်လည်ပြီးနောက် ပြတ်ပြီးရပ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ အပတ်ပေါင်းများစွာ လည်ပတ်ရမည့် စက်တခုအကြောင်းပြောတဲ့အခါ စက်လည်ပုံကို တပတ်ပြည့်အောင် လည်ပြလျင် ပြည့်စုံတယ်။

ဒီလိုပဲ ဒီမှာလည်း တပတ်တည်းလည်ပြီး ပြတ်သွားလို့ တပတ် တည်းလည်ပြတာ မဟုတ်ဘူး။ တပတ်လည်ပြလျင် အပတ်များစွာ လည်တာကို သိနိုင်လို့ ဖြစ်တယ်။

ဝိပါကဝဋ်အဆုံး ခံစားမှုဝေဒနာရောက်တဲ့အခါ ဘဝသံသရာရဲ့ ပဌမတပတ်ဆုံးပြီ ဖြစ်တယ်။ ဒါဆုံးလျင် ဘဝသံသရာလည်ပတ်မှု ဆုံးတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပေါ်လွင်ဖို့နဲ့ ဝိပါကဝဋ်က ကိလေသဝဋ်ကို ပြန်ပေါ်စေတယ်ဆိုတာ သိပြီး၊ ဘဝသံသရာစက်ရဟတ် လည်ပတ်ပုံ ကိုပါ သိစေဖို့အတွက် ကိလေသဝဋ်ဖြစ်တဲ့ ရှစ်အမှတ်ဖြစ်တဲ့ တဏှာကို ဆက်ဟောတာပဲ။

ဝေဒနာကိုစွဲပြီး တဏှာဖြစ်တယ် ဟောတယ်။

အဲဒီ တဏှာ ...အစရှိတဲ့ အင်္ဂါရုပ်ငါးရပ်ကို အရကောက် ကြဦးစို့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၅၃။ တဏှာ

အဲဒီတဏှာဆိုတာ ဘာလဲ။

တဏှာရဲ့ သဒ္ဓါနက်ကတော့ ဆာလောင်ခြင်းပဲ။

ဒီနေရာမှာ ဘာသာရပ်သုံး အနက်က ဘဝဆာလောင်မှုလို့ ဖြစ်ရမယ်။ ဘဝဆိုတာက ပြုခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ ကံ(သင်္ခါရ)ရဲ့ နာမည် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ကံ(သင်္ခါရ)ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဠာ ယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာတွေအပေါ်ကို ပတ်ဝန်းကျင် အာရုံအသစ်တွေက ရိုက်ခတ်လာတယ်။

အဲဒီအခါ ဝေဒနာ ထလာတာပဲ။ အဲဒီ ခံစားမှုဝေဒနာဟာ အာရုံခံအင်္ဂါမှာထင်လာတဲ့ အာရုံကိုခံစားတဲ့ ဝေဒနာဖြစ်ပေမယ့် သင်္ခါရ အဟောင်းက ဖြစ်စေလိုက်တဲ့အရာဖြစ်လို့ ဝေဒနာအဟောင်းလို့ ပြောရမယ်။

အာရုံကတော့ အပြင်အပက အသစ်အာရုံပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ နှစ်ခု ပေါင်းစပ်ထိတွေ့တဲ့အခါမှာပေါ်တဲ့ ဝေဒနာဟာ သင်္ခါရနဲ့ဆက်စပ် တဲ့ ဝေဒနာ ဖြစ်တယ်။ ဒီဝေဒနာဟာ အသစ်အာရုံခံစားတာ ဖြစ်ပေ မယ့် ဝေဒနာရဲ့ဇာတိက သင်္ခါရ(ကံ) ဖြစ်နေတာကြောင့် အာရုံရဲ့ အရသာကို သင်္ခါရပြုစဉ်ကအာရုံနဲ့ ယှဉ်တွဲခံစားမှာ ဖြစ်တယ်။ အတူပြု ခံစားတယ်လို့ ပြောလည်းရတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီတော့ ဝေဒနာကိုဖြစ်စေလိုက်တဲ့ ကံ(သင်္ခါရ)မျိုး ပြုချင်စိတ်တွေ ထတာပေါ့။ အဲဒီစိတ်တွေဟာ တဏှာတွေပဲ။ အဲဒီတဏှာဟာ ခံစားမှုဝေဒနာကို စွဲဖြစ်တယ်။ ဝေဒနာကြောင့် ဖြစ်တယ်ပေါ့။

ပုံစံထုတ်ကြည့်လျှင် ပိုရှင်းမယ်။ သူများမယားမှားမှု လွန်ကျူးသူဟာ ပြီးလျှင် လွန်ကျူးစဉ်က စိတ်အတိုင်း စိတ်တွေဖြစ်နေမှု (ဝိညာဏ်=ညဉ်)ကပ်မယ်။ ကိုယ်တွေ့စိတ်တွေကလည်း ဝိညာဏ်(ညဉ်)နဲ့အတူ ထကြမယ်။ အာရုံခံအင်္ဂါတွေကလည်း ဒီစိတ်တွေကိုယ်တွေ့ကြောင့် ဖြစ်တာဆိုတော့ ကံ(သင်္ခါရ)ရဲ့ အမျိုးအနွယ်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီအပေါ်မှာ ထင်လာတဲ့ အာရုံရဲ့ထိတွေ့မှု အရသာခံတဲ့အခါ ဘယ်လိုခံမလဲမေးလျှင် အဖြေဟာ မခက်တော့ဘူးပေါ့။ အထူးအားဖြင့် ထင်လာတဲ့အာရုံက အမျိုးသမီးအာရုံဖြစ်မယ်ဆိုလျှင် ခံစားမှုက ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်တွေက ခံစားခဲ့ရဖူးတာနဲ့ ထပ်တူဖြစ်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးပဲ ခံစားမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ တဏှာဟာ ဆာလောင်တယ်ဆိုတော့ ဘာကို ဆာလောင်သလဲ? ဆိုတာ ပေါ်လွင်တယ်။ ပြုခဲ့တဲ့ ကံ(သင်္ခါရ)ကိုပဲ လွမ်းတယ်၊ သတိရတယ်၊ အောက်မေ့တယ်ဆိုတာတွေ ဖြစ်တာပေါ့။

ဒီတော့ တဏှာအရဟာ ဆာလောင်တာမှန်သမျှတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဝေဒနာကိုစွဲပြီးဖြစ်တဲ့ တဏှာဖြစ်တာကြောင့် ဝေဒနာကလည်း သင်္ခါရတွေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာပဲ ဖြစ်တာကြောင့်၊ သင်္ခါရကို

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါမှမဟုတ် ဘဝကို ဆာလောင်တာသာဖြစ်တယ် ပြောရမယ်။ တဏှာ အရဟာ ဒီလောက်ဆို ရှင်းလောက်ပါပြီ။

၅၄။ ဥပါဒါန်

ဥပါဒါန် အရ ဆက်ကောက်ကြမယ်။

ဥပါဒါန်ဟာ ဥပ+အာဒါနဆိုတဲ့ စကားနှစ်လုံးပေါင်းပဲ။ အဓိပ္ပါယ်က ဥပ-က အာဒါနကို မဲတင်းပေးတဲ့စကားပဲ။ အာဒါန-က ယူတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဥပါဒါန်ဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယူတယ်၊ လွန်လွန်ကဲကဲ ယူတယ်၊ ယူစရာမဟုတ်ဘဲ ယူတယ်၊ အယူ သည်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေရဲ့ အနက်တွေပါပဲ။ စွဲလမ်းခြင်းလို့လည်း အနက်ပြန်ကြတယ်။

အရကောက်ကတော့ တဏှာကပဲ ဖြစ်ဖန်များတော့ အချင်းချင်း အားပေးချက်တွေရပြီး ပြင်းထန်လွန်ကဲလာတဲ့သဘောပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို ဥပါဒါန်လို့ ပြောရတာပဲ။ ဒီဥပါဒါန်လည်း တဏှာပဲ။ ဒါကြောင့် တဏှာရယ်၊ ဥပါဒါန်ရယ် ဒီနှစ်ချက်ဟာ ကိလေသာတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘဝဆာလောင်မှုတွေချည်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဘဝဟောင်းတွေကိုလွှမ်းပြီး ဘဝအသစ်လိုချင်မှုတွေပေါ့။

ဝေဒနာအထိအင်္ဂါရပ်တွေက ဘဝဟောင်းက ဘဝသံသရာရဲ့ လည်ပတ်မှုအဆုံးပဲ။ ဒီအဆုံးဟာ မဆုံးဘဲ ဘဝသစ်သံသရာကို ဘယ်လိုစပ်တယ်ဆိုတာ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်အချက်တွေ ဆက်ဖြစ်တာနဲ့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘဝကြီးကိုးပါး

၃၅၅

သိစေတာပဲ။ အခု တဏှာနဲ့ဥပါဒါန်ဟာ ဘဝအသစ်ဖြစ်ဖို့ ကိလေသာ
အချက်တွေအဖြစ် ပေါ်လာကြပြီ။
ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ?

၅၅။ ဘဝ

ဥပါဒါန်ကိုစွဲပြီး ဘဝဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ကမ္မဝဋ်ကို ကိလေသဝဋ်
က ဖြစ်စေလိုက်တာကို ဘုရားဟောတယ်။

ဒီတော့ ဘဝ အရကောက်ကြရမယ်။

ဒီမှာ ဘဝဆိုတာ သင်္ခါရကံတွေကိုပဲ ခေါ်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။
ကံ(သင်္ခါရ)က တခြား၊ ဘဝက တခြားတွေမဟုတ်ဘူး။ သင်္ခါရမှာ
ပုညာပုည၊ အာနေဉ္စတွေလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဘဝကျတော့ ဘာကြောင့်
ဒီလို အရှည်မပြောသလဲ ထင်စရာပဲ။ ဘဝမှာကျတော့ ဘဝသံပါပါနဲ့
ပြောရလို့ပဲ။

၅၆။ ဘဝကြီးကိုးပါး

ဘဝသံတွေက ဘယ်လိုလဲ?

ကာမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝ။ ဒါမှမဟုတ် ဧကဝေါကာရ
ဘဝ၊ စတုဝေါကာရဘဝ၊ ပဉ္စဝေါကာရဘဝ။ ဒါမှမဟုတ် သညီဘဝ၊
အသညီဘဝ၊ နေဝသညီနာသညီဘဝဆိုပြီး ဘဝတွေက အခေါ်အဝေါ်
တွေရှိတယ်။ ဘဝကြီးကိုးပါးလို့ ခေါ်ကြရတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါတွေဟာ ကံ(သင်္ခါရ)တွေရဲ့ ဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေအရ
ခေါ်တဲ့နာမည်တွေပဲ။ ခန္ဓာတပါးရှိတာ၊ ခန္ဓာလေးပါးရှိတာ၊ ခန္ဓာငါးပါး
ရှိတာ။ သညာရှိ၊ သညာမရှိ၊ သညာရှိမရှိ။ ဒီလိုတွေဖြစ်တဲ့ကံတွေ
ရှိကြတယ်။ ကာမ၊ ရူပ၊ အရူပကံတွေလည်း ရှိတာမဟုတ်လား။ အဲဒါ
တွေရဲ့ နာမည်တွေပဲ။ ဒီထက်ကျယ်ကျယ်ပြောလျှင် သုံးဆယ့်တဘုံ
ဘဝအထိ ပြောရမယ်။ အဲဒါတွေလည်း ကံတွေရဲ့ နာမည်တွေပဲ။

ဒီတော့ ဘဝဆိုတာ သီးခြားအရာတခု မဟုတ်ဘူး။ သင်္ခါရ
အရကောက်ခဲ့စဉ်က အရာတွေကိုပဲ ခေါ်တာဖြစ်တယ်။ သင်္ခါရတွေဟာ
ဘဝတွေပေါ့။ သင်္ခါရက နာမည်တွေ အများအပြားခေါ်နိုင်တယ်။

ကံလို့လည်းခေါ်တယ်။

သင်္ခါရလို့လည်း ခေါ်တယ်။

ဘဝလို့လည်း ခေါ်တယ်။

ဒုက္ခလို့လည်း ခေါ်တယ်။

ဒါတွေဟာ တခုတည်းရဲ့ နာမည်တွေပဲ။ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုဆိုင်
ရာ စေတနာကလေးရဲ့ အမည်တွေပေါ့။

၅၇။ ကာမဘဝ

ကာမဘဝကို တဆယ့်တလွှာ၊ ရူပဘဝကို တဆယ့်ခြောက်
လွှာ၊ အရူပဘဝကို လေးလွှာဖြန့်လျှင် ဘုံဘဝ သုံးဆယ့်တဘဝ ဖြစ်တာ
ပဲ။ ကာမဘဝဟာ လူချင်းချင်းအပေါ်မှာ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု
စေတနာတွေပါပဲ။ ဒီစေတနာဟာ တဆယ့်တမျိုး ခွဲခြားလိုက်တဲ့အခါ
မှာ ကာမဘဝ တဆယ့်တဘဝ ဖြစ်လာတာပါပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရူပါရူပဘဝ

၃၅၇

ကာမအကုသိုလ်စေတနာက ဖြစ်ရပ်လေးမျိုး၊ ကာမကုသိုလ်
စေတနာက ဖြစ်ရပ်ခုနစ်မျိုး။ ပေါင်း ... စေတနာတဆယ့်တမျိုးဟာ
ကာမဘဝ တဆယ့်တဘဝ ဖြစ်တယ်။

၅၈။ ရူပါရူပဘဝ

ရူပဘဝလည်း ဒီလိုပဲ။ လူလူချင်းပေါ် ရူပရူထောင့်က လွန်
ကျူးတုံ့ပြန်မှု အခြင်းအရာ တဆယ့်ခြောက်မျိုးရှိလို့ ဒီ တဆယ့်
ခြောက်မျိုးဖြစ်တဲ့ စေတနာတွေကို ရူပဘဝ တဆယ့်ခြောက်ဘဝလို့
အပြောခံရတာ ဖြစ်တယ်။

အရူပဘဝလည်း လူအချင်းချင်းအပေါ် အရူပအမြင်နဲ့ လွန်
ကျူးတုံ့ပြန်မှု လေးမျိုးဖြစ်တဲ့ စေတနာလေးမျိုးက အရူပဘဝလေးမျိုး
ခေါ်တာ ဖြစ်တယ်။

ဒါတွေထဲမှာ ရူပဘဝတဆယ့်ခြောက်မျိုးထဲက အဆုံးစွန်ဘဝ
ဟာ အသညသတ်ဘဝ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဘဝရောက်လျင် သညာတွေ
ပျောက်တယ်။ သညာဝိရာဂဖြစ်တယ် ဆိုရမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ ရူပ
ပဉ္စမဈာန်စေတနာ ဘဝကိုပဲ အသညဘဝ ပြောရတာ။

အရူပဘဝတွေက စတုတ္ထဘဝဟာ ဘာမှမရှိဆိုတဲ့ သညာသာ
ရှိပြီး၊ အခြားသညာတွေ မရှိကြဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီ အရူပဈာန်
စေတနာဟာ နေဝသညီနာသညီဘဝလို့ ပြောရတာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၃၅၈

ကျန်တဲ့စေတနာကံတွေက သညာရှိကြတာမို့ သညီဘဝတွေ ပြောရတာဖြစ်တယ်။

ဧကဝေါကာရဟာ ခန္ဓာတခုရှိလို့ သည်ရူပအသညသတ် စေတနာကံဟာ ဧကဝေါကာရဘဝ ဖြစ်တယ်။

စတုဝေါကာရဘဝဆိုတာ ခန္ဓာလေးခုရှိတဲ့ အရူပဘဝလေးခု ရဲ့ စေတနာကံရဲ့ နာမည်ပေါ့။

ပဉ္စဝေါကာရဘဝဆိုတာ ကျန်တဲ့စေတနာကံတွေရဲ့ နာမည် တွေ ဖြစ်တယ်။

၅၉။ လူ့တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားချက် လွန်ကျူးမှုသည် ဘဝ

ဗုဒ္ဓဘုရားက ဘဝဆိုတာကို လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှုတွေရဲ့ နာမည် တွေဖြစ်တယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဘဝဆိုတာ မွေး-သေ အတွင်း တည်ရှိနေမှုရဲ့နာမည် မဟုတ်ဘူး။

ဘဝဆိုတာ လူပေါ်မှာ လူ့တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားချက်ရဲ့ လွန်ကျူးမှုပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘဝဟာ ကမ္မပဲ။

တဏှာ၊ ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့ ကိလေသဝဋ်တွေကိုစွဲပြီး ဖြစ်တယ်။ ပြဲခဲ့တဲ့ ဘဝသံသရာပတ်မှာ ကိလေသဝဋ်နဲ့ ကမ္မဝဋ်တွေရဲ့အရ အမည် တွေဟာ ဒီအပတ်က အမည်တွေနဲ့ ကွဲနေတယ်။ ဒါကတော့ ပြောချက်ရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်မှုအလျောက် ဖြစ်တာပဲ။ တကယ်တော့ အတူတူတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဇာတိ၊ ဇရာမရဏ

၃၅၉

ပဌမဘဝသံသရာမှာလည်း ကိလေသဝဋ်အရကို တဏှာ၊ ဥပါဒါန်တွေ ပါရမှာပဲ။ ဒုတိယဘဝသံသရာမှာ ကိလေသဝဋ် အရကျတော့လည်း အဝိဇ္ဇာ ပါရမှာပဲ။ ကမ္မဝဋ်လည်း ဒီလိုပဲ။ ပဌမ ဘဝသံသရာမှာ သင်္ခါရပြောချက်ကို ဘဝလို့ ပြောလို့ရတယ်။ ဒုတိယဘဝသံသရာမှာ ကမ္မဝဋ်အရ ဘဝပြောချက်ကို သင်္ခါရလို့ ပြောလို့ရတယ်။

၆၀။ ဇာတိ၊ ဇရာမရဏ

အခု ဒုတိယအပတ် ဘဝသံသရာရဲ့ ဝိပါကဝဋ်ကို ပြောကြစို့။ သည်မှာ ဇာတိ၊ ဇရာမရဏလို့ နှစ်ချက်ပဲပြတယ်။ ပြချက်က ပဌမပတ်ဘဝသံသရာရဲ့ ဝိပါကဝဋ်က ပြချက်တွေနဲ့လည်း မတူဘူးဘဲ။

ဒီအမည်နှစ်ချက်ဟာ ပဌမပတ်က ငါးချက်ရဲ့ အခြေအနေပြနာမည်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီနှစ်ချက်ပြောလျင် ဟိုကငါးချက် ရတယ်။ ဟိုက ငါးချက်ပြောလျင်လည်း ဒီနှစ်ချက်က ရပြီးသားပဲ။

ဟိုက ငါးချက်ဖြစ်တဲ့ ဝိညာဏ်၊ နာမ်ရုပ်၊ သဗ္ဗာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ ဒါတွေဟာ မကောင်းတဲ့ဖြစ်ရပ်ရဲ့ အဖြစ်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးမှုတွေလည်း ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဒီငါးခုကိုပဲ ဇာတိ၊ ဇရာမရဏလို့ ခေါ်ရတာပဲ။
ဇာတိ၊ ဇရာမရဏဟာ သဘာဝတရားတခု မဟုတ်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဝိညာဏ်စတဲ့ ငါးချက်ရဲ့ အခြေအနေပြအမည်တွေသာ ဖြစ်ကြတယ်။
သည်တော့ ဇာတိ၊ဇရာမရဏရဲ့ အရကောက်ဟာ သီးခြားမရှိဘူးဆိုတာ
သိရမယ်။

၆၁။ သံသရာနှစ်ပတ်လည်ပုံ

အခုလေ့လာခဲ့တာဟာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ရဲ့ အင်္ဂါတဆယ့်နှစ်ခု
ကို အနက်ကောက်ခဲ့တာပဲ။ အချက်ကောက်ရန် မဝံ့ဖြစ်ပုံနဲ့ လည်ပတ်ပုံ
တွေလည်း ကြည့်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီပြချက်ရဲ့ အင်္ဂါဆယ့်နှစ်ပါးဆိုတော့
ဘဝသံသရာကို နှစ်ပတ်လည်ပြတာပဲ။ ပဌမတစ်ပတ်ဆုံးလျှင် ဒုတိယ
တပတ် ဘယ်လိုဆက်တယ်ပေါ့။

ဒါကိုသိလျှင် အဆက်မပြတ်လည်ပတ်ပုံ ပေါ်ပြီပေါ့။

ပဌမဘဝသံသရာမှာ အဝိဇ္ဇာဆိုတာ ကိလေသဝဋ်ဖြစ်တဲ့
အတွက် အဲဒါကိုထောက်ပြီး သင်္ခါရဆိုတဲ့ ကမ္မဝဋ် ဖြစ်တယ်။
ဒါကိုထောက်ပြီးတော့ ဝိညာဏ်၊နာမ်ရုပ်၊သဠာယတန၊ဖဿ၊ဝေဒနာ
ဆိုတဲ့ ဝိပါကဝဋ်တွေ ဖြစ်တယ်။

ဒါဆိုလျှင် ကိလေသာကြောင့် ကံ၊ ကံကြောင့် ဝိပါက ဖြစ်
တယ်လို့ သိရပြီ။ ဒီကဆက်ပြီး ဝိညာဏ်၊နာမ်ရုပ်၊သဠာယတန၊ဖဿ၊
ဝေဒနာဆိုတဲ့ ဝိပါကဝဋ်ကြောင့် တဏှာ၊ဥပါဒါန်ဆိုတဲ့ ကိလေသဝဋ်
ဖြစ်တယ်။ ဒါကိုထောက်ပြီး ဘဝဆိုတဲ့ ကမ္မဝဋ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကို
ထောက်ပြီး ဇာတိ၊ဇရာမရဏဆိုတဲ့ ဝိပါကဝဋ် ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခအရိယသစ္စာ ပိုင်းခြားသိ

၃၆၁

ဒါကိုကြည့်တော့ ဝိပါကဝဋ်ဟာ ကိလေသဝဋ်ကို ပြန်ဖြစ်ပေါ်
စေတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်တာပေါ့။

ဒုတိယဘဝသံသရာပတ်မှာလည်း ဝိပါကဝဋ်ပဲ အဆုံးသတ်
ထားတယ်။ သည်အဆုံးဟာ အစကလိုပဲ နောက်ဘဝသံသရာရဲ့
ကိလေသဝဋ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေမယ်ဆိုတာ သိသာတယ်။

၆၂။ ဒုက္ခအရိယသစ္စာ ပိုင်းခြားသိ

ဒါတွေအရ သိရတာမှာ ဝဋ်တွေဟာ ...

ကိလေသာကြောင့် ကံဖြစ်၊

ကံကြောင့် ဝိပါကံဖြစ်၊

ဝိပါကံကြောင့် ကိလေသာဖြစ်။

ဒီလို လည်ပတ်နေတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလို လည်ပတ်မှုကြီးတွေ တချာလှည့်လှည့် ဖြစ်ပွားနေရမှုဟာ
ဒုက္ခတွေ အစုအပုံလိုက် ဖြစ်မှုကြီးများ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ်ဟာ သစ္စာလေးချက်မှာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာချက်ရဲ့ ဖြစ်ပွားပုံ
ပြချက်ကြီး ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာတွေဟာ ပိုင်းခြားသိစရာကိစ္စရှိတယ်လို့ ဆို
တယ်။ ဘယ်လို ပိုင်းခြားသိရမလဲ? မေးစရာပဲ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လို့ သူ့အကန့်နဲ့သူ လည်ပတ်ဖြစ်ပွားနေပုံ
အထိ သိတာက ဒုက္ခအရိယသစ္စာကို ပိုင်းခြားပြီးသိတာပါပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၃၆၂

သင်္ခါရတွေဟာ ဒုက္ခတွေပဲ။

သင်္ခါရတွေဟာ အကြောင်းမဲ့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။

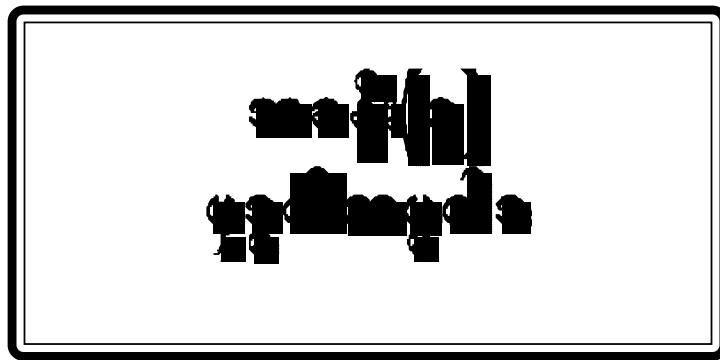
သင်္ခါရတွေဟာ အကျိုးတွေလည်းရှိတယ်။

ဒုက္ခကလည်း ဒီလိုပဲ၊ အကြောင်းတွေလည်း ရှိတယ်၊ အကျိုး
တွေလည်း ရှိတယ်။

ဒုက္ခရဲ့ ဝဋ်အဖြစ်လည်ပတ်နေပုံကို သိတာဟာ ဒုက္ခကို ပိုင်း
ခြားသိတာပဲပေါ့။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၇) ဗုဒ္ဓ၏ကမ္မဝါဒ

၆၃။ ဗုဒ္ဓ၏အယူအမြင်

နောက်ပြီးတော့လည်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုသိတာဟာ ကံနဲ့
ကံရဲ့အကြောင်းနဲ့အကျိုးကို သိတာပဲ။ ကမ္မဒဿနကို သိတာပဲပေါ့။
ဗုဒ္ဓဝါဒဟာ ကမ္မဝါဒ ဖြစ်တယ်။
ကမ္မဝါဒကိုသိတာဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သိတာပဲ။
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ ကမ္မဝါဒကိုပြတယ်။
ဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဟာ ဗုဒ္ဓဝါဒကို ပြတာပဲပေါ့။

နောက်နှောင်း ဗုဒ္ဓဝါဒတွေဟာ ကမ္မဝါဒနဲ့စပ်ပြီး အမှန်အကန်
မရောက်နိုင်အောင် ရှိနေကြတယ်။ သူတို့ဟာ ကံကိုလည်း မသိကြသူ
တွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကံထမ်းလာတာ မမြင်ရဘူး၊ လုံ့ထမ်းလာတာ
သာ မြင်ရတယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ၊ ကံကိုယုံလို့ ဆူးပုံမနင်းနဲ့ဆိုတဲ့
စကားတွေ အစစတွေကို ပြောလာကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ကံကို
သူတို့ တကယ်မသိကြဘူးဆိုတာ ဖော်ပြချက်တွေပဲ။

၆၄။ ကံအကျိုးပေး မှားကောက်နေကြ

ကံဆိုတာ မမွေးမီ အတိတ်တနေရာက ပါလာတဲ့အရာလို့
မှတ်ယူကြတယ်။ အဲဒီကံဟာ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ကိလေသာကြောင့်ဖြစ်တာလို့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပြောကြတယ်။ အခု ယူလို့ရတဲ့အရာတခု ဖြစ်နေတာဟာ ဝိပါက် လို့လည်း မှတ်ယူကြတယ်။ သည်ဝိပါက်ပေါ်မှာပေါ်တဲ့ ကိလေသာနဲ့ ဒီကိလေသာကြောင့်ပြုတဲ့ကံဟာ သေပြီးမှ ဝိပါက်ကိုဖြစ်စေမှာလို့ ခံယူကြတယ်။

ဒါဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့ ဘာသာတွေက ကံနဲ့ဝိပါက် ဆက်ပုံတွေ ဖြစ်နေတာကို မဆင်ခြင်မိကြဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကံရဲ့ အကျိုးဝိပါက်ဖြစ်ပုံနဲ့ စပ်လို့လည်း အတော်ကြီးကိုမသိဖြစ်ကြတယ်။

သဒိသံ ပါကံ ဇနေတိ(တူသောအကျိုးပေးတယ်) လို့တော့ ခံယူကြတယ်။ တူပုံက သူများလက်ဖြတ်လျင် ကိုယ့်လက်အဖြတ်ခံရ မယ် ဆိုတာမျိုးပဲ။ သူ့သတ်လျင် ကိုယ်အသတ်ခံရမယ်ပေါ့။ သူ့ပစ္စည်း ခိုးလျင် ကိုယ့်ပစ္စည်းအခိုးခံရမယ်။ သူ့လိမ်လျင် ကိုယ်အလိမ်ခံရမယ်။ သည်လိုတွေပဲ။ ခိုးမှု၊ဆိုးမှုကြောင့် တိုင်းပြည်က အပြစ်ပေး ထောင် ချခံရတာတွေကိုလည်း ခိုးတဲ့၊ဆိုးတဲ့ အစရှိတဲ့ ကံရဲ့အကျိုးတွေလို့ ထင်မှတ်ချင်တယ်။ ဒါတွေဟာ ကံအကြောင်း ဘာမျှမသိသူတွေ ဖြစ်ပုံကို ဖော်ပြနေတဲ့ အချက်တွေပဲ။

သူ့လည်ဖြတ်လို့ ကိုယ်လည်ပြတ်တယ်ဆိုတာ ရှားတယ်။ သူ့သတ်လို့ ကိုယ်မသတ်သူဆိုတာလည်း သည်လိုပဲ ရှား တယ်။

ခိုးလို့၊ဆိုးလို့ နိုင်ငံတော်က အပြစ်ပေး ထောင်ချခံရတယ် ဆိုတာလည်း နိုင်ငံတော်မရှိလျင် ဒီအပြစ်ရမလား။ နိုင်ငံက အပြစ်ကို အနည်းအများသတ်မှတ်ချက် မတူတာတွေရှိတယ်။ ဒါတွေက

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘယ်လိုလဲ။ အဲဒီ နိုင်ငံကတာဝန်ရှိသူတွေ မသိအောင် အပြစ်တွေပြုပြီ ဆိုလျင်လည်း အပြစ်ပေးထောင်ကျ မဖြစ်ဘူး။

၆၅။ ကံအကျိုးပေး အရကောက်အမှန်

ဒီတော့ ကံရဲ့အကျိုးပေးက မေးစရာတွေ ဖြစ်လာပြီပေါ့။
ကံက အကျိုးပေးတာဟာ ဒါတွေမဟုတ်ဘူး။

ကံရဲ့ အကျိုးပေးဟာ ...
ကံလုပ်ပြီး ကံလုပ်စဉ်ကအာရုံပေါ်ပြီး၊ ကံလုပ်စဉ်
က လုပ်ခဲ့တာတွေကို လွှမ်းပြီး စိတ်တွေပြန်ထနေ
တာ တခုတည်းပဲ ကံရဲ့အကျိုးအစစ် ဖြစ်တယ်။

ဒါ တူတဲ့အကျိုးပေးမှု သဒ္ဒါသံ ပါကံ ဇနောတိပဲ။ လုပ်ခဲ့တဲ့
အတိုင်းတိုင်း ပြန်ခံစားနေရတာတွေပေါ့။

တုံ့ပြန်လွန်ကျူးခဲ့စဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း အသိတွေနဲ့ ကိုယ်
နေစိတ်ထားတွေက မပြောင်းဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ မျက်စိကလည်း ကျူး
လွန်စဉ်က ကျူးလွန်စရာအပေါ် မြင်တဲ့အတိုင်း မြင်တတ်တဲ့မျက်စိ၊
နား အစရှိတွေမှာလည်း သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ထင်လာ
တဲ့အာရုံတွေကိုလည်း အဲသည်အတွင်းက မြင်ခဲ့ကြားခဲ့တာတွေနဲ့မခြား
မြင်တယ်၊ ကြားလည်း ကြားတယ်။ ခံစားမှုကျတော့လည်း အဲဒီ
အတိုင်းပဲ။ တုံ့ပြန်ကျူးလွန်စဉ်ကအတိုင်းပဲ ခံစားနေရတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကံ၏ အဆက်ဆက်အကျိုး

၃၆၇

ဒါပေမယ့် အာရုံတွေက တကယ် တုံ့ပြန်ကျူးလွန်စဉ်က အာရုံတွေ မဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ခံစားမှုဟာ အာရုံ အမှန်တကယ်မရှိဘဲ အာရုံယူရတာဖြစ်တဲ့အတွက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တဲ့ ခံစားရမှုတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲခံစားရတယ်။

အဲဒီအာရုံကိုငတ်တဲ့ ခံစားမှု ခံရတာပေါ့။

၆၆။ ကံ၏ အဆက်ဆက်အကျိုး

ဒါတွေဟာ ကံတွေရဲ့ စစ်မှန်တဲ့အကျိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ ကံရဲ့အ ကျိုးဆိုလို့ တခြားမရှိဘူး။ တခြားကိုပြောလျှင် အဆက်ဆက်အကျိုးကို သာ ပြောရမယ်။

အဆက်ဆက်အကျိုးဆိုတာက ဒီအကျိုးတွေကြောင့် ကိလေ သာတွေ ပေါက်၊ သင်္ခါရတွေ ပြန်လုပ်၊ အကျိုးတွေ ထပ်ပေါ်။ အကျိုး တွေပေါ်က ကိလေသာတွေ ထပ်ပေါက်၊ ကံတွေ ထပ်လုပ်၊ အကျိုးတွေ ထပ်ပေါ်။ ဒီ ဘဝကံတွေ အဆက်ဆက်ဖြစ်တာကို အကျိုးအဆက် ဆက်လို့ပြောတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုဖြစ်လျှင်တော့ ဒီအထဲက ဘဝတွေဆိုးဆိုးသွားပြီး မကောင်းတဲ့ဘေးဒဏ်တွေ သင့်နိုင်တာပေါ့။ ဒီလိုပဲ အကျိုးပေးစရာ ရှိတယ်။ တခြား ကံရဲ့အကျိုးဆိုတာ မရှိဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၆၇။ ကံအကျိုးပေးအရကောက် မှား-မှန်

ဒီလိုဆိုလျှင် သူ့လက်ဖြတ်လို့ ကိုယ့်လက်ပြတ်ခံရတာတွေ။ သူ့သတ်လို့ ကိုယ့် အသတ်ခံရတာတွေ။ သူ့ပစ္စည်းခိုးလို့ ကိုယ့်ပစ္စည်း အခိုးခံရတာတွေနဲ့ ခိုးလို့၊ ဆိုးလို့ အစိုးရက အပြစ်ပေးခံရတာတွေက ဘယ်လိုတွေလဲ? လို့ မေးစရာရှိတယ်။

ဒါတွေရဲ့အဖြေကတော့ မခက်ခဲဘူး။

သူ့လက်ဖြတ်လို့ ကိုယ့်လက်အဖြတ်ခံရတာရဲ့အကြောင်းက ကိုယ်ညံ့လို့ပဲ။

သူ့သတ်လို့ ကိုယ့်အသတ်ခံရတာလည်း ဒီလိုပဲ၊ ကိုယ်က ညံ့လို့ပါပဲ။ သူ့ဟာခိုးလို့ ကိုယ့်ဟာအခိုးခံရတာလည်း ကိုယ်ညံ့လို့ပါပဲ။ အစိုးရက ခိုးသူ၊ ဆိုးသူကို အပြစ်ပေး ထောင်ချခံရတာလည်း ကိုယ်ညံ့ လို့ပဲ လို့ ပြောရမှာပါ။

မညံ့သူတွေ မမိကြဘူး။ မိဦးတော့ မခံရအောင် လုပ်နိုင်သူတွေ မခံကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဒါတွေဟာ ကံရဲ့အကျိုးတွေဖြစ်တာ မဟုတ် ကြဘူး။ ကိုယ်ညံ့လို့ ဖြစ်တာတွေသာ ဟုတ်ကြတယ်။

ကံရဲ့ အကျိုးပေးအစစ်က ...

ကံကျူးလွန်ပြီး အဲဒီကျူးလွန်စဉ်ကအတိုင်း ဖြစ်နေတာကို မပျောက်နိုင်ဖြစ်ပြီး၊ တွေ့သမျှအာရုံတွေကိုလည်း အဲဒီလို ကျူးလွန် စရာအဖြစ် ခံစားမှုဖြစ်နေတာတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

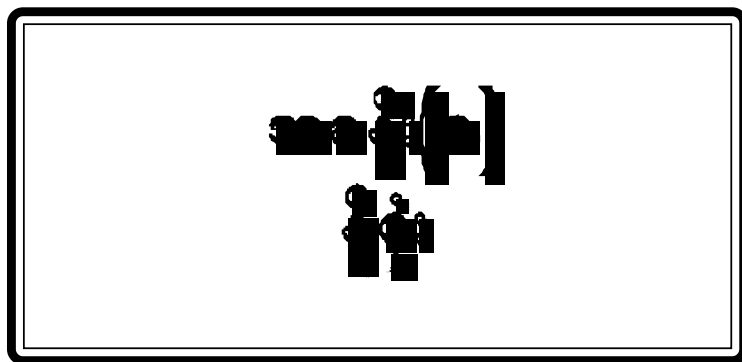
ကံအကျိုးပေးအရကောက် မှား-မှန်

၃၆၉

ဒီလိုဖြစ်တော့ ဒီကံမျိုးလုပ်ချင်စိတ် ကိလေသာထတယ်။
နောက် ဒီကံမျိုး လုပ်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ ဒီကံကို ရှေးကလုပ်ပြီးစဉ်က
ဖြစ်သလိုပဲ ပြန်ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကံသံသရာ လည်တယ်။
ဒါ ဘဝသံသရာပဲ၊ ဒုက္ခရဲ့ ဝယသဘောပဲ။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၈)

နိဂုံး

၆၈။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချုပ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြောခဲ့တာ ရှည်ပြီ။

အရ ကောက်ခဲ့တယ်။

ဝဋ် ဖွဲ့ခဲ့တယ်။

ဝဋ် ဆက်ခဲ့တယ်။

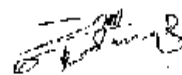
သံသရာရဲ့ အနက်နှစ်ခုကို ကွဲအောင် ပြခဲ့တယ်။

ကံရဲ့အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ အရကောက်နိုင်ဖို့ အမှား-အမှန်
ယှဉ်ပြီး ဝေဖန်ပြခဲ့တယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ရဲ့အဖြစ်ဟာ ဒုက္ခရဲ့အဖြစ် ဖြစ်ပုံ ပြောခဲ့တယ်။

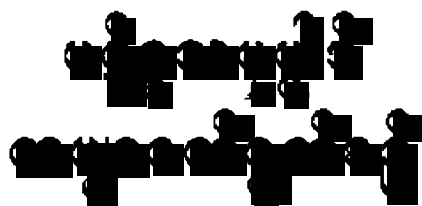
ဒုက္ခရဲ့ ဝယ်ဆိုတာ တခုချင်းပျက်တာ မဟုတ်ဘဲ ကံရဲ့လည်
ပတ်မှုတခုမှာမှ ပျက်ပုံကို ပြခဲ့တယ်။ ဘဝတွေကို ပြခဲ့တယ်။ သံသရာ
ထဲ လူလည်တာ မဟုတ်ပုံ၊ လူထဲ သံသရာလည်ပုံ ပြခဲ့တယ်။

ဒီလောက်ဆိုတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်က ပြချက် စုံလောက်ရော
ပေါ့။

ဓမ္မဝိဟာရီ ရှင်ဉာဏ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မဝိဟာရီ ရှင်ဉာဏ

၁၃၆၃ခုနှစ် ပြာသိုလဆန်း ၉ ရက်
၂၀၀၂ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၂ ရက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဝတ်ရွတ်စဉ်

- ၁။ ဘုရားရှင်မြတ်၊ ဆည်းကပ်သူငါ၊
ကြောက်မက်နှစ်ပါး၊ ရှောင်ရှားမပါ၊
ရှင်တော်စုကား၊ နာနားလည်ခါ၊
သာဝက၊ အရိယ ဖြစ်စေငှာ။
- ၂။ ဘုရားတရား၊ များပြားထွေလာ၊
ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း၊ ရှစ်သောင်းလွန်စွာ၊
ဘယ်လောက်များလည်း၊ လေးပါးအရိယာ၊
မြတ်သစ္စ၊ ရှင်းပြရန်ဖို့သာ။
- ၃။ အရိယသစ္စ၊ လေးဝဓမ္မာ၊
ဒုက္ခ၊ သမုဒယ၊ နိရောဓ၊ မဂ္ဂါ၊
လူမလုပ်ကောင်း၊ လုပ်ကြောင်းဆင့်လာ၊
လွတ်ငြိမ်းချမ်း၊ လွတ်လမ်း နက်လေးဖြာ။
- ၁၄။ ဘုရားညွှန်ပြ၊ အရိယသစ္စာ၊
မလုပ်ကောင်းနှင့်၊ လုပ်ကြောင်းဘယ်ဟာ၊
မသိငြိမ်းချမ်း၊ လွတ်လမ်းလည်းပါ၊
ချို့မကြား၊ ဘုရားမမြင်ရာ။
- ၄။ ဘုရားမသိ၊ တပည့်သာဝက၊
သူ့ဘာသာတွင်း၊ *ရလီးဂျင်းနေရာ၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကြောက်မက်မြောက်ရေး၊ မြော်တွေးကွယ်ကာ၊
ဝါဒမဲ့၊ ကျွန်ရဲ့အလုပ်သာ။

၅။ နတ်သိမနိုး၊ နတ်ကိုးပမာ၊
အကြောက်အမက်၊ ကြောက်လျက်မြော်ကာ၊
*ရလီးဂျင်းမို့၊ ကျွန်တွင်းဝင်ခါ၊
ရှင်ကြီးအောက်၊ သားပေါက်-ကိုယ်ဖန်တာ။

၆။ သစ္စာမရ၊ ဘုရားသာဝကာ၊
နတ်ကိုးသူလား၊ မခြားတူစွာ၊
ကိုးသာကိုးရ၊ ကျိုးကပလာ၊
မကိုးထက်၊ ကျိုးချက်သူနစ်နာ။

၇။ ဘီလူး၊ သရဲ၊ ငရဲ၊ ပြိတ္တာ၊
စွဲမီဖြစ်ကြ၊ ဒေဝ၊ ဗြဟ္မာ၊
စွဲကျွတ်လူသား၊ ဖြစ်ပွားစိမ့်ငှာ၊
အရိယ၊ သစ္စဟော မြတ်စွာ။

၈။ အာဏာစီးပွား၊ ကျော်ကြားဂုဏ်ဝါ၊
သူ၊ ငါကြိုးစား၊ ဖြစ်ပွားဝေဖြာ၊
လူလုပ်ဖြစ်ပွား၊ သူများမပါ၊
ဒါ-တမ်းတ၊ ဗုဒ္ဓ မကိုးရာ။

* ရလီးဂျင်း= Religion = ဖန်ဆင်းရှင်၊ တန်ခိုးရှင်၊ ထာဝရဘုရား၊ ဗြဟ္မာ၊
အတိတ်ကံ... စသည်ကို အစီအစဉ်မရှိ တမလွန်ကောင်းကျိုးမြော်၍ မျက်စိမှိတ် ယုံကြည်
ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ဝတ်ပြုခြင်း

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဝတ်ရွတ်စဉ်

၃၇၅

၉။ လွတ်လပ်ဖို့တွက်၊ ခဲခက်လူမှာ၊
လွတ်လပ်လိုရေး၊ မျှော်တွေးရည်ခါ၊
လွတ်လပ်မှုပြ၊ အရိယသစ္စာ၊
သာဝက၊ နာရ မြတ်ဗုဒ္ဓါ။

၁၀။ ကံ၊သံသာရ၊ သတ္တ၊ဒုက္ခာ၊
ယင်းကိုသိကြ၊ အရိယမဂ္ဂါ၊
အသိဖြစ်ပွား၊ ဖယ်ရှားသမုဒယာ၊
သံသာရ၊ လွတ်က နိရောဓာ။

၁၁။ သိခံ သတ္တ၊ သံသာရဒုက္ခာ၊
သိမြင်ယွင်းမှား၊ ဖြစ်ပွားမိစ္ဆာ၊
ယင်းကိုသိပွား၊ လွဲမှားမဂ္ဂါ၊
မလွတ်ကြ၊ ဒုက္ခဝဲလှည့်ရာ။

၁၂။ အသိခံရ၊ သံသာရဒုက္ခာ၊
သိမြင်မှန်ရေး၊ ညွှန်ပေးမြတ်စွာ၊
ပဋိစ္စလုပ်၊ သမုပ္ပါဒါ၊
ကံဒုက္ခ၊ သတ္တ၊သံသရာ။

၁၃။ ကိလေစ္စက၊ ကမ္မပြုရာ၊
ကံကိုစွဲလျက်၊ ဝိပါက်ဖြစ်လာ၊
ဝိပါက်စွဲမှီ၊ ဖြစ်ကိလေသာ၊
ပဋိစ္စ၊ သမ ဥပ္ပါဒါ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

- ၁၄။ ကိလေတရား၊ ဖြစ်ပွားတဲ့ခါ၊
အကြောင်းမဲ့များ၊ ဖြစ်ပွားမလာ၊
ကိုယ်ကြောင့်သူ့ကြောင့်၊ (အမှောင်)အနှောင့်မပါ၊
ဝိပါက်ကျိုး၊ ဖြစ်မျိုးကိလေသာ။
- ၁၅။ ပြုကံတရား၊ ဖြစ်ပွားတဲ့ခါ၊
အကြောင်းမဲ့များ၊ ဖြစ်ပွားမလာ၊
ကိုယ်ကြောင့်သူ့ကြောင့်၊ (အမှောင်)အနှောင့်မပါ၊
ကိလေကျိုး၊ ဖြစ်မျိုး-ကမ္မသာ။
- ၁၆။ ဝိပါက်တရား၊ ဖြစ်ပွားတဲ့ခါ၊
အကြောင်းမဲ့များ၊ ဖြစ်ပွားမလာ၊
ကိုယ်ကြောင့်သူ့ကြောင့်၊ (အမှောင်)အနှောင့်မပါ၊
ပြုကံကျိုး၊ ဖြစ်မျိုး-ဝိပါကာ။
- ၁၇။ ဝဋ်ဓာတ်သုံးပါး၊ ဖြစ်ပွားကြရာ၊
အကြောင်းမဲ့များ၊ ဖြစ်ပွားမလာ၊
ကိုယ်၊သူ ကြောင်းရင်း၊အလျဉ်းမပါ၊
ဝဋ်တရား၊ အခြား ဝဋ်ကြောင့်သာ။
- ၁၈။ ဝဋ်ကြောင့်ဝဋ်များ၊ ဖြစ်ပွား(တဲ့ခါ)ကြရာ၊
ငါလုပ်၊သူလုပ်၊ မဟုတ်သေချာ၊
တခုမှီထောက်၊ ဖြစ်ရောက်ပေါက်လာ၊
ဝဋ်တရား၊ လူမှား မယူရာ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဝတ်ရွတ်စဉ်

၃၇၇

- ၁၉။ ဘုရားတရား၊ ထင်ရှားသိရာ၊
လူမှာဖြစ်ကြ၊ ဝဋ်ကလွတ်ရာ၊
လူ၌ဖြစ်ပွား၊ ဝဋ်များဒုက္ခာ၊
ဝဋ်လည်ကျွတ်၊ နှစ်ရပ်လူမပါ။
- ၂၀။ အဝိဇ္ဇာစ၊ တဏှ၊ဥပါဒါ၊
ကိလေသဝဋ်၊ သုံးရပ်အင်္ဂါ၊
သင်္ခါရနှင့်၊ ဘဝနှစ်ဖြာ၊
ကမ္မဝဋ်၊ နှစ်ရပ် အင်္ဂါလာ။
- ၂၁။ ဝိညာဉ်၊နာမ်ရပ်၊ သဠိယတနာ၊
ဖဿာ၊ဝေဒနာ၊ ငါးဝအင်္ဂါ၊
ဇာတိ၊ဇေယျ၊ မရဏနှစ်ဖြာ၊
ဝိပါက၊ ဝဋ်ရ-ခွန်အင်္ဂါ။
- ၂၂။ ဝဋ်သုံးရပ်ဖြစ်၊ ဆယ့်နှစ်အင်္ဂါ၊
သံသရာနှစ်ရပ်၊ လည်ပတ်ပြရာ၊
ရှေ့ဝဋ်လည်ပတ်၊ နောက်ဝဋ်အင်္ဂါ၊
နောက်ဝဋ်ထဲ၊ ရှေ့လည်းပါသည်သာ။
- ၂၃။ အဝိဇ္ဇာနက်၊ ကောက်ချက်ယူရာ၊
မသိနက်များ၊ စကားကလာ၊
ပရမတ်၊သမုတိ၊ မသိမပါ၊
အရိယ၊ ဒုက္ခ-မသိသာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

- ၂၄။ အရိယသစ္စ၊ လေးဝဟောရာ၊
သိ-ပယ်-ဆိုက်-ပွား၊ လေးပါးကိစ္စာ၊
သိဖွယ်ဒုက္ခ၊ အရိယသစ္စာ၊
ဒါမသိ၊ ယူဘိ-အဝိဇ္ဇာ။
- ၂၅။ ဒုက္ခအရိယ၊ ကိစ္စဆိုရာ၊
ကံ,ကံ့ကျိုး,ကြောင်း၊ လှည့်ပြောင်းလည်ခါ၊
လူကိုလှဲချ၊ သတ္တပေါ်လာ၊
သည်သတ္တ၊ လက္ခဏ(သိဖွယ်သာ)အနတ္တာ။
- ၂၆။ သတ္တလက္ခဏ၊ အနိစ္စ,ဒုက္ခာ၊
အနတ္တလို့၊ သုံးဝမှတ်ရာ၊
ပျက်စီး,ဆိုးဝါး၊ နှစ်သားကင်းကွာ၊
ဒါ သိမှား၊ ဖြစ်ပွား အဝိဇ္ဇာ။
- ၂၇။ အသိမှားကြောင့်၊ လုပ်အားလွန်ခါ၊
ကိုယ်မှု,နှုတ်မှု၊ စိတ်မှုသုံးဖြာ၊
လူလုပ်မကောင်း၊ လုပ်ကောင်းလုပ်ခါ၊
အပြုမှား၊ ဖြစ်ပွား သင်္ခါရာ။
- ၂၈။ လူလုပ်မကောင်း၊ လုပ်ကောင်းလုပ်ရာ၊
လူမမြင်ဘဲ၊ ထင်စွဲလုပ်လာ၊
ရူပါရူပ၊ ကာမမှုသာ၊
သင်္ခါရ၊ အရ သိထိုက်စွာ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဝတ်ရွတ်စဉ်

၃၇၉

- ၂၉။ ရူပါရူပ၊ ကာမမူမှာ၊
အဆိုးအကောင်း၊ နှစ်ကြောင်းထွေလာ၊
အကောင်းဆိုလဲ၊ ဆိုးထဲဝင်ပါ၊
သင်္ခါရ၊ အရ-ဇာတ်ကွဲခါ။
- ၃၀။ လူမမြင်ဘဲ၊ ထင်စွဲမြင်ရာ၊
ဘဝ-လူပြု၊ လူ-ဟု ယူခါ၊
ဘဝအလိုက်၊ အထိုက်တုံ့ရာ၊
သင်္ခါရ၊ ဘဝ-ဘုံသုံးဖြာ။
- ၃၁။ သင်္ခါရကြောင့်၊ ဖြစ်ရ ဝိညာ၊
ကျူးလွန်စိတ်သား၊ မခြားတူစွာ၊
အာရုံကာလ၊ ခြားကြရုံသာ၊
ဝိပါက၊ အရ-ဝိညာဏာ။
- ၃၂။ ဝိညာဏ်တရား၊ ညာဉ်ထားခေါ်ရာ၊
ညာဉ်ကောင်းညာဉ်ဆိုး၊ ကောင်းဆိုးဝိညာ၊
ဘွင်ကျ၊မကျ၊ ဝိညမည်သာ၊
စိတ်ဆိုးကောင်း၊ ခေါ်ကြောင်း ဝိညာဏာ။
- ၃၃။ ကံ၊သင်္ခါရ၊ အရ ဝိညာ၊
ဝိပါကအရ၊ ဖြစ်ကြဝိညာ၊
ကံအကျိုးနဲ့၊ ကံမျိုးဝိညာ၊
သဒိသ၊ တူကြ စိတ်ဝိညာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၃၄။ ကံ,ဝိပါက၊ ဖြစ်ကြဝိညာ၊
ကံအာရုံရှိ(ချုပ်)၊ မရှိ(မချုပ်)ဝိပါ၊
ကံကျိုးနှစ်ဝ၊ တူစွဝိညာ၊
အာရုံပြောင်း၊ မပြောင်း ကံကျိုးမှာ။

၃၅။ ဝိညာဉ်ကြောင့်လုပ်၊ နာမ်ရုပ်ဖြစ်ရာ။
ဝိညာဉ်သဟဇ၊ နာမရူပါ၊
ဝိညာဉ်သီးထုပ်၊ နာမ်ရုပ် မပါ၊
နာမ်ရုပ်များ၊ မှတ်သား သိဖို့ရာ။

၃၆။ နာမ်ရုပ်ကြောင်းချ၊ သဠာယတနာ၊
အာရုံခံပြု၊ ခြောက်ခုဒွါရာ၊
နာမ်ရုပ်တူကွ၊ ဖြစ်ကြဒွါရာ၊
အာယတန၊ သဠ-သိမြင်ပါ။

၃၇။ ဒွါရစွဲပြု၊ ဖြစ်မှုဖဿာ၊
အာရုံ,ဒွါရ၊ ဆုံကြထိခါ၊
မျက်စိ,အဆင်း၊ တရှဉ်းဆုံရာ၊
အာယတန၊ တူကွ ဖြစ်ဖဿာ။

၃၈။ ဖဿကြောင်းချ၊ ဖြစ်ရဝေဒနာ၊
သိဖွယ်ရပ်ရပ်၊ ယုတ်မြတ်သိခါ၊
ယင်းဝေဒန၊ သဟဇ ဖဿာ၊
ဝေဒန၊ အရ-သိအပ်စွာ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဝတ်ရွတ်စဉ်

၃၈၁

- ၃၉။ ဝေဒနာ၊ဖဿ၊ သဠယတနာ၊
နာမရူပ၊ ဝိညာဠိ၊
သင်္ခါရပြတ်၊ အလွတ်ဖြစ်ရာ၊
နိရောဓ၊ မရ-ပဋိစ္စာ။
- ၄၀။ ဝိညာဉ်၊နာမ်ရုပ်၊ သဠိယတနာ၊
ဖဿ၊ဝေဒနာ၊ ပဋိစ္စပြီးခါ၊
တွေ့ထိ၊ခံစား၊ လွမ်းပွားမွတ်ဆာ၊
ဒါတွေဖြစ်၊ စွဲနစ် ခေါ် တဏှာ။
- ၄၁။ တဏှာ ပဋိစ္စ၊ ဥပဒါနာ၊
ယူသည်းယူစွဲ၊ လွန်ကဲယူရာ၊
ရှေးအာရုံခု၊ တူပြုထင်ခါ၊
ဖြစ်ပေါ်ကြ၊ ဥပအာဒါနာ။
- ၄၂။ ဥပါဒါန်ကြောင်းချ၊ ဘဝဖြစ်ရာ၊
ကံ၊သင်္ခါရ၊ ဘဝမည်စွာ၊
အကောင်၊အဖြစ်၊ အသစ်ဖြစ်ခါ။
သူ့ဟာခိုး၊ သူခိုးဖြစ်ဘဝ။
- ၄၃။ ဘဝကြောင်းရှိ၊ ဇာတိဖြစ်လာ၊
ဝိညာဉ်စသား၊ ငါးပါးအင်္ဂါ၊
ပြုတူဖြစ်များ၊ ထင်ရှားပေါ်ရာ၊
ခေါ်ဇာတိ၊ မည်ရှိ မှတ်သညာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၄၄။ ဇာတိကြောင်းချ၊ သမုပ္ပါပေါ်ရာ၊
ဇရာ၊မရဏ၊ ငါးဝအင်္ဂါ၊
ပြုတူဖြစ်ချက်၊ ယွင်းပျက်ရောက်လာ၊
မရဏ၊ ဇရ-မည်တွင်စွာ။

၄၅။ ကံပြုခဲ့ချက်၊ ဖြစ်ပျက်တူစွာ၊
ဝိညာဉ်အစ၊ ဝေဒနာပေါ်ရာ၊
ပေါ်လာခဲ့ချက်၊ ယွင်းပျက်မှုပါ၊
ပြန်ဆာဘိ၊ မသိ-ပြန်ပေါ်လာ။

၄၆။ ဆာလောင်၊မသိ၊ ယူမိပြင်းစွာ၊
ကိလေဝဋ်များ၊ သုံးပါးအင်္ဂါ၊
သင်္ခါရ၊ဘဝ၊ ကမ္မနှစ်ဖြာ၊
ကြွင်းခုနစ်၊ ဝဋ်ဖြစ် ဝိပါက်သာ။

၄၇။ ဝဋ်ထိုက်တရား၊ တစ်ပါးဖြစ်ရာ၊
ကျန်ဝဋ်ထိုက်များ၊ နောက်ပါးမြဲပါ၊
ကိလေ၊ကံဝဋ်၊ ကျိုးဝဋ်ဝိပါ၊
ဝဋ်သုံးခု၊ လည်မှုသံသရာ။

၄၈။ ကိလေကြောင်းချ၊ ကမ္မဖြစ်ရာ၊
ကံကြောင်းဖြစ်ချက်၊ ဝိပါက်ပေါ်လာ၊
ဝိပါက်ကြောင်းရှိ၊ ဖြစ်ကိလေသာ၊
လူ-မရ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါ။

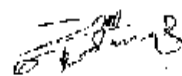
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဝတ်ရွတ်စဉ်

၃၈၃

၄၉။ ဝဋ်ဓာတ်သုံးဝ၊ လည်ကြလေရာ၊
ငါ-ပြု၊သူ-ပြု၊ လူမှုမပါ၊
တဝဋ်ကြောင်းထား၊ ဝဋ်များဖြစ်ခါ၊
လူမှာစွပ်၊ သုံးဝဋ်-စက်သံသာ။

၅၀။ ဝဋ်ထိုက်ဓမ္မ၊ တိကျသိခါ၊
ဝဋ်ဟာဝန်ထုပ်၊ သိမ်းချုပ်မြင်လာ၊
ဝန်ထမ်းသမား၊ လူများသေချာ၊
လူပေါ်မှ၊ ဝန်ချ-ဝဋ်ချွတ်ရာ။

၅၁။ လူမှဝဋ်များ၊ ကျွတ်သွားသောခါ၊
လွတ်လပ်မှုများ၊ ထင်ရှားဆိုက်ရာ၊
လွတ်လပ်သူစစ်၊ ရောက်ဖြစ်ချိန်မှာ၊
ဆောင်ကိစ္စ၊ ပြီးကြ တို့သူငါ။
ပြီး၏။

ဓမ္မဝိဟာရီ ရှင်ဉာဏ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မဝိဟာရီ ရှင်ဉာဏ

၁၃၆၃ခုနှစ်၊ ပဌမဝါဆိုလဆန်း ရက်
ရန်ကုန်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အမှတ်စဉ်
မာတိကာ

မာတိကာ
အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

အခန်း(၁)

နိဒါန်း

- ၁။ ဘာဝနာပြုချက်များ
- ၂။ ဒဿနတရားအပြီး ဘာဝနာတရား ဆက်ဟော

အခန်း(၂)

ပဌမပိုင်းလေ့လာချက်

- ၃။ အနတ္တဟောချက်
- ၄။ အနတ္တ အရကောက်
- ၅။ အနတ္တကို ယခုခေတ်နားလည်ပုံ
- ၆။ အနတ္တ အရကောက်မှားလို့ ဖန်ဆင်းရှင်ဝါဒနဲ့မကွာခြား
- ၇။ အနတ္တ အရကောက်မှားတော့ အကျင့်မှား
- ၈။ အကျင့်မှားတော့ အသိမှား
- ၉။ အသိမှားတော့ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေဖြစ်
- ၁၀။ အနတ္တလက္ခဏသုတ်နှင့် ဓမ္မစကြာဒေသနာ
တဆက်တည်း
- ၁၁။ ပဉ္စဂဂ္ဂိတွေဟာ ဒဿနအမြင် ရပြီးသူတွေ
- ၁၂။ ဒဿနအမြင်မရသေးလျှင် အနတ္တဒေသနာ နားမလည်
- ၁၃။ အနတ္တဆိုတာ လူကိုပယ်တာ မဟုတ်ဘူး

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မာတိကာ

၃၈၇

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၄။	အနတ္တဆိုတာ လူမှာဖြစ်တဲ့ လွန်ကျူးမှုရဲ့ နာမည်	
၁၅။	သက္ကာယဒိဋ္ဌိ	
၁၆။	လွန်ကျူးမှုဆိုတာ စိတ္တဇဖြစ်တာ	

အခန်း(၃)

ဒုတိယပိုင်း လေ့လာချက်

- ၁၇။ အနိစ္စနှင့် ဒုက္ခဟောချက်
- ၁၈။ မမြဲမှု နှစ်မျိုး
- ၁၉။ ဖြစ်တည်ဆဲမှာမမြဲတာ အနိစ္စလက္ခဏာ
- ၂၀။ အနိစ္စနဲ့ဝယ အနက်တူဖြစ်တယ်
- ၂၁။ အနိစ္စနဲ့ အနိမိတ္တလည်း အနက်တူ
- ၂၂။ ဒုက္ခအရိယသစ္စာ ပိုင်းခြားသိတယ် ဆိုတာ
- ၂၃။ ဒုက္ခသစ္စာသိတယ်ဆိုတာ ကံရဲ့တည်ဆဲ ပျက်တာကိုသိတာ
- ၂၄။ အနိစ္စဟာ ဒုက္ခလက္ခဏာလည်း ထင်တယ်
- ၂၅။ ဘဝဒုက္ခဆိုတာ ဘာလဲ
- ၂၆။ သဘာဝအဖြစ်နဲ့အပျက်ဟာ တကယ်နှိပ်စက်သလား
- ၂၇။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာအဖြစ်နဲ့အပျက်သာ တကယ်နှိပ်စက်တာ
- ၂၈။ လက္ခဏာသုံးရပ် တစပ်တည်းဖြစ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၃၈၈

အမှတ်စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

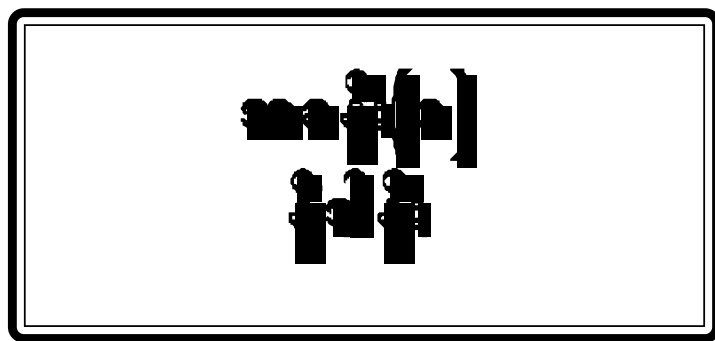
အခန်း(၄)

တတိယပိုင်း လေ့လာချက်

- ၂၉။ အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ရဲ့ ဘာဝနာပွားပုံ
၃၀။ ဒဿနအမြင်ရပြီးမှ တရားအားထုတ်လို့ ရတယ်
၃၁။ တရားအားထုတ်ရာမှာ ဘာဝနာဘယ်လိုပွားရမှာလဲ

အနတ္တလက္ခဏာသုတ် ဝတ်ရွတ်စဉ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၁) နိဒါန်း

၁။ ဘာဝနာပြချက်များ

အခုလေ့လာမယ့် နှစ်ကွက်က ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ ဘာဝနာလို့ဆို တဲ့ အလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ပွားများရမယ့်အရာကို ပြဆိုမှာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဓမ္မအကွက်တွေ သိပ်များပေမယ့် တကယ်ထင်ရှားတဲ့ ဘာဝနာပြချက်ကို ဖော်နိုင်တဲ့ ဓမ္မကွက်တွေဟာ ဒီအကွက်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘာဝနာပြချက် ဓမ္မအကွက်နဲ့စပ်ပြီး...

- အနတ္တလက္ခဏသုတ္တန်နဲ့
- မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်၊
- ဒီနှစ်ကွက်ကို လေ့လာရမှာပါ။

ဒီနှစ်ခုထဲက အခု အနတ္တလက္ခဏဓမ္မ အကွက်ကို ဦးစွာ လေ့လာကြရမယ်။ ဒီ အနတ္တလက္ခဏ ဓမ္မအကွက်ကို ဘုရားက အတော်စောစီးစွာပဲ ဟောပြောတယ်။ ဒါလည်း ဒီဓမ္မအကွက်ရဲ့ အရေးပါမှုကို ဖော်ပြနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတခုပေါ့။ ဒီ ဓမ္မကွက်ဟာ ဓမ္မစကြာဓမ္မကွက်ပြီးလျှင် ဆက်ဟောတဲ့ ဓမ္မကွက် ဖြစ်တယ်။

ဓမ္မစကြာဟာ ဘုရားဟောတဲ့တရားကွက်ထဲမှာ ပဌမဆိုတော့ ဒီတရားကွက်က ဘုရားဟောတဲ့ တရားကွက်ထဲက ဒုတိယ ဟောပြောတဲ့ တရားကွက်ပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒဿနတရားအပြီး ဘာဝနာတရားဆက်ဟော

၃၉၁

ဘုရားဟာ ဓမ္မစကြာတရားကွက်ကို ဝါဆိုလပြည့်၊ အခုသာ သနာနှစ်ရဲ့ ရှေ့လေးဆယ့်ငါးနှစ်ကပေါ့။ ဓမ္မစကြာတရားကွက်ကို နာယူသူဟာ ငါးဦးပဲရှိတယ်။ ငါးဦးပဲရှိပေမယ့် ဒီတရားကို ဒီငါးဦး နားလည်ဖို့ ငါးရက် ဟောယူရတယ်။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် လေးရက် နေ့မှ ဒီ ငါးဦးဟာ ဓမ္မစကြာဓမ္မကွက်ကို အားလုံး နားလည်လက်ခံနိုင်သွားကြတယ်။

၂။ ဒဿနတရားအပြီး ဘာဝနာတရားဆက်ဟော

ဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ဝါဆိုလပြည့်ကျော်ငါးရက်ဖြစ်တဲ့ နောက် တရက်မှာမှ ဒီငါးဦးကို ဘုရားက နောက်တရားတကွက်အဖြစ် အနတ္တ လက္ခဏတရားကွက်ကို ဆက်ပြီး ဟောပြတာဖြစ်တယ်။

ဒဿနတရား ဟောပြောပြီးလို့ ဘာဝနာတရားကို ဆက် ဟောတယ် ပြောရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် သိမြင်ရေးတွေ ဟောပြောပြီးလို့ လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့တွေ ဟောပြောတယ် ပြောရမှာပဲ။

အနတ္တလက္ခဏဓမ္မ ကွက်ဟာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ညွှန်ပြတဲ့တရား ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားတွေနဲ့ဆိုလျင် ဒီတရားဟာ အလုပ်တရားပေါ့။

အနတ္တလက္ခဏရဲ့ ဓမ္မအကွက်ကို လေ့လာတဲ့အခါ အပိုင်းသုံး ပိုင်းထားပြီး လေ့လာကြမယ်။

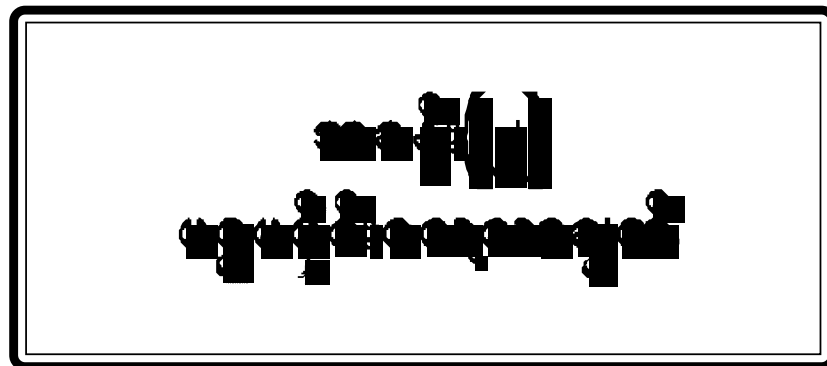
(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၃၉၂

- (၁) ပဌမပိုင်းကို ရုပ်အစရှိတာတွေ အနတ္တဖြစ်တဲ့အကြောင်း
ဟောချက်တွေမှာ ထားမယ်။
- (၂) ဒုတိယအပိုင်းကိုတော့ အနိစ္စနဲ့ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း ဟော
ချက်မှာ ထားမယ်။
- (၃) တတိယအပိုင်းအဖြစ်နဲ့ကတော့ ရုပ် ... စတာတွေကို ငါ၊
ငါ့ဟာနဲ့ ငါ့ကိုယ်လို့ မယူသင့်ပုံ ဟောကြားချက်တွေ
ထားမယ်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၂)
ပဌမပိုင်းလေ့လာချက်

၃။ အနတ္တဟောချက်

ပဌမပိုင်းဟောချက်တွေကို ဘုရားက...
ရဟန်းတို့...ရုပ်ဟာ အနတ္တဖြစ်တယ်လို့ ဟောတယ်။
ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ ဆိုတဲ့ ပါဠိနဲ့ပဲ။

ဒီဟောချက်မှာ စကားသုံးလုံးပဲ ပါတယ်။
ရုပ်ဟာ အနတ္တဖြစ်တယ် ရဟန်းတို့...လို့ပဲ။

ရဟန်းတို့...ဆိုတာကတော့ တရားနာနေကြတဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂီရဟန်း
ငါးပါးကို ခေါ်လိုက်တဲ့စကားပဲ။ ရုပ်ဟာ-ဆိုတဲ့စကားအရ ရုပ်တွေဟာ
ဘယ်ရုပ်တွေလဲဆိုတာနဲ့၊ အနတ္တဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
ဆိုတာ ရှင်းလင်းရဖို့ရှိတယ်။

၄။ အနတ္တအရကောက်

အနတ္တရဲ့အနက်ကိုတော့ သည်ဟောချက်ထဲမှာပဲ ဘုရားက
ဆက်ရှင်းဟောထားတယ်။

ရှင်းပုံက...
‘တကယ်လို့ ရုပ်ဟာ အတ္တဖြစ်လျင် ရုပ်ဟာ ကိုယ့်အလိုကို
လိုက်ရလိမ့်မယ်။ အခု ရုပ်ဟာ ကိုယ့်အလိုမလိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့်
အနတ္တဖြစ်တယ်။’

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနတ္တအရကောက်

၃၉၅

ရုပ်ဟာ ကိုယ့်အလိုကို ဘယ်လိုမလိုက်တာလဲ? ဆိုတာလည်း
ဟောချက်ထဲမှာပါတယ်။

‘ရုပ်ဟာ နာကျင်(နှိပ်စက်)တယ်။ မနာကျင်(မနှိပ်စက်)
စေချင်ဘူး။ မနာကျင်(မနှိပ်စက်)ပါနဲ့လို့ တားလို့မရဘူး’ လို့ပဲ။

ဒီလို ရုပ်က ကိုယ့်အလိုမလိုက်ပုံကို ဟောပြောတယ်။

ဒီတော့ အနတ္တရဲ့အနက်ဟာ ကိုယ့်အလိုမလိုက်၊
ကိုယ့်အကြိုက်မပါတာဘဲလို့ ဖြစ်တယ်။ ဆိုလိုတာတွေ စစ်ကြည့်ရ
အောင်။

ဘုရားဟောပြောတဲ့ ဒီစကားတွေအရဆိုလျှင် ...

အနတ္တဆိုတာ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့အရာလို့ အဓိပ္ပါယ်ရလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်အလိုမလိုက်တဲ့ အရာဟာ ကိုယ်မဖြစ်ရဘူး။

ကိုယ်ဆိုလျှင် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်မှာပဲ။

အခု မဖြစ်ဘူး။ နှိပ်စက်တာကို မလုပ်ဘို့ မတတ်နိုင်ဘူး။

ဒီတော့ ကိုယ်မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်အလို၊ ကိုယ့်အကြိုက်
လုပ်လို့ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်မဟုတ်တာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အလိုအကြိုက်
မလိုက်တာလို့ ဟောပြောတယ်။

ဒီဟောပြောချက်တွေရဲ့ ကောက်ချက်ချလျှင် ...

အနတ္တရဲ့အနက်ဟာ အတ္တမဟုတ်တဲ့အရာလို့ သဒ္ဓါအနက်
ထွက်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့အရာလို့ပဲ အနက်ထွက်ရလိမ့်မယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၃၉၆

အနတ္တကို ရှေးကဘာသာပြန်ကြတဲ့ ငါမဟုတ် ဆိုတဲ့စကား
ဟာ အနတ္တရဲ့ဆိုလိုတဲ့ အနက်ကို ဆောင်နိုင်တဲ့ ဘာသာပြန်ချက်ပဲ။

ဒီပဌမပိုင်းမှာ ဘုရားက ...

ရုပ်ဟာ အနတ္တဖြစ်တယ် ရဟန်းတို့... ဆိုတဲ့စကားဟာ

ရုပ်ဟာ ငါမဟုတ်ဘူး ရဟန်းတို့...လို့ ပြောဆိုချက်ဖြစ်တယ်။

ဒီအပိုင်းမှာပဲ ဝေဒနာကိုလည်း ဒီလိုပဲဆက်ဟောတယ်။
ဝေဒနာဟာ အနတ္တဖြစ်တယ် ရဟန်းတို့...လို့ပဲ။ သညာ၊ သင်္ခါရ၊
ဝိညာဉ်တို့ကိုလည်း ဒီလိုပဲဟောတယ်။

သညာဟာ အနတ္တဖြစ်တယ်။

သင်္ခါရတွေဟာ အနတ္တဖြစ်တယ်။

ဝိညာဉ်ဟာ အနတ္တဖြစ်တယ် ရဟန်းတို့...လို့ပဲ။

ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တွေ အနတ္တဖြစ်ကြောင်းနဲ့
အနတ္တရဲ့အဖွင့်တွေကို ရုပ်မှာဟောချက်အတိုင်းပဲ ဆက်ဟောတယ်။

‘ဝေဒနာဟာ အတ္တဖြစ်လျှင် မနာကျင်(မနှိပ်စက်)ပါနဲ့လို့ လုပ်
လို့ရရမယ်။ ဒီလိုမရဘူး။ ဒါကြောင့် အနတ္တဖြစ်တယ်’ လို့ပဲ။

သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တွေဟာလည်း ဒီလိုပဲ ဟောပြော
ရှင်းလင်းတယ်။

သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တွေဟာ အတ္တဖြစ်လျှင် မနာကျင်
(မနှိပ်စက်)အောင် လုပ်လို့ရရမယ်။ အခု မရဘူး။ ဒါကြောင့် အားလုံး

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနတ္တကို ယခုခေတ်နားလည်ပုံ

၃၉၇

အနတ္တဖြစ်ကြတယ်ပေါ့။ သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေဟာ အတ္တ
မဟုတ်ကြဘူး။ ငါမဟုတ်ကြဘူး။

ငါ့အလိုနဲ့ ဆန့်ကျင်တာတွေကို ဒီ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊
သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေက ဖြစ်ကြတယ်။ ငါ့ကို နာကျင်စေတယ်။ နှိပ်စက်
တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေဟာ
ငါမဟုတ်ကြဘူး။ ငါမဟုတ်တဲ့အရာတွေပဲ ဖြစ်ကြတယ်’။

ဘုရားရဲ့ဟောပြောချက်ဟာ ဒီအဓိပ္ပါယ်ပဲထွက်တယ်။ ဒါ
ဒီအနတ္တလက္ခဏဓမ္မအကွက်ရဲ့ ပဌမပိုင်းက ဟောချက်ပဲ။

၅။ အနတ္တကို ယခုခေတ်နားလည်ပုံ

ဒီပဌမပိုင်းဟောချက်ကို အခုခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ
အားလုံးလိုလို နားလည်ထားကြတာက ...

ဘုရားဟာ ဒီဟောချက်နဲ့ လူတွေကို လူမဟုတ်ဘူးလို့
ပြောခဲ့တာဖြစ်တယ်လို့အထိ ဖြစ်နေကြတယ်။ ငါဆိုတာ မရှိဘူးဟော
တယ်လို့ နားလည်ကြတာပေါ့။

ငါမရှိလျင် သူဆိုတာ ရှိလို့မရဘူး။ သူဆိုတာ ငါ့ကိုထောက်ပြီး
ပြောရတဲ့အရာပဲ။ ငါမှ မရှိတော့၊ သူလည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့။ အဲဒါ
တွေမရှိဘူးဆိုတော့ လူမရှိဘူးနေရာ ရောက်တော့တာပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘုရားရဲ့ ဒီဟောချက်ကို အခုခေတ်လူတွေ ဒီလိုပဲ နားလည်
နေကြတယ်။ ဒီလို နားလည်နေကြတာကိုပဲ အခုခေတ်လူတွေဟာ
ဂုဏ်အယူကြီး ယူနေကြတယ်။

ဘုရားဟာ အတ္တဝါဒီ၊ ငါရှိအယူ ယူကြသူတွေရဲ့ အထုအ
ထည်ကြီးကို ဖောက်ထွက်ပြီး၊ ငါမရှိ အနတ္တဝါဒီကို ကြေငြာနိုင်တယ်။
ငါတို့ ဆရာဘုရားရဲ့ဝါဒဟာ ဘယ်ဝါဒနဲ့မှ မတူဘူး။ ထူးခြားတဲ့
တရား ဖြစ်တယ်။ ဒီလို ထူးခြားတဲ့တရားကို သိရတဲ့အတွက် ငါတို့ဟာ
အတိုင်းမသိ မြင့်မြတ်သာလွန်တယ်လို့ ဂုဏ်အယူကြီး ယူကြတယ်။

၆။ အနတ္တ အရကောက်မှားလို့ ဖန်ဆင်းရှင်ဝါဒနဲ့ မကွာခြား

ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အားလုံးလိုလိုဟာ ဗုဒ္ဓဝါဒရဲ့
တခြားဝါဒတွေထက် ထူးခြားသာလွန်တဲ့ အချက်ကို ပြောပြပါဆိုလျင်
အနတ္တ=ငါမဟုတ်ဝါဒကို ကြေငြာဟောပြောချက်ပဲလို့ ပြောကြမှာ
ဖြစ်တယ်။

ဘုရားဟာ တကယ်ပဲ ကနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ထင်သလို
အနတ္တ=ငါမဟုတ်ဝါဒကို ကြေငြာခဲ့တယ်ပဲ ထားပါဦး၊ သည်ကြေငြာ
ချက်ဟာ တခြားဘာသာတွေထက် ထူးခြားသာလွန်တာ မဟုတ်တော့
ဘူးပဲ။

တခြားဘာသာတွေဟာ ဘုရားလို အနတ္တလို့ မကျင့်ရပေမယ့်
လက်တွေ့မှာ အနတ္တအဖြစ်တွေလို အသိအမှတ်ပြု လုပ်ဆောင်သွားခဲ့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနတ္တ အရကောက်မှားလို့ ဖန်ဆင်းရှင်ဝါဒနဲ့ မကွာခြား

၃၉၉

ကြတာချည်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အနတ္တလို့ ကြေငြာလျှင်တောင် သည်ကြေငြာတာဟာ တခြားဘာသာတွေထက် ကျော်လွန်တာမဟုတ်ဘဲ တခြားဘာသာတွေနဲ့ ထပ်တူပြုတာလို့သာ ပြောစရာရှိလို့ပဲ။

တခြားဘာသာတွေဟာ ဘယ်လို အနတ္တကို လက်တွေ့အသိအမှတ်ပြု လုပ်ဆောင်သွားကြသလဲ။ ကျန်တဲ့ ဘာသာကြီးအားလုံးကလည်း လူတွေကို ဘယ်လိုပြောကြသလဲ။

သူတို့ဖန်ဆင်းထားတာတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောကြတယ်။

သူတို့အပြောမှာ...

လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ဖန်ဆင်းရပ်တွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ ဖန်ဆင်းရပ်တွေဟာ သူတို့ပြုသမျှ နှုတ်မယ့်သူတွေပဲ။ သူတို့ ဖန်ဆင်းခံရတဲ့ အရပ်တွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောစရာကို မရှိဘူး။ ဖန်ဆင်းရှင်ရဲ့ အဖန်ဆင်းခံတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါကို သူတို့ဘုရားကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ အသိအမှတ်ပြုတယ်လို့ လုပ်ထားတယ်။ ဖန်ဆင်းခံ(အရပ်တွေ)ဖြစ်တယ်လို့ ဘာသာဝင်တွေကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြွင်းမဲ့ အသိအမှတ်ပြုထားကြတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်မပိုင်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်လို့ ဖြစ်သမျှ အကောင်း၊အဆိုးအားလုံးပဲ ဘုရားသခင်အလိုတော်အရ ဖြစ်ရတာတွေလို့ လက်ခံကြတဲ့အထိ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကြတယ်။

သူတို့ရဲ့ အနတ္တဝါဒ=ငါမဟုတ်အယူ လက်ခံမှုဟာ ပီပြင်မှုအပြည့် အဖြစ်က နည်းနည်းမှ အလျော့အပို မရှိဘူး။ ဖြစ်သမျှတွေ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဟာ ငါ့အလိုနဲ့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားသခင်အလိုတော်အရ ဖြစ်တာ တွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ အနတ္တတရားကို ကိုးကွယ်တယ် ဆို ပေမယ့် အဲဒီလောက် အနတ္တဆိုက်အောင် သဘောထားနိုင်သူ နည်းလှ တယ်။ ကိုယ်ဖြစ်တာတွေဟာ ကိုယ့်ကံဟောင်းက ကောင်းခဲ့လို့ ဆိုတာ လောက်ထိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို မထည့်ဘဲမနေနိုင်ကြ ဘူး။

၇။ အနတ္တ အရကောက်မှားတော့ အကျင့်မှား

ဒီတော့ အနတ္တကို ကိုယ်မဟုတ် အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်တယ်ပဲ ထားဦး၊ တရားထူးမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ဘာသာက တရားထက်မှ ထူး တဲ့တရား မဟုတ်ဘူး။ ဘာသာတရားတွေထဲက ဘာသာတရားတခုပဲ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒါနဲ့တော့ ဂုဏ်ယူလို့ မရဘူး။ ဂုဏ်ယူလျင် မှား ယွင်းယူမိတာပဲ။ တခြားဘာသာတရားတွေရဲ့ အနတ္တ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်နေတာတွေကို မသိလို့ ဒီလို လုပ်ယူမိတာသာ ဖြစ်တယ် ပြောရမယ်။

ဟိန္ဒူဘာသာတရားဟာ လူတွေထဲမှာ အတ္တာ(Attman) ရှိတယ် ပြောဆိုချက်ရှိတာ မှန်တယ်။ အဲသည် အတ္တမာဟာ သူတို့ ဘုရားဖန်ဆင်းရှင်ရဲ့ ဖန်ဆင်းခံဖြစ်တယ်လို့ သူတို့ ခံယူကြတယ်။ အတ္တာဟာ ကိုယ့်မှာဖြစ်နေတာ၊ နာကျင်နှိပ်စက်တာတွေကို မဖြစ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အောင် မတတ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ဖန်ဆင်းရှင်ရဲ့ အလိုတော်အရ ဖြစ်တာတွေလို့ သူတို့ခံယူကြတယ်။ ဘုရားရဲ့အနတ္တကို ဒီမှာ အနတ္တဖွင့်ဆိုချက်အရဆိုလျင် သူတို့ဟာ အတ္တဝါဒီမဟုတ်ကြဘူး။ အနတ္တဝါဒီတွေပဲ ဖြစ်ကြတယ်။

ဒါတွေကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာတရားက လူကို အရှိမဟုတ်ကြောင်း ယူဆတယ်ဆိုတာ မမှန်ဘူး။ ဒီ အနတ္တလက္ခဏာတရားကွက်က ဒီလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အနတ္တဟာ တရားထူးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါသိရမယ်။

အနတ္တဓမ္မကို ငါမဟုတ်၊သူမဟုတ် တရားလို့ မရရုံသာမက အကျိုးနည်းမှုတွေအနန္တလည်း ရယူစရာရှိတယ်။ ဒါကို သူတို့တတွေ မတွေးမိ ဖြစ်ကြဟန်ရှိတယ်။ များစွာ ဝမ်းနည်းဖွယ်တွေ ဖြစ်တယ်။ လူကို လူ့အခန်းကဏ္ဍ ပျောက်ကွယ်အောင် လုပ်တာဟာ ကျူးလွန်မှုထဲမှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ မဟာကျူးလွန်မှုကြီးကို ပြုလုပ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီကျူးလွန်မှုကြောင့် နစ်နာရမယ့်ပမာဏ ပြောလျင်မကုန်နိုင်အောင် ရှိလိမ့်မယ်။

ဒီကျူးလွန်မှုဟာ ဒီလောက်ဆိုးဝါးတယ်။

ဘုရားက အနတ္တလက္ခဏာတရားကွက် ဟောရာမှာ...

‘ရုပ်ဟာ အနတ္တဖြစ်တယ်။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တွေလည်း အနတ္တဖြစ်တယ်။ အနတ္တဆိုတာ ငါမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ ဖြစ်တယ်။ ငါလို့ ထင်ရတဲ့အရာကို စိတ်ဖြာလိုက်လျင်လည်း ရုပ်၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်၊ ဒါတွေအပြင် မရှိဘူး။ ဒါတွေဟာ လည်း ငါမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ငါဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာ ဖြစ်တာ ပေါ့' လို့

ဒီလိုကြီး ဒီနေ့ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစရာ ဒါကို ခံယူကြတယ်။

ဒီတော့ ဒီခံယူသူဟာ သူ့ကိုယ်သူပဲ၊ သူမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အမြင် ရသွားတယ်။ ဒီအမြင်အတိုင်း တကယ်ပဲ သူ့ကိုယ်သူကို သူမဟုတ် သလို ကျင့်သုံးနေနိုင်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ သူမဟုတ်ဘူးမြင်တော့ သူများကိုလည်း သူများ မဟုတ်ဘူး လို့ပဲ မြင်လာတာပေါ့။ ဒါလည်း ဒီလိုပဲ မြင်တဲ့အတိုင်း နေနိုင်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်တယ်။

အားထုတ်ဖန်များတော့ ငါတွေ၊ သူတွေနဲ့ ငါ့ဟာတွေ၊ သူ့ဟာ တွေဆိုတာ သူ့အမြင်မှာ လျော့ပါးလာတယ်။ လက်တွေ့လုပ်ဆောင် ချက်တွေမှာလည်း လျော့ပါးလာတယ်။ ငါ၊ သူ ... အစရှိတဲ့ အသိတွေ လျော့ပါးလာသလောက် သူ့ဆီမှာတည်ဆောက်ထားတဲ့ ကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့်လေးတွေလည်း လျော့ပါးလိုက်လာတယ်။

၈။ အကျင့်မှားတော့ အသိမှား

တချိန်က တဘက်သားကို အားနာတတ်သူဟာ အားမနာ တတ်တဲ့သူ ဖြစ်လာတယ်။ ရှက်တတ်သူဟာ မရှက်တတ်တော့သူ၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ကြောက်တတ်သူဟာ မကြောက်တတ်တော့သူ...အစစတွေ ဖြစ်လာမယ်။

အားနာတယ်၊ ရက်တယ် ... အစရှိတာတွေဟာ အပိုတွေပါပဲလို့လည်း ပြောလာတယ်။ ဒီသူက သူလုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်လာမယ်။ ကောင်း၊မကောင်း ခွဲခြားမှုတွေ မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်လာမယ်။ ကောင်း၊မကောင်းသတ်မှတ်ချက်တွေလည်း မဟုတ်တာတွေ လုပ်ထားတာပဲလို့မှတ်ချက်ချပြီး ရှိနေမယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်း၊မကောင်းတွေကို ဆောင်ဖို့၊ရှောင်ဖို့ မလိုဘူး။ ဆောင်၊ရှောင်နေသေးလျင် အနတ္တအမြင် မှန်ဝါးသေးတယ်လို့ ထင်မြင်တယ်။

ကောင်း၊မကောင်းဆိုတာတွေဟာ လူရဲ့ ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်ချက်တွေပဲ။ လူကမှ အနတ္တဖြစ်နေပြီပဲ၊ လူမရှိဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ဘယ်သူက ကောင်း၊မကောင်းတွေကို လုပ်မလဲ။ ပြုတယ်ဆိုတာ ပြုသူရှိမှဖြစ်တာ၊ ပြုသူရှိတယ် ခံယူလျင် အတ္တခံယူတာဖြစ်မှာပေါ့လို့ တွေးတယ်။

ကောင်း၊မကောင်းကို လုပ်လို့မရဘူး ခံယူတော့ ကောင်း၊မကောင်းရဲ့ အကြောင်းနဲ့အကျိုးတွေရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ခံယူနိုင်တော့မလဲ။ ဒါကြောင့် ဒီသူဟာ ကောင်း၊မကောင်းရဲ့ အကြောင်း(ဟိတ်)ကိုလည်း လက်မခံဘူး၊ အကျိုး(ဝိပါက်)ကိုလည်း လက်မခံဘူး။ နှစ်ခုလုံးကိုလည်း ငြင်းဆန်ပစ် လှန်ပစ်တယ်။ ဒါက ဒီလူလုပ်တဲ့ အပြစ်တွေပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

၉။ အသိမှားတော့ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေဖြစ်

ဒီတော့ ဒီသူဟာ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘဝကို လုံးလုံးလျားလျား ရတော့တာဖြစ်တယ်။ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟာ သုံးမျိုးရှိတယ် ..

(၁) အကြိယဝါဒ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟာ တမျိုးပဲ။

(၂) အဟေတုကဝါဒ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနဲ့

(၃) နတ္ထိကဝါဒ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပဲ။

ကံကို ငြင်းတယ်ဆိုတာ အကြိယဝါဒနိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပေါ့။
ကိလေသာ(ဟိတ်)တွေကို ငြင်းတာက အဟေတုကဝါဒ
နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပဲ။

ဝိပါက်ကို ငြင်းတာက နတ္ထိကဝါဒနိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်တယ်။
နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတာ မြဲခိုင်တဲ့အမြင်မှားမှုလို့ အဓိပ္ပါယ်ရ
တယ်။

ဒီလို အမြင်မှားမှုမျိုးကို ဘုရားလက်ထက်က မက္ခလိဂေါ
သာလလို့ဆိုတဲ့ တိတ္ထိကြီးတွေ မှားခဲ့ကြတယ်။ ဒီ အမြင်မှားမြဲကြီးကို
ဘုရားက ဘယ်လို တန်ဖိုးဖြတ်သလဲဆိုလျှင် ...

‘ဒီ အမြင်မှားမြဲကြီးတွေဟာ လူထောင်မြူးကြီးတွေနဲ့
တူတယ်’ လို့ ဖြစ်တယ်။

ရုပ် ... အစရှိတာတွေဟာ အနတ္တဖြစ်တယ်။ လူဟာ ရုပ် ... အစရှိ
တာတွေအပြင် မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အတ္တဆိုတာ မရှိဘူး။ အတ္တ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနတ္တလက္ခဏသုတ်နှင့် ဓမ္မစကြာဒေသနာ တဆက်တည်း

၄၀၅

ဆိုတာ ငါ၊သူ၊သတ္တဝါတွေရဲ့ နာမည်ပဲ။ အတ္တမရှိဘူးဆိုတော့ ငါ၊
သူ...ဆိုတာတွေလည်း မရှိဘူး။

ဒီလိုဆိုသူတွေဟာ လူထောင်မြူးကြီးတွေ ဆောက်နေသူတွေ
ဖြစ်မနေဘူးလား။ ဒါတွေ ယူဆကျင့်ကြံနေသူဟာ လူထောင်မြူးကြီးထဲ
တိုးဝင်ဖို့ လုံးပမ်းနေကြသူတွေ ဖြစ်မနေဘူးလား။

ဒီတော့ အနတ္တကို ငါတို့ဘုရားကမှ ထူးထူးခြားခြား ဟောခဲ့
ပေတယ်လို့ ဘာသာတရားတွေအလယ်မှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသူတွေ
ဟာ ဂုဏ်ကတော့ မရဘူး။ သူများဘာသာတွေကလည်း ဒီလိုပဲ
ယူကြပြီး လူ့အခန်းကဏ္ဍ မှေးမှိန်စေကြသူတွေချည်း ဖြစ်တယ်။

ဂုဏ်မရရုံမျှဆိုတာ မထောင်းသာလှဘူး။ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘဝ
ရပြီး လူပျက်ကြီး၊ လူပြက်ကြီး၊ လူပြောင်ချော်ကြီးအဖြစ် ရပြီး၊
ဘာမျှအသုံးမကျတဲ့ လူ့ပေတာလန်ကြီး ဖြစ်ရမှာ အတော်နစ်နာတယ်။

၁၀။ အနတ္တလက္ခဏသုတ်နှင့် ဓမ္မစကြာဒေသနာ တဆက်တည်း

ဘုရားက လူတွေကို ဒီလိုဖြစ်အောင် ဟောခဲ့တာ မဟုတ်
ဘူး။ ဘုရားဟောတဲ့စကားကို အတွက်မှားလို့ သည်လိုဖြစ်သွားတာပဲ။
အတွက်မှားတာကလည်း မှားချင်စရာကိုမှားတာပဲ။ အဲဒါကတော့...

အနတ္တလက္ခဏဒေသနာကို ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနဒေသနာနဲ့
ဝေးလံတဲ့နေရာက တရားတခုထဲမှာ ပါဝင်နေတယ်။ ဒီတော့ ဒီ
ဒေသနာနှစ်ခုကို ဆက်စပ်ယူငင်ဖို့ သတိရစရာ မရှိဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီဒေသနာနှစ်ခုဟာ တခုပြီးတခု ဆက်ဟောတဲ့ ဒေသနာ
နှစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ဟောသူ၊ နာသူ၊ ဟောတဲ့နေရာ... ဒါတွေအားလုံး
အတူတူဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ ဒီနှစ်ခုဟာ အဆက်အစပ်တွေ ဖြစ်တယ်။

ဒီလို ဆက်စပ်တာတွေကို ဆက်စပ်မယူတော့ဘဲ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊
သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ အနတ္တလက္ခဏဝန္တ(လက္ခဏာရှင်တွေရဲ့)
အရတွေဟာ အကောက်မှားကြတာပေါ့။

ဘုရားက ရုပ်ဟာ အနတ္တပဲလို့ ပြောတာကိုတွေ့တော့ ရုပ်ဆို
တာ ရုပ်မှန်သမျှရဲ့ နာမည်ပဲ။ ဘာမျှ ရှုပ်ရှက်ခတ်စရာ မလိုဘူး။
ဘုရားက ဝေဒနာ ဘိက္ခဝေ အနတ္တ ... စသည်ဟောတော့ ဝေဒနာဟာ
အနတ္တပဲ။ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တွေဟာလည်း အနတ္တပဲ။ ဒီလိုဟော
ထားမှတော့ ဘာမျှသိစရာ မရှိဘူး။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊
ဝိညာဉ်တွေ အားလုံးဟာ အနတ္တပေါ့လို့ ယူကြတယ်။

ဒါတွေအားလုံး အနတ္တဖြစ်လျင် လူဆိုတာ ဒါအပြင်ရှိတာ
မဟုတ်တော့၊ လူလည်း အနတ္တပဲ၊ လူမဟုတ်ဘူးလို့ တွက်မိတော့တာ
ပေါ့။ သည့်အပြင် ဘယ်လိုတွက်မလဲ။ သည်တွက်ပုံဟာ တွက်သင့်တဲ့
အတိုင်း တွက်တဲ့တွက်ပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် မှန်တော့မမှန်ဘူး။ သိပ်ကြီး
ကို မှားတယ်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာလဲ?

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေဟာ ဒဿနအမြင် ရပြီးသူတွေ

၄၀၇

ရုပ်လို့ဆိုတာနဲ့ ရုပ်အားလုံးကို ယူမိလို့ပဲ။
ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တို့မှာလည်း ဒီလိုပဲ။
ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်မှန်သမျှကို ယူမိလို့ မှားယွင်း
မှုကြီး ဖြစ်ရတာပဲ။ ဒီနေရာမှာ...

ဘုရားက ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တွေကို အနတ္တလို့
ဟောတာ။ ဘယ် ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တော့ မယူရဘူး
လို့ ဘာညဏ်ကြီးနဲ့ပြောမလဲ။ ဒီလို မေးစရာရှိတယ်။
ဒါကို နည်းနည်းတွက်ပြမယ်။

၁၁။ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေဟာ ဒဿနအမြင် ရပြီးသူတွေ

ဒီအနတ္တလက္ခဏဒေသနာကို နာကြားနေကြတဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေ
ဟာ တရားမှာ အစိမ်းအရိုင်းတွေ မဟုတ်တော့တာ သိပြီးဖြစ်ကြတယ်။
ဓမ္မစကြာဒေသနာတော်ကို ငါးရက်ကြာအောင်နာပြီး တရားကို နား
လည်ထားကြတဲ့ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသူတွေဆိုတာ သိပြီးဖြစ်ကြတယ်။
သူတို့တတွေဟာ ဒဿနပေါက်သွားကြပြီးလို့ အခု ဘာဝနာပွားစရာကို
ဆက်နာနေကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားလည်း သိပြီးတဲ့ဟာကို ပွားတတ်အောင် ဟောပြောတာ
ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေက သိတာပေါ့။ ဘာသိတာလဲ?
ပွားရမှာက မဂ္ဂသစ္စာခေါ်တဲ့ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနိပဋ္ဌိပဒါ အရိယ
သစ္စာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အသိခံရမှာက ဒုက္ခအရိယသစ္စာ(ရုပ်ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊
ဝိညာဉ်တွေဟာ အသိခံတွေပဲ)။

ဒီတော့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်လို့ သာမန်ကလေး
ဆိုပေမယ့် ဒုက္ခအရိယသစ္စာထိုက်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊
ဝိညာဉ်ပဲ ယူရမှာ။ ဒါတွေကသာ အသိခံအစစ်တွေ ဖြစ်လို့ပဲ။

အသိခံမဟုတ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တို့က
ရှိသေးလို့လား? မေးပါ။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာထိုက်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်
တွေသာ အသိခံကိစ္စရှိတာ။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာ မထိုက်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊
ဝိညာဉ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒါတွေဟာ အသိခံမဟုတ်တာတွေပဲ။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာထိုက်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်
တွေက ဘယ်ဟာတွေလဲ?

ဒုက္ခအရိယသစ္စာမထိုက်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊
ဝိညာဉ်တွေက ဘယ်ဟာတွေလဲ? မေးပါ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာထိုက်တဲ့
ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမဟုတ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊
ဝိညာဉ်တွေက ဒုက္ခအရိယသစ္စာ မထိုက်တာတွေပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပဉ္စဝဂ္ဂိတွေဟာ ဒဿနအမြင် ရပြီးသူတွေ

၄၀၉

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးကို အခါခါ အရကောက်ပြီးခဲ့ပြီ။
တဏှာသုံးတန်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကံ(သင်္ခါရ)နဲ့ အဲဒီသင်္ခါရရဲ့
အကျိုး(ဝိပါက်)တွေဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေ
ဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမဟုတ်တဲ့ ခန္ဓာတွေက ဘယ်ဟာတွေလဲ?
တဏှာသုံးတန် အကြောင်းမခံလို့ ကံ(သင်္ခါရ)ကြောင့် ဖြစ်တာ
တွေမဟုတ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေပေါ့။
ဒါတွေဟာ အနုပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးပဲ။

ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေဟာ နှစ်မျိုးနှစ်စား
ရှိတယ်...
(၁) တမျိုးက ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။
(၂) နောက်တမျိုးက အနုပါဒါနက္ခန္ဓာပေါ့။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာ ထိုက်တာက ဥပါဒါနက္ခန္ဓာထိုက်တဲ့ ရုပ်၊
ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေပဲ။ အနတ္တလို့အပွားခံရမည့် ရုပ်၊
ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာထိုက်တဲ့
ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာမထိုက်တဲ့ အနုပါဒါနက္ခန္ဓာ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊
သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေဟာ အနတ္တပွားခံရမယ့် ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊
သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေ မဟုတ်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါတွေကို သောတာပန်ဆိုတဲ့ တရားနားလည်ပြီးကြတဲ့ ဒဿနရှိသူတွေဖြစ်တဲ့ ပဉ္စဝဂ္ဂတွေက ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်ဆိုပေမယ့် ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တိုင်းကို ယူရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာထိုက်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ် ကိုသာ ယူရမှာ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမထိုက်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ် တွေကို မယူရဘူး။ ဒီလို ကွဲပြားအောင် ခွဲခြားနားလည်ကြ တယ်။

၁၂။ ဒဿနအမြင် မရသေးလျှင် အနတ္တဒေသနာကို နားမလည်

အခုခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကတော့ သောတာပန်ဆိုတဲ့ တရားကို ဒဿနဖြစ်တဲ့အထိ နားလည်ပြီး မရှိတော့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊ သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်လို့ ဟောတော့ ရုပ်အားလုံး၊ ဝေဒနာ၊သညာ၊ သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေလည်း အားလုံးလို့ပဲ နားလည်ကြတာပေါ့။

ဒီ(အနတ္တလက္ခဏသုတ်)ဒေသနာက သောတာပန် ဖြစ်ပြီးသူ ကိုဟောတဲ့ ဒေသနာပဲ။ သောတာပန်ဖြစ်ပြီးသူမှပဲ ဒီဒေသနာကို နားလည်နိုင်တယ်။ သောတာပန်မဖြစ်ရသေးသူက ဘယ်နားလည်နိုင် မလဲပေါ့။ ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ သောတာပန်မဖြစ်ဘဲ ဒီဒေသနာ အရတွေ့ကောက်ကြတော့ အမှောက်မှောက်အမှားမှားတွေ ဖြစ်ပွားကြရတာပဲ။

ဘုရားရဲ့ အနတ္တလက္ခဏဒေသနာဟာ လူတွေ ကောင်းမွန်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒဿနအမြင် မရသေးလျှင် အနတ္တဒေသနာကို နားမလည်

၄၁၁

လွတ်မြောက်ဖို့တွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ သိသလို
ဗလချီးနန်းလူတွေဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။

ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်
တွေဟာ စိတ္တဖြစ်နေသူ အရူးအနှမ်းရဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊
ဝိညာဉ်တွေရဲ့ နာမည်တွေပဲ။

ရူးနေတဲ့အဖြစ်ဟာ ရောဂါပဲ။

ရောဂါဟာ လူမဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့်...

ဒါကို အနတ္တ(ငါမဟုတ်ဘူး) ပြောရတာ။

ဘုရားက ငါမဟုတ်ဘူးပြောတဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊
ဝိညာဉ်တွေဟာ...

လူပေါ်မှာ ဧည့်သည်အာဂန္တုအဖြစ်နဲ့ ကပ်ရောက်

လာတဲ့ စိတ္တရောဂါဝေဒနာရဲ့၊ စိတ္တရောဂါမှာ

ပါဝင်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေပဲ

ဖြစ်ကြတယ်။

ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်ရှိသမျှကို ငါမဟုတ်ဘူးလို့
ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ထင်ရှားအောင် နည်းနည်းကြည့်ကြမယ်။

လူမှာ ရုပ်ရောဂါအဖြစ် ရောဂါအမျိုးမျိုးတွေ ရှိတယ်။
ကိုယ်တွင်း၊ကိုယ်ပ နှစ်ဌာနလုံးမှာပဲ သည်ရောဂါတွေ ဖြစ်ကြတာပဲ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပွေးနာ၊ယားနာလို သေးသေးလေးကစပြီး ကင်ဆာလို ကြီးကြီးအထိ
အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ခေါင်းကိုက်၊ ဗိုက်နာအစရှိတာတွေလည်း အများ
အပြားပဲ။

ဒီကိုယ်မှာဖြစ်တဲ့ ဒီရောဂါတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်မှာ
ဖြစ်ကြပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ် မဟုတ်ကြဘူး။

ဒီလိုပဲ နာမ်တွေဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေမှာ
လည်း ရောဂါတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ စိတ်စွဲလန်းတာတွေ၊ စိတ် သုဉ်းနေ
တာတွေ၊ စိတ်ယိုစီးနေတာတွေ၊ စိတ်ညှိုးနွမ်းနေတာတွေ။ ပါဠိဘာသာနဲ့
ဆိုလျှင် ကိလေသာ၊ သံယောဇဉ်၊ အနုသယ၊ ဥပါဒါန်၊ အာသဝ၊
ဩဇာ၊ ယောဂ ...ဒါတွေပဲ။ ချုပ်လိုက်လျှင် ...

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား လည်ပတ်ဖြစ်ပွားနေတဲ့ နာမ်ရုပ်တွေပဲ။
ဒါတွေဟာ ရောဂါတွေပဲ ဖြစ်တယ်။
လူ့စိတ်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် လူမဟုတ်ဘူး။

ဒီနာမ်ရုပ်တွေဟာ ကိုယ့်မှာဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်မဟုတ်ဘူး။
သူစိမ်းတွေ၊ အပြင်အပတွေ၊ ပယောဂတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေ လူထဲ
ဝင်တာ ခံရလျှင် သူစိမ်းရန်သူ အဝင်ခံရတာပဲ ဖြစ်တယ်။ အပမှီခံရ
တာလို့လည်း ပြောရတယ်။ ပယောဂအပူးခံရတာလို့လည်း အသိအမှတ်
ပြုကြတယ်။

ဒီနာမ်ရုပ်တွေဟာ ကိုယ့်အလို၊ ကိုယ့်အကြိုက် မလိုက်ဘဲ
ကိုယ့်ကိုဆန့်ကျင်နေကြတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါကြောင့် ဒါတွေဟာ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး၊ အနတ္တတွေ ဖြစ်တယ်ပေါ့။ လူဆိုးရဲ့ ဆိုးနေတဲ့အဖြစ်တွေဟာ နာမ်ရုပ်တွေပဲ ဖြစ်ကြတယ်။ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေပဲပေါ့။ လူဆိုးဆီမှာ ရှိနေတဲ့ ဆိုးနေတဲ့ ဒီအဖြစ်တွေဟာ လူဆိုးဖြစ်နေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ဆင်ခြင်ကြည့်လျင် သိနိုင်တယ်။

ဆိုးနေတဲ့အဖြစ်တွေဟာ ဒီလူဆီမှာ မွေးရာကပါလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုးတဲ့အလုပ်တွေကို လေ့ကျင့်ယူလိုက်မှ ပေါ်ပေါက်လာကြတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာပဲ ကောင်းတဲ့အကျင့်တွေ လေ့ကျင့်မိလျင် ဒီ ဆိုးနေတဲ့အကျင့်တွေ ပျောက်ပျက်ထွက်ခွာသွားမှာ ဖြစ်တယ်။

အကျင့်ဆိုးတွေပျောက်ပြီးနောက် ဒီလူပါပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလူက ကျန်ခဲ့မှာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါတွေကိုကြည့်လျင် လူနဲ့ ဆိုးတဲ့အဖြစ်ဟာ အတူမဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဒီလို ဆင်ခြင်ကြည့်တာနဲ့ပဲ သိနိုင်တယ်။

လူနဲ့ ဆိုးတဲ့အဖြစ် အတူရှိနိုင်သလို၊ လူသာရှိပြီး ဆိုးတာမရှိတဲ့ နေနိုင်တာဟာ လူနဲ့ ဆိုးတဲ့အဖြစ် အတူမဟုတ်တာရဲ့ ထင်ရှားတဲ့ တွေ့မြင်စရာ အခိုင်အမာပေါ့။

ဒါတွေဟာ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ လျော့နေတဲ့အဖြစ်တွေနဲ့ လွန်နေတဲ့အဖြစ်တွေပဲ။ လျော့နေတဲ့အဖြစ်က ဆိုးတာ။ လွန်နေတဲ့ အဖြစ်က ကောင်းတာတွေလို့ ခေါ်ရတာတွေပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါတွေနဲ့ ဒါတွေရဲ့ အကြောင်းတွေ၊ အကျိုးတွေဟာ ဥပါဒါန က္ခန္ဓာ(ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်) ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာတွေပဲ။

အလျော့အလွန်နှစ်ပါးက လွတ်တဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါက အလယ်အလတ်ကျတဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးတွေပေါ့။ အဲဒါတွေမှာလည်း ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေ ပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အနုပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးပဲ။ ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာပေါ့။ ဥပါဒါနမဲ့တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးပေါ့။

ဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာနဲ့စပ်လို့ (ဓမ္မစကြာအစရှိတဲ့ တခြားသော) တရားလေ့လာချက်များမှာ ရှင်းချက်တွေ များပြီ။ ရှင်းလင်း သိရှိနေ လောက်ပြီ။ ကြုံလို့ ထပ်ရှင်းနေတာလောက်ပဲ ဖြစ်တယ်။

၁၃။ အနတ္တဆိုတာ လူကိုပယ်တာ မဟုတ်ဘူး

ဒီတော့ အနတ္တလက္ခဏာရဲ့ လက္ခဏဝန္တဖြစ်တဲ့ လက္ခဏာ တည်ရာဟာ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်လို့ (ဘုရားရှင်) သာမန်ပဲဟောပေမယ့် တရားသိသူ ပဉ္စဂ္ဂီတို့က ဒါဟာ...

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်ပဲလို့ သိဖို့မကြိုးစားရဘူး။ အလိုလို သိနေကြတယ်။ ဒါတွေကြောင့်...

အနတ္တတရားဟာ လူကိုငြင်းဆိုတဲ့တရား မဟုတ်ဘူး။

လူ့ဆီမှာရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့ အမှောင်၊ပယောဂ၊ ရန်သူကိုသာ အတ္တမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းဆိုပြတာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သက္ကဒိဋ္ဌိ

၄၁၅

ဘုရားရှင်က ဒီလုပ်ငန်းကို ဘာကြောင့် ပွားဖို့ ဟောရသလဲ။
အစမ်းဖြေကြည့်လျင် ပိုသိသာမယ်။ ဒါကို ဖြေကြည့်မယ်။

၁၄။ အနတ္တဆိုတာ လူမှာဖြစ်တဲ့ လွန်ကျူးမှုရဲ့နာမည်

လူတွေဟာ ကိုယ်က လွန်ကျူးမှုတစ်ခုခု ပြုပြီးလျင် လွန်ကျူး
မျိုးဖြစ်နေတာတွေ ရှိတယ်။ ခိုးစားတဲ့အလုပ်လုပ်သူဟာ သူခိုးဖြစ်နေ
တယ်။ လိမ်စားတဲ့လူကလည်း လူလိမ် ဖြစ်နေတယ်။ မိန်းမလိုက်စား
သူက မိန်းမအောင်မြင်သူ ဖြစ်နေတယ်။ ဖဲရိုက်သူက ဖဲသမား ဖြစ်နေ
တယ်။ တောင်းစားသူက သူတောင်းစား-ဖြစ်နေတယ်။ ဥပုသ်စောင့်သူ
က ဥပုသ်သည် ဖြစ်နေတယ်။ ပုတီးစိပ်သူက ပုတီးသမားဖြစ်နေတယ်။
တရားထိုင်သူက တရားသမား။ ငါးဖမ်းသူက တံငါ။ သားသတ်သူက
သားထိုး။ ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ အမျိုးမျိုးပဲ။

ဒါတွေဟာ အလုပ်တွေရဲ့ နာမည်တွေပဲ။

၁၅။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ

အဲဒီလူဟာ ဒါတွေပဲပြောလျင်တော့ မှန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေ
မယ့် ငါဟာ ဒါတွေပဲလို့ ထင်မှတ်ကြတာ ထုံးစံလို ဖြစ်နေတယ်။

သားထိုးကလည်း သူဟာ သားထိုးပဲလို့ထင်ပြီး သားထိုး
အဖြစ်ကို မပျောက်အောင် ကာကွယ်တယ်။ တံငါကလည်း ဒီလိုပဲ။
လောကမှာ အများသူငါက အောက်အကျဆုံးအဖြစ် နှိပ်ကွပ်ခံရတဲ့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သူတောင်းစားကတောင်မှ သူတောင်းစားဟာ သူဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ စောင့်ရှောက်တဲ့အနေနဲ့ သူတောင်းစားအဖြစ်ကို အပျောက်အရှု မရှိအောင် စောင့်ရှောက်တာတွေ လုပ်တယ်။ စားစရာမရှိလို့တောင်းတာ မဟုတ်ဘဲ သူတောင်းစားအဖြစ် အပျက်မခံနိုင်လို့ တောင်းတာတွေဟာ တကယ်ပဲ အထင်အရှားရှိနေတယ်။

လူ့လောကမှာ လူဟာ ကိုယ်လွန်ကျူးမှားယွင်း ပြုမိတာတွေကို ကိုယ်ဖြစ်တယ်လို့ စွဲသွားတာတွေ၊ အယူလွဲသွားတာတွေ၊ အမြင်မှားသွားတာတွေဟာ ဒုန့်ဒေး ဖြစ်နေကြတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်လျက်နဲ့ မိန်းမလို အဆက်ဆံခံရဖူးတာကလေးနဲ့ မိန်းမလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်လွဲပြီး၊ ဒီအလွဲကို ပြန်မတည့်ဘဲ ဆက်ထိန်းနေချင်တာတွေ ဒုန့်ဒေးပဲ။ ကိုယ်မှာ ယောက်ျားပစ္စည်းကြီး တန်းလန်းပါနေတာ ကိုယ်တိုင်သိတာတောင် လွဲတာကို လွဲတယ် မသိချင်ဘူး။ မိန်းမလို ကျင့်သုံးခံရဖူးတာနဲ့ ငါ-မိန်းမဖြစ်တယ် ထင်တာပေါ့။ ဒါက ပေါ်လွင်လွန်းတာလောက် ပြောတာ။ ဒီထက်လည်း အများကြီးပဲ၊ ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။

ဒါတွေကို သက္ကာယဒိဋ္ဌိလို့ ပြောရမယ်။

ကိုယ့်အသိမှာ ထင်ရှားနေတဲ့အဖြစ်ကို အဲဒါငါပဲလို့ အမြင်မှားတာပေါ့။ ကိုယ်ပြုတဲ့ ကောင်း၊မကောင်း လူမှုဆက်ဆံရေး လွန်ကျူးမှုတွေဟာ ကိုယ်က အားစိုက်ပြီး လုပ်လိုက်တာတွေဆိုတော့ အသိမှာ အလွန်ပေါ်လွင်ထင်ရှားတဲ့ အရာတွေပေါ့။ မအေးနိုင်တဲ့ အရာတွေပေါ့။ သည်လိုဖြစ်တော့ ဒါဟာငါပဲလို့ အမြင်မှား ဖြစ်တာပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လွန်ကျူးမှုဆိုတာ စိတ္တဖြစ်တာ

၄၁၇

ဒါဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဲ။ တကယ်တော့...
လွန်ကျူးမှုအထွေထွေဟာ ကိုယ်မဟုတ်ကြဘူး။
ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်တဲ့အမှုတွေ ဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်မဟုတ်ဘူး။

ဒါကလေးကိုလည်း ပေါ်လွင်အောင် ပုံစံ ထုတ်ကြည့်ကြဦးစို့
လား။ အမူးသမားတစ်ယောက်ဟာ မူးနေစဉ် သူလုပ်လိုက်တာတွေ
ရှိတယ်။ အသိမဲ့အောင် မူးနေစဉ် လုပ်လိုက်တာတွေဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်
လုပ်လိုက်ပေမယ့် သူလုပ်တာ မမည်ဘူး။ မူးတဲ့စိတ်ကခိုင်းလို့
သူလုပ်ရတာ ဖြစ်တယ်။ အရူးလည်း ဒီလိုပဲ။ အရူးလုပ်တာဟာ
သူလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရူးတဲ့စိတ်ကလုပ်တာလို့ ပြောရတာတွေ
လောကမှာ အထင်အရှားရှိပြီးတွေ ဖြစ်တယ်။

အရက်မူးနေစဉ် ကျူးလွန်တာတွေဟာ အရက်က ကျူးလွန်
တာ လို့ပဲ သတ်မှတ်ကြရတယ်။ ပြောတာတွေမှားလည်း မူးလို့ပြော
တာပဲ ဆိုပြီး ပြောသူကိုဗွေမယူဘဲ ခွင့်လွှတ်ကြတယ်။

၁၆။ လွန်ကျူးမှုဆိုတာ စိတ္တဖြစ်တာ

လွန်ကျူးမှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်သူဟာလည်း လွန်ကျူးမှုမှာ
အကြောင်းတရားတွေရှိတယ်။ လွန်ကျူးမှု ကျူးလွန်လိုက်လျင် ချမ်းသာ
မယ်ထင်မှုနဲ့ ချမ်းသာကို ဆာလောင်ငတ်မွတ်မှုတွေဟာ ကျူးလွန်ရခြင်း
ရဲ့ အကြောင်းတွေ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါတွေဟာ အလွဲအမှားတွေပဲ။

အလွဲအမှားတွေဟာ စိတ္တဇဖြစ်သူမှာ ဖြစ်တာတွေ ဖြစ်တယ်။

စိတ္တဇက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ?

ကိုယ်တိုင် လွန်ကျူးရမှုမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူများ လွန်ကျူးရမှုမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခံစားပစ်လိုက်တယ်။

ခံစားမှုက ချို့မြန်တယ်။

အဲဒီ ချို့မြန်မှုကို အဖတ်ဆယ်တယ်။

ကြာတော့ မှေးမှိန်သွားတဲ့ ချို့မြန်မှုကို ဆာလောင်ငတ်မွတ်လာ တယ်။ ဆာလောင်သူဟာ ဆာလောင်တဲ့အတွက် အာရုံအရသာတွေကို ပိုချို့မြန်တယ်လို့ မှတ်ယူတယ်။ အရှိကို အရှိအတိုင်း မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါ စိတ္တဇဖြစ်သွားပုံပဲ။

သည်သူဟာ စိတ်မမှန်တော့ဘူး။ ဦးနှောက်က အလုပ်လုပ်တာ မမှန်တော့ဘူးပေါ့။ ဦးနှောက်ပျက်ပြီ ပြောရတယ်။ လွန်ကျူးသူတွေဟာ ဦးနှောက်ပျက်နေတဲ့ စိတ္တဇသမားတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် သည်သူတွေပြုတဲ့ လွန်ကျူးမှုတွေဟာ...

ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ချက်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်ပြုတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ စိတ္တဇက ပြုနေတာတွေဖြစ်တယ်။ အပ၊ ပယောဂ၊ အမှောင့်တွေက ပြုနေတာတွေလို့ ပြောရမှာပဲ။

စိတ္တဇတွေဟာ လူ့အတွက် အပတွေ၊ ပယောဂတွေ၊ အမှောင့်တွေ၊ သူစိမ်း၊ ရန်သူတွေပဲ။ ဒါတွေကြောင့်...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လွန်ကျူးမှုဆိုတာ စိတ္တဖြစ်တာ

၄၁၉

လွန်ကျူးမှုတွေနဲ့ လွန်ကျူးမှုတွေရဲ့ အကြောင်းတွေ၊ အကျိုးတွေရဲ့ အရတွေဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်စတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဟာ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး၊ အနတ္တ ဖြစ်တယ်လို့ ဘုရားက ဟောပြောခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဒီလေ့လာချက်တွေအရ...

အနတ္တလက္ခဏာဒေသနာရဲ့ ပဌမပိုင်းဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တွေဟာ အနတ္တဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ကို နှိပ်စက်တဲ့အရာတွေ ဖြစ်တယ်။ မနှိပ်စက်ဘို့ လုပ်လို့မရဘူး။ ကိုယ့်အလို မလိုက်ဘူး။ ဒါတွေကြောင့် အနတ္တဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေ နားလည်သွားလောက်ပြီ။

ဒီအပိုင်းရဲ့ ဒီအချက်တွေဟာ သည်ခမ္မအကွက် နားလည်ဖို့ရော၊ လူမှာ တကယ်အသုံးပြုဖို့ရော၊ နှစ်ခုစလုံးမှာ အရေးပါကြတယ်။ ဒီလို အဓိပ္ပါယ်အမှန်အတိုင်း မသိတာဟာ တရားမှာ အပျက်စီးကြီး ပျက်စီးလိမ့်မယ်။ လူမှာလည်း တရားကြောင့် ဝန်တွေအများကြီးတက်ပြီး ဒုက္ခတွေ များကြရလိမ့်မယ်။

ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ မှားနေကြသလို မှားကြလျှင် ဒီတရားဟာ လူမကပ်ဝံ့တဲ့တရားပဲ။ ဒီတရားရလျှင် လူနဲ့တူအောင်နေလို့ မရတော့ဘူး။ ရူးသူနှမ်းသူနဲ့ပဲ တူသူဖြစ်တော့မယ်။ ဒါဟာ ဘာအကျိုး ဖြစ်မလဲ?

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

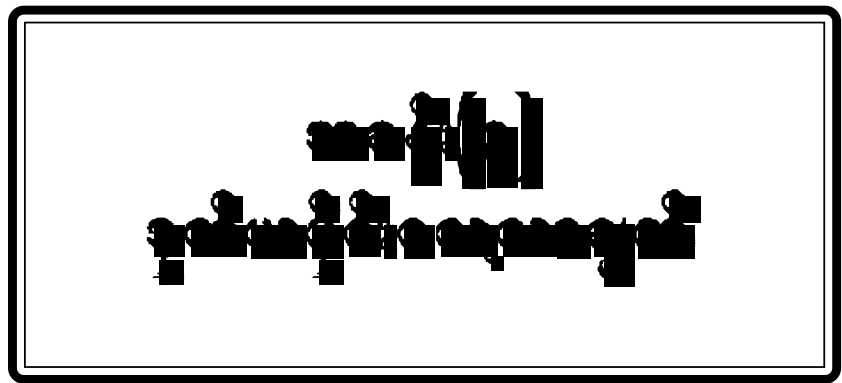
ဓမ္မ

၄၂၀

ဒီလိုမဖြစ်ဘို့ ဒီအပိုင်းရဲ့အနက်(အရ)ကို အလေးအနက်
လေ့လာ သိရှိကြရမှာ ဖြစ်တယ်။
ဒါ ဒီလောက်ဆိုလျင် လုံလောက်ပါပြီ။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၃)
ဒုတိယပိုင်းလေ့လာချက်

၁၇။ အနိစ္စနှင့်ဒုက္ခဟောချက်

ဆက်လက်ပြီး ဒုတိယပိုင်းကို လေ့လာကြရအောင်လား။
ဒုတိယပိုင်းက ...
ဒီအနုတ္တဖြစ်တာတွေကို နိစ္စ၊အနိစ္စဖြစ်နဲ့ ဒုက္ခ၊သုခ ဘယ်လို
ထင်ကြသလဲ? မေးတာပဲ။

အနုတ္တလက္ခဏဒေသနာ ဒုတိယပိုင်းမှာ...
အနုတ္တဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေဟာ
နိစ္စလို့ ထင်ကြသလား၊အနိစ္စလို့ ထင်ကြသလား ရဟန်းတို့? လို့
ဘုရားက ပဉ္စဝဂ်တို့ကို မေးတယ်။ ပဉ္စဝဂ်တို့က ...
အနိစ္စပေါ့ဘုရား လို့ ဖြေကြတယ်။

တခါထပ်ပြီး ဘုရားက ပဉ္စဝဂ်တို့ကို မေးမြန်းတယ်။ မေးပုံ
က ...
အနိစ္စဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေဟာ
ဒုက္ခလို့ထင်ကြသလား၊သုခလို့ ထင်ကြသလား ရဟန်းတို့? လို့ပဲ
ဖြစ်တယ်။ ပဉ္စဝဂ်တို့က ...
ဒုက္ခပေါ့ ဘုရား လို့ ဖြေကြတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မမြဲမှုနှစ်မျိုး

၄၂၃

ဒါဟာ အနတ္တလက္ခဏဒေသနာ လေ့လာဖို့ အပိုင်းတစ်ပိုင်းပဲ။ သည်အပိုင်းမှာ အနိစ္စရဲ့ အနက်၊ ဒုက္ခရဲ့ အနက်တွေဖွင့်ဖို့ လိုတယ်။ အနိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ? ဒုက္ခဆိုတာ ဘာလဲ? ပေါ့။ ဒီလက္ခဏာတွေရဲ့ အနက်ဟာ သေချာတိကျဖို့ လိုအပ်တယ်။ ဒါတွေက အနက်က လွဲချော်လျင် ပင်မဆိုလိုချက်အဓိပ္ပါယ်တွေ မရရှိမှာပဲ။

၁၈။ မမြဲမှုနှစ်မျိုး

အနိစ္စဆိုတာကို မမြဲဘူးလို့ အဓိပ္ပါယ်ပြန်ကြတယ်။

မမြဲဘူးဆိုတာ ပျက်တယ်လို့ပဲ ထပ်ဖွင့်ကြတယ်။

မမြဲတို့ ပျက်တို့ဆိုတာက နှစ်မျိုးရှိနိုင်တယ်။

(၁) ဖြစ်တည်နေဆဲမှာပဲ မမြဲတာ၊ ပျက်တာလား။

(၂) ဖြစ်တည်ပြီးနောက်မရှိမှ မမြဲတာ၊ ပျက်တာလားပဲ။

ဖြစ်တည်ဆဲဆဲမှာပဲ ခိုင်မာမှုမရှိလျင်လည်း မမြဲဘူးပြောရတယ်။ ပျက်တယ်လည်း ပြောရတယ်။

ဖြစ်တည်ဆဲမှာတော့ ခိုင်မာတယ်ဆိုလျင် ဖြစ်တည်ဆဲကို ကျော်လွန်တဲ့အခါမှာမှ မရှိတော့တာဟာ မမြဲတာ၊ ပျက်တာလို့ပဲ ပြောရတယ်။ ဒါကြောင့် မမြဲတာ၊ ပျက်တာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။

ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တွေ အနိစ္စဖြစ်တယ်၊ မမြဲဘူး၊ ပျက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ?

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရုပ်ဝေဒနာ...စတာတွေ ဖြစ်တည်နေဆဲမှာပဲ ခိုင်မာမှုမရှိလို့ မမြဲဘူး၊ ပျက်တယ် ပြောတာလား။ ရုပ်ဝေဒနာ...စတာတွေ ဖြစ်တည် ပြီးနောက် မရှိတော့တာကို မမြဲဘူး၊ ပျက်တယ် ပြောတာလား။ ဒါ ခွဲခြားရလိမ့်မယ်။

ဒီနှစ်ခုကွဲတာဟာ အဓိပ္ပါယ်တွေ အများကြီးလွဲလိမ့်မယ်။
ဖြစ်တည်ဆဲ ခိုင်မာမှုမရှိလို့ မမြဲဘူး၊ပျက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဖြစ် တည်ပြီးနောက် မရှိတော့လို့ မမြဲဘူး၊ပျက်တယ်ဆိုတဲ့ ဒီနှစ်ချက်ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ကွဲပြားခြားနားတယ်။

ဖြစ်တည်ဆဲမှာ မမြဲဘူး၊ပျက်တယ် အပြောခံရတဲ့ အရာတွေ ဟာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အပြုလုပ်ခံရတဲ့ အရာတွေပဲ။ ရွံ့အိမ်နဲ့ဆောက်တဲ့ အိမ်ဆိုလျင် ခိုင်မာမှုမရှိတဲ့အတွက် ဒီအိမ်ကို မမြဲဘူး၊ပျက်တယ် ပြောရတယ်။ ပျက်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးလို့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ့။

အုတ်တို့၊ကျောက်တို့နဲ့ တည်ဆောက်ထားခံရတဲ့အိမ် ဆိုလျင် တော့ ဖြစ်တည်ဆဲမှာပဲ မြဲတယ်မပျက်ဘူး ပြောရတယ်။ ဖြစ်တည်ဆဲ မှာ ကောင်းမွန်ခိုင်မာတယ် ပြောရတာပဲ။ ရွံ့တို့၊ နွယ်၊မြက်တို့နဲ့ ဆောက် ထားတဲ့အိမ် ဆိုလျင်တော့ ဖြစ်တည်ဆဲမှာပဲ မခိုင်မာ၊မကောင်းမွန်လို့ မမြဲဘူး၊ပျက်တယ်လို့ အပြောခံရတယ်။ ဒါက ဖြစ်တည်ဆဲမှာ မမြဲမှုနဲ့ ပျက်မှုရဲ့ ပုံစံပဲ။

ဖြစ်တည်ပြီးနောက် မရှိတော့လို့ မမြဲနဲ့ပျက် ပုံစံကတော့ အုတ်

ဖြစ်တည်ဆဲမှာ မမြဲတာမှ အနိစ္စလက္ခဏာ

၄၂၅

အိမ်၊ကျောက်အိမ်ဖြစ်ပါစေ၊ ဘေးဒဏ်သင့်ခံရပြီး ပြိုကျတဲ့အတွက် အိမ်မရှိတော့ဘူး။ အဲသည်အဖြစ်ကို မမြဲဘူး၊ပျက်တယ် ပြောတာပဲ။ ဒါကြောင့် မမြဲနဲ့ပျက်တွေရဲ့ အနက်နှစ်မျိုးဟာ ကွဲပြားလွန်းတယ်။ ဘုရားဟောတာ ဘယ်အနက်လဲ၊ ဒါ လေ့လာရမယ်။

၁၉။ ဖြစ်တည်ဆဲမှာ မမြဲတာမှ အနိစ္စလက္ခဏာ

ပျက်ရဲ့ အနက်ကို ဖြစ်တည်ပြီးနောက် မရှိတော့တဲ့အဖြစ်မှာ သုံးတာဟာ အများအသိပဲ။ ဖြစ်တည်ဆဲဆဲမှာပဲ မကောင်းမွန်၊ မခိုင်မာ တဲ့အဖြစ်မှာ သုံးတာကတော့ မြော်မြင်တတ်သူတို့သာသိကြတယ် ပြောရမယ်။

ဒီနေရာမှာ ဘုရားက ဘာနဲ့သုံးသွားတာလဲ၊ ဒါကိုလေ့လာကြ ရမယ်။ ဒါသိဖို့ ဘုရားက ဒါကို ဘယ်နေရာမှာ သုံးသွားတာလဲ သိအောင် ဦးစွာလုပ်ရမယ်။

အနတ္တဖြစ်တဲ့ အရာတွေကို အနိစ္စဖြစ်တယ်လို့ သုံးထားတာ ဖြစ်တယ်။ အနတ္တဖြစ်တဲ့ အရာတွေကလည်း ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမှာ အနိစ္စလို့ သုံးထားတာ ဖြစ်နေတယ်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေဟာ ဖြစ်ပြီးပျက်တာ အမှန်ပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမဟုတ်တဲ့ ခန္ဓာတွေကတော့ ဖြစ်ပြီးမပျက်ဘူး လား? အနုပါဒါနက္ခန္ဓာတွေလည်း ဖြစ်ပြီးမပျက်တာ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ် ဖြစ် ဖြစ်ပြီးလျင်တော့ ပျက်မှာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါကြောင့်လည်း ဖြစ်ပြီးလို့မရှိတာကို ပျက်တာလို့ ပြောချင်လျှင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာသာမက အနုပါဒါနက္ခန္ဓာပါ ပြောရမှာပဲ။ သည်မှာ ပျက်တယ်ပြောတာက ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပဲ။ အနုပါဒါနက္ခန္ဓာကို မပြောဘူး။ အနုပါဒါနက္ခန္ဓာကို အနိစ္စလက္ခဏာရှိတယ် မပြောဘူး။

အနိစ္စလက္ခဏာဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ လက္ခဏာသာ ဖြစ်တယ်။ မဂ္ဂအရိယသစ္စာရဲ့ လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူး။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာက ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပဲ။

အနုပါဒါနက္ခန္ဓာက မဂ္ဂအရိယသစ္စာ။

မဂ္ဂအရိယသစ္စာဟာ အနိစ္စလက္ခဏာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါတွေကြောင့်လည်း သည်နေရာမှာ...

အနိစ္စ(ပျက်တယ်)ဆိုတာဟာ ဖြစ်ပြီး မရှိတော့တာကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိစရာတစ်ခု ဖြစ်တယ်။

နောက်ပြီးတော့ သင်္ခါရတွေ(ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ) ပျက်တာဖြစ် တယ်ဆိုတာဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တာကို ပြောတာလဲ?

ဒါကို လေ့လာကြည့်မယ်။

သင်္ခါရ(ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ)တွေ ပေါ်ပေါက်ပြီး ပျောက်ပျက်သွား လို့ မရှိတာကိုလည်း ဝယ(ပျက်တာ)ဖြစ်တယ်လို့ ဘုရားက ဆိုလို တာလား?

သင်္ခါရ(ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ)တွေ ခိုင်မာကောင်းမွန်ခြင်း မရှိဘဲ၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဖြစ်တည်ဆဲမှာ မမြဲတာမှ အနိစ္စလက္ခဏာ

၄၂၇

ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာတွေကိုပဲ ဝယ(ပျက်တာ)ဖြစ်တယ်လို့ ဘုရားက
ဆိုလိုတာလား။

ဒါရဲ့အဖြေက ထင်ရှားတယ်။

သင်္ခါရ(ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ)တွေကို ဝယ(ပျက်တယ်) ပြောရမှာပဲ။
ဖြစ်ပြီး မရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပြီးမရှိလို့သာ ပျက်တယ်ပြောရတာ
ဆိုလျှင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမဟုတ်တဲ့ အနုပါဒါနက္ခန္ဓာတွေကိုလည်း ဝယ
(ပျက်တယ်) ပြောရမှာပဲ။

ဘုရားဟာ...

သင်္ခါရ(ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ)တွေကိုသာ ဝယ(ပျက်တယ်) ပြောခဲ့
တာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(သင်္ခါရ)ရဲ့ ဝယ(ပျက်တဲ့)အဖြစ်ဟာ
ဖြစ်ပြီးနောက် မရှိတာကို ဆိုတာ မဟုတ်တာ ထင်ရှားတယ်။ ပြီးတော့
သင်္ခါရ(ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ)တွေဟာ ဖရိုဖရဲအဖြစ်တွေ ဖြစ်တယ်။ဘာ
ကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်သလဲဆိုလျှင် သင်္ခါရတွေဟာ စိတ္တဇရှိသူတို့ရဲ့
အမှုတွေ ဖြစ်လို့ပဲ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေဟာ စိတ္တဇဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်တယ်။

စိတ္တဇဆိုတဲ့စကားဟာ စိတ်မမှန်ခြင်းနဲ့ တူညီတဲ့စကား ဖြစ်
တယ်။ ဒီတော့ အရူးလုပ်တဲ့ အလုပ်နဲ့အဖြစ်တွေကို ဖရိုဖရဲ အလုပ်နဲ့
အဖြစ်တွေလို့ ပြောရမယ် မဟုတ်လား။ ခိုင်မာကောင်းမွန်တဲ့ အလုပ်နဲ့
အဖြစ်တွေလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောကြမလဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီတော့ သင်္ခါရ(ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ)တွေဟာ...

-မကောင်းမွန်၊ မခိုင်မာဘူး။

-ဖရိုဖရဲ ဖြစ်တယ်။

-ဒါကိုပဲ ဝယ(ပျက်တဲ့အဖြစ်)လို့ ပြောရတာ ဖြစ်တယ်။

သင်္ခါရမှုတွေကို စစ်ကြည့်လျင်လည်း ဒါပေါ်လွင်တယ်။
လူသတ်မှု သင်္ခါရကို ကျူးလွန်သူဟာ လူသတ်မှုသင်္ခါရက ပြုလုပ်ပြီးလို့
မရှိတော့လို့ ဝယ(အပျက်ဖြစ်တယ်) ပြောရတာ မဟုတ်ဘူး။

လူသတ်မှုသင်္ခါရက...

သူ့ကိုလည်း ဆင်းရဲစေတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်းဆင်းရဲစေတယ်။
ဒါကြောင့် ဒီအမှုဟာ အကောင်းအမှု မဟုတ်ဘူး။ အပျက်အမှု ဖြစ်
တယ်။ ဒါကြောင့် လူသတ်မှုသင်္ခါရကို ဝယ(အပျက်အမှု)လို့ ပြောရတာ
ဖြစ်တယ်။ ခိုးမှု၊ လိမ်မှု၊ သူ့မယားမှားမှု သင်္ခါရတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ။

ဒီအမှုတွေက ဖြစ်ပြီးပျက်လို့ ဝယ(အပျက်) ပြောရတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒီအမှုတွေက မကောင်းမွန်မခိုင်မာတဲ့ ပျက်စီးနေတဲ့အမှုတွေ
ဖြစ်တယ်။ ဖရိုဖရဲအမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ လွန်ကျူးတဲ့
အမှုတွေကို ဝယ(အပျက်)တွေလို့ ပြောရတာ ဖြစ်တယ်။

ပုညာဘိသင်္ခါရ၊ အာနေဉ္ဇာဘိသင်္ခါရတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ အဲဒီ
(အဘိ)သင်္ခါရတွေဟာ ပုည(ကောင်းမှု)လို့ ဆိုရပေမယ့် (အဘိ)သင်္ခါရ
ပြီပြီ လွန်ကျူးမှုတွေ ဖြစ်တယ်။ တကယ် အကောင်းတွေ မဟုတ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဖြစ်တည်ဆဲမှာ မမြဲတာမှ အနိစ္စလက္ခဏာ

၄၂၉

ကြဘူး။အပုည(မကောင်းမှု)နဲ့စာပြီး ပုည(ကောင်းမှု)ရေးထားရတာပဲ
ဖြစ်တယ်။ အကောင်းနဲ့ လွန်ကျူးတာပေါ့။

လူ့လောကကို အပေါ်စီးယူတာတို့၊ မျက်နှာလွဲတာတို့ ရှိတယ်
လို့တောင် မမှတ်တာတို့ဟာ လွန်ကျူးတဲ့လက္ခဏာတွေပေါ့။ အာနေဉ္စ
လည်း ဒီလိုပဲ ဒီအထဲ ပါဝင်တယ်။ ဒီ(အဘိ)သင်္ခါရတွေဟာ သူတို့
ချုပ်တာကို ပျက်စီးတယ်(ဝယ)ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ မချုပ်ဆုံး
မီ ဘဝတည်ရှိဆဲတင်ကိုပဲ ဝယ(ပျက်စီးတယ်) ပြောရတာဖြစ်တယ်။

ရောဂါအနာတခု ရနေလျင် အဲဒီ အနာရောဂါ ရနေဆဲဆဲ
မပျောက်မီမှာပဲ ပျက်စီးနေတယ် ပြောရသလိုပဲ။ အနာရောဂါမရှိမှ
ပျက်စီးတယ်ပြောရတာ မဟုတ်သလိုပဲ။

ပုညဖြစ်ဖြစ်၊ အပုညဖြစ်ဖြစ်၊ အာနေဉ္စဖြစ်ဖြစ်။ သင်္ခါရတစ်ခုခု
ဖြစ်ပြီဆိုလျင် သည်သင်္ခါရနဲ့ သူ့အကြောင်းအကျိုးတွေပါဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါ
နက္ခန္ဓာ တွေပေါ့။ ဒါတွေဟာ ဖြစ်တည်နေဆဲဆဲမှာပဲ ပျက်နေတယ်
ပြောရတယ်။ မရှိတော့မှ ပျက်တယ်ပြောရတာ မဟုတ်ဘူး။

ချုပ်ငြိမ်းသွားလို့ မရှိတော့တာဟာ ငြိမ်းချမ်းတာသာ ဖြစ်တ
ယ်။ ဝယ(ပျက်တာ) မဟုတ်ဘူး။

အရက်မူးမှု အပုညဘိသင်္ခါရ ပြုသူဟာ အရက်မူးရာက
မမူးတော့တဲ့အဖြစ် ရောက်မှာဖြစ်လို့ ပျက်တယ်ပြောရတာ မဟုတ်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မူးနေတဲ့အဖြစ်က မကောင်းမွန်၊မခိုင်မာလို့ ပျက်တယ်၊မမြဲဘူး ပြောရတာ။

မှားယွင်းတဲ့ သုံးသပ်ချက်တွေဖြစ်တဲ့ နတ်၊ဗြဟ္မာတွေဖြစ်ဖို့ အစရှိတာတွေနဲ့ ဒါန၊သီလပြုကြသူတွေဟာ ပုညာဘိသင်္ခါရတွေ ဖြစ်ကြမယ်။ ဒါတွေဟာ သူတို့ဒဿနတွေက ဖရိုဖရဲတွေဆိုတော့ သူတို့အလုပ်တွေက ဘာမှ ခိုင်မာမှုမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မခိုင်မာဘူး၊ မမြဲဘူး၊ မကောင်းမွန်ဘူး။ ပျက်တယ်။ သည်လို ပြောရတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ ပြုပြီးနောက်မရှိတော့လို့ ဝယ(အပျက်)လို့ ပြောရတာ မဟုတ်ဘူး။

ပုညာဘိသင်္ခါရမှုတမျိုးဖြစ်တဲ့ စိတ်ကို ရုပ်အာရုံမှာ ထားတာ

တို့၊ အာနေဉ္ဇာဘိသင်္ခါရမှုဖြစ်တဲ့ စိတ်ရဲ့အာရုံတွေကို လဟာပြင်လုပ်ပစ်တာတို့လို့ လုပ်မှုတွေဟာ၊ အဲဒါတွေ လုပ်နေတာကို မရှိလို့ ပျက်တာပြောရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေလုပ်နေဆဲမှာပဲ လူကို လူမထင်တာတို့၊ လူကို လူမမှတ်တာတို့ လုပ်တဲ့အတွက် သည်အလုပ်(သင်္ခါရ)လွန်ကျူးချက်တွေဟာ အရူးလုပ်၊ အနှမ်းလုပ်၊ ဖရိုဖရဲအလုပ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။

၂၀။ အနိစ္စနဲ့ဝယ အနက်တူဖြစ်တယ်

ဒါကြောင့်...

သည်သင်္ခါရအမှုတွေကို လုပ်နေဆဲမှာ အပျက်တွေ၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနိစ္စနဲ့ အနိမိတ္တလည်း အနက်တူ

၄၃၁

ဖရိုဖရဲဖြစ်မှုတွေ၊ မကောင်းမွန်မှုတွေ၊ မခိုင်မာမှုတွေလို့ ပြောရတယ်။
ဒါဝယ(အပျက်)ရဲ့ အဖြစ်တွေပေါ့။ ဒီသင်္ခါရတွေ မရှိတဲ့နောက်မှာမှ
ဝယ(အပျက်)တွေဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါတွေကြောင့် ဘုရားဟာ...

အနိစ္စကိုပဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို ပြစရာ လက္ခဏာတခုအဖြစ်
ဟောခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေဟာ ဖြစ်ဆဲမှာပဲ ဝယဖြစ်တာကို သိကြရ
တော့ အနိစ္စဟာ ဝယနဲ့ အဓိပ္ပါယ်တူ၊ အနက်တူ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့
အနိစ္စရဲ့အနက်ဟာ ဖြစ်ပြီးလို့ ချုပ်တာ၊ မရှိတော့တာကို ဆိုလိုတာ
မဟုတ်တာ သိရမယ်။

အနိစ္စရဲ့ မှန်ကန်တဲ့အနက်ဟာ ဖြစ်တည်ဆဲဆဲမှာ
ပဲ ပျက်စီးနေတဲ့အဖြစ်လို့ သိရမှာဖြစ်တယ်။ သင်္ခါရ
(ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ)တွေ ဖြစ်နေတာဟာ ပျက်စီးမှုတွေ
ဖြစ်နေတာပေါ့။

၂၁။ အနိစ္စနဲ့ အနိမိတ္တလည်း အနက်တူ

အနိစ္စလက္ခဏာကို ပွားများမှုလုပ်တာကို အနိစ္စဘာဝနာကို
ပွားများမှုလုပ်တာလို့ သုံးနှုန်းထားချက်တွေ ရှိတယ်။ အနိစ္စနဲ့ အနိမိတ္တ
ဟာ တူညီချက်ရှိတယ်ပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနိမိတ္တဆိုတာ ဘာလဲ?

အနိမိတ္တမှာ အ+နိမိတ္တ ပုဒ်ခွဲလျင်၊ အ-က တားမြစ်ခြင်းပြ
စကား။ နိမိတ္တက ဗမာတွေသိထားတဲ့အတိုင်း နိမိတ်လို့ဆိုကြစို့။
အနိမိတ္တ=နိမိတ်မရှိဘူး၊ နိမိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။

လူတွေ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အလုပ်တွေ အသီးသီးပဲ လုပ်ကြတယ်။
ဒီအလုပ်တွေ တခုတိုင်းမှာပဲ အရှုံးအမြတ်ရစရာ နည်းများမဆို ရှိတယ်။
ရှုံးတဲ့အလုပ်ဆိုလျင် အလားအလာမရှိဘူး၊ မကောင်းဘူး ပြောပြီး၊
မြတ်တဲ့အလုပ်ဆိုလျင် အလားအလာရှိတယ်၊ ကောင်းတယ် ပြောကြ
တယ်။

နိမိတ်ဆိုတာ အနာဂတ်ကာလရဲ့ နာမည်ပဲ။

ရှုံးတဲ့အလုပ်ဆိုလျင်ဒီအလုပ်ဟာ နိမိတ်မရှိဘူး၊ နိမိတ်မကောင်း
တဲ့အလုပ်၊ ဒီလို ပြောရတယ်။ မြတ်တဲ့အလုပ်ဆိုလျင် ဒီအလုပ် နိမိတ်
ကောင်းတဲ့အလုပ်၊ နိမိတ်ရှိတဲ့အလုပ်လို့ ပြောရတယ်။ ဒီတော့ အနိစ္စနဲ့
အနိမိတ္တဟာ တူမျှတဲ့စကားတွေ ဖြစ်တယ်။

သင်္ခါရတွေဟာ အနိစ္စဖြစ်တယ်၊ နိမိတ်မရှိတာတွေ ဖြစ်တယ်။
အနိမိတ္တတွေဖြစ်တယ်။ ဒါတွေ အနိမိတ္တ(အလားအလာမရှိတာ)တွေ
အဖြစ် ပွားများရမယ်။ ဒါမှ မာနကို နှုတ်နိုင်မယ်။ ဘုရားက ရာဟုလာ
အရှင်လေးကို ဒီလိုဟောခဲ့ဖူးတာ ရှိတယ်။

မကောင်းမွန်တဲ့အလုပ်ဟာ ဘယ်နိမိတ်ရှိမလဲ။ နိမိတ်မရှိဘူး

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဆိုတာ မကောင်းတဲ့အလုပ် ဖြစ်လို့ပေါ့။ ဒီအလုပ်ဟာ အလုပ်ဆိုပေမယ့် အလုပ်ပျက်ပဲ။ ပျက်စီးနေတဲ့အလုပ်လို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒါဟာ အနိစ္စပဲပေါ့။ ဒါကိုကြည့်လျင်လည်း အနိစ္စရဲ့ ပျက်တယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ဟာ ဖြစ်ပြီး မရှိတာရဲ့ နာမည်မဟုတ်ဘဲ၊ ဖြစ်ဆဲတည်ဆဲရှိစဉ်မှာ ပျက်စီးနေတာရဲ့ နာမည်ဖြစ်တာ သိနိုင်ရလိမ့်မယ်။

၂၂။ ဒုက္ခအရိယသစ္စာ ပိုင်းခြားသိတယ်ဆိုတာ

တကယ်လို့...

အနိစ္စ(မမြဲ=အပျက်)ရဲ့ အနက်ကို ‘ဟုတ္တာ အဘာဝ (ဖြစ်ပြီး-မရှိခြင်း)’ လို့ အနက်ဖွင့်လျင် သည်လိုဖွင့်တဲ့အတွက် အနိစ္စလက္ခဏာဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာနယ်ပယ်မှာ မရပ်တည်နိုင်တော့ဘဲ ရှိလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ ဒုက္ခကို ပိုင်းခြားသိဖို့ကိုလည်း ဒီလက္ခဏာကို ရှုပွားမှုက အထောက်အကူပြုလိမ့်မယ် မဟုတ်တော့ဘူး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒုက္ခအရိယသစ္စာဟာ ပိုင်းခြားအသိခံတဲ့ကိစ္စရှိတဲ့သစ္စာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မဂ္ဂင်တရားတွေကို ပွားများကြသူတွေဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာကို ပိုင်းခြားသိကြရမှာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာဟာ ဘယ်လို ပိုင်းခြားသိရမှာလဲ?
သင်္ခါရဆိုတဲ့ကံတွေဟာ ကိလေသတွေကြောင့်ဖြစ်တယ်။
ဝိပါက်တွေကို ထပ်ပြီး အကျိုးအဖြစ် ရစေတယ်။
သည်ဝိပါက်တွေက ကိလေသာရဲ့အကြောင်းတွေ ပြန်ဖြစ်
တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလို ဒုက္ခသံသရာကလေး သူ့အကန့်နဲ့သူ စိတ်ဖြာ
ပြီးသိတာဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာကို ပိုင်းခြားသိတာ
ဖြစ်တယ်။

အနိစ္စရဲ့ အနက်က ဟုတ္တာ အဘာဝ(ဖြစ်ပြီး-မရှိတာ)
ဖြစ်ခဲ့လျှင် တခုချင်းရဲ့အပျက် ကြည့်နေရတာနဲ့ပဲ အဲဒီ တခုချင်းရဲ့
အလုပ်လုပ်ပုံကို ဘယ်လိုသိနိုင်တာ့မလဲ။

ကိလေသာကလည်း ဖြစ်ပြီးပျက်တယ်။

ကံကလည်း ဖြစ်ပြီးပျက်တယ်။

ဝိပါက်ကလည်း ဖြစ်ပြီးပျက်တယ်။

ကိလေသာထဲက တချက်ချင်းကလည်း ဒီလိုပဲ ပျက်တယ်။
ကံနဲ့ဝိပါက်ထဲက တချက်ချင်းကလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်တယ်လို့ဆိုတာ
လေ့လာနေလျှင် တချက်ကိုထောက်ပြီး တချက်ဖြစ်ပုံနဲ့ ဝဋ်တခုကို
ဖြစ်စေပုံ၊ ဒီလိုဖြစ်စေကြလို့ ဒုက္ခသံသရာစက်ကြီး လည်ပတ် ဖြစ်ပွား
နေကြပုံကို ဘယ်လိုသိနိုင်ကြမလဲ။

ဒါကြောင့်...

အနိစ္စရဲ့အနက်ကို ဟုတ္တာ အဘာဝ (ဖြစ်ပြီး-မရှိတဲ့အဖြစ်)
လို့ ပြန်လျှင် ဒုက္ခအရိယသစ္စာကို ပရိဇာနဏ (ပိုင်းခြားသိတယ်)ဆိုတာ
လုပ်လို့မရဘူး။ အာကာသာနဉာယတန အရူပဈာန်ကိုပဲ ဖြစ်စေလိမ့်
မယ်။ အရူပဘာဝနာ (အစိတ်ရဲ့ ဖြစ်ပြီး-မရှိနေတဲ့အဖြစ်)ဟာ ...

‘ဟုတ္တာ အဘာဝ’ကြည့်လို့ရတဲ့ အာကာသလဟာပြင် တွေ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခအရိယသစ္စာသိတယ်ဆိုတာ ကံတည်ဆဲ ပျက်တာကိုသိတာ

၄၃၅

အောင် ပွားများရတာက စ-ရတာဖြစ်တယ်။ ဒါအမှန်ပဲ။ ဘယ်
သဘာဝပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေခံအရှိဖြစ်တဲ့ ရူပပရမတ္ထသဘာဝကို ‘သူ-
ပျက်ပြီးလို့ မရှိတဲ့နေရာ’ ကို ရအောင်ကြည့်နိုင်တာဟာ အရူပအာကာသ
ဈာန် စ-ဖောက်တာပဲ။

၂၃။ ဒုက္ခအရိယသစ္စာသိတယ်ဆိုတာ ကံတည်ဆဲ ပျက်တာကိုသိတာ

မဂ္ဂအရိယဘာဝနာက အစိတ်ကို မကြည့်ဘူး။

အစိတ်တွေစုပေါင်းပြီး ဖြစ်နေတဲ့ အစုတွေရဲ့အမှုကိုပဲ
ကြည့်တယ်။ ဒီအမှုမှာလည်း အမှုဆိုင်ရာမှာပါဝင်တဲ့ သဘာဝကလေး
တွေရဲ့ ဖြစ်ပြီး-မရှိတာကိုကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီအမှုတွေရဲ့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အစွဲပြု လှည့်ပတ်ဖြစ်ပွား
နေတာနဲ့ ဒီလိုဖြစ်တာရဲ့ မကောင်းမွန်ပုံကို ပိုင်းခြားသိအောင် လေ့လာ
ပွားများတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ အနိစ္စ အပျက်နှစ်မျိုးဟာ...

(၁) မရှိပျက်နဲ့

(၂) တည်ဆဲပျက်ပေါ့။

မရှိပျက်ဟာ အရိယသစ္စာအရာ မဟုတ်ဘူး။ ပရမတ္ထသစ္စာ
လောကီအလုပ်မျှ ဖြစ်တယ်။

ဖြစ်တည်ဆဲပျက်စီးမှုသာလျှင် အရိယသစ္စာအရာ၊ ဒီလက္ခဏာ
မှာ လုပ်ရမယ့်အလုပ် ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါကြောင့် အနိစ္စ(မမြဲ၊အပျက်)ရဲ့ အနက်ကို...

(၁) ဟုတ္တာ အဘာဝ(ဖြစ်ပြီး-မရှိတဲ့အဖြစ်)လို့ အနက်ဖော်မှု
ကို ရှောင်ရှားရပါမယ်။

(၂) ဖြစ်တည်ဆဲမှာပဲ မကောင်းမွန်မခိုင်မာတဲ့အဖြစ် (ပျက်
စီးမှု)ကို ကောက်ကြရမှာ ဖြစ်ကြတယ်။

ဘုရားက ပဉ္စဝဂ်တွေကို...

အနတ္တဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါ၊ရိဝိညာဉ်တွေကို
နိစ္စ၊အနိစ္စ ဘယ်လိုထင်ကြသလဲ? အမေးကို ပဉ္စဝဂ်တို့က...

အနိစ္စ မြင်ကြတယ်လို့ ဖြေကြတယ်။

ပဉ္စဝဂ်တွေက ဒီ ရုပ်၊ဝေဒနာ...စတာတွေကို ပျက်စီးနေတဲ့
အရာတွေ၊ မခိုင်မာ၊မကောင်းမွန်တဲ့ အရာတွေလို့ မြင်ကြလို့ ဆိုတာ
သိကြရမယ်။

အနတ္တလက္ခဏာဒေသနာ ဒုတိယပိုင်းမှာ အနိစ္စရဲ့အနက်ကို
အမှားကလွဲအောင် တရှည်တလျား ရှင်းခဲ့ရတယ်။

၂၄။ အနိစ္စဟာ ဒုက္ခလက္ခဏာလည်း ထင်တယ်

ဒီအနိစ္စဖြစ်တဲ့ တရားတွေ (ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါ၊
ဝိညာဉ်)ဟာ သုခ၊ဒုက္ခ ဘယ်လိုထင်ကြသလဲ?

ဆိုတဲ့ ဘုရားသျှင်ရဲ့အမေးကို ပဉ္စဝဂ်တွေက...

ဒုက္ခလို့ ထင်ကြကြောင်း ဖြေကြတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဘဝဒုက္ခဆိုတာဘာလဲ

၄၃၇

အဲဒီ ဒုက္ခဟာ ဘယ်လိုလဲ?

ပဉ္စဝဂ်တွေဟာ ဘယ်လိုဒုက္ခဖြစ်တယ် သိကြတာလဲ?

ဒုက္ခသိပုံက နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတော့ ဘယ်ဒုက္ခသိပြီး မြေကြတာလဲပေါ့။ ဒုက္ခနှစ်မျိုးက ပြောခဲ့ပြီးတာတွေ အတိုင်းပဲ။

(၁) ဘဝဒုက္ခနဲ့

(၂) ဝေဒနာဒုက္ခပေါ့။

ဒါကို ဓမ္မစကြာဒေသနာ ဒုက္ခသစ္စာအရကောက်စဉ်က အတော်ပြည့်စုံအောင် ပြောခဲ့၊ လေ့လာခဲ့ကြရပြီ။

ဝေဒနာဒုက္ခ(ခံစားမှုဒုက္ခ)ဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာ အရ-မဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ အရဟာ ဘဝဒုက္ခဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခလက္ခဏာဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့လက္ခဏာပဲ။

ဒီတော့...

ဒုက္ခလက္ခဏာရဲ့ အရဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခဟာလည်း ခံစားမှုဆိုင်ရာ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆိုင်ရာဒုက္ခဆိုတာ ရှင်းရလိမ့်မယ်။

၂၅။ ဘဝဒုက္ခဆိုတာဘာလဲ

ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အားလုံးလိုလိုဟာ ခံစားမှုဒုက္ခကို ဒုက္ခလက္ခဏာတွေလို့ မှတ်ယူနေကြပုံရှိတယ်။ မြန်မာပြည် ပိဋကသုံးပုံနှုတ်ငုံပြန် ဆရာတော်ကြီးတပါးက ဒုက္ခလက္ခဏာကို ပါဠိဂါထာ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တပုဒ်သုံးပြီး ရေးသွားတယ်။ ရေးရခြင်းအကြောင်းက သူ့ဆရာသေခါ
နီးမှာ သူတရားသတိ ချွတ်ယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း သိသာအောင် ရေးပြ
ခဲ့တဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ်ရဲ့ လိုကွက်ကို ဖြည့်စွက်တဲ့အနေနဲ့ ရေးတာပါ။

ဒါကြောင့် သူ့ဂါထာသိဖို့ သူ့ဆရာ ဂါထာပါ ကြည့်ဖို့လိုတယ်။

နာမရူပံ ဝ သမ္ဘောတိ၊ တံ ဝ တိဋ္ဌတိ။

ဝေတိ စ နာညတြ တမှာ၊ သမ္ဘောတိ နညံတမှာ နိရုဇ္ဈတိ။

တဉ္စဟုတွာ အဘာဝတော ဥဒယဗ္ဗယ ပိဋ္ဌနာ၊

အဝသဝတ္တနာနိစ္စံ ဒုက္ခာနတ္တာ ဝ ကေဝလံ။’

ပဌမဂါထာ အဓိပ္ပါယ်က ...

နာမ်၊ရုပ်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ နာမ်၊ရုပ်ပဲ ပျက်တယ်။

တခြား ဖြစ်၊ပျက် မရှိဘူး။

ဒုတိယဂါထာ အဓိပ္ပါယ်က ...

ဒီနာမ်၊ရုပ်ဟာ ဖြစ်ပြီးမရှိလို့ အနိစ္စသက်သက်ပဲ။

ဖြစ်၊ပျက်တွေကနှိပ်စက်ခံရလို့ ဒုက္ခသက်သက်ပဲ။

ကိုယ့်အလိုမလိုက်လို့ အနတ္တသက်သက်ပဲ။

ဒါတွေရေးသွားတဲ့ ဆရာတော်ကြီးဟာ ဆဋ္ဌသံဂါယနာရဲ့
ဝိသဇ္ဇက။ သာသနာသန့်ရှင်းတည်တံ့ပြန့်ပွားရေး ဂိုဏ်းပေါင်းစုံအဖွဲ့ကြီး
ရဲ့ နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့ အကျိုးဆောင်ချုပ်။ မဟာဗုဒ္ဓဝင်
ကြီးရဲ့ ဂန္ထကာရက။ လက်ရှိ ထေရဝါဒသာသနာ့ထိပ်ခေါင်း။
အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဖယောင်းရုပ်ထုပြတိုက်ဝင် ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သဘာဝအဖြစ်နဲ့အပျက်ဟာ တကယ်နှိပ်စက်သလား

၄၃၉

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အဆိုဟာ...

ဖြစ်ပျက်တွေ နှိပ်စက်ခံစားရတာဟာ ဒုက္ခပဲလို့ ဒုက္ခလက္ခဏာကို ဖွင့်ဖော်သွားတယ်။

ဒုက္ခလက္ခဏာဟာ ခံစားမှုတွေရဲ့ အဖြစ်တွေလား?

ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ သည်လိုပဲ သိနေကြပုံ ရှိတယ်။ ဒါဘယ်လိုလဲ။ ဒါတကယ်ပဲ မှန်သလား။ ဖြစ်တာပျက်တာတွေရဲ့ နှိပ်စက်ခံရတာဟာ ဒုက္ခအဖြစ် ထင်ရှားတဲ့ မှတ်စရာလက္ခဏာပဲလို့ ဆိုတယ်။

၂၆။ သဘာဝအဖြစ်နဲ့အပျက်ဟာ တကယ်နှိပ်စက်သလား

ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိသာတယ်။ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်အဖြစ် ပေါ်တာပဲ။

ပျက်တယ်ဆိုတာက ဖြစ်ပြီးလို့-မရှိတာဆိုတော့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊ သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေရာက ပျောက်ပျက်ချုပ်ဆုံးသွား လို့ မရှိနေတဲ့အဖြစ်ရဲ့ နာမည်ပဲ။

နှိပ်စက်ခံရတယ်ဆိုတာက ဒီလိုဖြစ်လိုက်-ပျက်လိုက်ဖြစ်လို့ နာကျင်ခံခက်ဖြစ်ရတယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ထွက်တယ်။

ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေဟာ ဖြစ်လည်း ဖြစ် ကြမှာပဲ။ မရှိတဲ့အဖြစ်ရောက်တဲ့ ပျက်တာလည်း ပျက်ကြမှာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီဖြစ်ပျက်မှုတွေက ဘယ်လိုနှိပ်စက်သလဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဖြစ်ပြီး-ဖြစ်တဲ့အတိုင်းမတည်ဘဲ ...
ပျက်တာက နှိပ်စက်တာလား?
ဖြစ်တာကပဲ နှိပ်စက်တာလား?

ရုပ်တွေ ဖြစ်,ဖြစ်ပြီး ပျက်ကြမယ်။ မျက်စိ၊နား၊နှာ၊လျှာ၊
ကိုယ်ဆိုတဲ့ ပဿာဒရုပ်တွေ ဖြစ်မယ်။ ဒီလို ဖြစ်တာဟာ နှိပ်စက်ခံရသ
လား။ မျက်စိဖြစ်တာက နှိပ်စက်သလား။ နားဖြစ်တာက နှိပ်စက်
သလား။ ဒါတွေဖြစ်တာက နှိပ်စက်တယ်ဆိုလျှင် ဒါတွေ ဖျက်ဆီးပစ်
လိုက်လျှင် နှိပ်စက်ခံရတာက လွတ်မယ်။ မွေးကတည်းက မျက်စိကန်း၊
နားထိုင်းတယ်ဆိုလျှင် ဒီနှိပ်စက်ခံရမှုက လွတ်မလား?

ဒါတွေဖြစ်တာက ဆင်းရဲဖြစ်အောင်နှိပ်စက်တယ်ဆိုလျှင် ဒါ
တွေမရှိဘဲ ပျက်တာက မဆင်းရဲတော့တာပဲ။ နှိပ်စက်မှုကလွတ်တာ
ဖြစ်မှာပေါ့။ ဖြစ်တာက နှိပ်စက်လျှင် ပျက်တာက မနှိပ်စက်ဘူးပေါ့။
အခုတော့ ဖြစ်တာကလည်း နှိပ်စက်တယ်၊ ပျက်တာကလည်း နှိပ်စက်
တယ်ဆိုတော့ နားမရှင်းစရာ ဖြစ်တာပေါ့။

အခု စစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်တာဟာ နှိပ်စက်ပုံမပေါ်ဘူး။
မွေးရာပါ အကန်း၊ အထိုင်းတွေမှာ မျက်စိ၊နားတွေ မပါသလို၊
ပါပြီးသူတွေရဲ့ မျက်စိ၊နားတွေ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါဆိုလျှင်ကောင်း
မလား။ အနှိပ်စက်လွတ်မလား ဆိုတော့လည်း ခေါင်းညိတ်လို့ မရဘူး
ဖြစ်နေတယ်။

သဘာဝအဖြစ်နဲ့အပျက်ဟာ တကယ်နှိပ်စက်သလား

၄၄၁

ဖြစ်တာဟာ နှိပ်စက်တယ်ဆိုလျင် မဖြစ်တာဟာ အနှိပ်စက်
လွတ်တာဖြစ်လို့ ကောင်းရမှာပေါ့။ ဒါကို ကောင်းတယ်လို့ မပြော
နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဖြစ်တာဟာ နှိပ်စက်တယ် ပြောလို့မရဘူးဘဲ။

ဒီလိုဆိုတော့ ပျက်တာကပဲ နှိပ်စက်တာလား။

ဒီအမေးရဲ့အဖြေသိဖို့ ဖြစ်ပြီးတာတွေ မပျက်စေဘဲ ထားကြည့်
မယ်။ ဒီလိုထားနိုင်လျင် အနှိပ်စက်လွတ်မလား။

မျက်စိဟာ ဖြစ်ပြီး-မပျက်ဘူးဆိုလျင် ပုံရိပ်ဖြစ်တဲ့ မြင်စရာ
တွေကို မမြင်တဲ့အဖြစ် ရောက်ကုန်ကြမှာပဲ။ အကြောင်းကတော့
ပုံရိပ်တွေ ထပ်ကုန်ကြလို့ပဲ။ နားလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ကြားပြီး-နားက
မပျက်ဘူးဆိုလျင် အလျင်အသံနဲ့ ဒီနောက်အသံတွေ ထပ်သွားပြီး
နားမလည်နိုင်တာတွေ တွေ့ရမှာပဲ။

ဒီတော့ မပျက်လျင် အာရုံတွေကို မယူနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်
မပျက်လျင် မကောင်းဘူး။ ပျက်လို့သာ အာရုံတွေကို ယူနိုင်တယ်။
ဒါကြောင့် ပျက်တာဟာ မနှိပ်စက်ဘူး။ ဖြစ်ပြီး-မပျက်ဘဲနေမှ နှိပ်စက်
တာ ဖြစ်မယ်။

ဒီ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေ ဖြစ်တာ၊ပျက်တာ
တွေဟာ နှိပ်စက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနှိပ်စက်တာလဲ။ ဒါတွေဟာ
သူ(သဘာဝ)နိဿာမအတိုင်း ဖြစ်၊ပျက်ကြတာတွေပါ။ ဒီလို နိဿာမ
အတိုင်း အလုပ်မလုပ်လျင်မှ နှိပ်စက်တာ ဖြစ်စရာရှိတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပုံစံတခြားနဲ့ ထုတ်စဉ်းစားကြမယ်။

လူမှာ အသွေး၊အသား...အစစတွေ ရှိတယ်။ ဒါတွေမှာ သွေး
ဟောင်းတွေဟာ ပျက်ကြရပြီး၊ သွေးသစ်တွေက ဖြစ်ကြရတယ်။
ဒီလို ဖြစ်ပျက်နေလို့သာ လူဟာ ချမ်းသာပကတိ ကျန်းမာစွာ ရှိနေကြ
ရတယ်။ ဒီ အဖြစ်၊အပျက်မရှိလျင် လူဟာ မဟုတ်ချင်တော့ဘူး။
အသွေး၊အသား...အစစတွေလည်း ဒီလိုပဲ။

နောက်ဆုံးစားသောက်လိုက်တဲ့ အစားအစာတွေပဲ ကြည့်ပါ။
စားသောက်ခြင်းနဲ့ အဖြစ်ကို လုပ်တယ်။ အစာချေခြင်းနဲ့ အစားအစာ
တွေ ပျက်စေတယ်။ ဒီ အဖြစ်နဲ့ အပျက်သာ မရှိလျင် လူမရှိတော့ဘူး
ဖြစ်မယ်။ ဒီ အဖြစ်ရှိလို့သာ လူဖြစ်နေရတယ်။ ဒီတော့ ဒီအဖြစ်၊အပျက်
ဟာ လူကို ဘယ်လိုနှိပ်စက်တယ် ပြောမလဲ။

ဒီမှာ ပြောစရာတော့ရှိတယ်...

လူအဖြစ် တည်ရှိရတာကိုက အနှိပ်စက်ခံရတာပဲဆိုလျင်တော့
ပြောဖို့မရှိတော့ဘူး။ ပြဿနာမဟုတ်တာကို ပြဿနာလုပ်သူ ဖြစ်သွား
ပြီ မဟုတ်လား။ လူရှိတာ ဒုက္ခထင်တာဟာ ပြဿနာကို လွန်တာပဲ။

၂၇။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ အဖြစ်နဲ့အပျက်ကသာ တကယ်နှိပ်စက်တာ

နောက်တချက် ပြောစရာရှိတာက...

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေဖြစ်လို့ နှိပ်စက်တာ ဖြစ်တယ်ပေါ့လို့ပဲ။

ဒီ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ
တွေ ဟုတ်ကြတယ်။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်လို့ နှိပ်စက်တယ် ဆိုရအောင်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ အဖြစ်နဲ့အပျက်ကသာ တကယ်နှိပ်စက်တာ

၄၄၃

ကလည်း ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ နှိပ်စက်ပုံဟာ ဒီလို ရုပ်နိယာမအတိုင်း ဖြစ်-
တည်-ပျက်တွေလုပ်လို့ နှိပ်စက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊
သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်တွေဟာလည်း သူတို့နိယာမအတိုင်း သူတို့ ဖြစ်ကြလို့
နှိပ်စက်တာဖြစ်တာ မဟုတ်ကြဘူး။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေက နှိပ်စက်တယ်ဆိုတာ...

ဒီ သဘောတရားတွေ လည်ပတ် ဖြစ်ထွန်းနေလို့
လူရဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးတွေ ညံ့ဖျင်းပြီး လူ စိတ်နေ
စိတ်ထားတွေလည်း အားမဲ့လာပြီး၊ လူ့အသိဉာဏ်
တွေ မှောက်မှားကုန်စေတာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒါမှ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာက လူကို ဒုက္ခပေးတယ်၊ နှိပ်စက်တယ်
ပြောရတာဖြစ်တယ်။ ဒါကို ပေါ်လွင်အောင် မျက်မှောက်ပုံစံတခု
ထုတ်ကြည့်ကြမယ်။

လူတယောက် လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်ပြီး သေကျေပျက်စီးတယ်
ဆိုပါတော့။ ဒီလိုဆိုလျှင် လျှပ်စစ်ဓာတ်ဟာ လူကိုနှိပ်စက်တယ်
ပြောရမှာပဲ။ လျှပ်စစ်ဓာတ်ဟာ နှိပ်စက်တတ်တဲ့အရာ ဖြစ်တယ်ပေါ့။
လျှပ်စစ်ဓာတ်က ဘယ်လိုနှိပ်စက်တတ်သလဲ။ လျှပ်စစ်ဓာတ်ရဲ့
အဖြစ်၊ အပျက်တွေက လူကို သေကျေအောင် နှိပ်စက်တာပေါ့။

လျှပ်စစ်ဓာတ်ရဲ့ အဖြစ်၊ အပျက်တွေက ဘယ်လိုတွေလဲ?

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လျှပ်စစ်ဓာတ်မှာ အဖြစ်၊အပျက်က နှစ်မျိုးရှိတယ်။

(၁) တမျိုးက လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတွေ စီးသွားနေတဲ့ အဖြစ်၊
အပျက်ပဲ။

(၂) နောက်တမျိုးက လျှပ်စစ်သုံးတဲ့ကြိုးတွေနဲ့ ကိရိယာတွေ
မသေမသပ်၊ ပွကဲ့နေအောင် ထားမှု၊ သုံးစွဲမှုပဲ။ ဒါဟာ
လျှပ်စစ်ရဲ့ အဖြစ်၊အပျက် နောက်တခုပဲ။

လူကိုနှိပ်စက်တာဟာ လျှပ်စစ်ရဲ့ အဖြစ်၊အပျက်နှစ်ခုအနက်က
ဘယ်အဖြစ်၊အပျက်လဲ။ နှစ်ခုလုံးပဲလို့ အဖြေမမှားမိဖို့ လိုတယ်။
လျှပ်စစ်ကြိုးနဲ့ အသုံးကိရိယာတွေ အထားအသိုမှားတဲ့ လျှပ်စစ်ရဲ့
အဖြစ်၊အပျက်ကပဲ နှိပ်စက်တာဖြစ်တယ်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား စီးသွား
နေမှုမှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ အဖြစ်၊အပျက်က လူကိုကူညီတာပဲ လုပ်တယ်လို့
ပြောရမယ်။

ဒီလိုပဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ရုပ်၊ဝေဒနာ ... စတာတွေရဲ့ နှိပ်စက်တာ
ဟာ ...

ရုပ်သဘာဝ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေက နှိပ်စက်တာ မဟုတ်ဘူး။
ရုပ်၊ဝေဒနာ ... အစစတွေဖြစ်ပွားမှုကို စုပေါင်းပုံဖော်လိုက်တဲ့
အခါမှာဖြစ်တဲ့ အဖြစ်၊အပျက်တွေကသာ နှိပ်စက်တာ ဖြစ်တယ်။
ဒီနှိပ်စက်တာမှာလည်း ဘဝနှိပ်စက်တာ ဖြစ်တယ်။
ခံစားမှုနှိပ်စက်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဘဝနှိပ်စက်တာကို သိမြင်ဖို့အတွက် ခံစားမှုနဲ့ မရဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပညာနဲ့မှ ဘဝနှိပ်စက်မှုကို မြင်ခွင့်ရှိတယ်။

ဒုက္ခနှိပ်စက်တယ်ဆိုလျင် ခံစားမှုဆင်းရဲမှုတွေ လွှမ်းမိုးလာပြီ
လို့ တထစ်ချ မှတ်ယူလိုက်တတ်ကြတယ်။ ဒီမှာ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။

ဒုက္ခလက္ခဏာဟာ ဘဝဒုက္ခ လွှမ်းမိုးဖိစီးတာကို ဒုက္ခနှိပ်စက်
တယ်၊ ဒုက္ခလက္ခဏာထင်ပေါ်တယ်ခေါ်တာ ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခလက္ခဏာကို ဘာဝနာပွားတဲ့ အခါမှာ ဝေဒနာဒုက္ခဟာ
ဒုက္ခလက္ခဏာရဲ့ အနက်ပဲလို့ ထင်ပြီး ပွားမိလျင် ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊
သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ အပွားခံတရားတွေရဲ့ သဘာဝဖြစ်တဲ့ ဥပါဒိ-
ဌိ-ဘင်(ဖြစ်၊တည်၊ပျက်)တွေက မပြတ်ဖြစ်ပြီး လွှမ်းတာခံနေရတယ်
လို့ ပွားများမိလိမ့်မယ်။

ဒီလိုဆိုလျင်ပဲ အရူပဈာန်ရှိတဲ့ ဘဝပဲ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီလို
ဖြစ်လျင်တော့ ကိုယ်ပျောက်သူကြီး ဖြစ်သွားခံရမယ်။ ကိုယ်
ပျောက်လျင်တော့ လွတ်မြောက်လို့ မရတော့ဘူး။ လွတ်မြောက်သူမှ
မရှိတော့တာကိုး။ ဒါကြောင့် ဘုရားရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလွဲကြီး လွဲလိမ့်
မယ်။ ဒီလိုမဖြစ်အောင် ...

ဒုက္ခလက္ခဏာမှာပါတဲ့ ဒုက္ခရဲ့အနက်ဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာမှာ
ပါတဲ့ ဒုက္ခအနက်နဲ့ မကွဲပြားအောင် မြင်ပေးကြရမယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာပြတဲ့ ဒုက္ခပုံသဏ္ဌာန်မျိုး၊ အင်္ဂါရပ်တွေစုပြီး
ဝဋ်သံသရာတွေ လည်ပတ်ကြတာဟာ ဒုက္ခဆိုတာ သိပေးကြဖို့
ဖြစ်တယ်။

၂၈။ လက္ခဏာသုံးရပ် တစပ်တည်းဖြစ်

အနတ္တလက္ခဏာဒေသနာရဲ့ ဒုတိယပိုင်းမှာ အနိစ္စလက္ခဏာရဲ့ အနက်ကောက်ပြချက်နဲ့ ပြည့်စုံနေကြလိမ့်မယ်။ ပဌမပိုင်းနဲ့ ဒုတိယပိုင်း နှစ်ခုစပ်ပြီး သိစရာကလေးတခု သည်မှာ သိကြရမယ်။ ဒါကတော့ လက္ခဏာသုံးချက်ရဲ့ အရ-ယူမှု ဆက်စပ်လို့ပဲ။

အနတ္တဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခလက္ခဏာတွေထက် အရာကျယ်တယ် လို့ ထင်ကြတယ်။ ဘုရားက တနေရာမှာ...

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခတွေကို ညီမျှခြင်း သင်္ခါရလို့ ဟောထားပြီး၊

အနတ္တကိုတော့ ညီမျှခြင်း ဓမ္မာလို့ ဟောချက်တွေကြောင့်ပဲ။

ဒါကြောင့်...

အနတ္တဟာ ရှိသမျှ အားလုံးဖြစ်တယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခကသာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလောက်သာ ဖြစ်တယ် လို့ မှတ်ယူကြတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို တောင် အနတ္တအထိ ယူကြတယ်။ ဒါကို အဓိကဒဿနက ရှင်းပေး ဖို့ပဲ။

အနတ္တ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခတွေဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ လက္ခဏာပဲ။

ဒုက္ခအရိယသစ္စာဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ သင်္ခါရနဲ့ သင်္ခါရရဲ့ အကျိုးတွေပဲ ဖြစ် တယ်။

သင်္ခါရဆိုတာက ပုညာပုည၊ အာနေဉ္စ အဘိသင်္ခါရတွေကို ခေါ်တာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီတော့...

အနတ္တလက္ခဏာရှိတဲ့တရားနဲ့ အနိစ္စလက္ခဏာတို့၊ ဒုက္ခလက္ခဏာတို့ရှိတဲ့ တရားဟာ ထပ်တူညီမျှပဲ ဖြစ်တယ်။

အနတ္တလက္ခဏာရှိတဲ့တရားက အနိစ္စ၊ဒုက္ခလက္ခဏာတွေရှိတဲ့ တရားထက် နှာတဖျား မပိုပါဘူး။ အနတ္တလက္ခဏာရှိတဲ့တရားဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာအပြင်ဘက်ကို တဆံ့ခြည်မျှင်မျှ မထွက်တဲ့ အတွက်ပဲ။

အနတ္တလက္ခဏာရှိတဲ့ တရားဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာအပြင် ဘက် လွန်ပြီး ထွက်ဦးမယ်ဆိုလျှင် ခက်ရချေရဲ့လို့ တ-ရလိမ့်မယ်။ မဂ္ဂအရိယသစ္စာတွေလည်း အနတ္တ၊ ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာတွေလည်း အနတ္တဆိုလျှင် ခက်ရချေရဲ့လို့ မတ-လို့ မဖြစ်ဘူး။

အနတ္တဟာ ...

အဝသဝတ္ထနတ္တ၊ အသာရကတ္တ၊ ပရတ္တ။

ကိုယ့်အလို မလိုက်ဘူး။ အနှစ် မရှိဘူး၊ ရန်သူ၊သူစိမ်းပြင်ပ ဖြစ်တယ်လို့ အနက်တွေ ထွက်တယ်။ ဒီအနက်တွေ ဖြစ်ပေါ်တာဟာ အနတ္တရဲ့အဖြစ်ပေါ်တဲ့ လက္ခဏာတွေပဲ။

မဂ္ဂအရိယသစ္စာ ကျင့်ပွားစရာတွေဟာလည်း အဲဒီအနက်တွေ ပေါ်မလား။ ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာ ဆိုက်ရောက်စရာတွေကလည်း အဲဒီလက္ခဏာတွေ ပေါ်မတဲ့လား။ ပေါ်လျှင် အဲဒါတွေကို ကျင့်ပွားတာ တွေ၊ ဆိုက်ရောက်တာတွေကတော့ ကောင်းမယ်တဲ့လား။ အဲဒါတွေက ကိုယ့်ရန်သူတွေဖြစ်နေလျှင် မကောင်းမှာ အသေအချာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလိုဖြစ်လျှင် ဒါကို ဘာကြောင့် ကျင့်ကြံရတာလဲ။

ဘုရားဟာ ကျင့်စရာ၊ ကြံစရာအဖြစ် ဘာကြောင့် ဟောခဲ့ရတာလဲ။ ရှုပ်ကုန်စရာတွေ ဖြစ်ပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် သည်လိုတွေ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။

ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိတာ အလွန်ထင်ရှားတယ်။ အနတ္တလက္ခဏာဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ လက္ခဏာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာမှာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ လက္ခဏာတွေဖြစ်တဲ့ အနတ္တလက္ခဏာ ပေါ်နေဦးမယ်ဆိုလျှင် ဒုက္ခအရိယသစ္စာနဲ့ ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာတို့ဟာ ဘာထူးသေးလဲ။ ဘယ်လို ခွဲခြားမလဲ။

အနိစ္စနဲ့ ဒုက္ခဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ လက္ခဏာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒုက္ခနိရောဓ(နိဗ္ဗာန်)ဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာပဲ။

ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်လက္ခဏာတွေဟာ ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ လက္ခဏာတွေဖြစ်တဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ လက္ခဏာတွေ ပေါ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ပေါ်လည်း တကယ်ပေါ်တယ်။

နိဗ္ဗာန်ရဲ့ လက္ခဏာတွေဟာ ...

နိစ္စ၊ ဓူဝ လက္ခဏာ၊ (အနိစ္စဆန့်ကျင်ကဘက်)

သန္တိသုခ လက္ခဏာတွေ ဖြစ်တယ်။ (ဒုက္ခဆန့်ကျင်ဘက်)

အနတ္တလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့လက္ခဏာဟာ အနတ္တဖြစ်တယ်ဆိုတော့
ဒုက္ခနိရောဓအရိယသစ္စာဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခနိရောဓ(နိဗ္ဗာန်)ရဲ့ လက္ခဏာဟာ
အနတ္တရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် (န+အနတ္တ)(=အတ္တသာရ)လက္ခဏာ၊ ဒါမှ
မဟုတ် နိဿရဏလက္ခဏာ ဖြစ်ရမယ်။ ဖြစ်လည်း တကယ်ဖြစ်
တယ် ဆိုတာ အသိအမှတ် ပြုကြရတာပဲ။

နိဗ္ဗာန်ကို အတ္တလို့ပြောရမှာကို ကြောက်နေကြတယ်။
အနတ္တဟာ အစစ်အမှန်လို့ သာယာမိကြလို့ပေါ့။
အတ္တက အနတ္တရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်တယ်။
ဒါကြောင့် အတ္တဆို ကြောက်ရွံ့ရမလို့ ဖြစ်နေကြတယ်။

ပါဠိအဘိဓာန်မှာ နိဗ္ဗာန်ကို ပရိယာယ်ပြတဲ့အခါ ပရလို့ ပြထား
တယ်။ ဒါ-မှားတာပဲ။ ဝယသာ ဖြစ်ရမှာပဲ။ အတ္တကြောက်လို့ မရ။

ပြီးတော့ အဲဒီ အနတ္တကို အနက်သိထားကြတာကလည်း
မမှန်ချင်ဘူး။ အနတ္တလက္ခဏာဝန္တဖြစ်တဲ့ လက္ခဏာရှင်တရားတွေက
ရုပ်မှန်သမျှနဲ့ ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်မှန်သမျှကို အရကောက်
မိထားခဲ့ကြလို့ပဲ။

ဒီတော့...

ရုပ်မှန်သမျှ၊ ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်မှန်သမျှတွေဟာ
တကယ် အရှိတရားတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ သူတို့ကိုယ် သူတို့
ဖြစ်နိုင်တဲ့ အတ္တသတ္တိ မရှိဘူး။ သူများကို ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ အတ္တ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၄၅၀

နိယသတ္တိလည်း မရှိဘူးဆိုပြီး သူတို့ အနတ္တလက္ခဏာနဲ့ ရှိမြဲကြ
ဖျက်ဆီးလိုက်လို့ ဘာမျှမရှိ၊ အလျဉ်းမရှိ၊ ဘိတ်မရှိ ဖြစ်သွားကြတယ်။
ဒီတော့လည်း အတ္တဆိုတာ ခေါင်းအပြုမခံနိုင်တဲ့အရာ ဖြစ်သွားတယ်။

ဘုရားကလည်း ဓမ္မပဒဂါထာလေးတစ်ပုဒ်မှာ သဗ္ဗေ ဓမ္မာ
အနတ္တာ လို့ ဟောထားချက်ရှိနေတယ်။ ဘုရားကတော့ သင်္ခါရတွေကို
သဘာဝဓမ္မဖြစ်လို့ ဓမ္မာလို့ သုံးလိုက်တာပဲ။ ဒီလိုသုံးတာတွေ အဲဒီ
ခေတ်က ရှိတယ်။

ပဉ္စဂ္ဂိုဏ်က ရှင်အဿဇိရဟန်းက ရှင်သာရိပုတြာအလောင်း
ဥပတိဿပရိဗိုဇ်ကို ယေဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ လို့ သင်္ခါရကိုပဲ ဓမ္မာလို့
သုံးတာဖြစ်တယ်။

ဒီမှာလည်း ဘုရားသျှင်က သင်္ခါရကိုပဲ သဗ္ဗေသင်္ခါရလို့ သုံး
မယ့်အစား၊ ဒေသနာဝိလာသ၊ ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယအဖြစ်နဲ့ သဗ္ဗေဓမ္မာလို့
သုံးလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဓမ္မအားလုံးဟာ အနတ္တပဲ။ ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်လည်း
အနတ္တပဲ လုပ်ကြတယ်။

တကယ်တော့...

နိဗ္ဗာန်ဟာ အတ္တလက္ခဏာ ရှိတယ်။

အတ္တဟာ...

ဝသဝတ္ထနတ္တ၊ သာရတ္ထ၊ နိဿရဏတ္တတွေရှိတဲ့ အတ္တပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လက္ခဏာသုံးရပ် တစပ်တည်းဖြစ်

၄၅၁

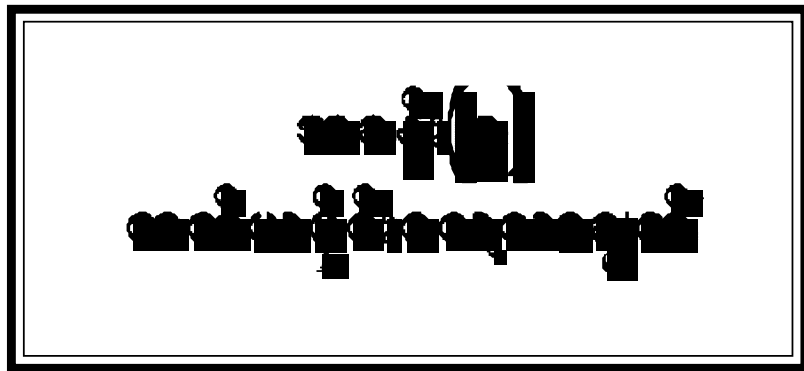
အစိုးရခြင်း၊ အနှစ်ရှိခြင်း၊ အမှီခိုကင်းခြင်း အနက်ရှိတဲ့ အတ္တ
ပေါ့။ ဟိန္ဒူဗြာဟ္မဏတွေရဲ့ ဘဝကူးတဲ့ အတွာ အနက်ရှိတဲ့ အတ္တ
မဟုတ်ဘူး။

ဒီတော့ နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုသူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နိုင်သူပဲ။

ဒုတိယပိုင်း လေ့လာချက်ကို ဒီလောက်နဲ့ ပြီးကြရအောင်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၄)
တတိယပိုင်းလေ့လာချက်

၂၉။ အနတ္တလက္ခဏသုတ်ရဲ့ ဘာဝနာပွားပုံ

ဆက်လက်ပြီး ကျန်တဲ့အပိုင်းဖြစ်တဲ့ အနတ္တလက္ခဏဒေသနာ
တတိယပိုင်းကို ဆက်လက် လေ့လာကြရအောင်။

အနတ္တလက္ခဏဒေသနာ တတိယပိုင်းမှာ ဘုရားက...
အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊အနတ္တ လက္ခဏာတွေရှိတဲ့ သည်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ
ငါးပါး ကို ငါ၊ငါ့ဟာနဲ့ငါ့ကိုယ်လို့ သတ်မှတ်ယူလျင် သင့်လျော်ပါ၊
မလား လို့ ပဉ္စဝဂ်တို့ကို မေးတယ်။ ပဉ္စဝဂ်တို့ကလည်း...
မသင့်လျော်ဘူးဘုရားလို့ ဖြေကြတယ်။

ဒီလိုဆိုလျှင် ဒီလက္ခဏာတွေရှိတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊
သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေကို ဒါတွေဟာ ငါမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဟာတွေ
လည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)တွေလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ရှုကြ
ရဟန်းတို့ လို့ (ဘုရားက)ဟောပြောတယ်။

ဒီအပိုင်းကတော့ ဒေသနာကို နိဂုံးချုပ်တဲ့အပိုင်း ပဲ။
ပဌမနဲ့ဒုတိယအပိုင်းတွေမှာ ဟောခဲ့တာတွေက ရုပ်၊ဝေဒနာ၊
သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေဟာ
အနတ္တတွေ ဖြစ်ကြတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနိစ္စတွေ ဖြစ်ကြတယ်။
ဒုက္ခတွေ ဖြစ်ကြတယ်လို့ပဲ။

ဒီတော့ ဒီလို အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊အနတ္တဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊
သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေကိုသိတော့ ဘာဖြစ်သေး
သလဲ မေးစရာရှိတော့ ဒါကို ဖြေကြားတဲ့အနေနဲ့ တတိယပိုင်း ဟော
ချက်တွေ ထွက်လာတာပဲ။

ဟောချက်က ...

ကောင်းပြီ။ ဒီလိုလက္ခဏာတွေရှိတဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊
သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေရဲ့ အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထား
ကြမလဲ၊အဲဒါတွေဟာ ငါဖြစ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားကြမလား၊ ဒါမှ
မဟုတ် အဲဒါတွေဟာ ငါ့ဟာတွေ ဖြစ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားကြ
မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)ဖြစ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားကြ
မလား၊ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်အပေါ် ဒီလိုပဲသဘော
ထားလျင် သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါ့မလား? လို့ (ဘုရားသျှင်က)
မေးမြန်းတယ်။

ပဉ္စဝဂ်တို့က

မသင့်လျော်ကြောင်း ဖြေကြတယ်။

အတိတ်၊အနာဂတ်၊ပစ္စုပ္ပန်၊ အတွင်း၊အပြင်၊အနီး၊အဝေး၊
အကြမ်း၊အနု၊အယုတ်၊အမြတ်ဆိုတဲ့ ကာလ၊ဌာန၊ပယောဂ၊မရွေး
ဖြစ်ကြတဲ့ ဘယ်ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အဲဒါတွေဟာ

ငါမဟုတ်ဘူး၊

ငါ့ဟာမဟုတ်ဘူး၊

ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)မဟုတ်ဘူးလို့ တကယ်ရှိတာတွေအတိုင်း အသိ
အမြင်ရှိအောင် ပွားများပါ့မယ်လို့ ပဉ္စဝဂ်တို့က လျှောက်ထားကြတယ်။

သူတို့ဟာ လျှောက်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီတော့
သူတို့ဟာ အာသဝလို့ဆိုတဲ့ ယိုစီးမှု(သမုဒယ)တွေ အကြွင်းမဲ့ချုပ်တဲ့
အထိ ကုန်သွားတယ်။ လွတ်မြောက်မှုတွေ ရသွားတယ်။ ဒီလို ဒေသနာ
မှာ ညွှန်ထားတယ်။

ဒီနေရာဟာ အနတ္တလက္ခဏဒေသနာ ပွားပုံကို ပေါ်စေတယ်။
တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ဒီလို တရားဓမ္မတွေကို ပွားတာဖြစ်
တယ်။ ဓမ္မစကြာတရားကို နာကြားခဲ့ရလို့ ပဉ္စဝဂ်တို့တတွေဖြစ်တဲ့
တရားနာသူတွေဟာ တရားဒဿန ပေါက်မြောက်ခဲ့ကြပြီးသူတွေ
ဖြစ်ကြတယ်။

၃၀။ ဒဿနအမြင်ရပြီးမှ တရားအားထုတ်လို့ရတယ်

တရားဒဿနပေါက်တော့ လောကအမြင်က ဘယ်လို ဖြစ်
သွားသလဲ။ တချိန်က လူတွေဟာ ခံစားမှုအလေ့အကျင့်က ငယ်စဉ်က
အစ လေ့ကျင့်ခဲ့ရတာဖြစ်လို့ အာရုံငါးပါးဟာ ပန်းတိုင်လို့ မြင်ခဲ့တယ်။
ဒီပန်းတိုင်ကို လိုက်တဲ့အခါ အဆုံးမရှိဘဲ၊ ဘောလုံးကို ရေထဲဆွဲနှစ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၄၅၆

ထားတာကို လက်ကလွှတ်လျင် ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ကာမပန်းတိုင်
တက်ရတာလည်း ဒီလိုပဲ။ အားလျော့တာနဲ့ ပြန်လျော့ကျတယ်။

ဒါဒုက္ခများတယ်ဆိုပြီး ကာမနဲ့ဝေးရာ ကာမကို မတွေးမိရာ
တွေဟာ ပန်းတိုင်လို့ မြင်ပြန်တယ်။ ဒါလည်း ဒီပန်းတိုင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်
ပြန်တယ်။

ဒါတွေဟာ လူတွေကိုနှိပ်စက်တာတွေပဲလို့ လူ့ကမ္ဘာလောက
ကို ဒီလိုမြင်တယ်။ ဒါတွေဟာ ကာမ၊ ရူပ၊ အရူပအစွဲတွေကြောင့်
ဖြစ်နေကြတာလို့ မြင်တယ်။

ဒီတော့ ဒါတွေကလွတ်အောင် အချက်ရှစ်ချက်ပါတဲ့
သမ္မာလမ်းဟာ သယ်ပိုးနိုင်တယ်။ ဒီလမ်းကိုလျှောက်လျင် လူဟာ
လွတ်မြောက်မယ်။

ဒီလို တရားဒဿနရှိသူဟာ လောကကို မြင်တယ်။ သစ္စာ
လေးချက်ကို မြင်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ဒီတော့ ဒီသူဟာ ဘာက
ဘယ်လိုရှိတယ်။ ဘာနဲ့သွားလျင် ဘယ်ကိုရောက်တယ်။ ဒီလို သိမြင်သူ
သာ ဖြစ်သေးတယ်။

သူက ...

လူတွေ မလွတ်မြောက်တာလည်း သိတယ်။

မလွတ်မြောက်ခြင်းအကြောင်းလည်း သိတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တရားအားထုတ်ရာမှာ ဘာဝနာ ဘယ်လိုပွားရမှာလဲ

၄၅၇

လွတ်မြောက်တာကိုလည်း သိတယ်။

လွတ်မြောက်ကြောင်းလည်း သိတယ်။

သူ့ရဲ့ဒဿနဟာ အရိယသစ္စာဒဿနပဲ။

သူ့ရဲ့လောကအမြင်ဟာ အရိယာတို့ရဲ့အဖြစ်ကိုမြင်တာ ဖြစ်တယ်ပေါ့။

ဒီတော့ သူဟာ ဒီအမြင်အတိုင်း လုပ်စရာတွေကို လုပ်ရတော့မယ်။ ဒီလိုလုပ်တာကိုပဲ အားထုတ်တယ် ပြောရတာပေါ့။ ဒီအားထုတ်တာကိုပဲ တရားကိုအားထုတ်တာဖြစ်လို့ တရားအားထုတ်တယ်ပဲ ပြောရတယ်။

၃၁။ တရားအားထုတ်ရာမှာ ဘာဝနာ ဘယ်လိုပွားရမှာလဲ

သူမြင်ထားတာတွေထဲက ...

ပွားရမယ့်တရားကို သူပွားမယ်။

ပွားလျင် အသိခံရမှာတွေ သိလာမယ်။

သိလျင် ပယ်စရာတွေ ပယ်မှာပဲ။

ပယ်လျင် လွတ်မြောက်ရာကို ဆိုက်ရောက်တာပေါ့။

ဒီလိုတွေ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ ပွားစရာဒေသနာကို ဒီမှာ ဟောတာပဲ။

အနိစ္စ၊ဒုက္ခ၊အနတ္တဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေကို ငါ၊ငါ့ဟာ၊ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)လို့ မသိမ်းပိုက်မိအောင် လုပ်တာတွေ များလာအောင် ပွားရမှာပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၄၅၈

ဓမ္မစကြာဒေသနာ နာပြီးလို့ တရားဒဿန ဒါမှမဟုတ် အရိယသစ္စာဒဿန ပေါက်ပြီးလို့ သောတာပန်ဖြစ်နေသူဟာ...

ဒုက္ခအရိယသစ္စာ ဘယ်လက္ခဏာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သိကြတယ်။ အနတ္တလက္ခဏာ ရှိတယ်လည်း သိကြတယ်။ အနိစ္စနဲ့ဒုက္ခလက္ခဏာရှိတယ် ဆိုတာလည်း သိကြတယ်။

ဒါတွေဟာ သိတာတွေပဲ ရှိသေးတယ်။ သိပေမယ့် ဒုက္ခအရိယသစ္စာရဲ့ အရ-ဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ရုပ်၊ဝေဒနာ၊သညာ၊သင်္ခါရ၊ဝိညာဉ်တွေ အမျိုးမျိုးကို သိသူကိုယ်တိုင်က ဆုပ်ကိုင်သိမ်းပိုက်မိလျက် ရှိနေတယ်။ သည် ရူပဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို ဒါ-ငါပဲပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ဒါ-ငါ့ဟာဖြစ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒါ-ငါ့ကိုယ် (အတ္တ) ပေါ့လို့ပဲ။ ဒီလို သိမ်းပိုက်ထားခဲ့ကြတယ်။

ဒါပေမယ့် တရားသိတဲ့ အရိယသစ္စာဒဿနပေါက်လို့ သောတာပန်ဖြစ်တဲ့ အခါမှာတော့ ဒီလို သိမ်းပိုက်တာတွေကို မှားတာပဲလို့ အမြင်မှန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဖြစ်ပေမယ့် အမြင်မှန်အတိုင်း လိုက်မလုပ်နိုင်ဘူး။ကိုယ့် အသိ၊အမြင်၊အလုပ်တွေအားလုံးဟာ အမှားလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေကျ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ အဲဒီက မဆင်းတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

ဒါကို ဒီလိုမဖြစ်ဘဲ အမှန်အတိုင်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ဖြစ်လာအောင် လေ့ကျင့်တာဟာ တရားအလုပ်အားထုတ်တာပဲ။

နာရီများစွာ ထိုင်နေတာတွေ လုပ်ရမှာလား?

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

တရားအားထုတ်ရာမှာ ဘာဝနာ ဘယ်လိုပွားရမှာလဲ

၄၅၉

ဘယ်လိုလဲ? မေးရတယ်။

ဘုရားသျှင်ရဲ့အဖြေက သိပြီးသားဖြစ်တဲ့...

အနိစ္စလက္ခဏာ၊ ဒုက္ခလက္ခဏာ၊အနတ္တလက္ခဏာ
တွေရှိတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေကို ဒါတွေဟာ ငါ-
ငါ့ ဟာ-ငါ့ကိုယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ရှုကြည့်ပေးဖို့ပဲ
ဖြစ်တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ပေါ် ကပ်ရောက်နေတဲ့ရောဂါ၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ ယားနာ၊
ကင်ဆာ၊ အနူ... အစရှိတာတွေကို ငါ-ငါ့ဟာ-ငါ့ကိုယ်လို့မှတ်တာ
ကလေး၊အရူးတွေပဲ ဖြစ်မယ်။ အကောင်းဟာ ဒါတွေကို ငါ-ငါ့ဟာ-
ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)လို့ သိမ်းပိုက်ယူငင်တာ မလုပ်ဘူး။ ပျောက်အောင်ပဲ
ကုမယ်။

ဒီလိုပဲ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာမှာ အစွဲဥပါဒါန် ရုပ်နာမ်နှစ်ဖြာ ဖြစ်တဲ့
ရုပ်တွေ၊ ဝေဒနာတွေ၊ သညာတွေ၊ သင်္ခါရတွေ၊ ဝိညာဉ်တွေ ရှိနေတာ
ကို ဒါတွေဟာ...

ငါမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဟာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)မဟုတ်ဘူး
လို့ ကာလာဌာန၊ပယောဂမရွေး အသိတရားဖြစ်စေပြီး၊ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း
ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံးတွေထားခါ ထားတဲ့အတိုင်း မပျက်အောင် စောင့်
ရှောက်သတိထား ပံ့ပိုးမှုတွေလုပ်တာဟာ...

တရားအားထုတ်တာပါပဲ။

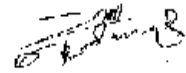
(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၄၆၀

ဒါ-လုပ်ဖန်များလာလျင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ မရှိတော့ဘဲ
လွတ်မြောက်နေမှာ ဖြစ်တယ်။

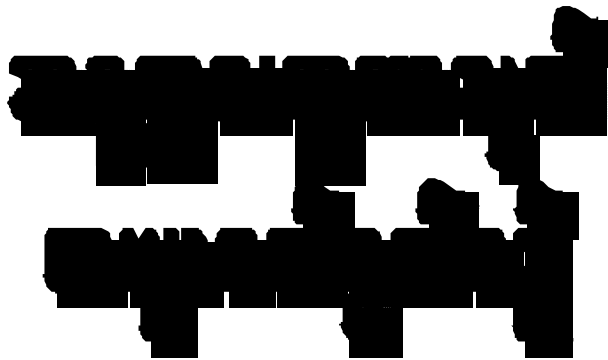
ဒါဟာ ဒီဒေသနာရဲ့ အဆုံးသတ်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဓမ္မဝိဟာရီ ရှင်ဉာဏ

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မဝိဟာရီ ရှင်ဉာဏ

၁၃၆၃ခုနှစ် နတ်တော်လပြည့်
၂၀၀၁ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၃၀ရက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနတ္တလက္ခဏသုတ်
ဝတ်ရွတ်စဉ်

- ၁။ ပဉ္စဝဂ်များ၊ ဘုရားထံမှာ၊
တရားဝန်ထမ်း၊ လျှောက်လှမ်းဖို့ရာ၊
ကျင့်ရန်ဟောကြား၊ ဘုရားမိန့်မှာ၊
အနတ္တ၊ လက္ခဏဒေသနာ။
- ၂။ အနတ္တာ၊နိစ္စ၊ ဒုက္ခလက္ခဏာ၊
ပွားကြသူများ၊ မမှားဘို့ရာ၊
နိဒါန်းချဉ်းကြည့်၊ အသိဖော်ပါ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဟောချက်တွေလိုသာ။
- ၃။ ကိုယ်နှင့်ပဉ္စပါဒါ၊ ခြားချက်မြင်ပါ၊
ပုထုဇ္ဇန၊ သောတာပန္န၊
သောတာပန်အား၊ ဟောကြား(ဒေသနာ)ဓမ္မာ၊
ပုထုနား၊ မကြားနိုင်ရမှာ။
- ၄။ သောတာပန္န၊ အရိယသစ္စာ၊
ဓမ္မစက်ဓာတ်၊ လည်ပတ်(သိရာ)ထင်စွာ၊
ပုထုဇ္ဇန၊ အနရိယာ၊
ဓမ္မစက်၊ လည်ချက်မျက်ကန်းသာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဝတ်ရွတ်စဉ်
၄၆၃

- ၅။ ဓမ္မစက်လည်ပတ်၊ မတတ်လူမှာ၊
ဓမ္မစက်လည်လဲ၊ စာပဲတတ်ရာ၊
လူမှာမတတ်၊ စာတတ်ဖြစ်လာ၊
ဂါဟတ်များ၊ ကိုက်စား ခံထိခါ။
- ၆။ တဏှာ၊မာန၊ ဒိဋ္ဌိမိစ္ဆာ၊
သံသာစက်မှ၊ မထွက်အောင်သာ၊
ဖမ်းယူတတ်လှ၊ ဂါဟမည်ရာ၊
လွန်ညစ်ညမ်း၊ ဆိုးသွမ်း သည်သုံးဖြာ။
- ၇။ အနတ္တာ၊နိစ္စ၊ ဒုက္ခတင်ရာ၊
အတင်ခံတရား၊ မှောက်မှားတဲ့ခါ။
လက္ခဏာမှန်လှ၊ လက္ခဏဝန္တာ၊
မမှန်က၊ ဂါဟ မလွတ်သာ။
- ၈။ ဘုရားမိန့်ဟ၊ အနတ္တဒေသနာ၊
ရုပ်အနတ္တ၊ ညွှန်ပြဟောရာ၊
လူမှာမတတ်၊ စာတတ်သူမှာ၊
ရုပ်အားလုံး၊ သိမ်းကြုံးအနတ္တာ။
- ၉။ ရုပ်အနတ္တ၊ ညွှန်ပြဟောရာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ သိကြားသည်မှာ၊
အစွဲရုပ်ဓာတ်၊ အနတ္တသာ၊
ကြွင်းရူပ၊ အနတ္တ မယူရာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၄၆၄

- ၁၀။ ရုပ်သာမန်မြွက်၊ မိန့်ချက်ဒေသနာ၊
ရုပ်ကုန်လွဲဆုတ်၊ စွဲရုပ်အနတ္တာ၊
အစွဲဖြစ်ရုပ်၊ မဟုတ်သူ၊ ငါ၊
ဓမ္မစက်၊ လည်လျက် သိခဲ့တာ။
- ၁၁။ ဓမ္မစက္က၊ သိကြစဉ်ခါ၊
ကံ၊ ကံကျိုးပဲ၊ ဆင်းရဲဖြစ်လာ၊
ဒုက္ခတရား၊ ပိုင်းခြားစရာ၊
သည်ဓမ္မ၊ အနတ္တတင်ရမှာ။
- ၁၂။ ရုပ်သာမန်မြွက်၊ မိန့်ချက်ပင်လာ၊
ကံ၊ ကံကျိုးရုပ်၊ ထုတ်နှုတ်ယူခါ၊
လက္ခဏဝန္တာ၊ လက္ခဏအရာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ယူချက် ပြတ်သားစွာ။
- ၁၃။ ဥတု၊ အာဟာရ၊ စိတ္တ-ရူပါ၊
ကြောင်းသုံးပါးကြောင့်၊ ဖြစ်ပွားရပ်မှာ၊
အရိယဒုက္ခ၊ မရသစွာ၊
အနတ္တ၊ လက္ခဏမတင်ရာ။
- ၁၄။ ဥတု၊ အာဟာရ၊ စိတ္တ၊ ကမ္မာ၊
ရုပ်တိုင်းမှာရ၊ လက္ခဏဝန္တာ၊
ရုပ်တိုင်းနှစ်မဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့မြင်ရာ၊
အရူပ၊ ဂါဟ ဝိဘဝါ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဝတ်ရွတ်စဉ်
၄၆၅

၁၅။ အနတ္တာ၊နိစ္စ၊ ဒုက္ခလက္ခဏာ၊
ဒုက္ခသိများ၊ တင်ပွားလိုရာ၊
ပွားဖို့ရည်ချင်း၊ ဉာဏ်ထွင်းခိုင်မာ၊
မဂ်သောတ၊ ဖြစ်မှ ရှုပွားရာ။

၁၆။ အနတ္တ၌၊ အတ္တထင်ရာ၊
လူ့လိုလူ့ကြိုက်၊ မလိုက်ဘယ်ခါ၊
ဇရာ၊ဇာတိ၊ ဗျာဓိ၊မရဏာ၊
တားမရ၊ ထားရ ဖြစ်တိုင်းသာ။

၁၇။ ကံ၊ကံကျိုးရ၊ ရူပခန္ဓာ၊
လူ့လိုလူ့ကြိုက်၊ မလိုက်ဘယ်ခါ၊
ဇရာ၊ဇာတိ၊ ဗျာဓိ၊မရဏာ၊
တားမရ၊ ရူပ-အနတ္တာ။

၁၈။ ကံ၊ကံကျိုးရ၊ ဝေဒန-ခန္ဓာ၊
လူ့လိုလူ့ကြိုက်၊ မလိုက်ဘယ်ခါ၊
ဇရာ၊ဇာတိ၊ ဗျာဓိ၊မရဏာ၊
တားမရ၊ ဝေဒန-အနတ္တာ။

၁၉။ ကံ၊ကံကျိုးရ၊ သည-ခန္ဓာ၊
လူ့လိုလူ့ကြိုက်၊ မလိုက်ဘယ်ခါ၊
ဇရာ၊ဇာတိ၊ ဗျာဓိ၊မရဏာ၊
တားမရ၊ သည-အနတ္တာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

- ၂၀။ ကံ,ကံကျိုးရ၊ သင်္ခါရ-ခန္ဓာ၊
လူ့လိုလူ့ကြိုက်၊ မလိုက်ဘယ်ခါ၊
ဇရာ,ဇာတိ၊ ဗျာဓိ,မရဏာ၊
တားမရ၊ သင်္ခါရ-အနတ္တာ။
- ၂၁။ ကံ,ကံကျိုးရ၊ ဝိည-ခန္ဓာ၊
လူ့လိုလူ့ကြိုက်၊ မလိုက်ဘယ်ခါ၊
ဇရာ,ဇာတိ၊ ဗျာဓိ,မရဏာ၊
တားမရ၊ ဝိည-အနတ္တာ။
- ၂၂။ စွဲ၍ဖြစ်ကြ၊ ငါးဝခန္ဓာ၊
လူမဟုတ်ဘဲ၊ လူထဲဖြစ်လာ၊
ရောဂါပုံထိုက်၊ လူကြိုက်သွေခွါ၊
လူမရ၊ ခန္ဓ-အနတ္တာ၊
- ၂၃။ ယင်းကိုဟောပြီး၊ စောထီးမြတ်စွာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ စိတ်ထားထင်ရာ၊
စွဲရပ်-အပျက်၊ တိုးတက်ဘယ်ဟာ၊
မေးစကား၊ မိန့်ကြား ဆိုမြွက်လာ။
- ၂၄။ အရှင်ဘုရား၊ ထင်ရှားသည်မှာ၊
လူလည်းမဟုတ်၊ လူလုပ်ဖြစ်လာ၊
တိုးတက်ချည်းနှီး၊ ပျက်စီးသေချာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဖြေချက် လျှောက်ထားရှာ။

အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဝတ်ရွတ်စဉ်
၄၆၇

၂၅။ လူ-မခံစား၊ ခံစားခန္ဓာ၊
ပျက်စီး၊တိုးတက်၊ နှစ်ချက်ထင်ရာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ စိတ်ထားဘယ်ဟာ၊
မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ မိန့်ဟ မေးမြွက်လာ။

၂၆။ အရှင်ဘုရား၊ ထင်ရှားသည်မှာ၊
မခံစားအား၊ ခံစားဖြစ်လာ၊
တိုးတက်ချည်းနှီး၊ ပျက်စီးသေချာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဖြေချက် လျှောက်ထားရှာ။

၂၇။ လူ-မမှတ်သား၊ မှတ်သားခန္ဓာ၊
ပျက်စီး၊တိုးတက်၊ နှစ်ချက်ထင်ရာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ စိတ်ထားဘယ်ဟာ၊
မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ မိန့်ဟ အမေးလာ။

၂၈။ အရှင်ဘုရား၊ ထင်ရှားသည်မှာ၊
လူလည်းမမှတ်၊ အမှတ်ဖြစ်လာ၊
တိုးတက်ချည်းနှီး၊ ပျက်စီးသေချာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဖြေချက် လျှောက်ထားရှာ။

၂၉။ လူမပြုလုပ်၊ ပြုလုပ် သင်္ခါ၊
ပျက်စီး တိုးတက်၊ နှစ်ချက်ထင်ရာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ စိတ်ထားဘယ်ဟာ၊
မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ မိန့်ဟ မေးမြန်းလာ။

ဓမ္မ

၄၆၈

- ၃၀။ အသျှင်ဘုရား၊ ထင်ရှားသည်မှာ၊
လူလည်းမပြု၊ အမှုဖြစ်လာ၊
တိုးတက်ချည်းနှီး၊ ပျက်စီးသေချာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဖြေချက် လျှောက်ထားရှာ။
- ၃၁။ လူလည်းမသိ၊ အသိဝိညာ၊
ပျက်စီး၊တိုးတက်၊ နှစ်ချက်ထင်ရာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ စိတ်ထားဘယ်ဟာ၊
မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ မိန့်ဟမေးမြန်းလာ။
- ၃၂။ အရှင်ဘုရား၊ ထင်ရှားသည်မှာ၊
လူလည်းမသိ၊ အသိဖြစ်လာ၊
တိုးတက်ချည်းနှီး၊ ပျက်စီးသေချာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဖြေချက် လျှောက်ထားရှာ။
- ၃၃။ လူကိုယ်မဟုတ်၊ ကိုယ်လုပ်-ရှုပါ၊
အဆိုး၊အကောင်း၊ နှစ်ကြောင်းထင်ရာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ ဖြေကြားဘယ်ဟာ၊
မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ မိန့်ဟမေးမြန်းလာ။
- ၃၄။ အရှင်ဘုရား၊ ထင်ရှားသည်မှာ၊
လူကိုယ်မဟုတ်၊ ကိုယ်လုပ်ဖြစ်လာ၊
ကောင်းမဖြစ်မျိုး၊ အဆိုးသေချာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဖြေချက်လျှောက်ထားရှာ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဝတ်ရွတ်စဉ်
၄၆၉

- ၃၅။ လူ-မခံစား၊ ခံစားခန္ဓာ။
အဆိုး၊အကောင်း၊ နှစ်ကြောင်းထင်ရာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ ဖြေကြားဘယ်ဟာ၊
မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ မိန့်ဟ မေးမြန်းလာ။
- ၃၆။ အရှင်ဘုရား၊ ထင်ရှားသည်မှာ၊
လူ-မခံစား၊ ခံစားဖြစ်လာ၊
ကောင်းမဖြစ်မျိုး၊ အဆိုးသေချာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဖြေချက် လျှောက်ထားရှာ။
- ၃၇။ လူ-မမှတ်သား၊ မှတ်သား သညာ၊
အဆိုး၊အကောင်း၊ နှစ်ကြောင်းထင်ရာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ ဖြေကြားဘယ်ဟာ၊
မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ မိန့်ဟ မေးမြန်းလာ။
- ၃၈။ အရှင်ဘုရား၊ ထင်ရှားသည်မှာ၊
လူလည်းမမှတ်၊ အမှတ်ဖြစ်လာ၊
ကောင်းမဖြစ်မျိုး၊ အဆိုးသေချာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဖြေချက် လျှောက်ထားရှာ။
- ၃၉။ လူ-မတုံ့ပြု၊ တုံ့ပြုသင်္ခါ၊
အဆိုး၊အကောင်း၊ နှစ်ကြောင်းထင်ရာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ ဖြေကြားဘယ်ဟာ၊
မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ မိန့်ဟ မေးမြန်းလာ။

- ၄၀။ အရှင်ဘုရား၊ ထင်ရှားသည်မှာ၊
လူမတုံ့ပြု၊ တုံ့ပြုဖြစ်လာ၊
ကောင်းမဖြစ်မျိုး၊ အဆိုးသေချာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဖြေချက် လျှောက်ထားရှာ။
- ၄၁။ လူက မသိ၊ အသိဝိညာ၊
အကောင်း၊အဆိုး၊ နှစ်မျိုးထင်ရာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ ဖြေကြားဘယ်ဟာ၊
မြတ်ဗုဒ္ဓ၊ မိန့်ဟ မေးမြန်းလာ။
- ၄၂။ အရှင်ဘုရား၊ ထင်ရှားသည်မှာ၊
လူလည်းမသိ၊ အသိဖြစ်လာ။
ကောင်းမဖြစ်ကြ၊ ဆိုးလှသေချာ၊
ပဉ္စဝဂ်၊ ဖြေချက် လျှောက်ထားရှာ။
- ၄၃။ ပျက်စီး၊ဆိုးဝါး၊ ဖောက်ပြားလက္ခဏာ၊
လွန်ထင်ရှားသည့်၊ ငါးပါးခန္ဓာ၊
ငါ၊ငါ့ဟာလို့၊ ငါ့ကိုယ်နေရာ၊
ထားဖို့သင့်၊ မသင့်၊ ဘာဖြေမှာ။
- ၄၄။ နောမိ ဧတ၊ ဖြေကြည့်ညာ၊
ကိုယ်၊ကိုယ်ဟာလို့၊ ကိုယ်၊ကိုယ်နေရာ၊
ပျက်စီး၊ဆိုးဝါး၊ ဖောက်ပြားခန္ဓာ၊
ထားဖို့ချည့်၊ မသင့်ဖြေကြရှာ။

အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဝတ်ရွတ်စဉ်

၄၇၁

- ၄၅။ တွင်း၊ပြင်၊နီး၊ဝေး၊ ခု၊ရှေး၊နောင်ပါ၊
ကြမ်း၊နု၊ယုတ်၊မြတ်၊ စွဲဓာတ်ရူပါ၊
လူကိုယ်မဟုတ်၊ မဟုတ်လူဟာ၊
လူမဟုတ်၊ အားထုတ် မှတ်ယူရာ။
- ၄၆။ တွင်း၊ပြင်၊နီး၊ဝေး၊ ခု၊ရှေး၊နောင်ပါ၊
ကြမ်း၊နု၊ယုတ်၊မြတ်၊ စွဲဓာတ်ဝေဒနာ၊
လူကိုယ်မဟုတ်၊ မဟုတ်လူဟာ၊
လူမဟုတ်၊ အားထုတ် မှတ်ယူရာ။
- ၄၇။ တွင်း၊ပြင်၊နီး၊ဝေး၊ ခု၊ရှေး၊နောင်ပါ၊
ကြမ်း၊နု၊ယုတ်၊မြတ်၊ စွဲဓာတ်သညာ၊
လူကိုယ်မဟုတ်၊ မဟုတ်လူဟာ၊
လူမဟုတ်၊ အားထုတ် မှတ်ယူရာ။
- ၄၈။ တွင်း၊ပြင်၊နီး၊ဝေး၊ ခု၊ရှေး၊နောင်ပါ၊
ကြမ်း၊နု-ယုတ်၊မြတ်၊ စွဲဓာတ်သင်္ခါ၊
လူကိုယ်မဟုတ်၊ မဟုတ်လူဟာ၊
လူမဟုတ်၊ အားထုတ် မှတ်ယူရာ။
- ၄၉။ တွင်း၊ပြင်၊နီး၊ဝေး၊ ခု၊ရှေး၊နောင်ပါ၊
ကြမ်း၊နု-ယုတ်၊မြတ်၊ စွဲဓာတ်ဝိညာ၊
လူကိုယ်မဟုတ်၊ မဟုတ် လူဟာ၊
လူမဟုတ်၊ အားထုတ် မှတ်ယူရာ။

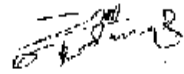
(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

- ၅၀။ ဘုရားမိန့်ကြား၊ ထောင်နားနာရာ၊
သည်လိုရှုကြ၊ ရူပ၊ဝေဒနာ၊
သညာ၊သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ-ငါးဖြာ၊
ဒါမြင်တွေ့၊ ငြီးငွေ့မလိုရာ။
- ၅၁။ မလိုစွဲမက်၊ ပယ်ဖျက်သူမှာ၊
လွတ်မြောက်တရား၊ ထင်ရှားပေါ်လာ၊
သည်လွတ်လပ်များ၊ ငါ့အားဖြစ်ခါ၊
သိညာဏ်များ၊ ငါ့အားဖြစ်ပေါ်ရာ။
- ၅၂။ ဆိုးဝါးဖြစ်များ၊ ငါ့အားကုန်ပြီ၊
ကျင့်ဖွယ်တရား၊ ကျင့်ပွားပြီပြီ၊
ကြိုးစားအားထုတ်၊ အလုပ်ကုန်ပြီ၊
နောက်တခြား၊ လိုလားမရှိပြီ။
- ၅၃။ မြတ်စွာဘုရား၊ မိန့်ကြားလေရာ၊
အနတ္တလက္ခဏ၊ ဓမ္မဒေသနာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ နာကြားပြီးခါ၊
ဝမ်းမြောက်မြူး၊ ကြည်နူးရွှင်ဝမ်းသာ။
- ၅၄။ ပြန်လှန်ပြောကြား၊ တရားဒေသနာ၊
ပဉ္စဝဂ်များ၊ စိတ်ထားညွတ်ခါ၊
အစွဲကွာကျ၊ အာသဝဖြာဖြာ၊
စိတ်ကူးဓာတ်၊ လွတ်လပ်ကုန်ကြရှာ။

အနတ္တလက္ခဏသုတ် ဝတ်ရွတ်စဉ်

၄၇၃

ပြီး၏။

(ဓမ္မဝိဟာရီ ရှင်ဉာဏ- ၃၀၊၁၂၊၀၁)

မိုးပြာခြံ၊ မြေယျာဉ်၊

မ/ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မဝိဟာရီ ရှင်ဉာဏ
(ပစ္စုပ္ပန်ကမ္မဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
မာတိကာ		

အခန်း(၁)

နိဒါန်း

၁။ မဟာသတိဋ္ဌာန်ဂုဏ်ရည်

အခန်း(၂)

မဟာသတိပဋ္ဌာန်အကျဉ်းပိုင်း သိမှတ်စရာ

- ၂။ သတိပဋ္ဌာန် ချီးမွမ်းချက်
- ၃။ သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့သရုပ်
- ၄။ သတိပဋ္ဌာန်ပွားပုံပွားနည်း
- ၅။ အဘိဇ္ဈာ၊ ဒေါမနဿ အရကောက်
- ၆။ လောက အရကောက်

အခန်း(၃)

မဟာသတိပဋ္ဌာန်အကျယ်ပိုင်း ပြဆိုချက်

- ၇။ သတိပဋ္ဌာန် အဆစ်များ
- ၈။ သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ ပင်မအလုပ်ဟာ စိတ်မပြန့်ဘို့ အဓိကလား
- ၉။ သတိပဋ္ဌာန်မှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာက အဘိဇ္ဈာ၊ ဒေါနမဿခွါဖို့ကအဓိက
- ၁၀။ ရူပါရူပသမာဓိကို မဂ္ဂသမာဓိထင်ပြီး အရကောက်လွဲခဲ့ကြ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မာတိကာ

၄၇၇

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၁။	စိတ်မကူးခြင်း၏ အပြစ်များ	
၁၂။	အချိန်ကို သိအောင်က စိတ်ကူးရတယ်	
၁၃။	ဌာနကိုသိအောင်လည်း စိတ်ကူးရတယ်	
၁၄။	စိတ်ကူးမှသာ ပယောဂကို သိရတာ	
၁၅။	ပရမတ္ထအမြင်နဲ့ မှားဖွင့်နေကြလို့ အရိယသစ္စဒဿန ပျောက်ဆုံးရ	

အခန်း(၄)

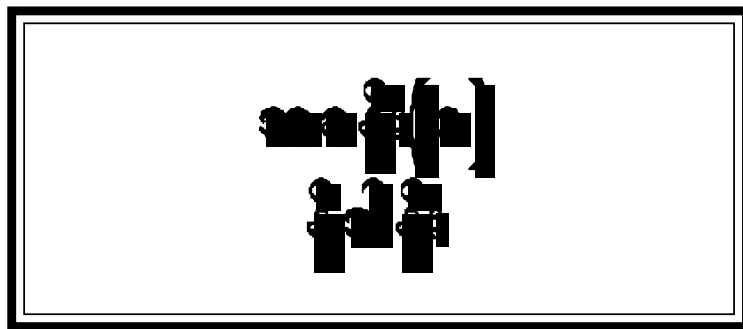
ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်

၁၆။	ယနေ့ပွားနေကြသည့် အဿာသ ပဿာသ
၁၇။	လုပ်ပွားတဲ့အဖြစ် ရောက်နေကြ
၁၈။	ထွက်လေဝင်လေဖြစ်အောင် ဘာကလုပ်တာလဲ
၁၉။	သဘာထွက်လေဝင်လေမှာ သင်္ခါရတွေရဲ့အရှိန် ရိုက်တယ်
၂၀။	အဿာသ ပဿာသ သတိပဋ္ဌာန် ပွားနည်းအမှန်
၂၁။	အနုသယ ပယ်ရန်

အခန်း(၅)

နိဂုံး

၂၂။	သတိပဋ္ဌာန်ဘာဝနာ ပွားနည်းအချုပ်
-----	--------------------------------

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၁)

နိဒါန်း

၁။ မဟာသတိပဋ္ဌာန်ဂုဏ်ရည်

ဗုဒ္ဓဘုရားသျှင်တရားကို လေ့လာကြရာမှာ ဒေသနာလေးခုကို လေ့လာဖို့ ပြောခဲ့ကြတယ်။ ရှေ့သုံးခုကို လေ့လာပြီးခဲ့ကြပြီ။ အခု နောက်ဆုံးဒေသနာကို လေ့လာကြမယ်။

ဒီဒေသနာရဲ့အမည်က မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ္တန် ဖြစ်တယ်။

ဒီဒေသနာဟာ မဇ္ဈိမနိကာယမှာ ထားတယ်။ နိဂုံးတခုမှာ ဘုရားက ရဟန်းတို့ကို ဟောပြောချက် ဖြစ်တယ်။ ဒီဒေသနာကို မလေ့လာမီ ဒီဒေသနာရဲ့ဂုဏ်ရည်လေးတချို့ကို နည်းနည်း ပြောရမယ်။

ဒီဒေသနာဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အတော်အကျွမ်းဝင်ကြတဲ့ ဒေသနာဖြစ်တယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုက်တွေ၊ တရားစခန်း တွေကိုတောင် ဒီနာမည် မှည့်ခေါ်တဲ့အထိ ရှိကြတယ်။ မဟာသတိ ပဋ္ဌာန်ကျောင်းတိုက်၊ မဟာသတိပဋ္ဌာန်ရိပ်သာ ...အစစတွေပေါ့။

ပြီးတော့ ဒီဒေသနာကိုလည်း မထိတွေ့၊ မကျင့်ကြံဘူးသူ အတော်နည်းတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့နောက် ကာလ မှာ ဒီတရားတွေ အတော်ပျံ့နှံ့တယ်။ တိုက်နယ်ရွာကြီးတိုင်းမှာ ဒီစခန်း ရှိသလောက်ပဲ။ ကျေးရွာတွေ အတော်များများမှာလည်း ရှိနေတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

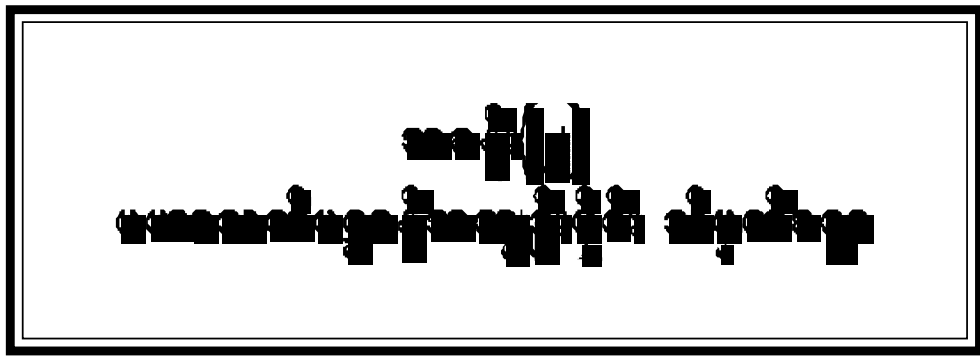
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာတွေဟာ ဒီ
မဟာသတိပဋ္ဌာန်နဲ့ ကင်းပြီး အားထုတ်တယ်ဆိုတာ မရှိသလောက်
ဖြစ်တယ်။ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုလျှင် မဟာသတိပဋ္ဌာန်ထဲက
တခုခုကို အားထုတ်ကြတာပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီမဟာသတိပဋ္ဌာန်ဟာ
ဘယ်သူမဆိုပဲ အားထုတ်နေကြတယ်။ ဘယ်လိုသူမှ အားထုတ်နိုင်
တယ် ဆိုတာ သတ်မှတ်ချက် မရှိသလိုပဲ။

ဒီမဟာသတိပဋ္ဌာန်ကို အားထုတ်ကြရာမှာ ရလဒ်တွေ အမျိုး
မျိုးပဲ ဖြစ်ကြတယ်။ အချို့လည်း သိပ်ကောင်းသွားကြတယ်လို့ သိရ
တယ်။ တချို့ကတော့ မကောင်းသွားကြဘူး။ ရူးသလို နှမ်းသလို
ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ၂ က အနည်းအပါးပေါ့။ အများအပြားက
တော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် အသာကလေးပဲ ပြန်သွားကြတယ်။ ခြုံလိုက်တဲ့
အခါမှာတော့ သတိပဋ္ဌာန်အားထုတ်သူတွေဟာ လူအများ ဖြစ်တော့
တာပါပဲ။ မဟာသတိပဋ္ဌာန်ဒေသနာဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ လောက
မှာ ဒီလောက် တွင်ကျယ်တယ်။

ဒီသုတ္တန်က ဘာဝနာကိစ္စကို ညွှန်ပြတဲ့သုတ္တန် ဖြစ်တယ်။
အခု လေ့လာခဲ့ကြရတာမှာ ဒေသနာအတွက် ဒေသနာနှစ်ခုနဲ့၊
ဘာဝနာအတွက် ဒေသနာနှစ်ခု လေ့လာရာမှာ ဒါဟာ နောက်တခုပဲ။
အနတ္တလက္ခဏဒေသနာဟာ ပဌမ ဘာဝနာလေ့လာချက်ပေါ့။
ဒီမဟာသတိပဋ္ဌာန်ဒေသနာကို လေ့လာကြစို့။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၂)
မဟာသတိပဋ္ဌာန် အကျဉ်းပိုင်း သိမှတ်စရာ

၂။ သတိပဋ္ဌာန်ချီးမွမ်းချက်

မဟာသတိပဋ္ဌာန်ဒေသနာမှာ အပိုင်းကြီး နှစ်ပိုင်းရှိတယ်။
ပဌမပိုင်းဖြစ်တဲ့ အကျဉ်းပိုင်းမှာ အချက်သုံးချက်ရှိတယ်။
အကျဉ်းပိုင်းဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ
ဖြစ်တယ်။ ဒီအပိုင်းထဲမှာပဲ အချက်သုံးချက်က ရှိတာပဲ။

- (၁) ပဌမအချက်က သတိပဋ္ဌာန်ပွားရခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူး
ပြဆိုချက် ဖြစ်တယ်။ သတိပဋ္ဌာန် ချီးမွမ်းခန်းပေါ့။
 - (၂) ဒုတိယအချက်ကတော့ သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ သရုပ်ထုတ်ပြ
ချက်တွေပဲ။
 - (၃) တတိယအချက်ကတော့ သတိပဋ္ဌာန်ပွားပုံနည်း ပြဆို
ချက်ပဲ။
- ပဌမပိုင်းမှာ ဒီသုံးချက်ပဲ။

သတိပဋ္ဌာန်ချီးမွမ်းချက်မှာ သတိပဋ္ဌာန်ပွားလျင် ရမယ့်အကျိုး
တွေ ပြတာပဲ။ အကျိုးတွေက ...

- (၁) သောက၊ပရိဒေဝလို့ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းတွေ
က လွန်မြောက်တာတွေဖြစ်မယ်။
- (၂) ဒုက္ခ၊ဒေါမနဿလို့ဆိုတဲ့ ဆင်းရဲ၊ စိတ်ပျက်တာတွေ
ချုပ်ပျောက်ကုန်မယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သတိပဋ္ဌာန်ချီးမွမ်းချက်

၄၈၃

- (၃) ဉာဏ်တော် အမှန်အကန်အသိတွေ ရရှိလည်း ဖြစ်မယ်။
- (၄) နိဗ္ဗာန်လိုဆိုတဲ့ တဏှာကင်းမှုကို မျက်မှောက်ပြုဖို့လည်း ဖြစ်မယ်လို့ ဘုရားကဟောပြောတယ်။

ဒီအကျိုးပြုစကားတွေနဲ့စပ်ပြီး၊ သိပ်ကြီး ပြောဆိုရှင်းလင်း စရာ မရှိတော့။ သတိပဋ္ဌာန်ဟာ စိုးရိမ်၊ ပူဆွေးတွေက လွန်မယ်။ ဆင်းရဲ၊ စိတ်ပျက်တွေ ပျောက်မယ်။ အသိဉာဏ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ရမယ်လို့ အာမခံစကား ပြောတာတွေပဲ။ ဒါတွေလိုအပ်နေသူတွေဟာ သတိပဋ္ဌာန်ကို ကျင့်ကြံ ကြဖို့ပေါ့။

၃။ သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ သရုပ်

- ဒုတိယအချက်မှာ ဘုရားက သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့သရုပ်ကို ပြတယ်။ သတိပဋ္ဌာန်ဟာလေးပါးရှိတယ်။
- (၁) ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်။
 - (၂) ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်။
 - (၃) စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်နဲ့
 - (၄) ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်တို့ပဲ။

ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်မှာ ကာယဆိုတာ ကိုယ်ကာယ ရုပ်တွေမှာ အစဉ်လိုက်ရှုကြည့်၊ သတိထားမှုပေါ့။

ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ကတော့ ခံစားမှု(ဝေဒနာ)တွေမှာ လိုက်ကြည့်ပြီး သတိထားမှု ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၄၈၄

စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်က စိတ်ကူးအမျိုးမျိုးမှာ လိုက်ကြည့် သတိထားမှုပဲ။

ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်က သဘောဓမ္မတွေမှာ လိုက်ကြည့် သတိထားမှုပဲ။

၄။ သတိပဋ္ဌာန်ပွားပုံပွားနည်း

ပဌမပိုင်းရဲ့ တတိယအချက်ကတော့ သတိပဋ္ဌာန်ပွားပုံပွားနည်းပဲ။ သတိပဋ္ဌာန်ဆိုတာ သတိဦးစီးထားတာရဲ့ နာမည်ပါ။ သတိထားတယ်လို့ပဲ။ အရပ်စကားနဲ့ နားလည်ကြပါစို့။ သတိထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုထားတာလဲဆိုတာရဲ့ အဖြေပဲ။

သတိပဋ္ဌာန်မှာ ဒီအချက်ဟာ အရေးကြီးတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်ချဉ်းကပ်သူတွေ ဒီအချက်ကို ကျော်သွားကြတာ အတော်များတယ်။ အားလုံးလိုလိုလောက်ပဲ။ သတိထားပုံထားနည်း မမှန်တော့လျှင် သတိပဋ္ဌာန်ပွားရကျိုး ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ သတိပဋ္ဌာန်ကိုလည်း မှန်အောင် မပွားတတ်ဘူးပေါ့။ သတိထားပေမယ့် တလွဲသတိထားလျှင် သတိထားရာမရောက် ဖြစ်မှာဖြစ်ပြီး သတိထားလို့ရမယ့် အကျိုးဆိုတာလည်း ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီတော့ သတိထားပုံထားနည်းဟာ အရေးကြီးလှတယ်။ သတိထားဆိုတဲ့စကားမှာ ဘာကို သတိထားရမှာလဲ? မေးရမယ်။

ဒါကို ဘုရားက ဟောပြောတယ် ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သတိပဋ္ဌာန်ပွားပုံပွားနည်း

၄၈၅

‘ကာယေ ကာယာနုပဿီ ဝိဟရတိ၊ အာတာပီ သမ္မဇာနော
သတိမာ ဝိနေယျလောကေ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿ’လို့ပဲ။

မြန်မာလိုက...

ကိုယ်ကို ကိုယ်အလိုက်ကြည့်ပြီး လူ့ဆီက အဘိဇ္ဈာ၊ ဒေါ
မနဿကို သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာနဲ့ ဖျောက်နေတယ်လို့ ဖြစ်တယ်။

ကိုယ်ကို ကိုယ်အလိုက်ကြည့်မယ်။

လူမှာဖြစ်တဲ့ အဘိဇ္ဈာ၊ ဒေါမနဿကို သတိ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ
တွေနဲ့ ဖျောက်ပြီးနေမယ်။

ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်မှာ အချက်နှစ်ချက် လုပ်ရ
တယ်။

-တချက်က ကိုယ်ကို ရှုတယ်။

-နောက်တချက်က အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿကို သတိ၊ဝီရိယ၊
ပညာနဲ့ ဖျောက်တယ်။

အဲဒီနှစ်ခုနဲ့နေတာဟာ ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်နဲ့ နေ
တာပေါ့။

ကာယာနုပဿနာက ကိုယ်ကိုကိုယ်အလိုက် ရှုကြည့်တာပဲ။

သတိပဋ္ဌာန်က လူ့ဆီက အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿတွေကို သတိ၊
ဝီရိယ၊ပညာနဲ့ ဖျောက်တာပဲ။ ဒီတော့ သတိထားတယ်ဆိုတာ...

အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿကိုဖျောက်တဲ့ သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာပဲ။

ပွားနေတာရဲ့နာမည် ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၄၈၆

ကာယာနုပဿနာက ကိုယ်မှာ ကိုယ့်အလိုက်ရှုကြည့်ပြီး၊
အဲဒီကိုယ်မှာပါတဲ့ အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿကို ဖျောက်ဖို့ သတိ၊ဝီရိယ၊
ပညာတွေထားပြီး နေတာပေါ့။

ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်မှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ဝေဒနာနုပဿ
နာ အရ ဝေဒနာမှာ ဝေဒနာအလိုက် ရှုကြည့်ပြီး၊ အဲဒီမှာဖြစ်တဲ့
အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿကိုဖျောက်ဖို့ သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာနဲ့ နေတာဟာ
ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ပွားတာပါပဲ။

စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ပွားတယ်ဆိုတာလည်း စိတ်မှာ
စိတ်အလိုက် ရှုကြည့်ပြီး၊ အဲဒီမှာ အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿကို ဖျောက်ဖို့
သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာနဲ့ နေတာပေါ့။

ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ဆိုလျှင် ဓမ္မတွေကို ဓမ္မအလိုက်
ရှုကြည့်ပြီး အဲဒီမှာ အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿကို ဖျောက်ဖို့ သတိ၊ဝီရိယ၊
ပညာတွေနဲ့ နေတာပါပဲ။

၅။ အဘိဇ္ဈာ၊ ဒေါမနဿ အရကောက်

ဒီမှာ အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿရဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ပြောရ
မယ်။ အဘိဇ္ဈာဆိုတဲ့စကားဟာ စိတ်ဆာလောင်မှုလို့ အတိုပြောလျှင်
ရမှာပဲ။ ဒေါမနဿဆိုတာ ဗျာပါဒဆိုတာနဲ့ အတူထားပြီး စိတ်ဆိုးတာ၊
စိတ်ပျက်တာလို့ ပြောရမှာ ဖြစ်တယ်။ အဘိဇ္ဈာ၊ ဒေါမနဿဆိုတာ
စိတ်ဆာတာ၊ စိတ်ဆိုးတာရဲ့ အမည်ပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အဘိဇ္ဈာ(စိတ်ဆာတယ်)ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ?

တဘက်သူနဲ့၊ တဘက်သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ အာရုံငါးပါး၊ ကာမဂုဏ် တရားတွေကို ကိုယ်ကပိုင်ရဖူးတဲ့အတိုင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုင်ရလျင်ကောင်း မှာပဲ ထင်ဖူးတဲ့အတိုင်း ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်များ ဖြစ်တာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒေါမနဿဆိုတာကလည်း တဘက်သူနဲ့၊ တဘက်သူပိုင်ဆိုင် တဲ့ အာရုံငါးပါး၊ ကာမဂုဏ်တရားတွေကို ဖျက်ဆီးဖူးတဲ့အတိုင်း၊ ဒါမှ မဟုတ် ဖျက်ဆီးတာကို မြင်ဖူးပြီး မကောင်းထင်ထားဖူးတဲ့အတိုင်း ဖျက်စိတ်များဖြစ်တာတွေ ဖြစ်တယ်။ သည်တော့ အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿဆိုတာ စိတ်ဆာနဲ့စိတ်ဆိုးတွေရဲ့ နာမည်တွေပဲ။

ဒီတော့ သတိပဋ္ဌာန်လုပ်တယ်ဆိုတာ သတိရှေ့ထားတာကို ဆိုတာပဲ။ သတိရှေ့ထားတယ်ဆိုတာ သတိဦးစီးတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ် တာပဲ။ သတိဦးစီးတယ်ဆိုတော့ အဖွဲ့ဝင်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ မေးစရာရှိတယ်။

ဝီရိယနဲ့ပညာတွေဟာ သတိနောက်က အဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြစ် တယ်။ သတိရှေ့ထားတယ်ဆိုလို့ သတိချည်း မဟုတ်ဘူး။ သတိက ရှေ့ဆောင်လိုက်ကာမျှပဲ ဖြစ်တယ်။ သတိရှေ့ဆောင်ထားတဲ့ ဝီရိယ၊ ပညာတွေက ဘာတွေလုပ်ကြမှာလဲ။

ဖျောက်ဖျက်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။

ဘာတွေကို ဖျောက်ဖျက်ကြမှာလဲ?

အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုး၊စိတ်ဆာတွေကို ဖျောက် ဖျက်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿက ဘယ်မှာဖြစ်တဲ့

ဓမ္မ

၄၈၈

အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿတွေလဲ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ(လောက)မှာဖြစ်တဲ့
အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿတွေ ဖြစ်တယ်။

၆။ လောက အရကောက်

ဒီနေရာမှာ လောကဆိုတဲ့ စကားလုံးကို နည်းနည်းရှင်းမယ်။
လောကဆိုတာဟာ လုဇ္ဈတီတိ ပလုဇ္ဈတီတိ လောကောလို့
ပါဠိဝိဂ္ဂဟ လုပ်တယ်။ အဖြစ်၊အပျက်တွေနဲ့ ဖြစ်၊ပျက်တတ်တဲ့ဟာပေါ့။
ဒီတော့ အဲဒါဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပါပဲ။

ဒါကြောင့် လောကကို ဘာသာပြန်လျင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့
ပြန်မှ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီ လောကလို့ဆိုတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာက ဘယ်မှာ
ဖြစ်တာလဲ?

ကာယ၊ဝေဒနာ၊စိတ္တ၊ဓမ္မ၊ ဒီလေးဝထဲက တဝဝမှာ ဖြစ်
တာပေါ့။

-ကာယလောက၊

-ဝေဒနာလောက၊

-စိတ်လောက၊

-ဓမ္မလောက ပေါ့။

ကိုယ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို - ကာယလောက။

ခံစားမှုဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို - ဝေဒနာလောက။

စိတ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို - စိတ်လောက။

သဘောတရားဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို - ဓမ္မလောက ဆိုရတာ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဖြစ်တယ်။

ကာယလောကဆိုတဲ့ ကိုယ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ? မြေကြည့်ကြဦးစို့။

ကိုယ်ဆိုတာတွေကတော့ ကိုယ်အစိတ်အပိုင်းနဲ့ အဲဒီ ကိုယ်အစိတ်အပိုင်း လှုပ်ရှား၊ဖြစ်ပွားမှုအထွေထွေတွေပဲ။

ကိုယ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ဆိုတာက ဘာလဲ? ကိုယ်က နှစ်မျိုးရှိတယ်။

(၁) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ကိုယ်နဲ့၊

(၂) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ပေါ့။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ကိုယ်ဆိုတာက ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမဟုတ်တဲ့ ကိုယ်ကို ကန့်ကွက်တာပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ကိုယ်က ဘယ်လိုလဲ?

ဒါရဲ့အဖြေအဖြစ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြန်ညွှန်းရမယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဝင်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တွေ အများအပြား ရှိတယ်။ အဲဒီကိုယ်တွေဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ကိုယ်တွေပဲ။

အဝိဇ္ဇာ၊တဏှာ အရင်းမူလရှိကြတဲ့ ကိုယ်၊နှုတ်၊နှလုံး တုံ့ပြန်မှုတွေ ရှိတယ်။အဲဒီ တုံ့ပြန်လွန်ကျူးမှုတွေလည်း အကျိုးအဖြစ် ရပ်တွေ၊ သဠာယတနတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါတွေဟာ ကာယလောကလို့ ပြောရတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာထိုက်တဲ့ ကိုယ်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာထိုက်တဲ့ ကိုယ်အမျိုးမျိုးအစားစားကိုတော့ ဒီဒေသနာရဲ့ နောက်ပိုင်းဖြစ်တဲ့ အကျယ်နိဒ္ဒေသပိုင်းမှာ ပြထားတာတွေ တွေ့ရသိရမှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ပြထားချက်တွေဟာ ကာယလောကအထွေထွေပဲပေါ့။

ဝေဒနာလောက၊ စိတ္တလောက၊ဓမ္မလောကတို့မှာလည်း ရုပ်လောက(ကာယလောက)အတိုင်းပဲ သိကြရလိမ့်မယ်။ ဝေဒနာစိတ်၊ ဓမ္မတွေ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဖြစ်ပုံလည်း ကာယအတိုင်းပဲ နည်းမှီပြီး သိရမှာပဲ။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်ပတ်တဲ့အခါမှာ ပါဝင်တဲ့ ဝေဒနာတွေ၊ စိတ်တွေ၊ သဘောဓမ္မတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာထိုက်တာတွေ ဖြစ်တယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဝင် သဘောဓမ္မတွေဆိုတာ နည်းနည်း မရှင်းစရာ ရှိမလားပဲ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်ပတ်မှုမှာ အဝိဇ္ဇာ၊တဏှာ အရင်းမူလဖြစ်ပြီး၊ ရူပ၊အရူပဘာဝနာတွေဖြစ်တဲ့ သမထ၊ဝိပဿနာတွေ လုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ သဘောဓမ္မတွေက အများအပြား ပါပြီပေါ့။ အဲဒီ သင်္ခါရရဲ့ အကျိုးဝိပါက်တွေမှာလည်း သဘောဓမ္မတွေနဲ့ စပ်တာတွေ အများအပြား ပါဝင်ပြီပေါ့။ ဒါပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဝင် သဘောဓမ္မတွေပဲပေါ့။ အဲဒီ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လည်ရာမှာ ဖြစ်ပွားတဲ့ သဘောဓမ္မတွေဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာထိုက်တဲ့ဓမ္မ(ဓမ္မလောက)ပေါ့။

ဆိုလိုတာက ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လောက အရကောကံ

၄၉၁

ကာယမှာ ကာယအလိုက်ရှိပြီး၊ ကာယလောကမှာ အဘိဇ္ဈာ၊
ဒေါမနဿကို သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာနဲ့ ဖျောက်ဖျက်ပြီး နေတယ်။

ဝေဒနာမှာ ဝေဒနာအလိုက်ရှိပြီး၊ ဝေဒနာလောကက အဘိ
ဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿကိုဖျောက်ဖို့ သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာနဲ့ နေတယ်။

စိတ်မှာ စိတ်အလိုက်ရှိပြီး၊ စိတ်လောကက အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမန
ဿကို ဖျောက်ဖို့ သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာနဲ့ နေတယ်။

ဓမ္မမှာ ဓမ္မအလိုက်ရှိပြီး၊ ဓမ္မလောကက အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿ
ကို ဖျောက်ဖို့ သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာနဲ့ နေတယ်။

ဒါဟာ သတိပဋ္ဌာန်လေးချက် ပွားပုံတွေပဲ။

ဒီပွားပုံမှာ အရှုခံ ကာယ၊ဝေဒနာ၊စိတ္တ၊ဓမ္မတွေကိုလည်း
ဘာတွေဆိုတာ သိပေးတယ်။ ရှုပုံအဖြစ် အဲဒီအရှုခံတွေမှာရှိတဲ့
အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿကိုဖျောက်ဖို့ သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာတွေထားပြီး
နေထိုင်တယ်လို့ ပြတယ်။

အဲဒီ လောကတွေမှာ ပါဝင်နေတဲ့ အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿကို...

(၁) သတိနဲ့ သိအောင်လုပ်မယ်။

(၂) ဝီရိယနဲ့ ဖယ်ရှားမယ်။

(၃) ပညာနဲ့ မရှိနေတာကို လက်ခံတတ်အောင် ဆင်ခြင်မယ်။

ဒါတွေဟာ သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာတွေ အလုပ်လုပ်ပုံပေါ့။

သတိဟာ ဒီလောကတွေဖြစ်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေမှာ
အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿတွေ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြစ်သလဲလို့စောင့်ကြည့်
လေ့လာနေတယ်။လေ့လာလို့ တွေ့သိရတာတွေကို ဝီရိယက ပျောက်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပျက်အောင် လုံ့လထုတ်တယ်။

ပျောက်ပျက်သွားပေမယ့် မရှိတာဘဲ ဖြစ်တယ်။ အာလယ
မကင်းဘူး။ ဒါကို ပညာက ဝေဖန်စိစစ် စိတ်ဖြာပြီး ဒီ အဘိဇ္ဈာနဲ့
ဒေါမနဿကို နေရာပြန်မယူနိုင်အောင် လုပ်တယ်။

ဒီမှာ...

သတိဟာ ကင်းနဲ့တူတယ်။

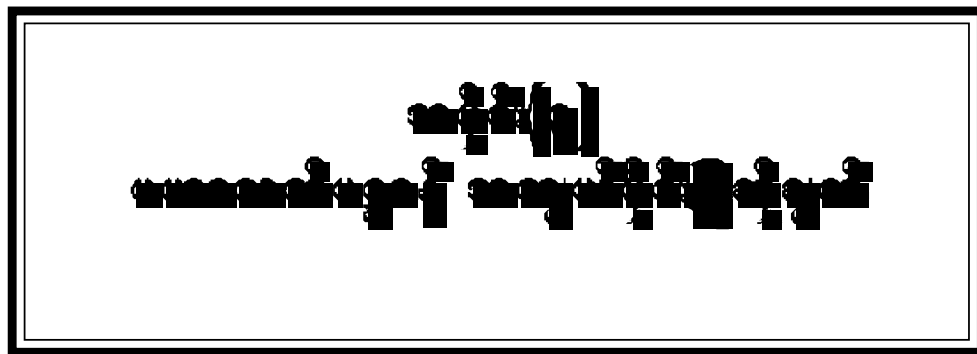
ဝီရိယက ပင်ရင်းတပ်နဲ့တူတယ်။

ပညာက တပ်မှူးနဲ့တူတယ်။

သူတို့တတွေဟာ အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿလိုဆိုတဲ့ ရန်သူတွေ
ကို တိုက်ခိုက်ကြတာပဲ။ ဒီလိုတိုက်ခိုက်ရာမှာ သတိကို ရှေ့ထားပြီး
တိုက်ခိုက်တာဖြစ်လို့ ဒီတိုက်ပွဲကို သတိပဋ္ဌာန်လို့ ခေါ်တာ ဖြစ်တယ်။

မဟာသတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ အကျဉ်းပိုင်း သိစရာ ပြဆိုချက်ဟာ ဒီ
လောက်ဆိုလျင် လုံ့လောက်ပြီပေါ့။ အကျယ်ပိုင်းကို လေ့လာကြရ
အောင်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၃)
မဟာသတိပဋ္ဌာန် အကျယ်ပိုင်း ပြဆိုချက်

၇။ သတိပဋ္ဌာန်အဆစ်များ

မဟာသတိပဋ္ဌာန် အကျယ်ပိုင်းမှာ သတိပဋ္ဌာန်လေးမျိုးအနက်
က တမျိုးတမျိုးမှာ အဆစ်တွေ ရှိတယ်။

(မှတ်ချက်။ ဒါတွေဟာ အားလုံး ဘုရားဟောချည်းဖြစ်ဖို့
မရှိဘူး။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမဟုတ်တာတွေ ပါနေတာကြောင့်ပဲ။)

ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်မှာ ၁၄မျိုး ပြတယ်။

ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်မှာ ၉မျိုး ပြတယ်။

စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်မှာ ၁၆မျိုး ပြတယ်။

ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်မှာ ၅မျိုး ပြတယ်။

ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ၁၄မျိုးက ...

- အဿာသ ပဿာသ၊
- ဣရိယာပထ၊
- အက္ခေအဆန့်၊
- အပူအအေး၊
- သုံးဆယ့်နှစ်ကောဠာသ၊
- သိဝထိက (၉)ပါး၊
- ပေါင်း၁၄ပါး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သတိပဋ္ဌာန်အဆစ်များ

၄၉၅

ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ၉မျိုးက ...

-သုခ၊

-ဒုက္ခ၊

-အဒုက္ခမသုခ၊

-သာမိသသုခ၊

-နိရာမိသသုခ၊

-သာမိသ ဒုက္ခ၊

-နိရာမိသ ဒုက္ခ၊

-သာမိသ အဒုက္ခမသုခ၊

-နိရာမိသ အဒုက္ခမသုခ ဝေဒနာတွေပဲ။

စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ၁၆မျိုးက ...

-သရာဂ၊

-ဝီတရာဂ၊

-သဒေါသ၊

-ဝီတဒေါသ၊

-သမောဟ၊

-ဝီတမောဟ၊

-သံခိတ္တ၊

-ဝိက္ခိတ္တ၊

-မဟဂ္ဂတ၊

-အမဟဂ္ဂတ၊

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၄၉၆

- သဉ္ဇတ္တရ၊
- အနုတ္တရ၊
- သမာဟိတ၊
- အသမာဟိတ၊
- ဝိမုတ္တ၊
- အဝိမုတ္တစိတ်တွေပဲ။

ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ၅မျိုးက...

- နိဝရဏငါးပါး၊
- ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊
- အဇ္ဈတ္တိကာယတနခြောက်ပါးနှင့်
- ဗာဟိရာယတနခြောက်ပါး၊
- သစ္စာလေးပါးတို့ပဲ။

သတိပဋ္ဌာန်မှာ အကျဉ်းက ကာယ၊ဝေဒနာ၊စိတ္တ၊ဓမ္မ။ ဒီလေးပါးပဲ။အကျယ်မှာကျတော့ ကာယကို ၁၄မျိုး၊ ဝေဒနာကို ၉မျိုး၊ စိတ္တကို ၁၆မျိုး၊ ဓမ္မကို ၅မျိုးပြတာ တွေ့ခဲ့ကြရတယ်။

ကာယ ၁၄မျိုးအနက်က အဿာသ ပဿာသကာယဆိုတာ ထွက်လေဝင်လေပဲ။ အိပ်၊ထိုင်၊ရပ်၊သွား လှုပ်ရှားမှုတွေလည်း ကိုယ်ပဲ။ အကွေးအဆန့်တွေလည်း ကိုယ်ပဲ။ အပူအအေးတွေလည်း ကိုယ်ပဲ။ ဆံပင်၊အမွေးစတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ သိတာကလည်း ကိုယ်ပဲ။ ကိုယ်ဆိုတာ ဒီလောက်သိရလျှင် အရကောက်နိုင်စရာ ဖြစ်ပြီပေါ့။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ ပင်မအလုပ်ဟာ စိတ်မပြန့်ဘို့အဓိကလား

၄၉၇

ဝေဒနာ ငြိမ်းက ချမ်းသာခံစားမှု၊ ဆင်းရဲခံစားမှု၊ ချမ်းသာ
မဟုတ်ဆင်းရဲမဟုတ် ခံစားမှု၊ အာမိသတခုရှိတဲ့ ချမ်းသာခံစားမှု၊
ဆင်းရဲခံစားမှု၊ ချမ်းသာမဟုတ်-ဆင်းရဲမဟုတ် ခံစားမှု၊ အာမိသမရှိတဲ့
ချမ်းသာခံစားမှု၊ဆင်းရဲခံစားမှု၊ချမ်းသာမဟုတ်-ဆင်းရဲမဟုတ် ခံစားမှု
တွေ။ ဒါတွေဟာ ဝေဒနာတွေပေါ့။

စိတ် ၁၆မျိုးက ရာဂရှိတဲ့စိတ်၊ ရာဂမရှိတဲ့စိတ်၊ ဒေါသရှိ-
မရှိ၊ မောဟရှိ-မရှိ၊ ကျုံ့စိတ်၊ ပျံ့စိတ်၊ အမြတ်စိတ်၊ မမြတ်စိတ်၊
လောကုတ္တရစိတ်၊ လောကီစိတ်၊ တည်ကြည်စိတ်၊ မတည်ကြည်စိတ်၊
လွတ်မြောက်စိတ်၊ မလွတ်မြောက်စိတ် ဆိုတာတွေပဲ။

ဓမ္မ ၅မျိုးက နီဝရဏတွေ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ၊ အဇ္ဈတ္တိကာ
ယတနတွေ၊ ဗာဟိရာယတနတွေ၊ အရိယသစ္စာတရားတွေပဲ။

၈။ သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ ပင်မအလုပ်ဟာ စိတ်မပြန့်ဘို့အဓိကလား

လက်ရှိ မဟာသတိပဋ္ဌာနဒေသနာ အကျယ်ပြ နိဒ္ဒေသပိုင်းမှာ
သတိပဋ္ဌာန်လုပ်ရမယ့်နေရာ လေးခုကို အကျယ်တွေ၊ ဒီလောက်အထိ
ပြထားတာ တွေ့ရတယ်။ ပြထားတဲ့အတိုင်း ဘုရားဟော-မဟောက
တော့ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး။ စစ်ဆေးပြီးတော့ပဲ သိရမယ်။

ဘာနဲ့စစ်ဆေးမလဲ? မေးလျင်တော့...

ဘုရားဟောတဲ့နေရာက အချက်တွေ ညီ-မညီ စစ်ဆေးရ
မှာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလိုပြောရတာက သတိပဋ္ဌာန်နဲ့စပ်ပြီး အယူအကောက်တွေ လွဲခဲ့ကြတာတွေ အတော်များတာကြောင့်ပဲ။ သည်လွဲချက်တွေကလည်း သက်တမ်းရှည်လျားခဲ့တာ တွေ့ရတယ်။ ဒီလွဲချက်တွေမှာ သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ ပင်မအလုပ်ကို စိတ်မပြန်ဘို့ လုပ်ထားခံရတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ အလုပ်ဟာ စိတ်ကို အရှုခံအာရုံဖြစ်တဲ့ ကာယ၊ ဝေဒနာ၊စိတ္တ၊ဓမ္မ အဝဝနဲ့ ချည်နှောင်ထားဖို့လို့ ဖြစ်နေတယ်။ စိတ် ကလေး ဘယ်မှမပြေးဘဲ အဲဒီအရှုခံအာရုံကလေးမှာ ဝပ်နေလျင် သတိပဋ္ဌာန်အလုပ် အောင်မြင်တယ်လို့ မှတ်ယူနေကြတဲ့အထိပဲ။ သတိ ပဋ္ဌာန်ရဲ့ အရှုခံလေးမျိုးဟာ စိတ်ရဲ့ချည်တိုင်လောက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ အခြားအဓိပ္ပါယ် အထူးမရှိဘူးလို့အထိ သတ်မှတ်ထားကြတယ်။

မြန်မာပြည်က သတိပဋ္ဌာန်အလုပ် သင်ကြားပြသကြတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေဆီက သူတို့ကိုမေးလာတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဖြေသံ တွေ အများအပြား ကြားဖူးတယ်။ အမေးက

‘ထွက်လေဝင်လေကို ဘာဖြစ်လို့ ရှုရတာလဲဘုရား?’ လို့ ဖြစ် တယ်။ အဖြေက ...

‘ထွက်လို့ ထွက်တာရှုရတာပေါ့။ ဝင်လို့ ဝင်တာရှုရတာပေါ့ ကွာ’ လို့ပဲ။

ပိန်တယ်၊ဖောင်းတယ်ဆိုတာနဲ့ စပ်လို့လည်း ဒီလိုပဲဖြေတယ် လို့ သိရတယ်။ ပိန်လို့ ပိန်တာရှုရတယ်။ ဖောင်းလို့ ဖောင်းတာရှုရတယ် လို့ပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ ပင်မအလုပ်ဟာ စိတ်မပြန့်ဘို့အဓိကလား

၄၉၉

ဒီတော့ ပိန်တာ၊ဖောင်းတာ၊ ထွက်တာ၊ဝင်တာ ရှုတာမှာ အဓိပ္ပါယ်အထူး ဘာမှမရှိဘူး။ အဲဒါတွေမှာ စိတ်တည်နေဖို့ပဲ ရှိတယ် ဆိုတာ ပြောဆိုရာ ရောက်တယ်။ တကယ်လည်း သည်လိုဖြေသူတွေ မှာ ဒီအမြင်ပဲ ရှိနေတယ်။

ဒီသူတွေရဲ့ အဖြေတွေဟာ ထမင်းစားနေသူ တယောက် ကို ဘာကြောင့် ထမင်းစားတာလဲ။ လမ်းသွားနေသူ တယောက်ကို ဘာကြောင့်လမ်းသွားတာလဲ အမေးခံရတဲ့အခါမှာ ထမင်းရှိလို့ စားတာ ပဲ။ လမ်းရှိလို့ သွားတာပဲလို့ ဖြေတာမျိုးနဲ့ တထပ်တည်း တူတယ်။

စားရခြင်းအကြောင်းဟာ စားစရာထမင်းရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဆာတာလား၊ အဆာပျောက်အောင်လား၊ မဆာအောင်လား၊ အားရှိ အောင်လား၊ ကျန်းမာအောင်လား၊ အပျော်လား၊ ဇိမ်ခံလား၊ ကောင်း အောင်လား ... ဒါတွေတခုခုပဲ ဖြစ်မယ်။ သွားရခြင်းအကြောင်းဟာ လည်း သွားစရာလမ်းရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်စရာ လုပ်ဖို့လား၊ တွေ့စရာ တွေ့ဖို့လား ... ဒါတွေ အမျိုးမျိုးဖြစ်မယ်။

ဒီတော့ ထမင်းရှိလို့ စားတယ်၊ လမ်းရှိလို့ သွားတယ်ဆိုတာ မျိုးဟာ အချိုးမကျတဲ့ ဖြေကြားချက်ပဲ။ ဒီအဖြေမျိုးဟာ အချိုးမကျတာ သူတို့လည်း သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်လျက်နဲ့ ဒီလိုဖြေကြတာဟာ တခြားအဖြေမရှိလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် တခြား အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိ တခုခု ပြစရာမရှိလို့ဘဲ ဖြစ်တယ်။ ပြစရာကလည်း မရှိနိုင်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီအရှင်ခံတွေဟာ စိတ်ရဲ့ချည်တိုင်လောက်ပဲ တန်ဖိုးထားတယ်
မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို စိတ်မပြေးရုံ ချည်နှောင်တာလောက်ပဲ
တကယ်သုံးကြတာလည်း ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အဓိပ္ပါယ်
ကလည်း ပြောလောက်ပြလောက်မရှိ ဖြစ်တော့တာပေါ့။

ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဟာ သတိပဋ္ဌာန်နဲ့စပ်ပြီး ဒီလိုတွေ
ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်တုန်းက စခဲ့တယ်ဆိုတာ သိဖို့
ဆိုလျင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ လိုက်ရဖို့ရှိတယ်။ ဒီလောက်အထိ သတိပဋ္ဌာန်
အနေဟာ အဖြစ်ခံရနေတယ်ဆိုလျင် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးရဲ့ ကာယ
သရုပ်၊ ဝေဒနာသရုပ်၊ စိတ္တသရုပ်၊ ဓမ္မသရုပ် ထုတ်ချက်တွေဟာ
ဘယ်လိုရှိမယ် ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။

အာဂုံဆောင်တဲ့ခေတ်က စခဲ့တယ်ဆိုလျင် အာဂုံကို စာပေ
တင်တဲ့အခါမှာ အာဂုံထဲကအမှားတွေအတိုင်း အတင်ခံရမှာ အသေ
အချာပဲ။ ဒီတော့ ဒါတွေကို စစ်ပြီးလက်ခံရမယ်။

၉။ သတိပဋ္ဌာန်မှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာက အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါမနဿကို ခွဲဖို့က အဓိက

အဲဒါတွေ ထားပါတော့။ သတိပဋ္ဌာန်တွေ လုပ်ရတာဟာ
စိတ်ကို အရှင်အာရုံတခုတည်းမှာ တည်နေဖို့ လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် အရှင်အာရုံရှိလို့ ရှုရတာ မဟုတ်ဘူး။ အရှင်အာရုံကို
ရှုရတာဟာ အရှင်အာရုံတွေက ငါ-ငါ့ဟာ-ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)၊ ဘာမှ

မဟုတ်တဲ့အရာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ ငါ-ငါ့ဟာ-ငါ့ကိုယ်(အတ္တ) ဘာမှမဟုတ်ကြတာတွေကို ငါ-ငါ့ဟာနဲ့ ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)လို့ သိမ်းပိုက်မိပြီး၊ ဒုက္ခလှလှ ရောက်နေကြရတယ်။ ဒီလို ဒုက္ခခပ်သိမ်းက ငြိမ်းဖို့လိုတယ်။

ဒီလို လိုအပ်တာတွေဖြစ်ဖို့အတွက် ငါ-ငါ့ဟာနဲ့ ငါ့ကိုယ် (အတ္တ) မဟုတ်ကြတဲ့ ကိုယ်ကာယ၊ခံစားမှုဝေဒနာ၊တွေးဆမှုစိတ်နဲ့ သဘောသဘာဝဓမ္မတွေမှာ လာပြီး ကိုယ်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်လိုလိုဖြစ်နေတာတွေဟာ ကိုယ်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အတ္တလည်းမဟုတ်ဘူး ဆိုတာတွေ ပီပီပြင်ပြင် ကြည်ကြည် စင်စင် သိသွားအောင် ငါ-ငါ့ဟာနဲ့ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)မဟုတ်တဲ့ ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊စိတ္တ၊ဓမ္မတွေကို စွဲနေတဲ့ အဘိဇ္ဈာနဒေါမနဿတွေကို ပျောက်အောင်ပျောက်ဖို့ သတိ၊ဝီရိယ၊ပညာတွေ ရှေ့ထားနိုင်အောင် ရှုကြည့်တာတွေ ဖြစ်တယ်။

သတိပဋ္ဌာန် ပွားတာဟာ အပပယောဂ အပူးဝင်ခံနေရတဲ့ ဝေဒနာရှင်ကို အပပယောဂဟာ လူနာကို နှိပ်စက်တယ်၊ မချမ်းမသာတွေ ဖြစ်စေတယ်။ ဒီတော့ ဒီ အပပယောဂတွေကို ကွာသွားအောင် လုပ်ဖို့လိုတယ်။ လိုအပ်ချက်တွေပြည့်အောင် ဆရာ့ဆီက မန္တန်သင်ယူပြီး၊ ရွတ်ဖတ်တယ်။ ဒီမန္တန်ဟာ အပပယောဂကို ငါ-မဟုတ်ဘူး၊ ငါယောင်ဆောင်နေတဲ့ ပယောဂအပဖြစ်တယ်လို့ သိစေတဲ့ မန္တန် ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေရွတ်တဲ့အခါ လူနာဟာ ပယောဂနဲ့ ငါကို ကွဲပြားလာပြီး စွဲလန်းမှုကို ပယ်ပျောက်နိုင်လာတယ်။ ပယောဂအပက လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်း သွားတယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလိုပဲ...

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ကာယ၊ဝေဒနာ၊စိတ္တ၊ဓမ္မတွေဟာ ကိုယ့်မှာ လာဖြစ်နေပေမယ့် ကိုယ်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်တွေလည်း မဟုတ်ကြဘူး။ ကိုယ့်ကို လာပူးဝင်နေတဲ့ အပပယောဂမကောင်းဆိုးဝါးတွေသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလို အပူးဝင်ခံနေရတာဟာ လူမငြိမ်းချမ်းဘူး။ ဒုက္ခတွေပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်စေတယ်။

ဒီတော့ ဒီ အပပယောဂနဲ့တူတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ကာယ၊ဝေဒနာ၊စိတ္တ၊ဓမ္မတွေ မရှိကြဖို့ လိုတယ်။ လိုအပ်ချက်ပြည့်အောင် အဲဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ကာယ၊ဝေဒနာ၊စိတ္တ၊ဓမ္မတွေကို သူတို့အရှိအတိုင်း ကြည့်ပြီး သူတို့အပေါ်စွဲလန်းတဲ့ အဘိဇ္ဈာနနဲ့ ဒေါမနဿကိုဖျောက်ဖို့ သတိရှေ့ထားတဲ့ ဝီရိယ၊ပညာ မန္တန်တွေဖြစ်နေအောင် နေထိုင်ပွားများတယ်။

ဒီတော့ အဘိဇ္ဈာ၊ဒေါနမဿတွေ ငြိမ်းပြီး၊ နောက်ထပ် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ကာယ၊ဝေဒနာ၊စိတ္တ၊ဓမ္မ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။

သတိပဋ္ဌာန် ပွားရတာဟာ တိမ်တိမ်ကလေး မဟုတ်ဘူး။
နက်နဲမှု အပြည့်ရှိတယ်။
စိတ်ကို ငြိမ်နေဖို့အလုပ်ဟာ တိမ်တိမ်ကလေးပဲ၊ နက်နဲမှု
ဘာမှ မရှိဘူး။

ရူပါရူပသမာဓိကို မဂ္ဂသမာဓိထင်ပြီး အရကောက်လွဲခဲ့ကြ

၅၀၃

၁၀။ ရူပါရူပသမာဓိကို မဂ္ဂသမာဓိထင်ပြီး အရကောက်လွဲခဲ့ကြ

ဒါဟာ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ဆရာက...

ဧကာရမ္မဏေ စိတ္တစေတသိကာနံ ဓမ္မာနံ သမာဓာနတ္ထေန
သမာဓိလို့

အာရုံတခုမှာ စိတ်၊စေတသိက်တွေ ထားတတ်လို့ သမာဓိ
ခေါ်တယ်ဆိုပြီး ဖွင့်ခဲ့တဲ့အတိုင်း လုပ်နေကြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီအဖွင့်
ဟာ အလွန်ချွတ်ချော်မှားယွင်းတဲ့အဖွင့် ဖြစ်တယ်။

ဒီအဖွင့်ဟာ ရူပါရူပသမာဓိရဲ့ အနက်အဖွင့် ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာအနေနဲ့ ရူပါရူပဘဝတွေဟာ အလွန်မကောင်းမွန်တဲ့ ဘဝတွေ
သာ ဖြစ်တယ်။ အရိယသစ္စာရဲ့ အနက်တွေကို ပျက်စေတယ်။

ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ဆရာဟာ မဂ္ဂအရိယသစ္စာမှာပါတဲ့ သမာဓိဟာ ရူပါ
ရူပသမာဓိတွေလို့ မှတ်ထင်နေခဲ့တယ်။ လွဲခြင်းကြီး လွဲတာပဲ။ အဲဒီက
လွဲလိုက်တာ အခုလို သတိပဋ္ဌာန်မှာဖွင့်တဲ့အထိ တည့်မတ်လို့မရတော့
တာ ဖြစ်တာပဲ။ သတိပဋ္ဌာန်မှာ အရှုခံအာရုံတွေကို သတိထားရတာဟာ
စိတ်က အဲဒီ အာရုံတခုတည်းပေါ်မှာ တည်နေအောင်လို့ဆိုတာ ဖြစ်လာ
တာပဲ။

စိတ်ကို အာရုံတခုမှာ တည်နေအောင်ဟောတာ ဆိုခဲ့လျှင်
အရှုခံအာရုံကို ဒီလို စိတ်ဖြာဟောပြောနေဖို့ မလိုဘူး။ အာရုံမှန်သမျှ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပဲလို့ တလုံးတည်း ပြောလိုက်ဖို့ ရှိတာပေါ့။ နွားကိုချည်တဲ့ ချည်တိုင်ကို ချည်တိုင်လို့ပဲ ပြောတယ်။ ရွှေချည်တိုင်၊ ငွေချည်တိုင်၊ သံချည်တိုင်၊ ကြေးချည်တိုင်၊ သစ်သားချည်တိုင်၊ ဝါးချည်တိုင်။ သည်လိုတွေ ခေါ်မနေဘူး။ သည်လိုတွေ ချည်တိုင်လည်း လုပ်မနေဘူး။ နွားချည်ထားလျှင် နွားမသွားဘို့ပဲ မဟုတ်လား။

အခုလည်း စိတ်ဘယ်မှမသွားဘို့ဆိုလျှင် အမျိုးမျိုးတွေပြောနေဖို့ ဘယ်လိုမလဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အာရုံဆို ပြီးရောပေါ့။ ဒါတွေကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်မှာ သတိထားတယ်ဆိုတာ အရှုခံအာရုံတခုပေါ်မှာ စိတ်တည်နေအောင် သတိထားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုထားနေလို့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ဖြစ်လာမှာ တခုတည်း ရှိတယ်။ အဲဒါဟာ အရပ်စကား နဲ့ပြောလျှင် စိတ်မကူးတတ်တာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒီလေ့ကျင့်ခန်းဟာ စိတ်မကူးတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းပဲ။ ဒီလေ့ကျင့်ခန်း အောင်မြင်လျှင် စိတ်မကူးတတ်တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ စိတ်မကူးလို့ ရရှိမယ့် ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်တွေလည်း ရမှာပေါ့။ အပြေးလေ့ကျင့်လျှင် ပြေးနိုင်တာနဲ့ ပြေးနိုင်တာကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အကျိုး၊ အပြစ်တွေ ရသလိုပဲပေါ့။ အခုန်လေ့ကျင့်လျှင် ခုန်နိုင်တာနဲ့ ခုန်နိုင်လို့ရတဲ့ အကျိုး၊ အပြစ်တွေ ရမှာပဲ။

စိတ်မကူးခြင်းရဲ့ အပြစ်များ

၅၀၅

၁၁။ စိတ်မကူးခြင်းရဲ့ အပြစ်များ

စိတ်မကူးတတ်တာဟာ ကောင်းသလား?

ဒီမေးခွန်းကို မေးရမယ်။

ဒီအမေးကို ရိုးရိုးကလေး ဖြေကြည့်ကြရမယ်။

လူဟာ လွတ်လပ်၊ ပျော်ရွှင်၊ ငြိမ်းချမ်းရဖို့ လိုတယ်။ ဒီတော့ လူဟာ လူ့အတွက် ရှောင်ရန်နဲ့ဆောင်ရန်တွေကို သိဖို့လိုတယ်။ ဒါသိဖို့ အကောင်းဆိုတာ ဘာလဲ၊ မကောင်းဆိုတာ ဘာလဲ၊ ခွဲခြားတတ်ရလိမ့် မယ်။ ဒီလို ခွဲခြားတတ်ဖို့ ဉာဏ်ပညာဆိုတာရှိမှ ဖြစ်မယ်။

ဉာဏ်ပညာ ရှိဖို့ဆိုလျှင် ...

တွေ့ပြီး၊ တွေ့ဆဲ၊ တွေ့လတ္တံ့ အာရုံတွေ။ အတွင်း၊ အပြင်၊ အဝေး၊ အနီးဖြစ်တဲ့ အာရုံတွေ။ အကြမ်း၊ အနု၊ အယုတ်၊ အမြတ်ဖြစ်တဲ့ ဒီအာရုံတွေဟာ ကျဲလွင့်ပျံ့နှံ့နေပေမဲ့ စိတ်နဲ့ စုလို့ရတယ်။ စိတ်နဲ့စုလို့ ရတာထဲက ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာမှု အမျိုးမျိုးနဲ့ လုပ်ကြည့်လို့ သိရှိတာဟာ ဉာဏ်ပညာ ဖြစ်တယ်။

တွေ့ကြုံဖူးတာတွေရော၊ မတွေ့ကြုံဖူးတာတွေရော အာရုံတွေ ရဲ့သဘောတွေကို သိဖို့ စိတ်ကူးရတယ်။ စိတ်ကူးမှ အာရုံတွေရဲ့ပုံကို ဖော်နိုင်မယ်။ အဲသည်အာရုံတွေရဲ့ ပုံတွေကို စုကြည့်ဖို့လည်း စိတ်ကူး ရတယ်။ ဒီလို စိတ်ကူးတွေ အထွေထွေလုပ်တာထဲကမှ ပညာဆိုတာ ပေါ်လာရတာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၅၀၆

ပညာရှိမှ အကောင်း၊အဆိုး သိတယ်။
ဒါမှ ရှောင်ရန်၊ဆောင်ရန် ကွဲတယ်။
ဒါမှ ရှောင်စရာရှောင်၊ ဆောင်စရာဆောင်နိုင်တယ်။
ဒါမှ အရှောင်၊အဆောင် လုပ်တယ်။
ဒါမှ လွတ်လပ်၊ငြိမ်းချမ်း၊ပျော်ရွှင်တဲ့လူအဖြစ် ရမယ်။

ဒီတော့ စိတ်ကူးဟာ လူ့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဘယ်
လောက်အရေးပါတယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်းသိဖို့ လိုတယ်။ ဒါပေမယ့်
စိတ်ကူးမှာပဲ မကောင်းတာတွေတော့ ရှိတယ်။ စိတ်ကူးတွေ သိပ်လွန်ပြီး
တကယ် မရှိတာတွေအထိ အရှိတွေ၊ အဟုတ်တွေလို့ စိတ်ကူးသွားယင်
စိတ္တဇဖြစ်တယ်လို့ ပြောရတယ်။ ဒါဆိုတော့ မကောင်းဘူး။

ဒီလို မကောင်းတာရှိတာနဲ့ စိတ်ကူးတွေအကုန်လုံးကို ဖျောက်
ပစ်တာတွေ လုပ်မယ်ဆိုလျှင် မကောင်းတာတွေထက် မကောင်းတဲ့၊
မကောင်းတာတွေ ဖြစ်မှာပဲ။ ခြေမမကောင်းခြေမ၊ လက်မမကောင်း
လက်မ ဖြတ်ရမှာကို ခြေမ၊လက်မ မကောင်းတာနဲ့ ခြေတွေလက်တွေ
အားလုံး ဖြတ်ပစ်တာလို နစ်နာမှုတွေ အကြီးအကျယ် ဖြစ်မှာပဲ။ လွတ်
မြောက်မှုဆိုတာ ရှာဖွေလို့မရတဲ့အထိ အခြေအနေ ဖြစ်သွားမယ်။

ဒါကြောင့် စိတ်ကူးရဲ့အပြစ်ကိုမြင်ပြီး စိတ်ကူးရဲ့အကျိုးတွေကို
မဆင်ခြင်ဘဲ စိတ်ကူးကို ရုပ်ပစ်ဖို့ လုပ်တာဟာ မဟာမိုက်မဲမှုဖြစ်တာ
အသေအချာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အချိန်ကို သိအောင်က စိတ်ကူးရတယ်

၅၀၇

၁၂။ အချိန်ကို သိအောင်က စိတ်ကူးရတယ်

စိတ်ရဲ့ ပင်မစွမ်းရည်သတ္တိဟာ ကူးတတ်တာပဲ ဖြစ်တယ်။
အတိတ်၊အနာဂတ်ကာလတွေဆီ လူက သွားလို့မရဘူး။ အဲဒါ
တွေကလည်း အသုံးကျတယ်။ အတိတ်ဆိုတာထဲ မသွားနိုင်တော့ဘူး
ဆိုလျင် အခု သိနေပါတယ်ဆိုတာတွေ အကုန်ပဲ အမှောင်ကျသွား
မယ်။ အမေ၊အဖေဆိုတာတွေကအစ တသက်လုံး မေ့မရမှာတွေလည်း
မေ့သွားကြမယ်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှ မဖော်နိုင်တာတွေ ဖြစ်သွားခံရမယ်။

အနာဂတ်လည်း ဒီလိုပဲ။ သူသာ မရှိတော့ဘူးဆိုလျင် လူဟာ
ငုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်သွားမယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကို အနာဂတ်နဲ့ ဖော်ကြရတာ
တွေပဲ။

ဒီတော့ အတိတ်တို့ အနာဂတ်တို့ ဆိုတာတွေဟာ ဘာမှမဟုတ်
တာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာကြီးကလည်နေလို့ နေဝင်တာ၊ထွက်တာနဲ့
အဲဒါကို စိတ်ပိုင်းထားတာတွေဟာ စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ၊ ရက်၊ လ၊
နှစ်တွေ ဖြစ်တယ်။ အချိန်ဆိုတာ နေရာနဲ့လှုပ်ရှားမှုကိုစွဲပြီး ခေါ်ဝေါ်
မှတ်သားရတဲ့ အရသာ ဖြစ်တယ်။ တကယ်အရှိ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ
မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး။

အကောင်း-အဆိုး၊ အကျိုး-အပြစ်တွေသိဖို့ အချိန်ဟာလည်း
မရှိမဖြစ်အောင်ကို အရေးကြီးတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ လူ
လွတ်လပ်၊ငြိမ်းချမ်းဖို့ရာမှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ မရှိမဖြစ်တဲ့အရာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အဲဒီအချိန်ထဲက တချို့ဖြစ်တဲ့ အတိတ်တို့ အနာဂတ်တို့ဆိုတာ စိတ်ကူးမှ သိနိုင်ကြတယ်။ စိတ်မကူးလျင် သိနိုင်တာတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ဒါတွေမသိတာဟာ အချိန်ကိုမသိတာ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါဆိုလျင် အချိန်သိဖို့ အသုံးချရတဲ့ တခုတည်းသောအရာဖြစ်တဲ့ စိတ်ကူးရဲ့ အရေးပါမှုကို သိခွင့်ရှိတယ်။

၁၃။ ဌာနကို သိအောင်လည်း စိတ်ကူးရတယ်

ပြီးတော့လည်း စိတ်ကူးဟာ လူမရောက်နိုင်တဲ့ ကာလတွေဆီ ရောက်ရသလို၊ လူမရောက်နိုင်တဲ့ ဌာနတွေဆီလည်း ရောက်လို့ရတယ်။ အတွင်း၊အပြင်၊အနီး၊အဝေး၊ ဒါတွေဟာ ဌာနရဲ့ နာမည်တွေပဲ။ လူက အတွင်းမှာရှိပေမယ့် အပြင်ကိုလည်း ရောက်နိုင်တာ စိတ်ကူးပဲ ရှိတယ်။ အပြင်မှာရှိပေမယ့် အတွင်းကို၊ အနီးမှာရှိပေမဲ့ အဝေးကို၊ အဝေးမှာရှိပေမဲ့ အနီးကို စိတ်ကူးကပဲ ရောက်ရှိနိုင်တယ်။

ဒီလို ရောက်ရှိနိုင်မှလည်း ဌာနတခုမှာ ရှိနေတဲ့အရာကို အခြားတခုမှာ ရှိနေတဲ့အရာနဲ့ တိုင်းထွာယှဉ်စပ်ကြည့်လို့ ရမှာဖြစ်တယ်။ ဒါမှ ကောင်း၊မကောင်း ... အစစတွေသိပြီး လူ့ငြိမ်းချမ်းမှု တည်ဆောက်လို့ ရမယ်။

ဌာနဟာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး။ ဌာနဆိုတာ အချိန်နဲ့ လှုပ်ရှားမှုစပ်တဲ့အခါ ဖြစ်ပွားတဲ့အရာပဲဖြစ်တယ်။ အဟုတ်အဟတ်တည်ရှိတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးလို့ မဆိုသင့်ဘူး။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

စိတ်ကူးမှသာ ပယောဂကို သိရတာ

၅၀၉

ဌာနအထွေထွေကိုစုပြီး မသိနိုင်လျှင် အရာတွေကို အဓိပ္ပါယ်
မဖော်နိုင် ဖြစ်မယ်။ ဒီဌာနတွေကို သိဖို့ကလည်း စိတ်ကူးလိုတယ်။
စိတ်ကူးမရှိလျှင် ဌာနတွေ မရှိဘူးဖြစ်သွားမယ်။

၁၄။ စိတ်ကူးမှသာ ပယောဂကို သိရတာ

ပယောဂတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ အယုတ်၊အမြတ်၊အကြမ်း၊အနု၊
ဒါတွေကို သိနိုင်တာဟာ စိတ်ကူးလို့ ဖြစ်တယ်။ စိတ်သာ မကူးတတ်
တော့ဘူးဆိုလျှင် အယုတ်ထဲရောက်နေလည်း မသိတော့ဘူး။ အမြတ်နဲ့
တိုင်းထွာနိုင်အောင် လူမရောက်တဲ့ အမြတ်ဆီကို စိတ်က မကူးလို့ပဲ။
အမြတ်ရောက်ချင်လျှင် အယုတ်ကို စိတ်ကူးမှ အမြတ်မှန်း သိတာ။
အကြမ်း၊အနုလည်း ဒီလိုပဲ။ တခုရောက်နေလျှင် တခုကို စိတ်ကူးရ
တယ်။ မကူးလျှင် ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး။ ဒီတော့ စိတ်မကူးလျှင်
အကြမ်း၊အနု ဘာမှမသိဘူး။

လူငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဒီအသိဟာ မလိုအပ်ဘူးလား။ ဒါတွေ
မသိဘဲ ငြိမ်းချမ်းနိုင်မလား။ ဒီမေးခွန်းတွေကို ရိုးရိုးကလေး ဖြေကြည့်
ရမယ်။ ဒါတွေမသိဘဲ ငြိမ်းချမ်းလို့ မရဘူး။ စိတ်မကူးလည်းဘဲ
ဒါတွေ မသိနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ စိတ်ကူးဟာ ငြိမ်းချမ်းလွတ်မြောက်မှု
အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့အရာဆိုတာ ရှင်းလင်းလှတယ်။

ဒါကြောင့် စိတ်ကူးကို ပျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတာဟာ
မဟာမိုက်မှားမှုကြီးတခုကို မသိသား ဆိုးဝါးစွာ ကျူးလွန်တာ အမှန်ပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒါတွေကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်တရား ပွားများမှုနဲ့စပ်ပြီး၊ သည်အမိုက်အမှား ကြီးရဲ့ ကာဆီးကာဆီးလုပ်နေမှု ခံနေရလျင် ဒါကို မလွန်မြောက်၊ လွန်မြောက်အောင် ရုန်းကန်ကြရလိမ့်မယ်။

ဒါ မရုန်းကန်နိုင်လျင် မဟာသတိပဋ္ဌာန်ဒေသနာကြီးဟာ လူတွေကို လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းရာဆီ ပို့မယ့်အစား လူထောင်မြူးကြီး တွေထဲ အရောက်ပို့တဲ့အရာ ဖြစ်သွားမှာ အမှန်ဖြစ်တယ်။

၁၅။ ပရမတ္ထအမြင်နဲ့ မှားဖွင့်ကြလို့ အရိယသစ္စာဒဿန ပျောက်ဆုံးရ

ဘုရားရဲ့တရားက အမှားကိုရောက်စေတယ်ဆိုတာ လူကြား လို့ မကောင်းဘူး။ မကောင်းပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်ကောက်လွဲလို့ အရိယသစ္စာဒဿနကနေ ပရမတ္ထသစ္စာဒဿန ရောက်သွားပြီဆိုလျင် တော့ မကောင်းလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။

တရားဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပဲ။

တရားဖြစ်တယ် ဆိုကာမျှနဲ့ ဘုရားတရားဖြစ်တယ်လို့ တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထား ခံရကာမျှနဲ့ အမှားကင်းစင်ရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘုရားတရားလည်း အဖွင့်လွဲလျင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မကောင်းဘဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါ ဘုရားမှားလို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဖွင့်မှားကြလို့ ဖြစ်တာပဲ။

ဘုရားက အရိယသစ္စာဒဿနကို ဖော်တယ်။

အဖွင့်ဆရာက အရိယသစ္စာမသိတော့ ပရမတ္ထသစ္စာဒဿနကို ဖွင့်ဖော်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပရမတ္ထအမြင်နဲ့ မှားဖွင့်ကြလို့ အရိယသစ္စာဒဿန ပျောက်ဆုံးရ

၅၁၁

ဒဿနချင်း မတူလျင် အဖွင့်ခံဟာ အဖွင့်ခံရဲ့အရှိအတိုင်း ပွင့်ပေါ်မရတော့ဘူးပေါ့။ ဖွင့်သူရဲ့ အရှိအတိုင်းပဲ ပွင့်ပေါ်လာရတော့ မှာပေါ့။

ပရမတ္ထသစ္စဒဿနဟာ လူ့ကမ္ဘာလောကမှာ အခြေခံ အကျဆုံးဖြစ်တဲ့ သဘာဝတ္ထကလေးတွေရဲ့ တကယ်အဟုတ်ရှိတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေ အမျိုးမျိုးစုဝေးလို့ ထွက်လာတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဖြစ်ထွန်းတည်ရှိချက်တွေဟာ တကယ်အဟုတ်အရှိတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်(ပညတ္တပေါ့)။

တကယ်အဟုတ် မရှိဘဲနဲ့ အရှိတွေအဖြစ် ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး ဖြစ်ထွန်းတည်ရှိနေတာတွေဟာ စိတ်ဆိုတဲ့မျက်လှည့်ဆရာကြီးက ဖန်ဆင်းထားလို့ ရှိယောင်ပေါက်နေတာပဲ ဖြစ်တယ်။ တကယ် ဖြစ်နေတာ တွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။

ဒါတွေဟာ တကယ်ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး ဆိုလျင် ဒါတွေ ကောင်းဖို့မကောင်းဖို့ဆိုတာတွေဟာ ဘာမှအရေးမပါတဲ့အတွက် ပစ်ထားဖို့မဟုတ်ဘူးလားမေးလျင် မဟုတ်ဘူး ဖြေလိမ့်မယ်။

ဖန်ဆင်းရပ်တွေဖြစ်ပေမယ့် အရပ်တွေက ဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ ကကြမယ်။ ဒီအခါမှာ ဆင်းရဲပူပန်မယ်။ ဘာမှ မဟုတ်ပေမယ့် မကောင်းဘူး။ ဒါဖြင့် ဒီလိုမဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းရပ်တွေ မဖန်ဆင်း ဘို့ စိတ်ကို တုပ်နှောင်ထားရမယ်။ ဒီလိုထားနိုင်လျင် စိတ်ဟာ ဘာရပ်မှ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မဖန်ဆင်းနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဘာရုပ်မှမရှိတော့ ဘယ်ဇာတ်လမ်းမှ
လည်း မပေါ်တော့ဘူး။ ဘာဒုက္ခမှလည်း မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။

ရှေးက ပုံပြင်လိုပေါ့။ ပုံပြင်က...

ရှေးအခါက ဘာလူကြီးတယောက် ဘာဓားကိုထမ်းပြီး
တော့၊ ဘာတောထဲ သွားတယ်။ ဘာပင်တွေကို တွေ့တော့ ဘာဓားနဲ့
ခုတ်လိုက်တယ်။ ဘာမှမဟုတ် ဖြစ်သွားတယ်လို့ပဲ။

ပရမတ္ထသစ္စဒဿနသမားတွေကလည်း လူတွေရဲ့စိတ်ကို မဖန်
ဆင်းနိုင်အောင်လုပ်လိုက်တာ လူရောစိတ်ရော အကုန်လုံး ဘာမှမဟုတ်
ဘူး ဖြစ်သွားတာပဲ။

ဒါကို မောက္ခ(လွတ်မြောက်မှု)လို့ ပရမတ္ထသစ္စဒဿနသမား
တွေက ယူကြတယ်။ လွတ်တာကတော့ တကယ်ပဲ။ ဘာမှမကျန်
အောင်ကို လွတ်တာ။

ဘာမှမကျန်အောင်ကိုပဲ လွတ်တာရဲ့ မကောင်းပုံကို ဘယ်လို
ပြောရမလဲ။

ကောင်း-ဆိုတာကို ပြောရတာဟာ စကားပဲ။ စကားမှာ
ကောင်း-ဆိုတာ ကြိယာပဲ။ ကြိယာဟာ စကားမှာပဲ ကောင်းသူ=
ကတ္တားရှိရတယ်။ မရှိဘဲပြောလျှင် စကားမှာတောင် စကားမဖြစ်ဘူး။
အရူး စကား၊ ကလေးစကားပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒီစကားရဲ့ အနက်ဆိုရင်း
ကတော့ ကောင်းသူမရှိဘဲ ပြောဝံ့စရာ မရှိတာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ပရမတ္ထအမြင်နဲ့ မှားဖွင့်ကြလို့ အရိယသစ္စာဒဿန ပျောက်ဆုံးရ

၅၁၃

ဒီလိုဖြစ်ပေမဲ့ ပရမတ္ထသစ္စာဒဿန ရှိသူတွေက အဲဒီ လွတ်မြောက်မှုကို သာယာကြတယ်။ တောင့်တကြတယ်။ ရလျင် ဘာအသုံးကျတယ်ဆိုတာ ဘာမှမသိဘူး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ လွတ်မြောက်မှုဟာ လွတ်မြောက်သူမရှိလျင် ဘယ်သူလွတ်မြောက်တာလဲဆိုတဲ့ အမေးကို ဘယ်လိုဖြေမလဲ။ ဒါရဲ့အဖြေ မရှိဘူး။

ပြီးတော့ ဘာကလွတ်မြောက်တာလဲ? မေးလျင် အဖြေဟာ မလွယ်ဘူး။ တစုံတခုရှိမှုက လွတ်မြောက်တာလို့ ဖြေရဖွယ်ရှိတယ်။ အဲဒီ လွတ်မြောက်မှုဆိုတာရဲ့ အသုံးဟာ ဘာမှမရှိတာ မဟုတ်လား။ တစုံတခုရှိတာက လွတ်မြောက်တာဟာ ဘာမှမရှိတာပဲ။

လွတ်မြောက်တာဟာ ဘာမှမရှိတာလား?

ဘာမှမရှိတာက လွတ်မြောက်တာဖြစ်လျင် အဲဒီ လွတ်မြောက်မှုဟာ ဘာမှမရှိတဲ့အတွက် ဘာမှမဟုတ်တာဘဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီလို အပြစ်တင်လျင် ဒီအပြစ်ကို ဒါကာကွယ်စရာ မရှိဘူး။

ဒါတွေက စကားတွေပဲ။ စကားလို နိုင်ဖို့မလိုဘူး ပြောမလား။

တကယ်ဟုတ်တာဟာ စကားလို ဟုတ်အောင် ပြောလို့ရတယ်။ စကားလိုတောင် ဟုတ်အောင် ပြောလို့မရတာဟာ တကယ်မရတဲ့ဟာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် စကားကိုတောင် ဟုတ်အောင် မပြောနိုင်ဘဲ တကယ်ဟုတ်တယ်လုပ်လျင် ဒီ ဟုတ်တာဟာ စိတ္တဇဟုတ်ပဲ ဖြစ်မယ်။ စိတ္တဇသမားတွေဟာ ဘယ်သူမဟုတ်ချင်နေ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဟုတ်မယ် လုပ်တတ်ကြတာ ထုံးစံပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

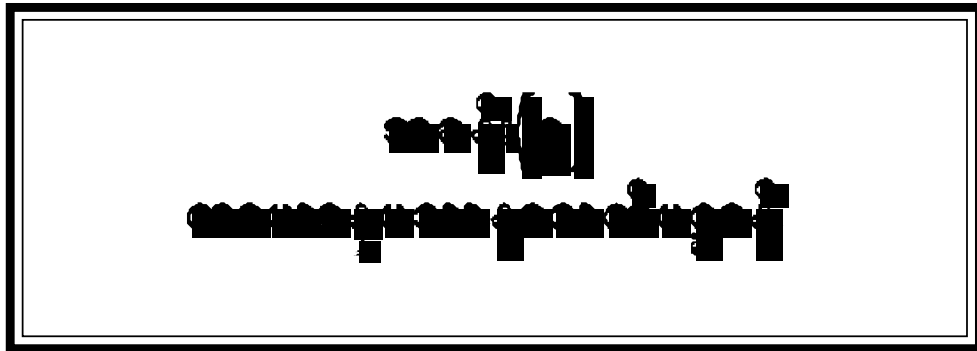
ဓမ္မ

၅၁၄

စိတ်ကူးမှုကို တားမြစ်တဲ့အကျင့်ဟာ ဒီလောက်မှားယွင်းပြီး၊
ဒီလောက် နက်နဲမှုကင်းတယ်။ ဒီလောက် ဖျင်းတယ်ပေါ့။ ဒီတော့
သတိပဋ္ဌာန်ကို ဒါအတွက် ဘုရားဟောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အသေ
အချာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုရှုပွားမှုမျိုးကို ဝေးဝေးက ရှောင်
နိုင်အောင် အသေးစိတ် လေ့လာခဲ့ကြတယ်။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၄)
ကာယာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်

၁၆။ ယနေ့ပွားနေကြသည့် အသာသ ပဿာသ

အခု သတိပဋ္ဌာန်ရဲ့ အကျယ်နိဒ္ဒေသပိုင်း ပြဆိုချက်မှာ အသာသ ပဿာသလို့ခေါ်တဲ့ ထွက်လေဝင်လေကာယကို ရှုပွားပုံကို ဦးစွာပြတယ်။ ပြပုံက...

ထွက်သက်ကို ထွက်သက်လို့ သိရမယ်။

ဝင်သက်ကို ဝင်သက်လို့ သိရမယ်။

ထွက်သက်ရှည်ကို ထွက်သက်ရှည်လို့ သိရမယ်။

ဝင်သက်ရှည်ကို ဝင်သက်ရှည်လို့ သိရမယ်။

ထွက်သက်တိုကို ထွက်သက်တိုလို့ သိရမယ်။

ဝင်သက်တိုကို ဝင်သက်တိုလို့ သိရမယ်။

ကာယသင်္ခါရငြိမ်းလျှင် ကာယသင်္ခါရငြိမ်းတယ်လို့ အားသစ် တယ်လို့ ဖြစ်တယ်။

ဒီနေရာမှာ နည်းနည်းပြောစရာရှိတာက ဒီအသာသပဿာသ ရှုမှတ်ပွားများတာနဲ့ ရှုမှတ်ပွားများတာ အကြောင်းပဲ။ ဒါပြောရတာက ဒီအသာသပဿာသကို ဒီနေ့ ရှုမှတ်ပွားများကြပုံက ရှုမှတ်ပွားများမယ့်သူဟာ ရှုမှတ်ပွားများမည့် နေရာတခုကို ယူပြီး၊ ကောင်းကောင်း ထိုင်လို့ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်ရတယ်။ တိတ်ဆိတ်မှု၊ အန္တရာယ်ကင်းမှု အတွက်ပေါ့။ ပြီးတဲ့အခါမှာ ကျကျနနထိုင်ပြီး မလှုပ်

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

လုပ်ပွားတဲ့အဖြစ် ရောက်နေကြ

၅၁၇

မယှက်ဘဲ အသာသ ပသာသကို ရှုတော့တာပဲ။ နာရီတဝက်၊ တနာရီက သုံး-လေး-ငါးနာရီတွေအထိ ကြာမြင့်အောင်ပဲ ပွားကြတယ်။

အိပ်ပြီးတော့ ပွားတာလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အနည်းအပါးပဲ။ ရပ်ပွားတာလည်း ဒီလိုပဲ အနည်းအပါးရှိတယ်။ သွားရင်းပွားတာကတော့ အတော်နည်းနည်းထိပဲ ရှိတယ်။

ထိုင်ပွားသူက ပွားပြီးတဲ့အထိ ထိုင်တယ်။ အိပ်၊ရပ်၊သွားပွားသူတွေကလည်း ပြီးတဲ့အထိ အိပ်၊ရပ်၊သွားမှာပဲ ဖြစ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ပွားများကြတာက အသာသပသာသလို့ခေါ်တဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်ဆိုလျှင် ဘယ်ထွက်သက်ဝင်သက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရှုပွားတယ်။ ဒီနေ့သာသနာမှာ အသာသပသာသ ရှုပွားတာပဲ။

၁၇။ လုပ်ပွားတဲ့အဖြစ် ရောက်နေကြ

အသာသပသာသ ရှုပွားချက်ဟာ ဘုရားရဲ့ အသာသပသာသ ရှုပွားစေချက်နဲ့ အခြားကြီးမှ ခြားမှာဖြစ်တယ်။ အကြောင်းကတော့ ဒီနေ့ အသာသပသာသ ရှုပွားချက်ဟာ အသာသပသာသပွားဖို့လို့ လုပ်ယူတဲ့ အသာသပသာသရှုပွားမှု လုပ်ကြတာဖြစ်လို့ပဲ။

ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အသာသပသာသ ရှုပွားကြတာဟာ အသာသပသာသ ရှုပွားဖို့အတွက် ကိုယ်ကလုပ်လိုက်တဲ့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အဿာသပဿာသ ဖြစ်နေတယ်။

အဿာသ ပဿာသ(ထွက်လေဝင်လေ)ဟာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။

(၁) ကိုယ်ကလုပ်ယူတဲ့ ထွက်လေဝင်လေနဲ့

(၂) သဘာဝအလျောက် ထွက်လေဝင်လေပဲ ဖြစ်တယ်။

ကိုယ်ကလုပ်ထားတဲ့ ထွက်လေဝင်လေ မဖြစ်ရဘူး။ သဘာဝ ထွက်လေဝင်လေမှာသာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ထွက်လေဝင်လေ ရှိနိုင် တယ်။ လုပ်ယူထားတဲ့ ထွက်လေဝင်လေမှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ထွက်လေ ဝင်လေ မရှိဘူး။ ဟန်ပြ ထွက်လေဝင်လေပဲ။

ဒီမှာ ရူပွားရမှာက ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ ထွက်လေဝင်လေ ပေါ့။ ဒီ ထွက်လေဝင်လေတွေဟာ သဘာဝထွက်လေဝင်လေထဲမှာပဲ ရှိတယ်။ ဒါတောင် သဘာဝထွက်လေဝင်လေတိုင်း ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ထွက်လေဝင်လေတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမဟုတ်တဲ့ သဘာဝ ထွက်လေဝင်လေတွေလည်း သတိပဋ္ဌာန် ရှုစရာ၊ ပွားစရာ ထွက်လေဝင်လေတွေ မဟုတ်ကြဘူး။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဖြစ်တဲ့ သဘာဝ ထွက်လေဝင်လေတွေသာ သတိပဋ္ဌာန် ရူပွားရမယ့် ထွက်လေဝင်လေတွေ ဖြစ်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်ပွားဖို့ ပြင်ဆင်တာနဲ့ ပွားများတာတွေ ဟာ အများအပြား လွဲမှားကြတယ်။ ပြင်ဆင်တာဟာ အပြီးအဆုံး

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ရောက်လျင် ရှုပွားဖို့အတွက် ထွက်လေကို ကိုယ်ကထုတ်တယ်။
ဝင်လေကို ကိုယ်ကရှုသွင်းတယ်။ သည်ထွက်လေဝင်လေဟာ သူ့

သဘာဝအတိုင်းဖြစ်တဲ့ ထွက်လေဝင်လေ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က
ထုတ်တဲ့သွင်းတဲ့ ထွက်လေနဲ့ဝင်လေပဲ။ ဒီဟာတွေက ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေ
မဟုတ်ဘူးပဲ။ သူ့ဟာသူ သဘာဝအလျောက်ဖြစ်တဲ့ ထွက်လေဝင်လေ
တွေကတော့ ထွက်လေဝင်လေပဲ ရှိမယ်။

သင်္ခါရတွေရှိတဲ့ ထွက်လေဝင်လေတွေလည်း ရှိမယ်။
ဥပါဒါနက္ခန္ဓာရှိတဲ့ ထွက်လေဝင်လေတွေဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ
တွေလဲ?

ဒီအဖြေမထွက်မီ ထွက်လေဝင်လေရဲ့သဘောကို နည်းနည်း
လေ့လာရအောင်။

သူက ရှုသွင်းလိုက်တဲ့လေဟာ အဆုပ်ထဲရောက်တယ် ဆို
လျှင်ပဲ တကိုယ်လုံးကို လည်ပတ်လာခဲ့ရတဲ့ သွေးဟောင်းတွေနဲ့ တွေ့
ထိရတယ်။ သွေးဟောင်းတွေဆီမှာ အညစ်အကြေးဓာတ်တွေ ရှိနေ
တယ်။ အဲဒါကို ထိတွေ့လိုက်တဲ့လေက သူ့ထဲကဓာတ်တွေကို သွေးထဲ
ထည့်လိုက်ပြီး သွေးထဲက အညစ်အကြေးတွေကို လေကယူလိုက်
ရတယ်။ အဲဒီလေကို အဆုပ်က ပြန်ထုတ်ပေးလိုက်မယ်။ ဒါဟာ
ထွက်လေဝင်လေရဲ့ အလုပ်လုပ်ပုံပဲ။

ဒီတော့ ထွက်လေဝင်လေဟာ အလုပ်နှစ်လုပ်လုပ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သွေးထဲက ဓာတ်အညစ်အကြေးတွေကို အပြင်ထုတ်တယ်။
အပြင်က ဓာတ်အသစ်တွေကို သွေးထဲ ထည့်ပေးတယ်ပေါ့။

၁၈။ ထွက်လေဝင်လေဖြစ်အောင် ဘာကလုပ်နေတာလဲ

ဒီ ထွက်လေဝင်လေကို သွင်းအောင်နဲ့ထုတ်အောင် ဘယ်သူ
လုပ်သလဲ။

စိတ်လုပ်တယ်ပဲ ဖြေရမယ်။

စိတ်က ရပ်ချင်လျင် ရပ်လို့ရတယ်။ တိုတိုရှည်ရှည် အမျိုးမျိုးကို
မလုပ်ချင်လျင် ရတယ်။ သည်တော့ စိတ်ကလုပ်တယ်ပဲ ပြောရမယ်။

စိတ်ကို လုပ်ချင်အောင် ဘာက လုပ်သလဲ။

သွေးထဲက အညစ်အကြေးတွေက လုပ်တယ်။

သွေးထဲမှာ အညစ်အကြေးတွေ များလာလျင် စိတ်မှာ
အချက်ပြ ခံရပြီး၊ ထုတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာမယ်။ ပေါ်လျင် ထုတ်တယ်။
ထုတ်လျင် သွင်းမယ်။ ဒါသဘာဝထွက်လေဝင်လေ ဖြစ်ပုံပေါ့။

အသိစိတ်နဲ့ ထုတ်မယ်သွင်းမယ်ဆိုပြီး ထုတ်တာသွင်းတာနဲ့
မဆိုင်ဘူး။ အဲဒါတွေက လူက တမင်လုပ်ယူထားတဲ့ ထွက်လေဝင်လေ
ပဲ။ အဲဒါ လုပ်ဖန်များလျင် ဦးနှောက်ထိခိုက်မှု တခုခု ဖြစ်လာစရာ
ရှိတယ်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကို တရားနိမိတ်ဖြစ်တာဆိုပြီး
လုပ်ပစ်ကြတယ်။ အဲဒါ မိုက်တာပဲ။ တကယ်က လုပ်ပြီးထွက်လေ
ဝင်လေလုပ်လို့ ဦးနှောက်ထိခိုက်တာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ထွက်လေဝင်လေဖြစ်အောင် ဘာကလုပ်နေတာလဲ

၅၂၁

ဒါလည်း ကြုံလို့ နည်းနည်းလေ့လာရမယ်။

လုပ်ပြီး ထွက်လေဝင်လေဖြစ်နေသူဟာ ထွက်လေဝင်လေ

ဟာ မမျှဘူး။ လုပ်တာဆိုတော့ တိုတိုထုတ်ပြီး ရှည်ရှည်သွင်းတာတို့၊ ရှည်ရှည်ထုတ်ပြီး တိုတိုသွင်းတာတို့... ဆိုတာတွေ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်နေတတ်တယ်။

တိုတိုသွင်းလျင် အပြင်ကဓာတ်လေက ပို့ဆောင်ပေးနိုင်တာ နည်းနည်းပဲ သွေးမှာရောက်မယ်။ တိုတိုထုတ်မိလျင်တော့ အတွင်းဓာတ် ညစ်တွေကုန်အောင် လေက မသယ်နိုင်ဘူး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အချက် နှစ်ချက်ပဲ။

တိုတိုသွင်းပြီး ရှည်ရှည်ထုတ်လျင် သွေးမှာလိုအပ်တဲ့ အပြင်က ဓာတ်အသစ် မပြည့်မီဘူး။ ရှည်ရှည်သွင်းပြီး တိုတိုထုတ်လျင် သွေးထဲကဓာတ်ဟောင်းတွေ အကုန် မစွန့်နိုင်ဘူးပဲ။

လူ့သွေးဟာ လူ့ကိုယ်ရဲ့လိုအပ်နေတဲ့ အသစ်ဖြည့်၊ အဟောင်း စွန့်လုပ်ငန်းကို ထမ်းဆောင်လုပ်ကိုင်ရတယ်။ ထွက်လေဝင်လေကို လူက လုပ်ချင်သလို လုပ်လိုက်တဲ့အခါ ချွတ်ယွင်းမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။

*အပြင်ဓာတ်=အောက်စီဂျင်(Oxygen-O₂)။ ယင်းဓာတ်ငတ်လျှင် သွေးထဲ ကာဘွန်ဒိုင် အောက်ဆိုက်ဓာတ်များလာပြီး သွေးများညစ်ကာ ဦးနှောက်သည် ပုံမှန်အလုပ် မလုပ် တော့ဘဲ ထင်မိထင်ရာ ထင်လာတတ်သည်။ ဦးနှောက်အမှတ်အသားများ ပျက်ယွင်းလာ သည်။ သညာဖောက်ပြန်လာသည်။ စိတ်ဖောက်ပြန်လာသည်။ အသက်အောင့်ထား လျှင် အောက်စီဂျင်ဓာတ်ငတ်၍ ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ဓာတ် များလာသည်။ အောက် စီဂျင်ဓာတ်ပြည့်နေလျှင် သွေးသန့်၍ ဦးနှောက် ပုံမှန်အလုပ်လုပ်သည်။ စိတ်ကြည်လင်၍ ကျန်းမာသည်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သွေးဟာ *အပြင်ကဓာတ် လိုအပ်တဲ့အတိုင်းအထွာအထိ ပြည့်မီအောင်
မရလျင် စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်လာတယ်။

ဖောက်ပြန်တာထဲမှာ အကောင်းရော၊မကောင်းရော အစုံပဲ။
မကောင်းကတော့ ကြောက်လန့်ခြောက်ခြားဖွယ်တွေပေါ့။ အကောင်း
ကတော့ သိပ်ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ပြီး ယုံကြည်နေတာတွေပေါ့။ ဒါတွေဟာ
သွေးမှာ အပြင်ကဓာတ် ပုံမှန်ထက် တဝက်လျော့နည်းပြီး နာရီဝက်
လောက်နေလျင် ခံစားဖြစ်ပွားရတဲ့ ဖြစ်ပွားချက်တွေပဲ။ ဒီထက် သိပ်
လွန်လျင်တော့ ရူးသွားမယ်။ သေလျင်လည်း သွားမယ်။ ဒါက အပြင်
ဓာတ်မပြည့်လို့ ဖြစ်တာ။

*အတွင်းကဓာတ်မကုန်လို့ ဖြစ်တာက တမျိုးပေါ့။

သူကတော့ ကိုက်ခဲနာကျင် အခံခက်တာတွေ အမျိုးမျိုး
ဖြစ်မယ်။ လူကို ကြိုးနဲ့ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ထားခံရသလိုလို၊ ဓား
ထက်ထက်နဲ့ ဗိုက်ကိုခွဲတာ ခံရသလိုလို၊ လှံထက်ထက်နဲ့ ခေါင်းမှာ
အဖောက်ခံရသလိုလို တွေပဲ။ ဒါက သွေးထဲက အညစ်အကြေးဓာတ်
တွေ ကုန်အောင်မစွန့်နိုင်လို့ ဖြစ်ရပေတော့ပေါ့။

ထွက်လေဝင်လေဟာ လူက လုပ်လို့မရဘူး။

သူ့ရဲ့ အနှေးအမြန်၊ အတိုအရှည်ကို သွေးထဲမှာရှိတဲ့အညစ်
အကြေးဓာတ်တွေက လုပ်တယ်။ သူတို့များလျင် များသလို၊ နည်း
သေးလျင်လည်း နည်းသေးသလို အတိုအရှည်၊အနှေးအမြန်ကို

*အတွင်းဓာတ်=ကာကွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်(Carbondioxide-CO₂)]

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သဘာဝ ထွက်လေဝင်လေမှာ သင်္ခါရတွေရဲ့အရှိန် ရိုက်တယ်

၅၂၃

ဆောင်ရွက်တာ ဖြစ်တယ်။ သူ့ဓာတ်သဘာဝက သူ့လိုအပ်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လျင် ဒီလိုတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကောင်းနေမှာပဲ။

ဒီလို မကောင်းတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေဟာ စက်တခုကို သူ့ အချက်နဲ့သူ ဖြစ်နေတာကို သွားကိုင်လိုက်လို့ ဖောက်ပြန်တာတွေပဲ။ တရားနိမိတ်တွေ မဟုတ်ဘူး။

ဒီတော့ ထွက်လေဝင်လေဟာ ကိုယ်က အသိစိတ်နဲ့ ထုတ် တာ သွင်းတာ မလုပ်သင့်ဘူး။ သွေးထဲရှိတဲ့ အညစ်အကြေးဓာတ်တွေ ကပဲ သူ့စွန့်ပစ်ဖို့ လိုအပ်ပြီဆိုလျှင် ထုတ်လိမ့်မယ်။ ထုတ်လျှင် အပြင် ကဓာတ်ကိုလည်း သွင်းလိမ့်မယ်။ သူ့သဘာဝအရ ထုတ်မယ်သွင်း မယ်ပေါ့။ ဒါဆိုလျှင် အတိုအရှည် မညီတာတွေ မဖြစ်ဘူး။ ပိုနေတာ တွေ ငတ်နေတာတွေ မဖြစ်ဘူး။ ပိုနေခြင်း၊ ငတ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရမယ့်ခံစားချက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း မဖြစ်ဘူး။ ပုံမှန်နေလိမ့်မယ်။

၁၉။ သဘာဝ ထွက်လေဝင်လေမှာ သင်္ခါရတွေရဲ့အရှိန် ရိုက်တယ်

ဒီ သဘာဝထွက်လေဝင်လေထဲမှာပဲ သင်္ခါရတွေရဲ့အရှိန် ရိုက် ခတ်မှုရဲ့ သက်ရောက်မှုတွေ ထင်လာမယ်။ ဒါကြောင့် ထွက်လေ ဝင်လေဟာ မတည်ငြိမ်ဘူး။ အမျိုးမျိုးအစားစား လှုပ်ရှားပြောင်းလဲမှု တွေ ရှိကြတယ်။

သင်္ခါရတွေက ခိုးမယ်၊ဆိုးမယ်၊သတ်မယ်၊ဖြတ်မယ်၊ သူ့ သားမယားမှားမယ်။ ဒါတွေဟာ သင်္ခါရတွေပဲ။ လူ့အချင်းချင်း ပေါင်း

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သင်းတဲ့အခါ လွန်ကျူးတဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေပေါ့။

ဒီသင်္ခါရတွေဟာ အသက်ရှူကို မှားသွားတာပဲလို့ ပြောရိုး စကားအတိုင်း ထွက်လေဝင်လေပုံမှန်ကနေ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ကြတယ်။ ချစ်ခင်မှုနဲ့ တုံ့ပြန်တာတွေ၊ မုန်းတီးမှုနဲ့ တုံ့ပြန်တာတွေ၊ တွေဝေမှုနဲ့တုံ့ပြန်တာတွေ... အစစအားဖြင့် အများအပြား ရှိတယ်။

ဒီတုံ့ပြန်မှုတွေပြုပြီးနောက်လည်း တမျိုးမျိုး အပြောင်းအလဲ မရှိဘူးဆိုလျင် သူ့ရဲ့ရပ်တည်ချက်တွေဟာ အဲဒီတုံ့ပြန်မှုတွေ ပြုစဉ်က အတိုင်းပဲ တည်ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ သူ့ရဲ့ ထွက်လေဝင်လေတွေက လည်း အဲဒီတုံ့ပြန်မှုတွေ ပြုစဉ်ကအတိုင်းပဲ တည်ရှိနေတာပေါ့။

လွန်ကျူးတဲ့ပြန်မှု တခုခုဟာ သာမန်တုံ့ပြန်မှု တခုခုထက် အားစိုက်မှုတွေ ပိုမိုတယ်။

လူဟာ စက်ကြီးတမျိုး ဖြစ်တယ်။

လူ့စက်ကတော့ ဇီဝစက်ပေါ့။

ဒီစက်ကြီးဟာ လျင်လျင်မြန်မြန် လှုပ်ရှားရတော့မယ်ဆိုလျင်၊ ဒါမှမဟုတ် လေးတဲ့ဝန် ဆောင်ရွက်ရတော့မယ်ဆိုလျင် အပူစွမ်းအင်တွေ အများအပြားကိုသုံးရဖို့ လိုအပ်တာပဲ။ တခြားစက်တွေနဲ့ ဒီကိစ္စမှာ မခြားအောင်ရှိတယ်။

လွန်ကျူးတဲ့ပြန်မှုတခုခုကို လုပ်ရမယ်ဆိုလျင် လူထဲမှာရှိတဲ့ အပူစွမ်းအင်တွေကို ထုတ်ယူသုံးစွဲရတယ်။ အဲဒီလိုသုံးစွဲတဲ့အခါ (ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သဘာဝ ထွက်လေဝင်လေမှာ သင်္ခါရတွေရဲ့အရှိန် ရိုက်တယ်

၅၂၅

အညစ်အကြေးဓာတ်တွေ ပိုများများထွက်တယ်။ အပြင်ကဓာတ်တွေလည်း များများသွင်းဖို့ လိုလာတယ်။ ဒါကြောင့် ထွက်လေဝင်လေကို ပုံမှန်မှာမရှိစေဘဲ လိုလျင်လိုသလို၊ မလိုလျင်မလိုသလို အနှေးအမြန်၊ အတိုအရှည် အမျိုးမျိုးတွေ လုပ်ရတယ်။ လွန်ကျူးတုံ့ပြန်မှု သင်္ခါရတွေက အမျိုးမျိုးရှိတာဆိုတော့ အနှေးအမြန်၊အတိုအရှည်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှိနေတာပေါ့။

လူတွေဟာ အမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်။

အဲဒီလူတွေရဲ့ ခြေချသံတွေဟာလည်း တဦးနဲ့တဦး မတူကြဘူး။ ဘာကွဲပြားသလဲဆိုတာ ပြောလို့မနိုင်အောင် ရှိတယ်။ နားက သတိထားလျင် နားကသိနေတယ်။ ဒါဘယ်သူရဲ့ခြေသံ၊ ဖိနပ်သံဆိုတာ ခွဲခွဲခြားခြားပဲ သိတယ်။

ထွက်လေဝင်လေလည်း ဒီလိုပဲ။ မလေ့လာလျင် အတူတူပဲလို့ မှတ်ထင်ရပေမယ့် တကယ်လေ့လာလျင် ကိုယ်ပြုထားတဲ့ ကံအလျောက် ဖြစ်ပွားမှုတွေ ခြားခြားနားနားရှိတာကို သိရမှာဖြစ်တယ်။ ထွက်လေဝင်လေတခုနဲ့ ထွက်လေဝင်လေတခုဟာ ကံပြောင်းလဲတာအလိုက် တခုနဲ့တခုမတူ ကွဲပြားခြားနားကြတယ်ပေါ့။

ဒါကိုရှုကြည့်တာကို (ကာယေ ကာယာနုပဿီ) ကိုယ်မှာ ကိုယ်အလိုက်ကြည့်တာ လုပ်တာပဲ။ ထွက်လေဝင်လေက ကံအလိုက် အမျိုးမျိုးဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်နေတဲ့ ထွက်လေဝင်လေအလိုက် ကြည့်တာကိုပဲ...

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီဃံ ဝါ အဿသန္တော ဒီဃံ အဿသာမီတိ ပဇာနာတိ၊
 ဒီဃံ ဝါ ပဿသန္တော ဒီဃံ ပဿသာမီတိ ပဇာနာတိ။
 ကံအလျောက်ဖြစ်တဲ့ ထွက်လေဝင်လေကို ကံအလျောက်ဖြစ်
 တဲ့ ထွက်လေဝင်လေအတိုင်း ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး သိတာပဲ။

ဒီမှာ ပြောစရာနည်းနည်း ပြောကြဦးစို့။
 ပြီးခဲ့တဲ့ ထွက်လေဝင်လေရှုကြည့်မှုအပိုင်းကို ကြည့်လျှင်
 ထွက်လေဝင်လေရှုတာဟာ နေရာမရွေးမှာ လုပ်ရမယ့်အရာဆိုတာ
 သိသာတယ်။ သူ့ခွင်ကလေးထဲမှာ လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထွက်လေ
 ဝင်လေ လေ့လာတာပဲ။ စားရင်း၊ သွားရင်း၊ စကားပြောရင်း၊ အလုပ်လုပ်
 ရင်း ... အစစတွေမှာ ထွက်လေဝင်လေဟာ ရှိနေတာပဲ။ ဒါကို သတိနဲ့
 ထားကြည့်နေတာပဲ။

၂၀။ အဿာသပဿာသ သတိပဋ္ဌာန်ပွားနည်းအမှန်

ထွက်လေဝင်လေ ရှုမှတ်နေရလို့ အလုပ်အကိုင် ပျက်တယ်၊
 အချိန်တွေကုန်တယ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ လူတွေမှာ လူတ
 ယောက်ရဲ့အကဲကို ခတ်ယူနေရတယ်ဆိုတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလူ
 တယောက်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်ကိုသိဖို့ လုပ်ရတာပဲ။ သလို အကဲခတ်တာလုပ်
 တယ်ဆိုတာ အဲဒီလူကို မပြတ်သတိချပ်ပြီး နေတာလောက်ပဲ။

ဒီလို သတိထားနေရလို့ အစား၊ အအိပ်၊ အနေ ... အစစတွေ
 ပျက်စီးဖို့ မလိုဘူး။ စားရင်း၊ သွားရင်း၊ အိပ်ရင်းနဲ့ပဲ အကဲခတ်သွားရ

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အသာသပသာသ သတိပဋ္ဌာန်ပွားနည်းအမှန်

၅၂၇

တာ ဖြစ်တယ်။ မပြတ်တဲ့သတိနဲ့ ကြည့်ဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်။

အခု ဒီထွက်လေဝင်လေ ရှုတာမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ အချိန်နဲ့အမျှ မရပ်မနား ဖြစ်ပွားနေတဲ့ ထွက်လေဝင်လေတွေကို ရှုကြည့်နေဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီလို သတိထားနေရတဲ့အတွက် အစား၊အအိပ်၊အနေတွေ အပျက်ခံဖို့ မလိုဘူး။ စားရင်း၊သွားရင်း၊အိပ်ရင်းပဲ သတိချပ်ရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားလက်ထက်က ဘုရားရဲ့တပည့်သား ရဟန်းတွေ၊ သတိပဋ္ဌာန်ကို ရဟန်းတိုင်း ပွားကြမှာဖြစ်တယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ရဟန်းတွေ သတိပဋ္ဌာန်ပွားဖို့ စခန်းကြီးရှိတယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်အသား၊ ဘယ်သူမှ တွေ့ဖူးကြမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ် လက်ျာရုံ၊ လက်ဝဲရုံ အဂ္ဂသာဝကနဲ့ တခြားမဟာသာဝကကြီးတွေက တရားစခန်းဝင်နေကြတဲ့ ရဟန်းတွေကို သတိပဋ္ဌာန်ပွားမှုတွေ ပြသနေတယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်အသားလည်း စာတွေထဲမှာ တလုံးတပါဒမျှ ဘယ်သူမှ တွေ့ကြရမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဘုရားလက်ထက်က သတိပဋ္ဌာန်ကို ဒီလိုပွားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ စားရင်း၊သွားရင်း၊နေရင်း၊ထိုင်ရင်း အမြဲမပြတ် သတိချပ်ပြီး ကိုယ်ပွားတဲ့ သတိပဋ္ဌာန်ကို အမြဲပွားနေတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုပွားတာဟာ စိတ်မပြန့်လွင့်အောင် ပွားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တခုတိုင်းကို မှတ်ချက်ယူနိုင်ဖို့ မှတ်ချက်သွင်းနေတာ ဖြစ်တယ်။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

စာရင်းအင်း... စတာနဲ့ပြောလျင် ဂျာနယ်သွင်းနေတာ ပြောရမယ်။ ဒါတွေကို ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ မေးစရာရှိတယ်။ ဒါတွေကို စုပေါင်းပြီး နှိုင်းယှဉ်တာတွေ၊ တူညီတာတွေ၊ ကွဲပြားတာတွေ ထုတ်ရဦးမှာပေါ့။ ပညာဆိုတာ ဒီလိုပဲ။ စိတ်နဲ့သိလို့ သညာနဲ့ မှတ်လို့ ရ-ရသမျှတွေကို တူညီချက်၊ ကွဲပြားချက်တွေနဲ့ တွက်ချက်ခွဲခြမ်းတာ လုပ်ရတာပဲ။

ဒီလို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ထွက်လေဝင်လေကို သူတို့ဖြစ်ကြတာ အလျောက် မြင်အောင်လုပ်ပြီးတဲ့အခါ အဇ္ဈတ္တကာယလို့ ဆိုရမယ့် အတွင်းပိုင်းကိုယ်၊ ဗဟိဒ္ဓကာယလို့ဆိုရမယ့် အပြင်ဘက်ကိုယ်။ ဒီနှစ်ခုလုံး ကိုယ်တွေပေါ့။ အားလုံးမှာ သတိထင်လာတယ်။

သတိက ဘယ်လိုထင်လာတာလဲ။

ဒါတွေဟာ ဧည့်သည်တွေ။ ဒါမှမဟုတ် ပယောဂတွေ။ ဒါမှမဟုတ် သူစိမ်း၊ ရန်သူတွေပဲ။ ဒါတွေက လွှမ်းမိုးဖိစီးနေကြတယ်လို့ သတိထင်လာတာပဲ။

ဝီရိယကလည်း လိုက်လာတယ်။ ဒါတွေကို ထုတ်ပစ်မှ။ ဒါတွေမရှိစေရဘူး။ ဒါမရှိအောင်ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်တယ်။

ပညာ(ဉာဏ်)ကလည်း ထလာတယ်။ ဒါတွေက ငါ-တွေ၊ ငါ့ဟာ-တွေ၊ ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)တွေရဲ့ အဖြစ်တွေပဲ။

ဒီလို သိမ်းဆည်းတယ်။

ဒီတော့ ဖြစ်ပွားရတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာထွက်လေဝင်လေ ကိုယ်ကာယအပေါ် ငါ-ငါ့ဟာ-ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)လို့ သိမ်းဆည်းတဲ့ အဘိဇ္ဈာနနဲ့

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အနုသယ ပယ်ရန်

၅၂၉

ဒေါမနဿ ဝင်လို့မရဖြစ်ပြီး၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ တွေတာပေါ့။ ဒီလို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ထွက်လေဝင်လေတွေအပေါ်မှာ အနုသယအဖြစ်နဲ့ တည်ရှိနေတဲ့ အဘိဇ္ဈာဋ္ဌဒေါမနဿဟာ ပယ်ဖို့ခက်ကြတယ်။

၂၁။ အနုသယ ပယ်ရန်

အနုသယအဖြစ်နဲ့ တည်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။

သင်္ခါရပြုပြီးနောက် သင်္ခါရအကျိုးအဖြစ် ရုပ်ဓာတ်နာမ်ဓာတ် အမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ အဲသည်လိုဖြစ်ရတာအပေါ်မှာ လိုလားမှုနဲ့ အဲသည်လိုလားမှုနဲ့ ဆန့်ကျင်တာအတွက် စိတ်ပျက်မှုတွေ သက်ဝင်နေတယ်။ အဲသည် သက်ဝင်မှုဟာ မပေါ်လွင်ဘူး၊ အိပ်နေ တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါကိုပယ်ဖို့ မလွယ်ကူ ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒါဟာ အနုသယတည်နေမှုရဲ့ အခြေအနေပဲ။

ဒါကို ပယ်နိုင်ဖို့နဲ့ ဖော်နိုင်ဖို့အတွက် ...

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ထွက်လေဝင်လေကို လေ့လာတာဖြစ်တယ်။
ဝေဒနာ၊ စိတ်၊ ဓမ္မတွေ လေ့လာတာလည်း ဒါပဲဖြစ်တယ်။

(ဒါတွေဟာ) ငုပ်မြုပ်နေတဲ့ သဘာဝတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒီသဘာဝတွေဟာ မရှိနေတာ မဟုတ်ကြဘူး။ မပေါ်နေတာ မျှပဲ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါတွေကိုဖော်ဖို့၊ ငုပ်နေမြုပ်နေတာ တွေကို နုတ်လှန်ဖို့အတွက် သတိပဋ္ဌာန် ပွားကြရတာပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဒီလောက်ဆိုလျင် ကိုယ်မှာဖြစ်တဲ့ ထွက်လေဝင်လေကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်မှာကိန်းတဲ့အနုသယတွေကို လှန်နိုင်၊ ဖော်နိုင်၊ ပယ်သတ်နိုင်တဲ့အထိ အသိတွေ ဖြစ်လောက်ပြီပေါ့။

ဒီမှာ လေ့လာခဲ့ရတဲ့ အချက်တွေကို လိုရင်းပြန်ထုတ်ကြည့်လျင် ...

အသစ်ဖြစ်မယ့် ကိလေသာတွေ မဖြစ်အောင်၊
အဟောင်းဖြစ်တဲ့ ကိလေသာတွေ သေအောင်အတွက်၊
ထွက်လေဝင်လေလို့ဆိုတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကနေ သတိချပ်ပြီး၊
ထွက်လေဝင်လေကို ဂျာနယ်သွင်း၊
နောက်မှာ လယ်ဂျာရိုက်ပြီး၊
ငါလား? ငါမဟုတ်တာတွေလား?
ငါ့ဟာလား? ငါ့ဟာမဟုတ်တာတွေလား?
ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)တွေလား? ငါ့ကိုယ်(အတ္တ) မဟုတ်တာတွေလား? အဖြေထွက်ခိုင်းကြည့်တာတွေပဲ။

ဒါကြောင့်...

သတိပဋ္ဌာန်အပွားမှားပုံကို အာရုံတခုမှာ စိတ်တည်နေအောင် လုပ်တာဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်အမှားကို ဖယ်ရှားနိုင်ဖို့ တရှည်တဝေးကြီး ဆွေးနွေးလေ့လာခဲ့ရတာပဲ။

ထွက်လေဝင်လေကြည့်တာဟာ ထွက်လေဝင်လေပဲ သိလို့မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ ရှေးက မြန်မာစကားပုံထဲမှာ စကားတောင်စား ကလေးကြည့်တယ်ဆိုတာက ဒါကို ညွှန်ပြတာပဲ။

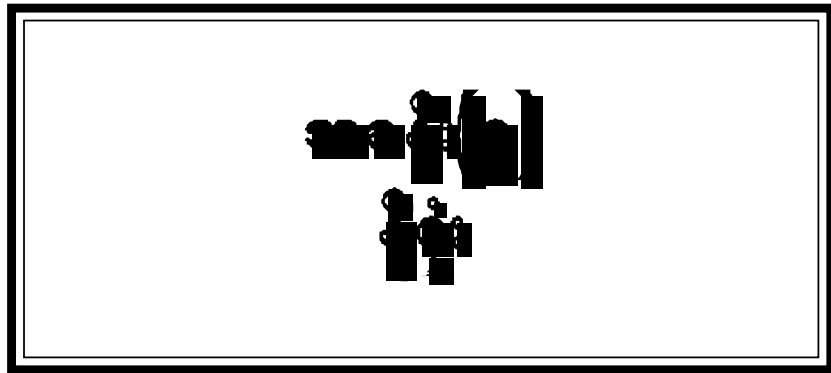
(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊ တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

စကားတောင်စားဟာ ကလေးကြည့်ဖို့ သူ့အရှင်ရဲ့ခိုင်းတာ ခံရတယ်။ ကလေးက ငိုနေလည်း ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ကလေးကို မျက် တောင်မခတ် ကြည့်နေတယ်။ သူ့သခင်က ကလေးမကြည့်ဘူးလား၊ ကလေးငိုလှချည်လား မေးတယ်။ ကြည့်တယ်၊ ငိုတာမတတ်နိုင်ဘူး ပြောတယ်။ သူ့သခင်က ဘာကြောင့်ငိုသလဲလို့ လာကြည့်တော့ စကားတောင်စားက ကလေးကို ဘာမှမပြုစုဘူး၊ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေတာပဲ တွေ့ရတယ်။ ဒါဘာလုပ်တာလဲ မေးတော့ အကြည့် ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကြည့်တာပဲလို့ ပြန်ပြောတယ်။

အခုလည်း ဘုရားက သတိပဋ္ဌာန်ပွားတဲ့အခါ ထွက်လေ ဝင်လေအတိုင်းကြည့် ပြောတာနဲ့ ထွက်လေဝင်လေကိုပဲ ကြည့်နေတာ ဖြစ်တာပေါ့။ ကြည့်တာဟာ တစုံတရာအသိဖြစ်ပြီး ဆောင်ရွက်စရာ တွေ ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် ဖြစ်တယ်။

အာရုံတခုမှာ စိတ်တည်အောင် ကြည့်သူတွေကလည်း ပြန် ပြောကြမှာပဲ။ သူတို့စိတ်ကို ဘယ်မှမသွားအောင် လုပ်နိုင်လို့ စိတ် သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်မယ့် အပြစ်တွေ ငြိမ်းတယ်ဆိုတာမျိုး ပြောကြမှာ ပဲ။ ဒါက မောင်းထောင်းနေရလို့၊ ရေမခပ်ရတာမျှပဲ။ ရေခပ်ငြိမ်းတယ် ပြောလို့ မရဘူးဆိုတာ သူတို့ မသိကြဘူး။ ဒါတွေ ရှင်းလောက်ပါပြီ။

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

အခန်း(၅)

နိဂုံး

၂၂။ သတိပဋ္ဌာန်ဘာဝနာ ပွားနည်းအချုပ်

သတိပဋ္ဌာန်အကျယ်မှာ ထွက်လေဝင်လေရှုတဲ့သတိပဋ္ဌာန် မှားပုံ ရှင်းခဲ့တာနဲ့ပဲ ကျန်တာတွေလည်း သဘောပေါက်ယူလို့ ရလောက် ပါပြီ။

ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ထဲမှာလည်း အဿာသ ပဿာသပြီးတော့ လျောင်း၊ထိုင်၊ရပ်၊သွားရာ ဣရိယာပထတွေရှုပုံ ဆက်ပြတယ်။ ဒါလည်း ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ လျောင်း၊ထိုင်၊ရပ်၊သွားတွေ ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။

ငါ လျောင်း၊ထိုင်၊ရပ်၊သွားတွေ လုပ်နေတာလားခွဲခြားရမယ်။

ငါမဟုတ်ဘဲ လျောင်း၊ထိုင်၊ရပ်၊သွားတွေ လုပ်နေတယ်ဆို လျင် ဒါတွေကို ဒါတွေ အလိုက်အတိုင်း ကြည့်ပြီး၊ ဒါတွေအပေါ် ငါ၊

ငါ့ဟာ၊

ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)-ဆိုတဲ့ အစွဲတွေမဖြစ်အောင် သတိ၊ဝီရိယ၊ ပညာတွေ ထားရမယ်။ ဒါပါပဲ။

ကွေး၊ဆန့်၊စား၊စွန့်... အစစတွေလည်း ဒီလိုပဲ။

ဆံပင်၊မွေးညှင်း... စတဲ့ ကောဠာသတွေလည်း ဒီလိုပဲ။

သိဝထိက... ဆိုတာတွေလည်း ဒီလိုပဲ။

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

ဓမ္မ

၅၃၄

ဒါတွေအပေါ် အစွဲတွေနဲ့ လှုပ်ရှားလက်ခံသိမြင်ထားတာတွေ
လား။ ဒါဆိုလျှင် သူတို့အတိုင်းကြည့်ပြီး အစွဲ ခွါရမှာပဲ။

ဝေဒနာအမျိုးမျိုး၊ စိတ်အမျိုးမျိုး၊ သဘောဓမ္မအမျိုးမျိုး။ဒါ
တွေမှာလည်း ဒီလိုတွေပါပဲ။

ဒီ ဝေဒနာ၊ စိတ်၊ သဘောတရားတွေဟာ ...

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဖြစ်နေကြသလား?

သင်္ခါရကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အကျိုးတွေ အဖြစ် ဖြစ်ပေါ်နေကြတာ
တွေလား။ မဟုတ်တာတွေလားပေါ့။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဝေဒနာတွေ၊ စိတ်တွေ၊ သဘောဓမ္မတွေ ဖြစ်
နေတယ်ဆိုလျှင် ဒါတွေကို ဒါတွေအတိုင်း သိအောင်၊မြင်အောင်
လေ့လာရမယ်။

လေ့လာတော့ ဒါတွေဟာ

ငါ-ငါ့ဟာ-ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)တွေ မဟုတ်ဘဲ

ငါ-ငါ့ဟာနဲ့ ငါ့ကိုယ်(အတ္တ)ယောင်ဆောင်နေတဲ့

ငါ့ရန်သူတွေ၊ပယောဂတွေပါလား သိလာမယ်။

သိအောင် သတိရှေ့ဆောင်တဲ့ ဝီရိယနဲ့ ပညာတို့က ဖော်ကြ
မယ်။ ဒီတော့...

သည့်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဝေဒနာ၊စိတ်၊သဘောဓမ္မတွေ အပေါ်
အစွဲကင်းတော့တာပေါ့။

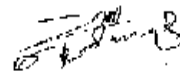
(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

သတိပဋ္ဌာန်ဘာဝနာ ပွားနည်းအချုပ်

၅၃၅

ဒီလိုတွေ သတိပဋ္ဌာန်ပွားလို့ အစွဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတာဟာ
အထက်မဂ်ဖိုလ်နှစ်ပါး ဖြစ်တယ်။

သတိပဋ္ဌာန်ပွားလို့ တရားရတာဟာ ပွားတာနဲ့ရတာအကြားမှာ
စိတ်မသွားသာတာ မရှိဘူး အားလုံး ထင်သာမြင်သာတယ်။
ဒါဆို သတိပဋ္ဌာန်ပြချက် တော်လောက်ပြီ။

ဓမ္မဝိဟာရီ ရှင်ဉာဏ

P

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)

မေ
၅၃၆

(ဖြန့်ဝေရန်မဟုတ်၊ လေ့လာဆွေးနွေး ကျင့်ပွားရန်အတွက်သာ၊တဆင့်ကူးယူခွင့်မပြု)